

Giới thiệu Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!

Truyện Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng! của tác giả Yên Mộc là câu chuyện ngôn tình hay. Vừa tình duyên đã phát hiện bản thân lên giường với nhiếp chính vương tàn bạo khát máu nhất trong truyền thuyết, hơn nữa còn là cường bạo người ta, mẹ nó có cần cầu huyết như vậy không!

Nàng tên là Bùi Sát, cũng không phải là bồi sắc, tại sao lại muốn nàng bồi rượu? Hơn nữa còn là rượu đã bị bỏ thuốc? Con bà nó thẳng nhóc con, thành thân đã ba năm cũng không động vào nàng dù có ý tưởng ham muốn, nàng nhịn, lại còn để cho nàng đi hầu hạ người khác?

Mời các bạn cùng theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Nàng tên là Bùi Sát, cũng không phải là bồi sắc, tại sao lại muốn nàng bồi rượu? Hơn nữa còn là rượu đã bị bỏ thuốc? Con bà nó thẳng nhóc con, thành thân đã ba năm cũng không động vào nàng, nàng nhịn, lại còn để cho nàng đi hầu hạ người khác? Phu có thể nhịn, thê không thể nhịn! Một phát đá văng cửa phòng, nàng trong tình trạng lửa giận ngút trời đi thẳng vào vấn đề: “Ngươi, mau cởi quần áo cho bản công chúa!” Nam tử đang nằm trên giường nghe vậy thì khê cong môi, mắt phượng hẹp dài giống hệt trời sao tháng sáu, lóe sáng như hắc diệu thạch: “Cởi cho nàng?” Nói nhảm, hôm nay bản công chúa nhất định phải ăn ngươi sạch sành sanh..... Đây, ngươi làm gì đây?” Tiếng xé vải phá không mà đến, mỡ nữ trợn mắt nhìn bàn tay đang đặt trên ngực. “Không phải công chúa vừa ra lệnh cho bốn vương cởi quần áo giúp người sao? Hơn nữa..... Còn phải ăn bốn vương sạch sành sanh, bốn vương chỉ là theo lời mà làm thôi.” Hai tay lướt trên cơ thể, mỡ nam vươn người, thành công kéo mỡ nữ lên giường hẹp. “Ngươi.....” Hôm sau tỉnh lại, đập vào mắt không phải là tiểu lão công của mình mà là..... Nhìn khuôn mặt xinh đẹp tới nhân thần cộng phần*, Bùi Sát lông ngóng mặc áo, run rẩy không ngừng. (*cả người và thần đều cảm hận) Trời ạ, nàng vậy mà lại lên giường với nhiếp chính vương U Ly tàn bạo nhất đương triều, hơn nữa còn là cường bạo! Xong rồi xong rồi, cả Kỳ quốc, không ai nghe tên U Ly mà không sợ mất mật. Đồn rằng hắn không chỉ hành thích vua đoạt vị, năm đó thí đế* còn huyết tẩy Thanh Hoa điện, ngay cả trẻ con cũng không tha, sau đó thành công ngồi lên vị trí nhiếp chính vương. Đồn rằng hắn cầu kết với Thái hậu, Đương Kim hoàng thượng là con riêng của hắn và Thái hậu..... (*giết vua) Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách! Mỡ nữ vừa khoác áo xong định trốn, chỉ là người còn chưa ra khỏi cửa phòng, sau lưng đã truyền tới giọng nói lười biếng: “Công chúa không hài lòng với bốn vương sao? Nếu cảm thấy không vừa lòng, bốn vương không ngại tiếp tục đại chiến ba trăm hiệp.....”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Xuyên không ngoài ý muốn, bị nhốt trong phòng chứa củi

Lúc Xuyên Nguyệt mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, chỉ cảm thấy một mùi gay mũi xông vào mũi, gần như khiến người ta muốn nôn mửa.

Cô bịt miệng mũi lại theo bản năng, mở mắt ra chỉ thấy xung quanh tối đen như mực, đưa tay không thấy được năm ngón, chỉ có tiếng ruột nhúc nhích truyền đến, cả dạ dày co rút đau đớn.

Thật đối!

Cô rên nhẹ một tiếng, lúc này mới phát hiện cả thân thể đều bủn rủn vô lực, đầu óc choáng váng, hình như thân thể còn nóng rực.

Đây là nơi nào, tại sao cô lại ở đây?

Trí nhớ trôi ngược lại, đột nhiên cô trợn to hai mắt, cô..... Không phải cô ngã từ trên cầu thang xuống à.....

Cô tên là Xuyên Nguyệt, hai mươi hai tuổi, mới từ trường học ra ngoài nên quyết tâm phấn đấu vô cùng mãnh liệt, nhưng mục quản lý trời đánh đoán chừng là đã đến thời mãn kinh, cả ngày tìm cô bôi mủ. Hôm nay cô đi làm chỉ tới muộn một giây, bà cô chua ngoa kia hết lần này tới lần khác nói cô đã trễ một phút, trừ sạch lương chuyên cần của cô.

Con bà nó bà cô chết tiệt, chẳng lẽ sau khi tiếng chuông mừng năm mới vang lên một giây thì con trai bà được sinh ra, muộn mất một giây, bà có thể nói rằng nó hai tuổi sao?

Người nào mà chẳng biết trẻ con hai tuổi đã chạy nhảy khắp nơi được, nhưng nó còn chưa biết ăn thế nào. Bà nó chứ!

Cô tức giận vội vã chạy đi tranh luận với bà cô kia, kết quả lý còn chưa thành, bà cô kia đã nhăm thẳng mặt cô chửi mắng một trận, mở miệng là một tiếng ‘tiện’, hàng không xuất (ý mắng chị bị ế).

Xuyên Nguyệt cô cả đời hận nhất chính là người khác mắng cô tiện. Vì vậy trong cơn giận dữ, cô bước lên một bước, hai người hoàn toàn đánh thành một đoàn, nhưng người ta trên cao cô ở phía dưới, sợ ý một chút bản thân lại từ cầu thang thật cao té xuống, trên trán đau xót, sau đó hoàn toàn hôn mê.

Không phải ngã cầu thang thì nên ở bệnh viện à, chẳng lẽ bây giờ cô đã chết rồi sao?

“Phu nhân, thiên chân vạn xác (chính xác 100%), là nô tỳ tận mắt nhìn thấy nàng ta tắt thở, bây giờ phải làm thế nào mới được, ngày mai đã là ngày xuất giá rồi!” Có tiếng nóng nảy của phụ nữ trung niên mơ hồ truyền đến, Xuyên Nguyệt cảm thấy rất đáng ngờ.

“Àm ỉ cái gì mà ăm ỉ! Không phải ta sai người bắt nó đồng ý xuất giá sao? Bây giờ thì hay rồi, lúc đưa người cho người thì vẫn còn tốt, vậy mà mới chỉ qua bốn ngày, người lại chạy tới nói với ta rằng người đã chết? Người muốn ta ăn nói với lão gia thế nào hả!” Có giọng của một người phụ nữ trung niên khác đang cực kỳ tức giận, hiển nhiên là có mấy phần hốt hoảng bên trong, hai người đang đi tới bên này.

Xuyên Nguyệt vừa nghe, mắt lập tức mở thật lớn. Đây, đây không phải là giọng của bà cô quản lý đang thời mẫn kinh của cô sao!

Không thể ngờ được bà cô kia còn dám sai người nhốt cô, quả nhiên thật là độc ác!

Không phải người gì kia nói mình đã chết rồi sao? Vậy mình liền “chết” cho bà cô quản lý đó nhìn!

Ra được quyết định, Xuyên Nguyệt nhắm chặt hai mắt, nằm xuống lần nữa.

“Két” một tiếng, âm thanh giống như vọng lại từ miền xa xôi. Tiếng khóa từ bên ngoài truyền vào, Xuyên Nguyệt đang đóng giả “thi thể” cảm thấy vô cùng khó hiểu, âm thanh này thật kỳ quái.

Lại “kéo kẹt” một tiếng, có ánh sáng chói mắt từ bên ngoài chiếu vào, cho dù Xuyên Nguyệt đã nhắm mắt lại cũng vẫn cảm thấy khó chịu.

Tiếng bước chân dẫm trên đất xột xột xoạt xoạt vang dội, chỉ thấy người mà Xuyên Nguyệt nghe thấy đầu tiên sau khi tỉnh lại mở lời: “Phu nhân, nô tỳ đã kiểm tra, quả thật là đã tắt thở, người xem.....”

Ánh sáng ban ngày chiếu vào mặt Xuyên Nguyệt, một người phụ nữ mặc áo gai vải thô cẩn thận dẫn người mặc hoa phục sau lưng đến gần. Người sau lưng bà ta tuổi chừng bốn mươi nhưng lại được bảo chăm sóc cực tốt, ngay cả khi đứng ngược sáng cũng có thể nhìn ra làn da mịn màng của bà ta, chỉ là ác độc giữa hai lông mày hơi nặng một chút.

Tóm lại đã là người chết, hai người dù sao cũng hơi kiêng kỵ, bước chân cũng cẩn thận hơn.

Người được gọi là “phu nhân” kia cẩn thận nhìn sắc mặt Xuyên Nguyệt, chỉ thấy quanh hai mắt cô đã biến thành màu đen, khuôn mặt trắng bệch, đôi môi tím xanh, hiển nhiên đã “chết” rất lâu. Bà ta lui về sau nửa bước theo bản năng, rốt cuộc vẫn tăng can đảm tiến lên xem thử hô hấp của cô.

Cảm giác có ống tay áo phất qua gò má, chính là lúc này, Xuyên Nguyệt nắm chặt cơ hội chọt trợn mắt một cái. Phụ nhân kia vốn tưởng rằng cô chết rồi, lúc nhìn thấy cô trợn mắt lên thì ngẩn người, nhưng chỉ một giây sau về mặt đã đại biến. Bà ta a một tiếng chỉ vào Xuyên Nguyệt, sợ tới mức không nói ra lời, Xuyên Nguyệt theo sát đó ngồi dậy. Người phụ nữ mặc áo thô kia hiển nhiên cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lúc này vừa thấy Xuyên Nguyệt đứng dậy thì sợ vỡ mật.

“Có quý!!!”

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, cả phủ thừa tướng hỗn loạn tung bừng.

Mà vừa mới mở mắt ra, hiển nhiên Xuyên Nguyệt cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, về mặt ngờ ngạc dốt nát nhìn hai người phụ nữ đang hoảng loạn lao ra ngoài kia, đứng dậy đi theo cùng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Giả quý dọa người, nam tử uy nghiêm

Bên ngoài ồn ào vô cùng, Xuyên Nguyệt khó chịu híp mắt nhìn đám người đang lao tới cách đó không xa, dừng bước đứng tại chỗ.

“Ban ngày ban mặt sao lại có quý được!” Có tiếng gầm nhẹ của nam tử trung niên, một hàng người vòng qua hành lang chạy thẳng tới.

Cô thấy có rất nhiều người ăn mặc như gia đình vắc gây to, trong đó dẫn đầu là một nam tử hơn bốn mươi tuổi, quần áo trên người khác hẳn những người khác, bên trong là áo dài màu xanh, bên ngoài khoác áo lam đậm, mặt mũi tuấn tú, giữa hai lông mày còn có khí chất uy nghiêm.

Bên cạnh ông ta là một người phụ nữ cũng hơn bốn mươi tuổi, mái tóc búi kiểu cách, cài trâm vàng nam đá quý, trên người mặc gấm hoa, xa hoa tới chói mắt, nhưng lúc này bà ta lại đầy hoảng sợ chỉ vào Xuyên Nguyệt, run rẩy nói với nam tử trung niên bên cạnh: “Lão gia người xem, chính là nó, thiếp không hề lừa lão gia!”

Thì ra người có giọng nói giống bà cô quản lý tới thời mẫn kinh là bà ta!

Xuyên Nguyệt quay đầu nhìn bốn phía. Đây là một dãy nhà cô kính, căn phòng sau lưng cô hình như là phòng chứa củi, mà đám người kia đang đi trên hành lang chín khúc, trước mặt cô là một khoảng đất trống rất lớn, có lẽ là do vừa mưa xong, trên mặt đất đọng lại mấy vũng nước, mà hai bên là mấy cây liễu, xen kẽ là rất nhiều loài hoa mà cô không biết tên.

Cô nghi ngờ nhìn đám người mặc toàn đồ cổ trang kia hùng hổ đi tới trước mặt mình, hoàn toàn không tìm được nổi một người bình thường. Chính xác mà nói thì ở đây còn không hề có lấy một người mặc trang phục hiện đại, cắt tóc ngắn hoặc là các loại uốn xoắn điển hình chứ đừng nói gì đến máy quay phim.

“Đây không phải là Bùi Sát sao? Quý ở đâu ra!” Đi tới trước mặt Xuyên Nguyệt, Bùi tướng đương triều Bùi Vĩnh Ngôn cẩn thận nhìn cô, sau đó nghiêm nghị quay lại trách mắng Hoa Ngọc Niệm sau lưng.

Phương tẩu mặc áo gai vải thô đứng bên cạnh Hoa Ngọc Niệm nghe vậy thì khóe miệng run rẩy, bà ta lén lút nhìn Xuyên Nguyệt vẫn đang tốt lành một lúc lâu, sau đó mới kéo Hoa Ngọc Niệm còn đang bị dọa cho chưa kịp hồi hồn: “Phu nhân, hình như là người!”

Hoa Ngọc Niệm rõ ràng là sững sốt một chút, lúc này mới không chắc chắn nhìn Xuyên Nguyệt: “Ý của người là.....”

Bà không dám nói ra hai chữ “chưa chết”, lại thấy Phương tẩu nặng nề gật đầu một cái: “Là người!”

“Không phải ngày mai sẽ phải xuất giá à, sao con lại ở đây, lại còn biến thành thế này?” Bùi Vĩnh Ngôn cau mày quát lớn, hiển nhiên là rất bức bối với bộ dáng dơ dáy bẩn thỉu của cô.

Xuyên Nguyệt chu môi, đang muốn nói chuyện lại thấy Hoa Ngọc Niệm vốn đang sợ hãi đã sớm khôi phục vẻ mặt thản nhiên, thông dong bước nhanh về phía trước: “Lão gia, xem ra chuyện này là thiếp thân hoa mắt nhìn lầm rồi, lão gia ngài trở về trước, chuyện của Sát nhi để thiếp xử lý là được rồi!”

Bùi Vĩnh Ngôn khó chịu nhìn về phía nàng nghiêm nghị nói: “Không có chuyện gì thì cũng đừng bé xé ra to, còn nữa, chuyện ngày mai liên quan tới an nguy của cả Tướng phủ chúng ta, tuyệt đối không thể có nhầm lẫn gì!”

“Lão gia yên tâm, nhất định thiếp thân sẽ để Sát nhi ăn mặc xinh đẹp bước lên kiệu hoa!”

“Ừ!” Lúc này Bùi Vĩnh Ngôn mới hơi gật đầu, nhìn chằm chằm Xuyên Nguyệt một lúc, xoay người trở về con đường cũ.

Đội một đám người tản đi, cả khu vườn chỉ còn lại ba người Xuyên Nguyệt, Phương tẩu và Hoa Ngọc Niệm.

Ánh mắt của Xuyên Nguyệt không ngừng đảo qua hai người kia, một lúc lâu sau mới giấu đi vẻ kì quái trong mắt: “Nơi này là Trung Quốc sao?”

“Trung cái đầu người, tiện nhân lại dám giả chết trên ta!” Phương tẩu vừa nói vừa dùng sức cẩu lưng Xuyên Nguyệt Hậu, đau tới mức Xuyên Nguyệt nháy mắt căng lên.

“Bà già đáng chết, bà làm gì đấy!” Cô đã nói rồi, trong đời cô ghét nhất việc người khác mắng cô là “tiện nhân”, hôm nay thật xui xẻo, vậy mà lại gặp được hết một tới hai, hết hai tới ba*. Cô tròn mắt nhìn! (*Xuyên Nguyệt bị quản lý mắng tiện nhân, sau đó lại bị Phương tẩu mắng tiện nhân)

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Trừng trị ác phụ, tức giận đánh gia đình

“Còn dám mạnh miệng à!” Phương tẩu chuẩn bị quăng thêm một cái tát nữa, lại không ngờ được cổ tay bỗng tê rần, nha đầu chết tiệt kia vậy mà lại dám giữ chặt tay bà, không cho mà động đậy chút nào, Phương tẩu không thể tin mà tròn to hai mắt.

Lúc trước đánh nhau với bà cô quản lý tới thời mẫn kinh là do cô không chú ý nên mới trượt chân rơi xuống, nếu không với thân phận là con gái của huấn luyện viên Taekwondo, sao cô có thể thảm hại như vậy.

“Tốt nhất là bà thật thà cho tôi!” Xuyên Nguyệt vùng mạnh tay, Phương tẩu theo động tác của cô lui về phía sau mấy bước.

“Chát!” Bị giáng cho một cái tát lên mặt, Xuyên Nguyệt bất ngờ không kịp chuẩn bị lập tức bị đánh tới ngay người, cảm tức nhìn người dám đánh mình.

“Tiện nhân, ở đây từ khi nào tôi lướt mây đánh trả!” Phụ nhân mặc áo gấm, khuôn mặt đoan trang này vậy mà lại đưa tay đánh cô, hơn nữa cái giọng nói chết tiệt kia còn giống y hệt bà cô quản lý tới thời mẫn kinh nữa.

“Tôi nói rồi, đời này tôi ghét nhất việc bị người khác gọi là tiện nhân, giữ cái miệng của bà sạch sẽ một chút! Chát!” Cô bước lên một bước, hung hăng quăng một cái tát lên mặt người phụ nữ kia.

Vô duyên vô cớ lại bị hai kẻ thần kinh kia vừa đánh vừa mắng, dù cô có là thần tiên cũng không nhịn được.

“Phu nhân!” Phương tẩu kinh hãi đỡ lấy Hoa Ngọc Niệm, vẻ mặt không thể tin nói: “Phu nhân, người có đau không..... Ngay cả phu nhân mà người cũng dám đánh, thật là nghịch thiên, hãy xem hôm nay Phương tẩu ta dạy dỗ người thế nào!”

Phương tẩu vung tay lao lên một bước, Xuyên Nguyệt nhìn chăm chăm động tác trên tay của bà ta, lui về phía sau một bước. Nhắm đúng lúc Phương tẩu dồn toàn lực nhao đầu về phía trước, Xuyên Nguyệt nhấc chân hung hăng đạp ngang hông bà ta, trực tiếp đánh ngã Phương tẩu.

“Phương tẩu!” Hoa Ngọc Niệm hiển nhiên không thể ngờ được, trong đôi mắt hùng hực lửa giận giờ tràn đầy vẻ khó tin.

“Bùi Sát, đừng tưởng rằng người tới đương Kỳ làm vương phi là có thể kiêu ngạo, một ngày người còn chưa bước khỏi cửa chính Tướng phủ thì một ngày còn là thứ nữ hèn mọn trong nhà này, người tới, mau trở lại!”

Mấy gia đình đang đứng ở xa tròn mắt há hốc mồm nhìn một màn này nghe vậy thì chạy tới muốn trối Xuyên Nguyệt.

Nhìn đám người khí thế hung hãn trước mặt, Xuyên Nguyệt thấy một kẻ thì đập một phát, sau mấy hiệp, trên đất đã ngổn ngang lộn xộn bốn năm kẻ, mà Hoa Ngọc Niệm và Phương tẩu đứng một bên đã sớm kinh sợ tới mức không nói nên lời rồi.

Người trước mặt này vẫn là Bùi Sát nhu nhược yếu đuối trước kia sao?

Sao đột nhiên nàng ta lại khỏe như vậy, ngay cả bốn, năm tên gia đình mạnh khỏe cũng có thể đánh gục?

Vuốt vuốt nắm đấm bị đau, Xuyên Nguyệt lạnh lùng liếc hai người đang đỡ nhau kia một cái, tiêu sái xoay người.

Cho đến khi không còn nghe thấy sau lưng có âm thanh gì nữa cô mới dừng bước, về mặt vô cùng nặng nề.

Trong lòng có dự cảm xấu gần như muốn xông ra, từ sau khi tỉnh lại tới giờ, từng chuyện đều không ngừng nhắc nhở cô không có bất cứ thứ gì là chuyện đùa. Thậm chí lúc cô gạt ngã những gia đình kia, cô còn nghe thấy người phụ nữ mặc áo gai vải thô vừa kêu “phu nhân” vừa lùi lại.

Phu nhân?

Đó không phải là xưng hô ở cổ đại sao?

Còn có phụ nhân kia gọi cô là Bùi Sát! Đợi chút..... Cô chợt cúi đầu nhìn thoáng qua người mình một cái, mặc dù dơ dáy bẩn thỉu nhưng vậy mà cũng là quần áo cổ trang, cô bước nhanh qua hành lang chín khúc trước mặt đi tới chỗ hồ nước cách đó không xa. Cô không chút do dự ngồi xổm xuống, sau đó sắc mặt trắng bệch ngã ngồi xuống đất.

Khuôn mặt trong nước kia không phải gương mặt vốn có của cô.

Thì ra linh cảm là thật, cô xuyên qua rồi hả?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nỗ lực bảo vệ thân tỷ tỷ*, trừng trị ác nô

Nỗ lực bảo vệ thân tỷ tỷ*, trừng trị ác nô

(*Chị gái ruột)

Hiện thực tàn khốc khiến não cô nháy mắt trống rỗng, ngẩng đầu nhìn sân nhỏ xa lạ, bầu trời xa lạ, trong lòng cô chỉ còn tuyệt vọng.

Vô duyên vô cớ, làm sao cô lại đến một thế giới lạ lẫm thế này?

Ba mẹ, bạn bè, A Thành.....

Rất cuộc không thể trở về..... Sao?

“A Sắt —” Đột nhiên có một tiếng hét to đánh tan tất cả suy nghĩ của cô.

Chưa kịp lau hết nước mắt trên mặt, chỉ thấy cách đó không xa có một đám người đi về phía cô, có mấy người còn đang giữ chặt một cô bé chừng mười lăm mười sáu tuổi. Hình như cô bé kia quen biết cô, tiếng hét vừa rồi là do cô ấy phát ra.

Bùi Sắt hơi nhíu mày.

“Nha đầu chết tiệt kia, để xem bây giờ ngươi còn kiêu ngạo kiêu gì, nó chính là thân tỷ tỷ của ngươi, đừng nói ngay cả thân tỷ tỷ của mình ngươi cũng không đề ý!” Phương tẩu há hê nhìn cô, Hoa Ngọc Niệm đứng bên cạnh cũng tỏ vẻ uy nghiêm, giống như lần này đã có thể chế ngự cô một cách chặt chẽ.

Trong lòng Bùi Sắt hơi trầm xuống một cái, lập tức hiểu rõ chuyện này.

Có lẽ, cô bé kia chính là chị gái ruột của thân thể này, mà tên của cô ở thế giới này là Bùi Sắt, hình như là còn sắp lấy chồng ở xa, trở thành vương phi gì đó, còn nơi này..... Là tướng phủ.

Trong lòng trong nháy mắt hiểu được, cô cũng trở nên thông suốt.

“Phu nhân người đại nhân có đại lượng*, kính xin người tha tỷ tỷ ra trước, vừa rồi là do Sắt Nhi hồ đồ, có chuyện gì chúng ta cùng bàn bạc!” (*người lớn phải biết rộng lượng)

Cô hơi hơi mỉm cười, Hoa Ngọc Niệm lạnh lùng nhìn cô một lúc lâu, cười lạnh nói: “Giữa ta và ngươi có gì đâu mà phải bàn bạc, ngươi chỉ cần nói có đồng ý xuất giá hay không? Nếu không đồng ý, ta lập tức sẽ bắt tỷ muội các ngươi cùng nhau chịu tội!”

Bùi Sắt khẽ liếc về nơi ban đầu tình lại. Nhốt vào phòng chứa củi sao? Cô cười lạnh trong lòng.

“Sắt Nhi đồng ý là được rồi.”

“Ngươi thật sự đồng ý?” Phu nhân kia nghe vậy, trên mặt lộ vẻ mừng như điên, có lẽ lúc trước Bùi Sắt đã khiến bà ta tổn không ít công sức.

“Đương nhiên, như vậy, phu nhân có thể tha tỷ tỷ ra chưa?”

Hoa Ngọc Niệm nghiêm mặt, nhìn Bùi Nhiên bị gia đình túm trong tay giống như một mớ rách như một cái, cuối cùng nhà lời: “Thả nó ra!”

Vừa được tự do, Bùi Nhiên lập tức chạy tới chỗ Bùi Sắt, quan sát cô từ trên xuống dưới một lần, hốc mắt đỏ bừng nói: “A Sắt, đều là a tỷ có lỗi với muội, a tỷ không che chở được cho muội mới để cho muội bị uất ức thế này!”

Cô ấy khóc đến đau lòng muốn chết, Bùi Sắt thấy cũng không nhịn được đỏ mắt, rõ ràng không phải cô muốn nhưng tuyệt vọng trong lòng lại ép cô phải nói ra lời.

“Tỷ tỷ đừng khóc nữa, tỷ mau mau nói cho muội biết, ở đây là nước nào?” Nhịn đau, cô dè nước mắt xuống vội vội vàng vàng bắt đầu hỏi han Bùi Nhiên.

Hiển nhiên Bùi Nhiên bị cô hỏi cho mù mờ, máy móc nói: “Kinh quốc.”

Kinh quốc? Trong lịch sử có quốc gia này sao?

“Vậy chúng ta đang ở đâu?”

“Tướng phủ.” Bùi Nhiên đương nhiên đáp.

“Không phải, muội muốn nói, chỗ chúng ta đang ở là chỗ nào Kinh quốc?”

“..... Ly đồ.” Bùi Nhiên có chút hốt hoảng nhìn cô, một hồi lâu sau mới lo lắng hỏi: “A Sắt, có phải bọn họ làm gì muội không?”

Cô ấy hỏi một câu như vậy, Bùi Sắt không đáp lại mà sắc mặt trở nên trắng bệch. Bùi Nhiên kinh hoàng, đang muốn nói gì lại thấy Bùi Sắt nở nụ cười khô, sau đó lại hỏi: “Thân phận của muội là gì?”

Thấy vẻ mặt cô khác thường như vậy, Bùi Nhiên không dám hỏi nguyên do, chỉ đành phải đáp lại: “Ngày xưa hai tỷ muội chúng ta là thứ nữ trong Tướng phủ, năm năm trước mẫu thân đã qua đời, chỉ có hai tỷ muội chúng ta sống nương tựa lẫn nhau. Muội là Tĩnh Hòa công chúa do hoàng thượng hạ chỉ ngự phong, sắp lấy chồng ở xa Kỳ quốc, trở thành Tần vương phi.”

Bùi Sắt nghe xong những lời này, trong lòng suy nghĩ hồi lâu, bên kia đã nghe Hoa Ngọc Niệm nói: “Phương tẩu, nhốt chúng vào phòng chứa củi, ngày mai lúc xuất giá mới được thả ra, tránh cho có sơ xuất gì!”

Gia đình tuân lệnh muốn tới bắt người, Bùi Nhiên lại sống chết không chịu di chuyển: “Hoa Ngọc Niệm, ngày xưa bà gây khó khăn đủ đường mầu thân ta, nay mầu thân đã mất, bà lại hành hạ A Sắt. Bà thật độc ác, A Sắt đã bị bà biến thành bộ dáng này rồi, chẳng lẽ bà còn không chịu dừng tay? Hôm nay, dù có chết tôi cũng sẽ không để các người nhốt A Sắt vào nơi không thấy mặt trời kia!”

“Nha đầu chết tiệt kia, còn dám cứng miệng như vậy! Kéo vào!” Phương tẩu ra lệnh một tiếng, mấy tên gia đình đã tới kéo Bùi Nhiên ngăn trước Bùi Sắt đi, Bùi Nhiên thấy không tránh thoát được, cúi đầu cắn xuống cánh tay một tên gia đình, gia đình kia bị đau, lập tức quăng một bạt tai tới. Bùi Nhiên vội vàng không kịp chuẩn bị, lập tức liền bị đánh ngã xuống đất, khoe môi rỉ ra tía máu.

“Tỷ tỷ?”

Bùi Sắt nhìn cảnh này khiếp sợ không thôi. Cô vội vã đỡ Bùi Nhiên dậy, hung dữ nhìn về phía tên gia đình vừa ra tay, gia đình kia bị ánh mắt của cô uy hiếp, không tự chủ lùi hai bước, ngay sau đó nhìn đồng bạn một cái, lại cảm thấy mình quá mất mặt mũi, lập tức lấy can đảm quát lên: “Nhìn cái gì mà nhìn, cũng chỉ là một thứ nữ hèn mọn, đánh các người ta còn ngại tay mình bị thương!”

“Bốp!” Bùi Sắt đấm lên mặt hán một phát, Bùi Nhiên đứng cạnh vội vàng vàng đề tay Bùi Sắt lại: “A Sắt.....”

“Phu nhân, thân là đương gia chủ mẫu của Tướng phủ, chẳng lẽ đối với loại nô tài dĩ hạ phạm thượng này làm như không thấy?” Bùi Sắt đánh xong thì vỗ vỗ tay, thân nhiên nhìn về phía Hoa Ngọc Niệm.

Không ngờ được cô lại hỏi như vậy, mặt mũi Hoa Ngọc Niệm cứng đờ, tùy tiện nói: “Là các người vượt qua khuôn phép trước, gia đình cũng chỉ là thay ta ra tay mà thôi.”

“Hả? Phu nhân nói như vậy, Sắt Nhi càng cảm thấy kỳ quái, lại không nói hẳn có tư cách thay thế phu nhân hay không, cho dù là có, muốn đánh người của Bồn cung, Bồn cung có đồng ý chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đấu trí đấu dũng, ngăn cơn sóng dữ

Bùi Sắt cười nhạt đứng tại chỗ, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hoa Ngọc Niệm.

“Bồn cung?” Hoa Ngọc Niệm nhìn Bùi Sắt một lượt, cười lạnh nói: “Chỉ bằng người? Nếu không phải Thánh thượng vì không muốn cho Tấn vương quá mất mặt, ngài sẽ phong cho người làm công chúa sao? Chớ có dát vàng lên mặt mình!”

Bùi Sắt nghe vậy, chợt nở nụ cười giễu cợt: “Nếu phu nhân cũng thừa nhận ta là công chúa do Thánh thượng ngự phong, như vậy mặc kệ là từ mục đích gì, thân phận công chúa của ta cũng vẫn là thật đúng không?”

“Người!” Khuôn mặt Hoa Ngọc Niệm cứng đờ, ngay sau đó cười nhạt nói: “Là công chúa thì sao nào, người cũng đừng trông mong ta sẽ quỳ xuống thỉnh an với người, nơi này chính là Tướng phủ! Hơn nữa ta là chủ mẫu đương gia!” Con mắt tràn đầy sát khí của bà ta lườm về phía Bùi Sắt, xoay người phân phó cho gia đình sau lưng: “Còn chân chửi gì nữa, lên cho ta, nếu không bắt giam được nó, ngày mai, cần thận đầu của các người!”

Những tên gia đình kia nghe vậy, cả người lập tức run lên, rồi rít tiến lên muốn bắt Bùi Sắt và Bùi Nhiên.

Bùi Sắt vốn không muốn so đo nhiều với bọn họ, nhưng thấy những người này khinh người quá đáng, cô thật sự không thể nhịn thêm được, trước khi Bùi Nhiên chấn trước mặt mình một lần nữa, cô xoay người một cái lấy Bùi Nhiên làm điểm tựa, một phát đạp ngã tên gia đình đang xông lên, trợn mắt quát lớn: “Kẻ nào dám!”

Gia đình kia “Ai ôi” một tiếng bị đạp ngã trên đất, thấy gương mặt lúc nào cũng đoan trang của Hoa Ngọc Niệm đã vắn vẹo, bà ta nhìn về phía Bùi Sắt, cười lạnh nói: “Được, được lắm, không phải là người biết đánh sao, các người, tất cả đều lên cho ta, ngày hôm nay nhất định phải đánh cho nó chịu thua mới thôi!”

Bùi Sắt liếc qua hai mươi gia đình vây xung quanh một cái, lấy bản lĩnh của cô cùng lắm cũng chỉ miễn cưỡng đối phó được bảy tám người, hơn nữa thân thể này cực kỳ yếu đuối, ước chừng cũng chỉ có thể đối phó được bốn năm người.

Cô nhanh chóng lôi kéo Bùi Nhiên đã sợ đến không còn hình dáng, vừa lui vừa nhanh chóng nói với nàng ấy: “Nghĩ biện pháp, gọi Bùi tướng tới!” Cô vừa nói vừa hô lên với Hoa Ngọc Niệm: “Phu nhân cần phải biết, cho dù ta có là một công chúa hữu danh vô thực, nhưng đã có thánh chỉ của hoàng thượng ở đây, bà khi dễ ta chính là vũ nhục hoàng thượng, muốn đánh ta, phu nhân có thể suy nghĩ cẩn thận!”

Nghe cô nói như vậy, những tên gia đình kia lập tức do dự không tiến, cũng chính là thừa dịp này, Bùi Sắt và Bùi Nhiên nhắc chân bỏ chạy, vừa chạy vừa lớn tiếng kêu: “Lão gia, giết người rồi!” Hoa Ngọc Niệm nghe vậy, sắc mặt đột nhiên biến đổi: “Chặn nha đầu kia lại cho ta!”

Bọn gia đình rồi rít chạy về phía Bùi Sắt, vì tạo cơ hội cho Bùi Nhiên, Bùi Sắt đột nhiên đổi hướng.

Đề Bùi Nhiên đi bẩm báo là vì nàng quen thuộc đường lối trong Tướng phủ hơn, còn cô chỉ vừa mới đến, cho nên chuyện dùng sức đành phải do chính cô đảm nhiệm

Cũng may hai người đã chạy tới hành lang chín khúc, địa hình có lợi ngược lại giúp cô trì hoãn thời gian. Chỉ là bởi vì lúc trước thân thể này đã đánh một trận, ở đây lại có nhiều người như vậy, hiển nhiên cô có chút không ứng phó nổi. Đúng lúc cô cảm thấy có chút lực bất tòng tâm, chỉ nghe Bùi Nhiên hô to một tiếng, cô nhất thời thả lỏng.

“Lão gia đến rồi!”

Sau lưng cách đó không xa, chỉ thấy nam tử uy nghiêm đã gặp ban nãy đang mặt lạnh sải bước tới bên này, Hoa Ngọc Niệm tình mắt nhìn thấy ông, cả mặt xanh mét, mà Bùi Sát thì nhanh chóng quỳ gối trước mặt ông: “Phụ thân, ngày mai chính là ngày xuất giá của nữ nhi, phu nhân lại muốn nhốt nữ nhi vào phòng chứa củi, nữ nhi thật sự không thể chịu được!”

Mặc dù cô vô cùng không muốn diễn trò, nhưng vì trừng trị ác phụ kia, cô đành phải chịu thiệt thòi rồi.

Cô gắng gượng nặn ra vài giọt nước mắt làm cho càng thêm giống thật, Bùi tướng nghe vậy lập tức lạnh lẽo nhìn về phía Hoa Ngọc Niệm đứng một bên: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Khuôn mặt Hoa Ngọc Niệm cứng đờ, vội vội vàng vàng quỳ xuống đất: “Lão gia, thật sự là do con bé không đồng ý hôn sự, thiếp thân hết cách rồi nên mới phải làm như vậy.....”

“Ngươi nói káo, rõ ràng A Sát đã chính miệng đồng ý hôn sự này, ngươi lại cố chấp sai gia đình nhốt chúng ta vào phòng chứa củi!” Bùi Nhiên thấy thế thì vội vàng quỳ gối xuống cáo trạng với Bùi tướng trước: “Cầu xin phụ thân làm chủ!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Trợ giúp, khéo léo giấu tài

“Thiếp thân.....” Hoa Ngọc Niệm trầm miệng cũng không thể bào chữa, gia đình đứng một bên cũng cúi thấp đầu.

“Phụ thân, vốn là nữ nhi có thể tốt lành xuất giá, nhưng người hãy nhìn nữ nhi bây giờ một chút, từ khi bị nhốt vào phòng chứa củi, nữ nhi không hề được ăn một hạt cơm nào, dù gì nữ nhi cũng là công chúa do hoàng thượng ngự phong.....” Trong đầu cô chợt hiện lên cảnh lúc mới xuyên qua, thật sự khóc không thành tiếng.

“Độc phụ ngươi, đây chính là cái ‘yên tâm’ ngươi bảo ta sao?” Bùi tướng gần như giận đến mức dựng râu trợn mắt, lớn tiếng chất vấn Hoa Ngọc Niệm: “Dù ngày xưa ngươi đối xử với hai tỷ muội nó thế nào, ta đều mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng lần này chuyện thành ra nghiêm trọng như vậy, ngươi lại còn làm ra chuyện ngu xuẩn như thế, làm sao ta có thể tha thứ cho ngươi được!”

“Lão gia.....” Hoa Ngọc Niệm nghe vậy sắc mặt trắng bệch, bà ta vội vàng quỳ xuống đất bò đến trước mặt Bùi tướng, nắm chặt ống tay áo của ông khóc lóc kể lể: “Lão gia, là Ngọc Niệm sai rồi, van cầu lão gia, Ngọc Niệm không dám nữa!”

“Đồ vô dụng nhà ngươi!” Bùi tướng hung hăng vung tay một cái, nén giận trăm gọng nói: “Người người nên cầu xin không phải là ta, mà là Sát Nhi Nhiên Nhi, nhìn thử xem vài năm nay ngươi đã làm chuyện tốt gì?” Ông chỉ vào đầu năm ngón tay trên mặt Bùi Nhiên. “Coi như chúng có sau, nhưng chúng vẫn là cốt nhục của Bùi Vĩnh Ngôn ta, các ngươi coi thường chúng, chẳng lẽ không phải là bôi nhọ lên danh dự tướng phủ sao!”

Hoa Ngọc Niệm há miệng, nước mắt vẫn chảy, rốt cuộc ý thức được mình hoàn toàn sai rồi.

“Cầu xin lão gia tạm tha thứ cho phu nhân lần này, phu nhân đã hầu hạ ngài nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao!” Phương tẩu vội vội vàng vàng quỳ xuống, thấp thòm cầu cạnh.

Vốn là tẩu ta không nói lời nào cũng may, vừa nói, Bùi tướng liền giận dữ sợ: “Đều là do độc phụ ngươi, ta niệm tình chủ tớ giữa hai người nên mới mặc cho ngươi đi theo hầu Ngọc Niệm nhiều năm như vậy, nhưng ngươi xem ngươi đi, việc hồng nhiều hơn việc thành, người đâu, ném ra ngoài cho ta, trọn đời không được bước vào tướng phủ một bước!”

“Lão gia.....” Phương tẩu trợn mắt há hốc mồm, thực không ngờ chuyện lại liên lụy đến bản thân. “Phu nhân, người giúp ta cầu xin.....”

Hoa Ngọc Niệm khổ sở nhìn tẩu ta một cái, nhanh chóng quay đầu đi.

Hiện tại bà chính là Nê Bồ Tát* qua sông còn khó giữ thân, sao có thể lo cho người khác.

(*Có thể hiểu theo hai nghĩa. Nghĩa đầu tiên, nê là bùn, bùn gặp nước sẽ nhão nhoét. Nghĩa thứ hai có liên quan tới điển tích một vụ sư vì tiết lộ thiên cơ

mà bị phạt, trên mặt mọc lên mụn độc, sau đó phải chết. Ở đây hiểu theo nghĩa đầu tiên.)

“Còn có đám các người, chủ tử làm sai, các người cũng không biết đường khuyên nhủ, hôm nay tất cả những ai có mặt ở đây nhận hai mươi trượng, trừ một tháng tiền công!”

Bùi tướng ra lệnh một tiếng, lập tức có người kéo mọi người đi xuống. Bùi Sát thờ ơ lạnh nhạt nhìn một màn này, Bùi Nhiên đứng cạnh thì khăn trương tới mức run lẩy bẩy.

“Không sao, tỷ tỷ, đã qua rồi!”

Bùi Sát tiến lên vỗ nhẹ Bùi Nhiên để an ủi, lúc này Bùi tướng lại nhìn về phía cô, cái nhìn này có chứa tìm tòi nghiên cứu cùng sắc bén khiến Bùi Sát hơi sững sờ, nhưng hiển nhiên, cô cũng không cúi đầu trốn tránh mà là thẳng người đọ mắt với Bùi tướng.

Bùi tướng hơi sững sờ, trong mắt thoáng vẻ tính toán, ngay sau đó nói với Bùi Sát: “Sát Nhi, con nói đi, con muốn xử phạt đi nương như thế nào?”

Trong lòng Bùi Sát trầm xuống, nháy mắt lập tức hiểu rõ, Bùi tướng đang thử dò xét cô.

Lộ liễu quá mức ngược lại không tốt, như hành động lửa cháy thêm dầu của cô vừa rồi, người quanh năm đứng trên triều đình giống như Bùi tướng chỉ sợ liếc mắt một cái đã đoán được cô chính là kẻ giở trò bên trong.

Cô cũng không biết chủ nhân thân thể này khi gặp phải chuyện như vậy sẽ phản ứng thế nào, suy nghĩ một chút, cô nhìn Bùi Nhiên nói: “Tỷ tỷ, tỷ là trưởng tỷ, tỷ quyết định đi.”

Bùi Nhiên hơi sững sờ, đối với vấn đề này hiển nhiên tay chân có chút luống cuống, nàng chau mày, lại nhìn thấy Bùi tướng bên chờ câu trả lời đứng cạnh, vội vàng cúi đầu nói: “Cứ do phụ thân làm chủ, dù thế nào đi nương cũng là trưởng bối.”

Bùi tướng nghe vậy gật đầu một cái, ánh mắt như có như không nhìn sang Bùi Sát, ngay sau đó ra lệnh cho Hoa Ngọc Niệm đang quỳ dưới đất: “Nếu hai tỷ muội chúng đã không truy cứu, vậy lần này không cần trừng phạt quá nặng, phạt người cảm tức một tháng, mặt khác lấy ra một năm nguyệt ngân* để chuẩn bị đồ cưới cho Sát Nhi, người đã nghe rõ rồi chứ?” (*tiền được chia hàng tháng cho mọi người theo vai vế)

“Dạ, dạ, đa tạ lão gia!” Mắt thấy Bùi tướng không hề phạt nặng, Hoa Ngọc Niệm cảm ơn rơi nước mắt.

“Sát Nhi, buổi tối tới thư phòng gặp ta!”

Trong lòng vừa mới thở phào nhẹ nhõm, Bùi tướng đã lên tiếng dặn dò. Trong lòng Bùi Sát suy tính, vội vàng đáp một tiếng “Dạ”.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Ăn mặc trang điểm, xuất giá hòa thân

Sau khi Bùi tướng rời đi, quản gia đưa Bùi Sát và Bùi Nhiên trở về chỗ ở của hai người.

Bùi Sát nhìn bao quát gian phòng một cái, chỉ thấy phòng ốc cực kỳ đơn sơ, trừ một vài đồ vật hay dùng hàng ngày thì chỉ có một ghế một bàn, mà trên giường càng thêm ít ỏi, trừ hai cái giường cũ nát và cái chăn bông, chẳng có cái gì cả.

“Đây chính là chỗ ở của chúng ta?” Bùi Sát kinh ngạc, chỗ như thế này làm sao mà cho người ở được.

Bùi Nhiên không trả lời ngay, sau khi thiên ân vạn tạ tiễn quản gia đi, nàng ấy mới vội vàng đóng cửa phòng, vẻ mặt nặng nề kéo tay Bùi Sát nói: “A Sát, muội thật sự đồng ý đi hòa thân sao?”

Bùi Sát nhìn vào mặt nàng ấy, gật đầu một cái nói: “Trải qua cuộc sống người không ra người, quỷ không ra quỷ thế này, thà rằng đi hòa thân.”

Bùi Nhiên thấy cô không thêm đề ý, ánh mắt càng toát vẻ nặng nề. “A Sát, có phải là do nữ nhân độc ác kia đe dọa muội không? Không phải muội và Từ Dạ đã giao hẹn.....” Nàng ấy không nói tiếp, trong ánh mắt tràn đầy suy ngẫm.

Từ Dạ là ai?

Bùi Sát hoàn toàn không biết nói gì, suy nghĩ một chút, có lẽ là bằng hữu của thân thể này thôi.

Cô đón nhận ánh mắt của Bùi Nhiên, yên lặng thật lâu mới nghĩ được một giải thích phù hợp, nói: “..... Kế hoạch biến hóa khó lường.”

Vì vậy Bùi Nhiên nặng nề gật đầu, chỉ nói mấy ngày ở trong phòng chứa củi kia cô đã phải chịu uất ức, sau đó không hỏi thêm gì nữa.

“Đói bụng không? Lúc nãy đi quán gia có nói rồi, muội cảm thấy cần gì thì cứ đi lấy, muội bị nhốt nhiều ngày như vậy, thân thể chắc chắn rất yếu, để tỷ đi lấy chút đồ ăn!” Bùi Nhiên tiến lên sờ khuôn mặt đen thui của cô, đau lòng nói.

Bùi Sát thật thà gạt đầu một cái, Bùi Nhiên cầm giỏ đựng thức ăn đặt ở góc phòng rồi đi.

Được nàng ấy nhắc nhở như vậy, lúc này Bùi Sát mới phát giác bụng thật sự là đói đến mức khó chịu. “Á.....” Vừa rồi vẫn còn không biết, bây giờ yên tâm rồi mới phát hiện mùi trên người chua như giấm, thật sự là rất khó người.

Vội vàng vàng đi ra ngoài tìm nước, quả nhiên là trông thấy có cái giếng nước, cô đang muốn múc nước, lúc này lại thấy quán gia dẫn một đám đông tiến tới.

“Bẩm nhị tiểu thư, đây là đồ dùng tắm rửa và y phục phải mặc trong ngày mai, lão gia phân phó, sáng sớm ngày mai, tiểu thư phải lên đường đến Kỳ quốc hòa thân, cho nên tối nay xin tiểu thư thu xếp thỏa đáng.”

Bùi Sát nhìn những y phục kia một cái, máy móc gạt đầu.

Trong số đồ dùng được đưa tới, trừ quần áo và đồ trang sức ra còn có cả chậu bông, thậm chí nước nóng, thùng nước tắm, mà lúc quán gia rời đi cũng cố ý để lại hai nha hoàn.

Bùi Nhiên nhanh chóng trở lại, đồ ăn mang về tuy không tính là cực kỳ phong phú, nhưng đối Bùi Sát đã đói tới hoa mắt thì đã đủ để hai mắt tỏa ánh sáng rồi.

Sau một trận gió cuốn mây tan, cuối cùng Bùi Sát cũng ăn uống no đủ.

Bọn hạ nhân thu dọn chén đĩa đi xuống, lại muốn tiến lên hầu hạ cô tắm rửa, cô vội vàng tránh ra. Nực cười, có người nhìn chằm chằm người tắm, người không cảm thấy kỳ cục mới là lạ.

Ngâm mình ở trong thùng tắm, chỉ cảm thấy gân cốt cũng giãn ra, Bùi Sát thoải mái thở ra một hơi, lúc này mới bắt đầu đứng dậy.

Chỉ là..... Y phục phải thế nào mặc?

Cô giằng co thật lâu cũng không mặc được, cho đến khi ngoài cửa truyền đến tiếng của Bùi Nhiên: “A Sát, muội tắm xong chưa?”

Bùi Sát đầy khăn trương, vội vàng quá chỉ đành quần tạm áo choàng lên người, làm ra vẻ vừa mới tắm xong, nhanh chóng đi mở cửa.

“Tỷ tỷ.....” Cô cười yếu ớt.

Bùi Nhiên nhìn cô một cái, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó nhìn tỷ nữ sau lưng một cái, vội vàng lách người vào trong, cầm bộ đồ Bùi Sát không mặc được ban nãy đưa cho cô, nói: “Mau mặc vào, một nữ nhi lại để bộ dáng này ra cửa, để cho người khác nhìn thấy, chỉ sợ lại thêm dấy ra những chuyện linh tinh!”

Bùi Sát lúng túng liếc y phục trong tay nàng ấy, lại nhìn Bùi Nhiên một chút, gần như muốn bật thốt lên rằng cô căn bản không phải Bùi Sát, lời nói lên tới miệng lại đành phải ép xuống. Thấy cô bất động, Bùi Nhiên chỉ đành bất đắc dĩ thở dài, mặc áo cho cô: “Nhanh, không phải phụ thân nói muốn muội qua đó một chuyến sao!”

Bùi Sát nhìn ngón tay nàng ấy thành thạo mặc đồ cho mình, cũng không được tự nhiên gạt đầu một cái: “Vâng, muội biết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Thái Bình công chúa, pin số bảy

Thái Bình công chúa, pin số bảy* (㊦, đừng trách tác giả đặt tên quá cầu huyệt!)

Dọc theo đường đi, Bùi Sát không nghĩ nổi phải nói ra thân phận của mình như thế nào mới tốt. Nếu nói rằng cô không phải Bùi Sát mà chỉ là một linh hồn bỗng dưng nhập vào thân thể Bùi Sát, chỉ sợ người của thế giới này sẽ coi cô thành quái vật.

Nghĩ tới nghĩ lui, lâu thật lâu cũng không nghĩ ra được gì, phía trước đã truyền đến tiếng của quán gia.

“Nhị tiểu thư, tới rồi, lão gia trong chờ ở trong, tiểu thư trực tiếp đi vào là được.”

Bùi Sát gạt đầu một cái, ngẩng đầu nhìn căn phòng đang sáng đèn trước mặt, hít một hơi thật sâu, đi vào.

Nhưng cũng kì, trong phòng không có người, chỉ lư hương cách bàn đọc sách không xa vẫn còn đốt hương, lại tìm không được nửa cái bóng người.

Thật lạ, không phải quân gia nói Bùi tướng đang ở bên trong sao? Bùi Sát tò mò nhìn xung quanh phòng một vòng, cũng thử gọi mấy tiếng “phụ thân”, lại nửa tiếng trả lời cũng không có. Trong lòng cô nhất thời không hiểu được dụng ý của tướng quốc đại nhân, chỉ có thể đi lòng vòng tại chỗ, nhưng mà còn chưa kịp xoay người, ánh mắt cô chợt bị giá sách xếp vô số sách đặt sau thư án hấp dẫn.

Chỉ thấy phía trên trưng bày các loại sách khác nhau, cả căn phòng nghiêm nhiên trở thành một thư viện thu nhỏ. Trong đầu chợt có thứ gì đó xẹt qua, lúc này Bùi Sát không thể nhúc nhích một bước. Cũng không biết ở đây có sách gì ghi lại truyền thuyết lịch sử, mượn xác hoàn hồn không, có lẽ có thể tìm được manh mối để trở về cũng không chừng.

Quyết định được rồi, cô nhìn ngắm bốn phía, thấy không có người, không nhìn được tiến sâu vào trong mấy bước.

Khoảng cách rất gần, cũng có thể nhìn thấy một vài chữ trên bìa sách, chỉ là vừa nhìn thấy chữ viết, tia hi vọng vừa dấy lên trong lòng Bùi Sát hoàn toàn tan vỡ, bởi vì những con chữ như vẽ bùa diệt quỷ kia, cô không biết dù chỉ một chữ!

Ảo não vén mấy sợi tóc rơi trên trán, cô đành phải hậm hực trở về, suy tính có phải nên tìm một cầu thang nào đó ngã thêm lần nữa để trở về không?

Trong lòng cô đang nghĩ như vậy, chợt đâm phải một thứ cứng ngắt.

“Người tìm cái gì ở đây?”

Một giọng nam trầm ổn mà có lực vang lên trên đỉnh đầu cô, lạnh bạc, không mang theo một chút tình cảm.

Bùi Sát giật mình, nặng nề vỗ ngực ngẩng đầu lên, lời mắng chửi tự động nhảy tới cửa miệng, chỉ là nháy mắt nhìn thấy nam tử kia, cô thức thời nuốt tất cả ngược vào trong bụng, dò xét nhìn về nam tử quần áo sang trọng vừa bước vào cửa: “Người là ai?”

Người tới một bộ hoa phục màu lục, mây kiếm như đao, khuôn mặt tinh xảo mà vẫn góc cạnh, mắt phượng tràn đầy không vui, môi mỏng mím thành một đường thẳng, hình như đối với hành động vừa rồi của cô rất là không vui, nghe được câu hỏi của cô, nam tử cất bước đi tới ghế thái sư sau lưng cô ngồi xuống, sống mũi anh tuấn như điêu khắc hơi hướng lên trời, giọng điệu khinh thường nói: “Người không phải cần biết ta... ta chỉ là tới kiểm tra xem người ta chọn có phù hợp hay không mà thôi.”

Trong lòng Bùi Sát trầm xuống, phòng bị xoay người nhìn về phía hắc: “Người có ý gì?”

Cái gì gọi là kiểm tra người hắc chọn?

Nam tử cũng không trả lời, vừa tự rót một ly trà, vừa soi mói nhìn cô từ trên xuống dưới một vòng, cuối cùng tầm mắt dừng ở ngực cô, gật đầu nói: “Thi ra là tin đồn không phải giả, ‘Thái Bình’ công chúa, quả là thái bình!”

Bùi Sát không rõ chân tướng, nương theo ánh mắt của hắc nhìn cả người mình một vòng, khi nhìn tới lồng ngực thì cả mặt cô đỏ bừng, vòng tay che ngực: “Còn người là pin số bảy, đồ thần kinh!”

Từ đầu đã không muốn quan tâm tới loại người như thế, Bùi Sát xoay người muốn đi, chỉ là còn chưa bước ra khỏi cửa phòng đã đụng phải Bùi tướng đang đi vào.

Nhìn cô thật sâu một cái, Bùi tướng ôm quyền nói với U Ly đang đen mặt sau lưng Bùi Sát: “Tiểu nữ vô lễ, khiến vương gia chê cười rồi!”

Dù nghe không hiểu câu nói trước của cô, thế nhưng câu thần kinh, hai người cũng nghe rõ ràng mạch lạc.

Bùi tướng liếc sang, ý bảo cô tới nói xin lỗi, nhưng Bùi Sát là người vô cùng cứng đầu, đầu chịu nói xin lỗi, nhưng ngại cho uy nghiêm của Bùi tướng, cô cũng chỉ đành phải đành hoàng tiến lên, chẳng qua là khi ngẩng đầu nhìn lên đôi mắt lạnh lùng tới mức đông chết được con kiến trên mặt đất kia, trong đầu cô chợt lóe lên một ý tưởng, vì vậy mới hấp ta hấp tấp tiến lên phía trước nói: “Vương gia thứ tội, ngài đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, mới vừa rồi là do tiểu nữ lỡ lời, sao tiểu nữ có thể nói như vậy chứ, nhìn dáng vẻ của ngài, đó chính là muốn bao nhiêu uy vũ có bấy nhiêu uy vũ, tuyệt đối là một mãnh nam!”

Cô cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘mãnh nam’, ngụ ý, mới rồi mắng người, chắc người cũng đã hiểu rồi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Vương gia phúc hắc, nữ chủ cầu huyết

Chỉ là, còn chưa đợi sắc mặt U Ly biến thành tím tái, Bùi tướng đã mặt mũi xanh mét như tàu lá vung tay tới. Bùi Sát đầu có chịu để cho ông ta đắc thủ,

chợt lùi một bước thật xa. Chỉ là người mới vừa lui tới cửa, chợt cảm thấy sau lưng có một luồng gió mạnh quét tới, còn chưa kịp tránh đi, hai tay cô đã bị người ta giữ lấy kéo vào trong ngực.

“Pin số bảy, hửm?” Khuôn mặt U Ly đen lại nhìn gương mặt bình thường gần trong gang tấc, chợt cảm thấy bản thân đã quá coi thường vật nhỏ này.

Mùi long tiên hương quanh quẩn ở chóp mũi, cánh tay bị giữ chặt đau nhức, Bùi Sát vẫn không chịu yếu thế mở to hai mắt, đối đầu với hắn.

U Ly chợt bật cười, nụ cười vô cùng lạnh lẽo: “Bùi tướng, nghe nói nàng có một thanh mai trúc mã tên là Từ Dạ gì đó đúng không?”

Tuy là hắn đang nói với Bùi tướng nhưng ánh mắt lại nhìn Bùi Sát chăm chăm. Nghe cái tên ấy thốt ra từ miệng hắn, Bùi Sát sợ run lên, chỉ cảm thấy cái tên kia có vài phần quen thuộc, cẩn thận nghĩ lại thì chợt nhớ ra.

Hình như trước khi ra khỏi cửa, cái tên mà Bùi Nhiên muốn nói lại là cái tên này?

“Đó là công tử nhà Hiệu úy, lớn tuổi Sát Nhi hai tuổi.”

Sau lưng truyền đến tiếng trả lời của Bùi tướng.

Trong lòng Bùi Sát trầm xuống, chưa kịp đoán xem ý hắn là gì, chợt cảm thấy trong miệng bị nhét thứ gì đó, cô muốn nôn ra, U Ly lại đột nhiên vươn tay bóp cổ, hốt hoảng không kịp chuẩn bị, thuốc kia liền bị cô nuốt xuống.

“Ngươi cho ta ăn cái gì?” Bùi Sát tròn mắt nhìn.

U Ly hơi nhũn mày, thần nhiên buông cô ra, bình thần vuốt lại vạt áo bị nhăn, hất cằm về phía cửa phòng: “Đưa nàng ta trở về đi, tối nay có thể có kịch hay để xem rồi.”

Bùi tướng khẽ nhũn mày, ngay sau đó liền gọi quân gia đưa cô trở về.

Bùi Sát bị hai người làm cho khó hiểu, cũng không biết U Ly cho cô ăn cái gì, cực kỳ tức giận trở về phòng nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng Bùi Nhiên. Cô tìm trong tìm ngoài một lần mà vẫn không thấy Bùi Nhiên, trong lòng cảm thấy nóng nảy, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi.

Tối tận lúc này cô mới phát hiện ra điều khác thường. Tại sao cả người cô lại nóng bừng bừng thế này?

“A Sát..... Thật sự là muội?” Đột nhiên, một tiếng nói rất nhỏ truyền đến từ trong góc, Bùi Sát định thần nhìn lại, lúc này mới phát hiện ra, dưới tàng cây đối diện cách đó không xa có một người, mặc dù ánh sáng cực kỳ nhập nhèm, nhưng từ vóc người vẫn có thể nhận ra đó là một nam nhân.

Hồ hấp của Bùi Sát hơi chậm lại, mắt thấy người đó muốn tiến lên, cô vội vàng lui về phía sau một bước, bật thốt lên: “Không nên tới đây —”

Nam tử kia không hiểu ý cô là gì, chỉ đành dừng chân đứng tại chỗ, trong chốc lát giống như là nghĩ đến cái gì, tự giễu cười một tiếng nói: “Huynh biết ngày mai muội phải xuất giá hòa thân rồi, huynh hiểu sự khó xử của muội, vì vậy huynh không trách muội. Hôm nay huynh tới chỉ là muốn gặp muội một lần cuối, ngày mai huynh sẽ phải theo phụ thân đi Bắc Mạc rồi.....” Hắn dừng lại không tiếp tục nói thêm, đợi rất lâu cũng không thấy đối diện có tiếng đáp truyền đến, dường như lại còn nghe thấy có tiếng thở hỗn hển, hắn không nhịn được nhũn mày, tiến lên trước hai bước nói: “A Sát, muội làm sao vậy?”

“Không được tới.....”

Cũng giống lần trước, mở miệng lần nữa, giọng nói của nàng lại mang theo rung động.

Bùi Sát nhìn tình cảnh hiện nay xem như đã hiểu, có lẽ, “kịch hay” trong miệng tên vương gia kia chính là thế này.

Xuân được? Thật nhọc công hắn nghĩ ra trò này!

Bùi Sát gần như giận đến muốn học máu, mắt thấy người đối diện tiến lên phía trước một bước, cô vội vàng vươn tay ngăn cản hắn tiến lên phía trước, nói: “Huynh đừng tới đây, nên làm gì thì làm đi, ngàn vạn lần không được đến gần muội!”

Vừa nói xong, Bùi Sát lập tức giùng giàng đứng dậy, nhanh chóng trở về phòng đóng cửa lại.

Nam tử đứng sau lưng cô, trái tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn bóng lưng cô rồi đi một hồi lâu, chỉ âm thầm lắc đầu muốn trở về.

Chỉ là còn chưa đi tới cửa, chợt cảm thấy sau ót đau nhói, lập tức đã mất đi ý thức, hôn mê bất tỉnh.

“Ném vào.”

Giọng nói có từ tính truyền ra từ trong bóng tối, chỉ thấy phía sau nam tử đã té xỉu kia bỗng nhiên xuất hiện hai người, một người trong đó cũng chính là Vương Gia mặt than U Ly mà Bùi Sát đã nhìn thấy cùng Bùi tướng lúc trước ở trong phòng.

“Vương Gia, không phải nàng sẽ phải gả cho Tấn vương sao? Đến lúc đó nếu bị Tấn vương phát hiện ra nàng ta không còn là hoàn bích (*còn trinh), sao hắn có thể nuốt trôi cục tức này, chỉ sợ đến lúc đó tính toán tất cả mọi tội lên người Vương gia ngài!”

“Sợ cái gì, ngược lại Bồn vương muốn nhìn một chút tới nay nha đầu này làm sao sống được.”

Trong bóng tối, U trong đầu Ly hiện lên cảnh nha đầu kia giận dỗi chỉ vào hắn, khắc ra bốn chữ “pin số bảy”* thì sắc mặt lại đen xuống lần nữa, bỗng nghiêng răng nghiêng lợi nói với người sau lưng: “Người mang một cái ghế tới đây, hôm nay Bồn vương phải đợi ở chỗ này.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Dục hỏa đốt người, khó mà kiềm chế

Bùi Sát chỉ cảm thấy cả thân người giống như bị lửa đốt. Cô sợ nam nhân bên ngoài không đi, chỉ đành phải núp ở trong phòng đi đi lại lại toán loạn như ruồi mất đầu. Thật may mắn, trong nhà vẫn còn thùng tắm lúc này cô chưa đổ đi, không nghĩ ngợi thêm được nhiều, Bùi Sát nhảy một cái vào thùng tắm.

Nước đã lạnh buốt. Để mặc dòng nước lạnh leo thắm ướt cả thân thể, Bùi Sát thoải mái tới mức rung mình, nhưng ngay lúc này, cửa đột nhiên “rầm” một tiếng bị người ta đập mở, có âm thanh của đồ vật gì đó nặng nề đổ trên mặt đất, ngay sau đó lại là một tiếng đóng cửa. Nếu như Bùi Sát không nghe lầm, còn có cả tiếng cửa chính bị khóa nữa.

Con bà nó tên mặt than kia, lần này lại mang thứ gì tới hại nàng.

Nhiệt độ trên người khó khăn lắm mới rút đi mấy phần, Bùi Sát giùng giàng đứng dậy, vừa thấy rõ khuôn mặt của người nằm trên mặt đất, sắc mặt cô tối đi một nửa.

Đưa đàn ông tới cho cô để chờ xem kịch vui phải không? Cô nhất định không để cho hắn ta được như mong muốn.

Thừa dịp thân thể còn có chút hơi sức, lúc này công việc của Bùi Sát lập tức chất chồng.

Buộc mấy cái ga giường với nhau, cô gói tên kia ba tầng trong ba tầng ngoài, lúc này mới yên tâm tiếp tục trở về ngâm người trong thùng tắm.

Chỉ là cũng không biết có phải do được tính quá mạnh không, sau khi nước ấm dần lên, nhiệt độ cơ thể cô cũng từ từ tăng cao, ý thức lại bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Tiếp tục như vậy chắc chắn không thể được.

Một chút lý trí khó khăn nhắc nhở cô, Bùi Sát cắn răng, khi vị máu ngai ngái tràn khắp khoang miệng, cô mới tỉnh táo thêm một chút.

Trên môi đau rát, cô lại không chút nào để ý những thứ này. Xoay người đi đẩy thử cửa phòng, quả nhiên đã khóa lại. Liếc mắt về phía cửa sổ một cái, cô đang muốn đi đấy, chốt cửa sổ lại tự động mở ra, ngay sau đó một khuôn mặt vô cùng đáng ăn đòn xuất hiện trong tầm mắt cô.

“Thế nào? Toàn thân dục hỏa, khó có thể kiềm chế rồi?”

U Ly héch khước môi, bề nghệ không ai bì nổi cúi đầu nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết thảng mười một: “Cầu xin ta, cầu xin ta... hãy bỏ qua cho người!”

Bùi Sát cảm tức nhìn hắn, trong lòng lờ lờ cả tổ tông tám đời nhà hắn ra mắng trăm ngàn lần, nghe được câu này, khoa trương lại giả tạo giật giật khoe miệng, suy nghĩ một chút, cô cong môi ngoác ngoác ngón tay gọi hắn: “Người tới đây, ta mới van người.”

U Ly khựng lại trong chốc lát, ánh mắt băng hàn đánh giá cô từ trên xuống dưới một lần, Bùi Sát vẫn cứ lạnh nhạt cong môi đứng thẳng, mặc cho con nóng trong cơ thể chạy toán loạn như thế nào, cô đều cố gắng chịu đựng.

Ngần vịn lần không thể ngã xuống, chỉ cần ngã xuống, lập tức cô sẽ thua.

Hình như U Ly nghĩ tới điều gì, lúc này mới khẽ nghiêng người. Dáng người của hắn rất cao lớn, bởi vì phải ghé đầu đến gần cô, hắn không thể không cúi thấp người. Bùi Sát nhìn sùnn mặt hoàn mỹ của hắn đến gần trong nháy mắt, nhịp tim lỡ mất một nhịp nhưng vẫn cố gắng trấn định đứng tại chỗ.

Ước lượng khoảng cách, Bùi Sát hơi nghiêng người, nhưng không phải đến gần hắn mà là nhanh chóng đóng cửa sổ lại. Cô nghe “rầm” một tiếng vô cùng rõ ràng, cửa sổ đã bị đóng chặt: “Vương Gia, tắm một cái rồi ngủ đi, đừng tiếp tục làm loại chuyện nhảm chán tới cực điểm này. Van xin người sao? Nực cười, cả đời này bản tiểu thư sẽ không cầu xin người!”

Cô nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân dồn dập, sau đó chỉ nghe giọng nam hô lên hai chữ “vương gia”, không có tiếng đáp trả, trong lòng cô căng thẳng, đúng lúc này cửa chính chợt bị người đập mở, U Ly mặt đen lại đứng ở cửa, mặc dù Bùi Sát cách khá xa nhưng vẫn có thể cảm nhận được toàn bộ ánh mắt bén nhọn như đao của hắn đang bắn về phía mình.

Há mồm ngáp một cái, cô tỏ vẻ mệt mỏi quay người chui vào giường, đưa lưng về phía cửa phòng, nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân trầm ổn, cô nắm chặt kim châm trong tay hung hăng đâm vào cánh tay. Lợi khí (vũ khí sắc bén) đâm vào thịt quả nhiên là đau đớn vô cùng, Bùi Sát cắn răng, nhưng sau giây phút nhiên đau nhói, cả người đã bị người ta xách lên.

“Xem ra, trêu chọc bồn vương, người rất vui về?”

“Lời này ta phải hỏi người mới đúng, trêu chọc bản tiểu thư, người cảm thấy mình là trượng phu sao?” Bùi Sát nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ánh mắt U Ly hơi biến đổi, đôi con ngươi sáng như sao bỗng hiện lên lửa giận, thế nhưng chút lửa đó chỉ cũng chỉ là tán loạn một chút liền bị ép xuống, hần cô quái nhìn Bùi Sát một lúc lâu lâu, chợt khước môi hơi cong lên, ra lệnh cho thị vệ sau lưng: “Nếu Bùi nhị tiểu thư không sợ thuốc, vậy chúng ta đổi cách khác là được, Tổng Nhị, làm Lưu Từ Dạ tỉnh lại, dứt thuốc nhiều gấp đôi.”

Bùi Sát nghe vậy, cả người run lên một cái, suýt nữa thì giận tới không kìm được, nhìn chăm chăm kẻ đang nhắc mình lơ lửng. Hiện giờ cô đã không còn bao nhiêu hơi sức, ý thức cũng chỉ có thể dựa vào đau đớn trên cánh tay mà khó khăn giữ vững, lại nghe U Ly nói một câu như vậy như vậy, cô thật sự muốn học máu chết quách đi cho đỡ phiền phức.

Nhưng một khi cô hôn mê, vậy tối nay thật sự xong rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Tỷ tỷ trở thành của hồi môn, đường xá xa xôi

Cuối cùng, mọi việc lấy chuyện Bùi Sát cầu xin tha thứ mà kết thúc. Nghe được hai chữ “cầu người” từ trong miệng cô, U Ly tà tứ cong môi, dẫn theo Lưu Từ Dạ bị trôi thành bánh chưng nghênh ngang rời đi.

“Ta !?@!&*!? người!”

Ngồi trong xe ngựa, Bùi Sát dùng kim châm chọc con búp bê vải đáng thương vô số lần.

“A Sát.....” Bùi Nhiên vừa bước vào đã thấy cảnh tượng như vậy, nàng bắt đầu dĩ thờ dài, nhắc búp bê vải trong tay Bùi Sát ra. “Tối giờ ăn cơm rồi, muội còn ngây ngốc ở đây làm gì!”

Nàng kéo Bùi Sát xuống xe ngựa, vị tướng hộ tống đoàn xuất giá là một vị lão tướng quân tuổi chừng năm mươi, nhìn thấy cô xuống, vội vàng sai người đưa thức ăn lên.

“Công chúa, ngày mai chúng ta sẽ bước vào biên giới của Kỳ quốc, ở đó sẽ có sứ giả của Kỳ quốc đến giúp đỡ, nhiệm vụ của lão phu coi như là đã hoàn thành!”

Sau khi ăn xong, lão tướng quân kia vênh râu mép lên nói chuyện với cô, Bùi Sát nhìn ông một cái, lại nhìn khung cảnh hoang vu xơ xác xung quanh gât đầu một cái: “Tướng quân cực khổ rồi!”

Trên đường xuất giá, cô đã thử chạy trốn không dưới mười lần, nhưng mỗi lần đều là đi được mười bước đã có người “mời” trở lại, đối mặt với tỷ tỷ len lén gât lê, cô chỉ đành phải bỏ đi ý muốn trốn chạy, chờ đến Kỳ quốc lại nghĩ biện pháp khác.

Mà Bùi Nhiên vốn là không cần theo cô tới Kỳ quốc, sau đó Bùi Sát mới biết, đêm đó Bùi Nhiên không ở trong phòng, thì ra là đi quỳ suốt cả một đêm để cầu xin Bùi tướng, Bùi tướng mới đồng ý lấy thân phận nha hoàn hồi môn cho nàng theo Bùi Sát tới Kỳ quốc.

Về phần tên U Ly kia, Bùi Sát nghe qua mới biết, Yên quốc căn bản không có vương gia nào gọi là U Ly, thực ra là họ U thâm tóm toàn bộ hoàng thất Kỳ quốc, Bùi Sát nhất thời không hiểu, U Ly này đến tột cùng là nhân vật như thế nào.

Tới nơi này đã gần một tháng, Bùi Sát coi như cũng đã hiểu rõ hoàn cảnh xung quanh được phần nào. Đây là một nơi không khác Trung Quốc cổ đại là mấy, thiên hạ chia ra làm bảy, trừ mấy nước nhỏ bên ngoài biên thùy (vùng đất ven biên giới), bốn nước Yên quốc, Kỳ quốc, Liêu hàn, Nhạc Thanh là lớn mạnh nhất.

Mà trong tứ quốc, Kỳ quốc có binh hùng tướng mạnh nhất, sau đó là Liêu Hàn, Yên quốc xếp thứ ba. Mà mấy năm gần đây, Kỳ quốc liên tục thao luyện quân đội, chiêu mộ binh sĩ, Yên quốc vì tự vệ nên mới đồng ý với Kỳ quốc cho một vị công chúa sang hòa thân.

Mà Bùi Sát thật bất hạnh bị chọn trúng, với vẻ ngoài bình thường mà lại có thể gả cho đệ nhất mỹ nam tử của kinh thành Tấn quốc, điều này khiến cho vô số thiếu nữ hâm mộ, nhưng bản thân nàng lại lọt vào mây mù.

Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể tìm được biện pháp trở về, chẳng lẽ cô thật sự phải ở nơi cô đại gả không sinh trứng chim không ỉa phân này sống

cả đời?

Thấy cô vò đầu, bộ dáng cả người nhứt mỗi, lão tướng quân lắc đầu một cái, chọn một chỗ để tự mình đi nghỉ ngơi.

“A Sắt, tốt xấu gì người ta cũng là một vương gia, chúng ta lên tinh thần một chút nào!”

Bùi Sắt nhìn Bùi Nhiên một cái, buồn buồn gật đầu. Chuyện đã tới nước này rồi mà vẫn chẳng có biện pháp gì!

Ngày hôm sau, trời vừa sáng thì mọi người đã bị tiếng thông báo ồn ào đánh thức.

Chỉ thấy thị vệ đi dò đường hăng giọng hô: “Sứ giả nước dẫu của Kỳ quốc đến!”

Mọi người rớt rít tinh giắc, Bùi Sắt từ trong xe ngựa thò đầu ra, lúc này mới thấy phía trước bụi đất cuồn cuộn, đại đội nhân mã đang chạy về phía này.

“A Sắt, mau rửa mặt nhanh lên!” Bùi Nhiên vội vàng kéo cô vào bên trong, nhận lấy chậu nước thị vệ bên ngoài sớm chuẩn bị tốt đưa cho Bùi Sắt rửa mặt.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Tới Kỳ quốc, đêm khuya gặp quý

Nhìn khuôn mặt cực kỳ bình thường trong chậu nước kia, Bùi Sắt không nhận được thờ dài.

Tại sao rõ ràng là hai tỷ muội, tỷ tỷ có tiềm năng như vậy, muội muội lại phải bình thường thế này đây? Dù sao mà nói bản thân là công chúa, gương mặt này cũng quá có lỗi với cái thân phận kia rồi.

Bên ngoài vang lên tiếng báo như chuông của lão tướng quân, Bùi Nhiên dạ một tiếng, sau đó mới vội vàng diu Bùi Sắt xuống xe.

Mọi người còn đang nhìn chăm chú vào bên trong, Bùi Sắt đã chậm rãi đi tới bên cạnh lão tướng quân, còn đám người đang ngồi trên ngựa cao nhìn xuống hai người hiển nhiên chính là sứ giả nước dẫu của Kỳ quốc.

“Công chúa đi đường đã cực khổ rồi!”

Một quan viên dẫn đầu mặc quan bào (trang phục bắt buộc của quan viên) màu lam, vóc người hơi mập, trên khuôn mặt trắng trẻo nõn nà toàn là vẻ xu nịnh (1612: vâng, quả thật là trắng trẻo nõn nà đấy, editor không có sửa từ đâu), Bùi Sắt chỉ nhìn ông ta một cái liền dời ánh mắt sang chỗ khác, từ trước đến giờ cô vẫn luôn khinh thường loại miệng lưỡi nhà quan này. Quan viên còn lại bên cạnh ông ta là một nam tử mặc hồng bào, vẻ ngoài khoảng mười bảy mười tám tuổi, mặt mũi xinh xắn, môi hồng răng trắng, kết hợp với hồng y, nhìn thoáng qua một cái liền thấy tựa như nắng chiều đột nhiên rơi vào mi mắt, vui tai vui mắt cực kỳ. Thấy Bùi Sắt đang nhìn mình, cặp mắt đào hoa kia khẽ động, nhưng chỉ là hơi lướt qua khuôn mặt Bùi Sắt một cái liền lập tức thu lại ánh mắt, ngạo nghễ đứng ở một bên.

Bùi Sắt vô cùng thực nữ khẽ mỉm cười với quan viên áo lam kia, một bên lão tướng quân đã bắt đầu cùng ông ta bàn giao công việc, đội Bùi Sắt trở lại bên trong xe ngựa một lần nữa đã là một giờ sau, mà đoàn hộ tống đã đổi thành người của Kỳ quốc.

“Công chúa, một lát nữa chúng ta sẽ nghỉ lại tại phủ của hạ quan, sáng sớm ngày mai do Đao vương tiễn các vị vào kinh, tới lúc đó hoàng thượng sẽ ban thánh chỉ thành hôn, để cho công chúa thành hôn với Tấn vương.” Ngoài miệng, tên quan viên cúi người nói.

Bùi Sắt gật đầu một cái, vừa nghĩ tới chỉ một lúc nữa thôi là có thể nằm ngủ trên cái giường tử tế thì cực kỳ vui mừng, ý thức được hình như đối phương không thấy được động tác của mình, cô đề thấp giọng nói vọng ra ngoài màn: “Làm phiền đại nhân!”

Xe ngựa đi trên đường thêm một canh giờ nữa mới dừng lại trước một phủ đệ.

Bùi Sắt được đưa vào ở trong phủ đệ trang nghiêm, vị vương gia nước dẫu lúc đầu chẳng biết đã đi đâu, xem ra là vô cùng không muốn gặp các cô.

Thật vất vả rửa mặt xong, rõ ràng là chiếc giường mềm mại, Bùi Sắt lại lăn qua lộn lại ngủ không yên, cho tới tận giờ tý (23h-1h) mà đầu óc vẫn tỉnh táo như cũ, không có một chút dấu hiệu nào là sắp chìm vào giấc ngủ.

“Ai!” Bùi Sắt không nhận được thờ dài ngồi dậy, xem ra ban ngày ngủ hơi nhiều, buổi tối mới gặp họa thế này.

Rốt cuộc vẫn đành mặc quần áo đứng dậy, mắt thấy ánh trăng bên ngoài vừa sáng đúng mức, Bùi Sắt không nhận được bước ra ngoài phòng.

Đi tới nơi thế giới này đã hơn một tháng, lại không tìm được một chút biện pháp nào để trở về, đập ánh trăng, trong lòng Bùi Sắt ngũ vị tạp trần.

Cũng không biết ở thế giới kia ba mẹ có khỏe không, còn có cô ở thế giới kia, không có linh hồn liệu có trở thành kẻ ngốc hay sống thực vật không? Có lẽ ba mẹ đang rất đau lòng.

Hít hít chớp mũi, cô nhìn trắng tròn trên đỉnh đầu, đều nói thiên lý cộng thiên quyền*, mà nay cả nhà cô ngay cả thiên quyền cũng không được. (*"Thiên lý cộng thiên quyền" là một câu thơ trích từ bài Thủy diệu ca đầu của Tô Thức, có ý nghĩa rằng "Ngàn dặm cùng chung vẻ đẹp của trăng". Bùi Sắt đã đi tới cổ đại, không còn ngắm chung một vầng trăng của thế giới hiện đại nữa.)

Trong lòng lại dâng tuyệt vọng, Bùi Sắt ngẩn ngơ nhìn phủ đệ xa lạ trước mắt, thiếu chút nữa lệ đã trào ra khỏi hốc mắt. Trong tâm mắt mơ mơ hồ hồ cô thấy đằng trước như có một bóng người đứng thẳng, chợt cảm thấy rộn cả tóc gáy.

Ngay cả bản thân cô còn mặc danh kỳ diệu xuyên tới một thế giới khác được, như vậy chắc gì đã không tồn tại ma quỷ? Hơn nữa vừa qua giờ tý, đúng là cao điểm bọn quỷ hay qua lại..... Xong rồi xong rồi, khó khăn lắm cô mới miễn cưỡng thích nghi với cái thế giới này, nhưng ngàn vạn lần không được bị quỷ hù chết!

Lấy tay ôm đầu, Bùi Sắt cũng không quản ở bên kia rớt cuộc là có thứ gì, chỉ muốn mau chóng trở về phòng.

Chỉ là thân thể cô vừa động, chợt cảm thấy sau lưng thoáng qua một con gió lạnh, thậm chí còn có tiếng vạt áo sột soạt phá không mà đến.

Xong rồi! Con quỷ kia vẫn còn đi theo cô sao!

Trong lòng đã sợ hãi tới cực điểm, Bùi Sắt bước nhanh trở về, chỉ là mới bước được một bước nhỏ, gáy cô chợt bị thứ gì đó vuốt qua, cô gần như sợ tới mức hồn bay phách tán.

"Thì ra công chúa lại nhất như chuột vậy, bốn vương khủng bố như vậy sao?" Một giọng nói ác độc vang lên sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Lấy giày đánh người, vương gia nổi giận

Bùi Sắt cứng người nhanh chóng quay đầu lại, chỉ thấy sau lưng có một nam tử hồng y ung dung khoanh tay đứng ở đó, mắt phượng hơi híp lại, vẻ mặt thú hoắc không giống bộ dáng mọi khi.

Thì ra là hắn ta!

Bùi Sắt thở phào nhẹ nhõm, trái tim suýt nảy khỏi lồng ngực cuối cùng cũng trở lại vị trí cũ.

"Này, hơn nửa đêm người không đi ngủ còn ở trong sân làm gì, người có biết như vậy sẽ dọa chết người không hả!" Nhớ tới khung cảnh vừa rồi, Bùi Sắt vuốt vuốt lồng ngực vẫn còn sợ hãi.

"Bốn vương làm chuyện gì không cần người lo!" U Hi Nhiên lạnh lùng nhìn nàng, ánh mắt giễu cợt vòng trên người cô một vòng rồi bước tới gần cô. "Hơn nửa đêm không ngủ cũng không chỉ có mình bốn vương, còn người, hơn nửa đêm, ra đây làm gì?"

Hắn dừng trước Bùi Sắt một khoảng ngắn, khuôn mặt hại nước hại dân hoàn toàn lọt vào trong tầm mắt Bùi Sắt. Theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt, Bùi Sắt ngửa đầu sử dụng luôn câu nói vừa rồi của hắn: "Bản công chúa làm chuyện gì đâu cần người lo!"

"Người!" Nghe vậy, U Hi Nhiên giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

"Người cái gì mà người, thấy người là người rước dáu, bản công chúa tốt bụng nhắc nhở người, hơn nửa đêm còn ra ngoài đi dạo, ngộ nhờ có người nửa đêm đi ra ngoài bị dọa thành bệnh tim, xem người bồi thường cả đời người ta thế nào!" Bùi Sắt chống nạnh nói rồi nhanh chóng xoay người, trước khi U Hi Nhiên chưa kịp đáp lời nhanh chóng bỏ trốn mất dạng.

Hừ, cho là mình là vương gia thì hay lắm à!

Vừa vào phòng, Bùi Sắt nhanh chóng bò tới trên giường, trải qua nốt nhạc đệm vừa rồi, lần này lại dễ dàng ngủ thiếp đi, hơn nữa còn ngủ cực kỳ thoải mái.

Ngày hôm sau, Bùi Sắt gần như là bị tiếng ồn ào làm cho tỉnh lại.

Ngáp ngáp dài đi mở cửa, đập vào mắt chính là Bùi Nhiên vì kinh ngạc mà há to miệng, còn có U Hi Nhiên chờ đến không nhận được mà lộ ra vẻ mặt khinh bỉ.

"A Sắt....." Bùi Nhiên kinh hãi hô một tiếng, theo bản năng nhìn sang U Hi Nhiên đứng bên cạnh, ngay sau đó nhanh chóng chen vào trong đóng cửa

phòng.

“A Sắt, muội là nữ nhi, tại sao có thể quần áo xốc xếch xuất hiện trước mặt người khác như thế, hơn nữa người kia còn là nam nhân!” Bùi Nhiên không nhịn được thở dài nhét áo khoác vào tay cô. “Mau mặc vào, sau khi dùng xong bữa sáng sẽ phải lên đường tới kinh thành, cũng đừng để cho người ta chờ lâu quá, sẽ bị chê cười!”

Bùi Sắt cái hiểu cái không gật đầu, không nhịn được thở dài trong lòng, tặc lệ ở cái thế giới cổ đại này thật là phiền toái!

Đợi tới khi ăn mặc chỉnh tề ra khỏi phòng lại phát hiện U Hi Nhiên vẫn chưa đi, thấy cô bước ra ngoài thì trong mắt lại hiện lên vẻ khinh thường, kén chọn nhìn Bùi Sắt từ trên xuống dưới một lần: “Thích ngủ nướng nhưng lại muốn học người ta khuya khoắt không ngủ được, nữ nhân ngu ngốc!”

“Cô!”

Hắn nói xong liền đi, Bùi Sắt sau lưng giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng không nhịn được lời tố tông tám đời nhà hắn ra mắng từ trên xuống dưới một lần.

Không khí lúc dùng bữa sáng vô cùng lúng túng, quan viên kia bị kẹt trong chiến hỏa của Bùi Sắt và U Hi Nhiên thì căng thẳng, suốt bữa ăn đều là nom nớp lo sợ, mãi tới khi đoàn người Bùi Sắt lên đường thì ông ta mới thở hắt ra nhẹ nhõm.

“A Sắt, từ nơi này đến kinh thành phải mất bao lâu?”

Vừa lên xe không được bao lâu, Bùi Sắt và Bùi Nhiên đã bắt đầu buồn ngủ, hai người trò chuyện câu có câu không, nghe được câu hỏi này, Bùi Sắt suy nghĩ một chút, vấn đề này, ngược lại cô chưa bao giờ nghĩ tới.

Thò đầu ra, cô nhìn bóng hồng y đang cười trên con ngựa cao to, hô lên: “Này, người mau tới đây!”

U Hi Nhiên rõ ràng là nghe được tiếng hô của cô nhưng không thèm trả lời, thân nhiên ngẩng cao đầu cười ngựa.

“Này, sao người không tới đây?”

Thấy U Hi Nhiên vẫn không thèm để ý tới mình, cô tức giận tới nghiêng răng nghiêng lợi, trong tiếng kinh hô của Bùi Nhiên, cưỡi ngựa ném về phía người đang cười ngựa nghe “bộp” một tiếng, đáy giày đáp trúng đỉnh đầu U Hi Nhiên. Bùi Sắt sợ hết hồn, không ngờ mình chỉ ném bữa mà lại trúng, mắt thấy U Hi Nhiên có khuynh hướng quay đầu lại, cô vội vàng tránh vào trong xe, giả bộ như một nàng dâu ngoan.

Chỉ chốc lát sau, mán xe đã bị người ta đẩy ra, cô còn chưa kịp lấy lòng, khuôn mặt tuần tú của U Hi Nhiên đã xuất hiện trong tầm mắt, độc ác cười: “Bốn vương không gọi ‘này’, tên của bốn vương là U Hi Nhiên, còn nữa, mặc dù cô là tẩu tẩu tương lai của bốn vương, nhưng điều đó không có nghĩa là bốn vương đối với cô phải nói gì nghe nấy!” Hắn nói xong chọt ném vào trong xe một thứ, Bùi Sắt khó khăn tránh thoát, giọng nói của hắn truyền đến lần nữa: “Lần sau còn tùy tiện ném giấy thế nữa, bốn vương không cần biết cô là tẩu tẩu gì đó, trực tiếp chặt hai chân của cô, còn có..... Một nữ nhân mà chân thối đến mức này, có bề mặt hay không!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Rơi vào trong tay ta, ta sẽ giết chết ngươi!

Lạnh lùng nói xong, U Hi Nhiên khề thúc ngựa, con ngựa lại trở về hàng ngũ của mình, bỏ mặc Bùi Sắt buồn bực xỏ lại giày, hươu nắm đầm với bên ngoài rèm che. Chân của bốn tiểu thư thối chỗ nào hả!

Một bên Bùi Nhiên lại sớm cười đến nghiêng ngả.

“Tỷ tỷ, tỷ còn cười!”

Bùi Sắt buồn bực tựa vào thành xe, Bùi Nhiên thật vất vả mới ngừng cười được, hỏi Bùi Sắt: “A Sắt, từ lúc nào muội lại to gan như vậy hả, từ trước tới giờ tỷ chưa thấy muội làm chuyện quá đáng như thế này!”

“Tỷ tỷ, tỷ không thể tưởng tượng nổi đâu, muội là kẻ đã chết qua một lần, nếu không lớn mật một chút, chắc chắn ra khỏi nhà sẽ bị người ta bắt nạt!” Bùi Sắt mặt không đỏ tim không đập nói lời gạt người, nhìn lại thấy Bùi Nhiên có vẻ mặt bình tĩnh, biết là nàng ấy đã tin thật rồi, an tâm đánh một giấc, mà khi tỉnh lại đã là mấy canh giờ sau.

Qua loa dùng bữa ăn trưa, xe ngựa lại tiếp tục lên đường, cứ như thế qua mười ngày, xe ngựa mới dừng lại trước một khách điểm.

“Này, xuống đây đi, không cần tỏ vẻ như vậy!”

U Hi Nhiên khoanh tay đứng trước cửa xe ngựa, mắt thấy hai nữ nhân bên trong xe ngựa bước ra ngoài với vẻ mặt trắng bệch như quỷ, hần khế nhếch môi cười thâm nhưng nụ cười ấy rất nhanh biến mất, trở về bộ mặt phớt tỉnh đứng ở cửa.

“Tỷ tỷ.....”

Cô muốn đỡ Bùi Nhiên xuống xe ngựa, nhưng hai chân vừa chạm đất lại phát hiện chính mình cũng đứng không vững, Bùi Sát hung ác trợn mắt nhìn U Hi Nhiên thân nhiên đứng một bên một cái. Nam nhân chết tiệt, vậy mà liên tiếp mười ngày đều không cho các cô ngủ lại khách điểm, thậm chí cả ngày cả đêm đều đi trên đường, mười ngày này hai người gần như đều sống trên xe ngựa. Kể từ tối lúc nghỉ ngơi, hần lại lấy cớ thuốc hạ của mình tạm thời đều là dân chúng bình thường, khó tránh khỏi có một hay hai kẻ có suy nghĩ không an phận, làm cho Bùi Sát Bùi Nhiên suốt dọc đường đều không dám xuống xe ngựa. Mà nay rốt cuộc có thể thấy khách điểm, hai người vốn cũng nên vui mừng, nhưng hiện tại bước đi cũng không được, tâm trạng vui mừng cũng theo đó biến mất gần như không còn.

“Mẹ nó, đúng là già mồm cái lão!”

Lạnh lùng nhìn hai người, U Hi Nhiên dẫn đầu bước vào khách điểm.

“Tiểu nhị, mang nước nóng lên cho các nàng tắm một chút. Thân là nữ nhi mà tận mười ngày không tắm, thối chết!”

Ném một thứ gì đó lên mặt quầy, U Hi Nhiên vừa thốt ra khỏi miệng, thị vệ bên người liền cười không ngừng. Bùi Sát liếc nhìn mọi người, không nhìn được nghiêng răng nghiêng lợi nói với U Hi Nhiên: “U Hi Nhiên, ngươi nói nghe thật hay, nếu không phải ngươi ngăn chúng ta ra khỏi xe ngựa, chúng ta sẽ giống như hôm nay..... thối như vậy sao?” Bùi Sát nghĩ người mình một cái, ngay cả cô cũng cảm thấy kinh tởm, dạ dày cuộn lên.

“Chắc chắn, tẩu tẩu, cũng đừng vì mình bản mà tìm lý do, tẩu chính là tẩu tẩu của đệ, làm sao đệ dám ngăn tẩu ra khỏi xe ngựa đây?” U Hi Nhiên hếch cằm, thị vệ đứng một bên lại có thâm ý khác khế cười ra tiếng. Bùi Sát còn muốn nói tiếp đã bị Bùi Nhiên kéo xuống.

“A Sát, đừng để ý tới họ, chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian đi tắm một chút đi!”

Dù sao mới chỉ đầu thu, mặc dù buổi tối sẽ lạnh nhưng giữa ban ngày có mặt trời tỏa nắng vẫn sẽ mồ hôi đầm đìa, cho nên mười ngày chưa tắm giặt, tình huống như vậy có thể tưởng tượng ra.

Để tiểu nhị dẫn lên lầu, Bùi Sát cẩn thận bước từng bước đồng thời nhìn U Hi Nhiên đang há hê đứng bên dưới, đợi lúc sắp sửa khuất bóng ở khúc quanh, cô không nhìn được lờm U Hi Nhiên, khế mấy mấy môi nói: “Nam nhân chết tiệt, chớ có rơi vào tay lão nương, nếu không lão nương giết chết ngươi! Giết chết ngươi!”

Về mặt ác độc của cô còn chưa kịp thu lại đã bị U Hi Nhiên đột nhiên quay đầu nhìn lại bắt quả tang. Chỉ thấy hai mắt hần đầy lạnh lẽo, hơi nhúc nhích cơ thể như muốn lên lầu. Bùi Sát rụt đầu lại, vội vàng lách mình chui vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đoan Vương bị lừa, bị chinh cho thê thảm

Cũng may hần là không tiếp tục đuổi theo, Bùi Sát không nhìn được thờ phào một cái.

“Thật ra thì Đoan vương gia này cũng không phải là người xấu. A Sát, về sau muội đừng đối nghịch với ngài ấy nữa. Nếu cứ tiếp tục như vậy, sau này không biết tỷ muội ta còn phải chịu khổ gì thêm...”

Cách một tấm bình phong, hai người vừa ngâm mình ở trong thùng tắm vừa nói chuyện, Bùi Sát nhớ tới khuôn mặt đáng đánh đòn kia vốn muốn phản bác, trong đầu chợt xẹt qua thứ gì đó, cô lập tức nở nụ cười tà ác: “Tỷ tỷ, tỷ đừng lo chuyện này nữa, hần toàn thủ đoạn hạ lưu, nếu không báo thù này một lần, vậy chúng ta cũng quá thua thiệt!”

Vò vò khăn tắm trong tay, Bùi Sát nở nụ cười xấu xa, Bùi Nhiên ở sau bình phong không khỏi thờ dài, nhớ tới con đường sau này chỉ đành phải nhẫn nại khuyên Bùi Sát: “A Sát, nay chúng ta không quyền không thế, ở nhờ nhà người ta, chúng ta phải thận trọng từ lời nói đến việc làm!”

“Ai nha, muội biết mà tỷ, muội nhất định sẽ không làm ra chuyện gì quá giới hạn!” Biết Bùi Nhiên nhất định sẽ ngăn cản, Bùi Sát vội vàng sửa lời.

“Biết là tốt rồi!” Bùi Nhiên sâu kín thờ dài. “Mẫu thân qua đời sớm, tỷ vốn chỉ mong tỷ muội chúng ta có thể trải qua cuộc sống bình bình đạm đạm (bình thường không có gì cả), không nghĩ rằng lại đột nhiên xảy ra chuyện này, mà nay cũng đành phải đi một bước tính một bước mà thôi!”

Đội hai người thay quần áo sạch, cảm thấy cả người cũng nhẹ nhàng khoan khoái không ít. Cô đang tính xuống lầu hai ăn chút gì đó, ở đại sảnh lại chỉ thấy thị vệ hộ tống, không thấy U Hi Nhiên đâu.

Trong đầu Bùi Sát thoáng qua ý tưởng, mặc dù đây chưa phải thời cơ tốt nhất.

Cô tìm tới tiểu nhị, cho một chút bạc vụn hần để hần mua đồ giúp, lại đặt bữa tối, cầm theo một bầu nhỏ đi lên lầu.

Mấy ngày nay tiếp xúc, coi như Bùi Sát đã phát hiện được một thói quen nhỏ của U Hi Nhiên, hình như hần rất thích uống rượu.

“Cốc cốc.....” Cô gõ cửa phòng U Hi Nhiên, thật lâu mới nghe được bên trong có tiếng trả lời: “Đi vào.”

Đẩy cửa phòng bước vào, U Hi Nhiên đang sửa sang lại áo choàng, hiển nhiên là vừa tắm rửa xong, tóc ướt nhẹ rũ xuống sau ót, tạo thêm mấy phần quyến rũ, thấy là Bùi Sát thì hơi kinh ngạc, ngay sau đó cười lạnh nói: “Cô tới làm gì?”

“Đương nhiên là đưa bữa tối cho người rồi!” Giơ cái khay trong tay lên, Bùi Sát vội vàng đóng cửa phòng bước vào, đặt thức ăn rượu ngon mỗi thứ một dạng lên bàn. “Đây chính là ta đặc biệt dặn tiểu nhị mang tới mấy món chiêu bài, hơn nữa còn có bình rượu ngon này, nghe nói đã được ủ từ rất lâu rồi đấy!”

Quả nhiên, nhắc tới thức ăn thì U Hi Nhiên cũng không ho he gì, nghe tới hai chữ “rượu ngon”, nhất là bốn chữ “ủ từ rất lâu”, hần không khỏi quay đầu lại liếc mắt nhìn bình rượu trên bàn. Bùi Sát thấy hần động lòng, vội vàng kéo hần đến ngồi xuống cạnh bàn: “Ài nha, người yên tâm ăn cho ngon một bữa không được sao? Bữa cơm này coi như là ta trả công cho người, sau khi người ăn bữa cơm này, chúng ta biến chiến tranh thành tơ lụa, kết giao bằng hữu được chưa?”

“Kết giao bằng hữu? Cô sao?” U Hi Nhiên ghét bỏ nhìn cô, coi thường liếc sang chỗ khác. “Bổn vương không kết giao bằng hữu với nữ nhân không có phẩm hạnh!”

Mẹ nó, lại còn nói lão nương không có phẩm hạnh?

Trong lòng càng tức giận, trên mặt Bùi Sát càng cười đến rạn ngời: “Theo gia nói, dù gì ta cũng là nữ nhân không phải sao, coi như gia thương hương tiếc ngọc một lần được chứ?”

Có lẽ U Hi Nhiên bị tiếng “gia” kia đã động, chỉ thấy chân mày của hần hơi cau lại. “Được, muốn bổn vương tha thứ cũng không phải là không thể, nói rằng cô sai rồi bổn vương thử nghe một chút!”

“Người.....” Trong nháy mắt Bùi Sát suýt giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thấy chân mày U Hi Nhiên nhíu lại, cô lập tức đề xuống trái tim phần hận, lại một lần nữa dằn ý cười lên đầy mặt nịnh nọt nói: “Được, ta nói là được chứ gì!”

Mụ nội người, xem lần này người chết như thế nào!

“Ta sai rồi!”

“To lên một chút, bổn vương không nghe được!”

“Ta sai rồi!”

“Lớn tiếng chút nữa!”

“Ta sai rồi! —” Lần này, Bùi Sát gần như là dùng toàn bộ sức lực từ khi bú sữa mà hét ra.

“Được rồi được rồi, nhắm vl...!” U Hi Nhiên không vui dùng ngón tay móc móc lỗ tai. (1612: Nhắm vl là của tác giả, không phải của tui ._.)

Bùi Sát thấy đã thông qua, lập tức rót rượu đưa tới trên tay hần, chân chó nói: “Gia, mau uống!”

U Hi Nhiên nhìn vào mắt cô, hài lòng gật đầu một cái, trong ánh mắt mong đợi của Bùi Sát nhận lấy rượu của cô uống một hơi cạn sạch.

Bùi Sát nụ cười thâm thúy.

Mà hiển nhiên, lúc này U Hi Nhiên cũng không phát hiện, chỉ là đợi một ly lại một ly rượu ngon xuống bụng, nhận thấy được chỗ nào đó trong thân thể phản ứng thì hần biến sắc, giương mắt nhìn nữ nhân đang cười đến nịnh nọt trước mặt, lạnh lùng nói: “Cô đã bỏ thứ gì trong rượu?”

“Không có mà! Người làm sao vậy? Không thoải mái à?” Bùi Sát vội vàng cất lực phủ nhận.

U Hi Nhiên hiển nhiên không tin lời giải thích của cô, quan trọng là, sắc mặt hần đã biến đổi, vội vàng đứng lên nói: “Cái đó, các người dám.....”

Hần còn chưa dứt lời, người đã hóa thành một trận gió lao ra khỏi phòng. Bùi Sát giương mắt nhìn theo, sợ hãi than sao động tác của hần lại nhanh như vậy, chỉ giây lát sau thì bật cười sang sảng. Về phần vị vương gia tội nghiệp đang ở trong nhà vệ sinh tạm thời chưa thể đi ra rồi cuộc cũng ý thức được mình đã bị lừa.

Nữ nhân đáng chết, vậy mà dám bỏ ba đậu vào trong rượu, nhìn xem gia gia ta thu thập cô thế nào! (1612: Mọi người có thể đoán được ba đậu là thứ gì mà đúng không? Tương tự như thuốc xổ đó :v Mà có ai đọc tới đoạn “chỗ nào đó trong thân thể phản ứng” thì suy nghĩ bậy bạ hèm nào :?3)

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Vương gia trả thù, cưới ngựa hồi kinh

“A Sắt, muội làm sao vậy? Có chuyện gì mà vui mừng như thế?”

Trở về phòng, Bùi Sắt vẫn cười chưa khép được miệng. Nghe Bùi Nhiên hỏi, cô vội vàng ngừng cười, nói: “Tỷ tỷ, không có gì, mau ngủ đi!”

Chỉ là vừa xoay người bước vào phòng của mình, cô lại nhin không được bật cười, cười đến mức chảy cả nước mắt ra ngoài, đau bụng không chịu được nữa cô mới dừng lại tiếng cười, vui mừng rơi vào mộng đẹp.

Giấc ngủ đêm nay vô cùng ngọt ngào, chỉ là đáng thương cho ai kia cả đêm phải ngồi xỏm trong nhà vệ sinh.

Tối sáng sớm ngày hôm sau, Bùi Sắt và Bùi Nhiên cùng nhau xuống dùng cơm. Nhìn thấy người nào đó đen mặt ngồi một mình bên dưới đại sảnh, dù không biết đã có chuyện gì nhưng Bùi Nhiên vẫn sáng suốt chọn đi lối khác.

Buồn cười, đại sảnh lầu dưới trừ U Hi Nhiên thì không có một bóng người, chưa nói tới sắc mặt của hán khó coi thế nào, chỉ với khí lạnh khiến người cách xa mười bước cũng cảm nhận được kia, Bùi Sắt tự nhiên sẽ không ngu đến mức đi cứng đối cứng.

“Nữ nhân chết tiệt, còn muốn đi đâu!”

U Hi Nhiên lạnh lùng lên tiếng, ném đôi đũa trong tay lên bàn. Bùi Nhiên cũng không nhịn được run một cái, mặc dù trong lòng Bùi Sắt có chút sợ nhưng vẫn lớn mật nói: “Này, hôm qua ta chỉ là đùa với ngươi một chút mà thôi, đừng nói một nam tử hán như ngươi ngay cả đùa giỡn cũng không chịu nổi!”

“Đùa giỡn?”

U Hi Nhiên ngẩng đầu lên, chỉ thấy trong cặp mắt vốn là phát sáng rạng rỡ, chói lóa như sao kia giờ tràn ngập vẻ mệt mỏi, hơn nữa quầng thâm dưới hai mí mắt vô cùng rõ ràng, sắc mặt càng giống quỷ, cánh môi vốn là đỏ thắm lúc này cũng trở thành trắng bệch như tờ giấy, nhìn thế nào cũng thấy rợn người.

Sao năng lực chịu giày vò lại kém vậy, cũng mới chỉ một đêm, mỹ thiếu niên xinh đẹp khả ái đã biến thành cương thi.

Trong lòng Bùi Sắt run lên, thật ra cũng dâng lên cảm giác áy náy, nhưng mà chỉ đành phải lấy can đảm mở miệng nói: “Hôm qua thật sự là ta chỉ đùa giỡn, không hề biết thứ đó lợi hại như vậy, nếu không ta nói xin lỗi được chưa? Ngài đại nhân đại lượng, bụng tử tế tướng có thể chèo thuyền*, tha cho tiểu nữ một lần, được không?” (*Nguyên văn là “Trần tướng quân có thể phi ngựa, bụng tử tế tướng có thể chèo thuyền” ý nói làm người phải có sự độ lượng, tấm lòng rộng mở.)

“Tha cho cô? Bùi Sắt, xem ra ta vẫn luôn xem thường cô, cô đã có thể nhẫn nhịn như vậy, được, quãng đường tới kinh thành tiếp theo cô đừng ngồi xe ngựa, cưới ngựa đi!” U Hi Nhiên sai bước một cái liền tới trước mặt Bùi Sắt, thấy cô không nhịn được lui về phía sau liền túm chặt tay cô, còn cố ý rút ngắn khoảng cách để cô nhìn sắc mặt mình.

“Đừng mà —” Nghe vậy, Bùi Sắt lập tức không ngừng kêu khổ, không ai mà không biết cô ngay cả ngựa lưng cũng chưa từng ngồi, để cho cô cười ngựa, đùa có đùa.

“Gia, ngài xem, chuyện gì cũng có thể thương lượng!” Cô lập tức lấy lòng.

“Không thương lượng gì cả, cứ thế mà làm!” Hung tợn trừng mắt nhìn cô, U Hi Nhiên lạnh lùng mở miệng.

“Vương..... Công tử, thân thể A Sắt yếu đuối, không chịu nổi xóc nảy trên lưng ngựa, hơn nữa nàng chưa bao giờ cưỡi ngựa, ngài đại nhân đại lượng, cho dù nàng phạm vào lỗi gì cũng tha cho nàng ấy lần này, được không?” Bùi Nhiên nghe vậy vội vàng tiến lên cầu xin, lại không nghĩ rằng U Hi Nhiên nhìn cũng không nhìn nàng một cái, mím môi nhả ra hai chữ.

“Đừng mơ!”

Nụ cười trên mặt Bùi Sắt lập tức sụp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Rơi khỏi nhất lưng ngựa, đưa vào kinh thành

Lúc tiếp tục lên đường, quả nhiên U Hi Nhiên dắt một con ngựa tới trước mặt cô. Con ngựa kia có bộ lông màu rậm nắng, thỉnh thoảng còn đá đá chân sau, Bùi Sát nhìn thôi đã thấy sợ hãi, chứ đừng nói là phải leo lên cưỡi.

Đối với việc tòa núi băng đứng cạnh làm như không thấy mình, cô chỉ đành khò sở chậm rì rì bò lên lưng ngựa. Dốc hết sức bình sinh leo lên ngựa, Bùi Sát nắm chặt bờm ngựa, không dám ngồi thẳng lên, trong lòng cô vốn rất lo lắng, lại đột nhiên nghe được sau lưng có tiếng cười to, ngay sau đó tiếng roi xé gió truyền đến, con ngựa ăn đau bỗng lồng lên, cô “à” một tiếng, sắc mặt trắng bệch sống chết ôm lấy bụng ngựa. Khó khăn lắm mới ổn định được thân thể, con ngựa lại lao như điên ra đường lớn. Nằm bẹp trên lưng ngựa, lúc này Bùi Sát run rẩy như bông lau trước gió, sợ sẩy một cái là sẽ lập tức té xuống.

“A Sát —”

Bùi Nhiên kinh hô muốn xuống xe ngựa, U Hi Nhiên lại lạnh lùng liếc qua một cái, ra lệnh cho thị vệ: “Canh chừng nàng ta!”

Hắn xoay người lên ngựa, ngay sau đó thúc ngựa đuổi theo Bùi Sát.

Trên lưng ngựa, Bùi Sát cố gắng ổn định thân thể của mình, thật vất vả mới bắt được dây cương, cô vội vàng kéo cương “hiii” một tiếng, nhưng cô không “hiii” còn đỡ, vừa dứt tiếng “hiii”, con ngựa chột bật dậy, cô còn chưa kịp phản ứng đã bị nó hất xuống đất.

“A!”

Ngã mạnh xuống đất, Bùi Sát đau đến mức đầu óc trống rỗng, chỉ cảm thấy xung quanh hoa lên, đợi phục hồi tinh thần lại, cô mới cảm nhận được con đau nhói tim này là truyền đến từ cánh tay.

“Này!”

Xa xa, thấy một bóng áo đỏ nhanh chóng tung người xuống ngựa đi tới trước mặt mình, Bùi Sát đau đến hơi sức để nói cũng không có, sao mà còn thừa tình lực xua đuổi hắn.

U Hi Nhiên kinh ngạc nhìn sắc mặt trắng bệch của Bùi Sát, hiển nhiên, hắn vốn chỉ là nhất thời nổi lòng đùa giỡn, không nghĩ tới tình hình lại nghiêm trọng như thế.

“Này, cô có sao không?”

Hắn vội vàng đỡ Bùi Sát dậy, tay vô ý đụng phải chỗ đau của cô, Bùi Sát nhất thời đau đến mắt nở đom đóm, khó khăn thở ra, cô không còn hơi sức nói: “Lần này người đã vui chưa?”

U Hi Nhiên nhìn cô một cái không nói lời nào, một lát sau hắn nhanh chóng ôm cô thả lên lưng ngựa, nhìn ra con đường phía trước nói: “Cô nhịn đau một chút, phía trước chính là kinh thành, ta tìm đại phu khám cho cô!”

Bùi Sát vừa nhìn thấy con ngựa thì bị dọa sợ đến hồn bay phách tán. Mắt thấy U Hi Nhiên theo sát xoay người lên ngựa, còn chưa nghe rõ ý tứ của hắn, cô đã vội vàng dùng cái tay còn lại bám chặt hắn như ôm cây cò cứu mạng. Rõ ràng cảm thấy cả người đối phương cứng đờ, nhưng Bùi Sát đang đau đến chết đi sống lại căn bản chẳng thêm quan tâm những thứ này, chỉ muốn ổn định cho mình không té xuống đã rồi lại nói.

U Hi Nhiên cúi đầu nhìn thoáng qua cô một cái, con mắt sắc thật sâu, sau đó hắn thúc vào bụng ngựa, con ngựa lập tức phi như bay vào đường lớn rộng rãi. Thân thể Bùi Sát theo sự xóc nảy của con ngựa lão đảo muốn ngã, suy nghĩ một chút, hắn vươn tay kéo cô lại.

Quả nhiên theo như lời hắn nói, nơi này cách kinh thành không xa, chỉ gần một canh giờ đã đến cửa thành. Hắn đang chuẩn bị giục ngựa lao vào bên trong lại giật mình như nghĩ tới điều gì, vội vàng ghì ngựa lại, nhưng hiển nhiên, thái giám canh giữ ở cửa thành đã thấy được hắn.

Lổ nhỏ một đám người đứng đó, viên thái giám cầm đầu giữ trong tay tờ thánh chỉ vua ra, gặp được hắn vội vàng nói: “Đoan Vương trở lại rồi, từ sáng sớm hoàng thượng đã cho bọn nô tài chờ ở đây đợi xa giá* của Thái Bình công chúa, ah, đây là.....” (*Xa giá xe của vua đi; cũng dùng để chỉ nhà vua khi đi lại bằng xe ở ngoài cung. Bùi Sát là công chúa đi hòa thân, có thể coi là đại diện cho cả một quốc gia nên ở đây được cung kính gọi là xa giá.)

Ngón tay của hắn ta đương nhiên là chỉ về phía Bùi Sát đang choáng váng đầu óc trong ngực U Hi Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Mỹ nam tề tụ, chữa trị vết thương

U Hi Nhiên cúi đầu nhìn thoáng qua Bùi Sát đang mặt mũi trắng bệch một cái, nói với tên thái giám: “Thái Bình công chúa vừa mới bị ngã từ trên lưng ngựa xuống, nếu công công muốn tuyên chỉ, chỉ sợ là phải chờ bốn vương trở lại. Hiện tại thương thế của công chúa quá nặng, bốn vương phải mang nàng ấy tới chỗ đại phu.”

Tên thái giám nghe xong lời này nhất thời cũng cảm thấy khẩn trương: “Trị thương quan trọng hơn, vậy nô tài xin chờ vương gia tại dịch quán.”

U Hi Nhiên thần nhiên gật đầu, thúc vào bụng ngựa, con ngựa lập tức lao vào trong thành.

Trong một trà lâu cách cửa thành không xa, ở vị trí gần cửa sổ có ba nam tử. Ba người này hiển nhiên đều không phải là kẻ đầu đường xó chợ, chỉ riêng quần áo hoa gấm sang trọng trên người bọn họ đã đủ để biết ba người tất nhiên không giàu cũng quý. Lúc này một người trong đó a ô chỉ vào một con ngựa đang phi nhanh trên đường, la hét nói: “Đó không phải là thập nhị đệ sao?”

Chỉ thấy người nói chuyện hai mắt sáng rực, mái tóc đen nhánh được buộc cao trên đầu, nhìn bộ dáng hần dường như chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt trẻ con phúng phính chọc cho người ta vô cùng yêu thích.

Hai nam tử ngồi đối diện với hắn nghe vậy cũng ngó qua cửa sổ nhìn xuống dưới, một người trong đó mặt như ngọc, hai mắt sáng như sao trong suốt như nước, có thể nói là tuyệt đại phong hoa, thu hết tinh hình ở dưới vào đáy mắt, cau mày quay sang nam tử bên cạnh: “Tam ca, nữ tử trong ngực thập nhị đệ.....”

Nam tử bị gọi là Tam ca, cho dù là tướng mạo hay khí chất cũng coi như là nổi bật nhất trong ba người, toàn thân áo trắng, tóc đen như mực, mặc dù chỉ thần nhiên ngồi một chỗ nhưng vẫn đẹp như tranh vẽ, tru nhả tuyết trần.

“Muốn biết, hỏi thẳng thập nhị đệ là được còn gì.” Tần vương U Cầm Ca hơi hạ mi mắt, khóe môi lại nở một nụ cười như có như không, càng làm nổi bật sự ôn nhuận như ngọc, mặt mày như họa. Trong lúc nói chuyện, ngón tay hắn hơi giơ lên, đợi hai người hỏi hồn mới nhận ra hắn đã nhặt ly trà trên bàn, nhắm thẳng vào gáy Bùi Sát ở bên dưới kia.

Bị con ngựa hành cho không còn giống người, Bùi Sát chỉ cảm thấy sau gáy đau đớn, hôn mê bất tỉnh. U Hi Nhiên kinh hoàng, vội vàng vàng ghì cương ngựa dừng lại, nhìn tới ly trà nát vụn trên nền đất, dường như hắn nhận ra điều gì đó bèn ngừng đầu nhìn lên quán trà, thấy gương mặt trẻ con của Ninh vương U Quý Minh đang lộ ra, dùng sức vẩy tay với hắn.

Hơi giật giật khóe miệng, U Hi Nhiên tung người xuống ngựa, ôm Bùi Sát, trực tiếp bước vào quán trà.

“Thập nhị đệ!”

Người còn chưa tới, cửa nhà gian đã bị mở ra, U Quý Minh lộ ra nửa cái đầu ra hiệu cho hắn mau đi vào bên trong.

“Đệ biết ngay Tam ca đang ở đây, chỉ có Tam ca mới có bản lĩnh như vậy.” Vào bên trong chỉ thấy mỗi hai người đang ngồi cạnh bàn tròn, U Hi Nhiên đặt Bùi Sát đã hôn mê lên giường nhỏ dùng để nghỉ ngơi, xoay người đi về phía U Cầm Ca nói: “Tam ca, nàng ta ngã từ trên ngựa xuống, té tay, đệ hiểu ca biết y thuật, ca xem cho nàng ta một chút đi!”

U Cầm Ca liếc mắt cũng không liếc một cái, Quý vương u tử hàm bên cạnh bệt bệt miệng: “Thập nhị đệ, trước tiên đệ nói thử nàng ta là ai, nếu không, sao có thể khiến Tam ca ra tay cứu người?”

U Hi Nhiên hơi khựng lại, giường mắt nhìn về phía U Cầm Ca, có chút không tình nguyện mở miệng nói: “Nàng ta là Thái Bình công chúa.”

Nghe vậy, ba người kia trong phòng đều đưa mắt nhìn mặt Bùi Sát một lượt. Nhìn xong rồi, trừ U Cầm Ca, hai người còn lại đều trưng ra vẻ mặt vô cùng ưu buồn, mà U Quý Minh lại còn làm như bị đá kích nói với U Cầm Ca: “Tam ca, ánh mắt của nhiếp chính vương quả nhiên là độc đáo, tư sắc như vậy, chỉ sợ tùy tiện túm một đứa nha hoàn trong phủ đệ cũng đẹp hơn nàng ta.”

U Cầm Ca nghe vậy, vẻ mặt vẫn không thay đổi gì nhiều, ngược lại trên môi còn xuất hiện nụ cười nhạt: “Chẳng qua cũng chỉ là nữ nhân, đẹp hay xấu thì cũng đâu có gì khác nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tra rõ thân phận, gián điệp xấu hổ

Hắn đứng dậy chậm rãi đi tới trước mặt Bùi Sát, nhìn thoáng qua cả người cô một lượt rồi mới vươn tay bắt mạch cho Bùi Sát, một khắc sau lại sờ nắn cánh tay của Bùi Sát, Bùi Sát dù đang ngủ mê man cũng không nhận được nhũ mày khổ sở, thấy vậy, U Cầm Ca sáng tỏ cười một tiếng nhìn về phía U Hi Nhiên nói: “Cũng chỉ là té gãy tay cộng thêm bị kinh sợ, sau khi nổi xương thì nghỉ ngơi mấy ngày là được.”

“Vậy Tam ca nổi xương cho nàng ấy giúp đệ.” U Hi Nhiên vội vàng tiếp lời.

U Cầm Ca nhìn hấn một cái, lạnh nhạt quay sang chỗ khác: “Lúc nổi xương, có thể nàng ta sẽ đau quá mà tỉnh lại, thập nhị đệ nên đưa Thái Bình công chúa về dịch quán nghỉ ngơi trước thì hơn.”

Lời vừa nói ra, U Hi Nhiên lập tức biết vừa rồi mình nhất thời nóng lòng nói chuyện ngu xuẩn. Hiện tại mấy huynh đệ bọn họ đang ở cùng nhau, nếu để cho người ngoài bắt gặp thì roi xuống đầu chính là tội danh kết bè kết cánh, chỉ sợ được không bù nổi mất. “Là đệ suy nghĩ không chu đáo, đệ sẽ mang nàng ta trở về dịch quán.”

U Cầm Ca khẽ gật đầu một cái, U Hi Nhiên lại ôm Bùi Sát ra khỏi quán trà.

“Tam ca, ca nói có phải hình như thập nhị đệ tích cực quá mức không?” Hiển nhiên, U Hi Nhiên khác thường, U Từ Hàm nhìn rõ toàn bộ.

“Tích cực hay không tích cực không cần lo lắng quá, quan trọng là, lai lịch của nữ tử kia.” U Cầm Ca trở lại chỗ ngồi khẽ hóp một ngụm trà, nhìn về phía U Từ Hàm. “Đội thập nhị đệ trở lại, đệ nói nó tới phủ của ta một chuyện.”

“Không phải bên ngoài đồn đãi nói cô Thái Bình công chúa kia chỉ là nữ nhi thất sủng của Bùi tướng Kinh quốc sao? Chẳng lẽ trong chuyện này còn có ẩn tình gì?” U Quý Minh khó hiểu gãi đầu, theo ý hấn, lần này nhiếp chính vương chọn một nữ nhân thân phận thấp hèn như vậy làm Tấn vương phi, nếu không phải là muốn nhục nhả Tam ca, hấn thật sự không nghĩ ra còn có thâm ý gì khác.

“Đệ đấy!” U Từ Hàm cầm dưa gỗ một cái lên đầu hấn, bắt đắc dĩ nói: “Sao đệ không nghĩ sâu một chút, ngộ nhờ những thứ đó chỉ là giả, mục đích của nhiếp chính vương là tìm người giám thị Tam ca thì sao?”

“Giám thị Tam ca? Không thể nào?” U Quý Minh vuốt cái trán bị đánh đau, kháng nghị: “Nếu thật là như vậy thì cũng nên tìm một nữ nhân dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, người kia xấu xí như vậy, nàng ta có thể bắt được trái tim Tam ca sao?”

Hấn dứt lời, ưu buồn nhìn về phía U Cầm Ca, mà U Từ Hàm nghe vậy cũng quay sang nhìn. Người kia đối với hành động thăm dò của hai người thì bỏ mặc, chỉ dời ánh mắt nhìn xuống lầu dưới cười cười không nói. Nơi đó, U Hi Nhiên đang ôm Bùi Sát đánh ngửa rồi đi.

Bùi Sát là bị đau mà tỉnh, cơn đau thấu tim truyền từ cánh tay tới, cô còn chưa kịp mắng ra thành tiếng đã cảm thấy trong miệng bị nhét gì đó.

U Hi Nhiên tìm một thanh tre cố định cánh tay của cô, lúc này mới đưa tay lấy thứ nhét trong miệng Bùi Sát ra, nhanh miệng nói trước: “Đừng vội mắng chửi, ta đang nổi xương cho cô, vì vậy khó tránh khỏi sẽ bị đau, bây giờ ổn rồi, có lẽ nghỉ ngơi tầm mười ngày nửa tháng, tay của cô sẽ phục hồi như xưa.”

“Cái gì..... Ai ui!” Chỉ hơi động một cái đã chạm đến chỗ đau, Bùi Sát ôm tay đau đến nghiêng răng nghiêng lợi. “Cái gì khôi phục như trước? Đừng ở chỗ này làm bộ làm tịch nữa, nếu không phải tại nguoi, ta cũng không ra nông nỗi này!”

“Nguoi!” Bị cô chỉ trích như vậy, U Hi Nhiên nhất thời giận đến cả mặt đỏ bừng. “Dù sao ta cũng coi như là đã cứu cô... sao cô có thể lấy oán báo ân như vậy!”

“Ta lấy oán báo ân?” Bùi Sát chột bật dậy. “Thì ra ý của nguoi là đánh ta một cái rồi cho thêm viên đường, ta phải cảm động roi nước mắt sao?”

“Ta.....”

“Công chúa điện hạ tỉnh chưa?”

U Hi Nhiên đang muốn nói gì, bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng của thái giám. Trong lòng Bùi Sát trầm xuống, lại nghe U Hi Nhiên lạnh lùng nói: “Nàng đã tỉnh rồi, công công có thể đi vào tuyên chỉ.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nghỉ ngơi dưỡng sức ở dịch quán

Đội tới lúc tên thái giám bột mì mặt hồng răng trắng kia đọc hết thánh chỉ, U Hi Nhiên đã sớm chẳng biết đi đâu.

Thái giám này lúc gần đi chẳng những để lại kha khá đồ Hoàng đế ban thưởng, thậm chí còn có bốn người cung nữ hầu hạ cô. Bùi Sát không có thói quen được người khác hầu hạ, dứt khoát đuổi họ đi chỗ khác, bản thân thì lười biếng nằm trong phòng nghiên cứu cái thánh chỉ nhằm chán kia, cũng tính toán xem phải làm gì mới rời khỏi chỗ này được.

Khỏi cần phải nói, mấy chữ nghiêng nghiêng ngả ngả trên thánh chỉ này đương nhiên cô nhìn không hiểu, nhưng trước mắt lại không tìm được biện pháp trở về, chẳng lẽ, cô thật sự phải tuân theo chỉ ý gả cho Tấn vương?

Mặc dù không biết Tấn vương là hạng người gì, nhưng mà nam nhân cổ đại, nhất là hoàng thân quốc thích, bên trong phủ tất nhiên là thê thiếp thành

đoàn, chưa nói tới đầu đá lục đục giữa cơ thiếp cô có thể chấp nhận hay không, chỉ riêng việc chia sẻ một nam nhân với nhiều nữ nhân, cô đã không thể nhận được rồi.

“Làm thế nào đây!”

Cô ôm đầu than thở, tới nơi này đã một tháng, nếu vẫn không tìm được biện pháp trở về, cô thật sự là chỉ còn nước gả cho Tần vương.

“A Sát? Sao muội lại ngồi ở cửa thế này?”

Ngoài sân truyền đến một giọng nói, Bùi Sát vừa ngẩng đầu liền thấy Bùi Nhiên mừng rỡ chạy tới.

Chợt nhìn thấy vết thương trên tay cô, nụ cười trên mặt Bùi Nhiên lập tức biến thành đau lòng: “Tay của muội sao vậy?”

“Không có việc gì, chỉ là khi nãy bị ngã ngựa thôi, nhưng mà U Hi Nhiên đã nối xương cho muội rồi, tầm mười ngày nửa tháng là sẽ ổn lại!” Bùi Sát nhìn cánh tay của mình, nói qua loa, sợ Bùi Nhiên lo lắng.

Quả nhiên, Bùi Nhiên nghe cô nói như vậy, thấp thỏm trong lòng mới vui bớt, ánh mắt vô tình liếc tới thánh chỉ trong tay cô, vẻ mặt nhất thời lại nặng nề: “Hoàng thượng hạ chiếu có nói ngày nào thành hôn không?”

Bùi Sát đưa thánh chỉ trong tay cho nàng ấy, lời ít ý nhiều nói: “Ngày thành hôn tạm thời chưa định, xem chừng ngày mai sẽ có thánh chỉ về chuyện đó.”

Tên thái giám tuyên chỉ kia có truyền khẩu dụ nói rõ trong cung sẽ bày tiệc khoản đãi cô, nhưng mà bởi vì bị thương, Bùi Sát liền ủy quyền từ chối. Cứ nghĩ hoàng thượng sẽ định ngày thành hôn trong bữa tiệc đó, nhưng vì cô không tới nên hôm sau nhất định là hạ thánh chỉ về việc đó.

Nhưng điều khiến Bùi Sát cảm thấy ngoài ý muốn là, thánh chỉ được hạ xuống ngày hôm sau không phải là thánh chỉ định ngày thành hôn, mà là thánh chỉ ban thưởng cùng với một vị ngự y giúp cô chữa mạch. Sau khi xác định cánh tay của cô thật sự là chỉ bị thương bên ngoài, tên thái giám tuyên chỉ lại nói: “Nhiếp chính vương nói rồi, nếu trên người công chúa có thương tích, vậy thì cứ chờ vết thương của công chúa tốt lên rồi lại mở tiệc, mấy ngày tới, công chúa cứ an tâm dưỡng thương là được.”

“Xem ra, Kỳ quốc này không hổ là một nước lớn, lễ nghi cũng coi như chu đáo.” Tiễn thái giám tuyên chỉ đi, Bùi Nhiên nhìn những thứ đồ ban thưởng kia, trừ đồ trang sức ra, thuốc bổ đều là thứ vô cùng trân quý.

“Có phải thật sự chu đáo như vậy hay không, bây giờ bàn luận vẫn còn quá sớm, không phải bên ngoài thường hay đồn đãi về thủ đoạn mà Nhiếp chính vương dùng để nhục nhã Tần vương ư? Nếu chỉ coi muội là con cò, có thể thấy Nhiếp chính vương kia chắc chắn là sẽ không tốt bụng như vậy đâu.” Hiên nhiên, đối với việc lễ nghi chu đáo này, Bùi Sát chẳng thêm ngó tới.

“A Sát..... Muội nghe mấy thứ đó từ đâu, sau này tuyệt đối không được nói lung tung, nếu để người khác nghe được sẽ lớn chuyện đấy!” Bùi Nhiên cẩn thận liếc mắt nhìn bên ngoài, sau khi xác nhận không có ai thì đóng cửa vội vàng vào phòng, vẻ mặt lo lắng. Từ trước tới giờ tỷ muội các nàng vẫn sống rất cẩn thận, thật vất vả thấy muội muội được phi hoàng đăng đạt* trở thành vương phi của Tần vương, trải qua cuộc sống cảm y ngọc thực, ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn. (*chữ “phi hoàng” là tên của ngựa thần, hai chữ “đăng đạt” có nghĩa lên cao, thành ngữ này có nghĩa tuần mã phi nước đại, ví như đắc chí trên đường làm quan.)

“Muội hiểu mà, muội cũng chỉ thuận miệng nói với tỷ một chút thôi.” Bùi Sát hiểu rõ im miệng, lúc này Bùi Nhiên mới yên lòng.

Những ngày dưỡng thương trôi qua thật nhanh, bởi vì không quen thuộc đường xá trong kinh thành, hai tỷ muội cũng rất ít đi ra ngoài. Có một lần hai người đi được một quãng xa, lại phát phát hiện vẫn luôn có thị vệ theo dõi họ, vì vậy một chút xíu hi vọng cũng bị tan biến, bởi vì hai thị vệ này Bùi Sát nhận ra được, chính là người đã bắt cô về vô số lần trên đường hòa thân.

Thì ra những người này thật sự chính là như hình với bóng, Bùi Sát bắt đầu hoài nghi, ngăn cản cô trốn chạy, đến tột cùng là người của Bùi tướng, hay là người của Kỳ quốc?

Chỉ là câu hỏi này này, rất nhanh sẽ có đáp án.

Mùng tám tháng tám, trong cung bày yến tiệc, được mời đến dự chẳng những có Bùi Sát, còn có cả gia quyến của các vương gia, nghĩ tới cuộc sống hôn nhân sắp bị định ra, lúc này Bùi Sát cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Mỹ nam tự tập, phong hoa tuyệt đại

Trong nửa tháng dưỡng thương này, Bùi Sát đã hỏi thăm rõ ràng tình huống của Kỳ quốc.

Nghe nói đương kim hoàng thượng của Kỳ quốc chỉ là một đứa trẻ mới có năm tuổi, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong triều đều do nhiếp chính vương quyết định, nói trắng ra là, nhiếp chính vương chính là hoàng đế ngầm. Mà nói về vị nhiếp chính vương kia, dân chúng kinh thành vậy mà cũng có tật giật mình, Bùi Sát phí hết tâm tư hỏi thăm mới biết, thì ra nhiếp chính vương kia chính là một ác ma khát máu, điều đó không chỉ thể hiện qua cách xử lý công việc lúc thượng triều. Nghe đồn rằng ba năm trước đây lúc hấn bức vua thoái vị để đoạt vị, hấn đã giết vua, huyết tẩy Thanh Hoa điện, trong một đêm giết chết hơn trăm người không nói, mà ngay cả Thập Tứ hoàng tử mới vừa sanh ra của tiên đế cũng không bị qua, có thể nói là mất hết nhân tính.

Mà lý do hấn không trực tiếp kế vị lên ngôi hoàng đế, có người nói rằng nghe đâu đương kim hoàng thượng căn bản không phải máu mủ ruột thịt của tiên đế mà là do hấn có chân trong với đương kim thái hậu mới sinh ra. Con trai ruột lên ngôi, toàn thiên hạ đều về tay hấn, có đăng cơ hay không cũng không khác là bao, chỉ khác là không có quyền sinh quyền sát như hoàng đế mà thôi.

“Công chúa, đến nơi rồi, trước mặt chính là hoàng cung, chúng ta phải xuống kiệu đi bộ vào thôi.”

Bên ngoài vang lên tiếng của công công đón cô vào cung dự tiệc, Bùi Sát đáp lại một tiếng, vội vàng đỡ Bùi Nhiên chui ra khỏi xe ngựa.

Bởi vì phải vào cung, hôm nay cô mặc cung trang theo tập tục của Kỳ quốc, giày kim liên*, tay áo rộng, quần áo này khác Kinh quốc rất nhiều. (*Kim liên: gót vàng, ý chỉ bàn chân đẹp của người phụ nữ, tương tự như nói gót sen)

“Tỷ tỷ, sau khi vào cung rồi, chúng ta phải thật cẩn thận, chuyện không nên nói thì tuyệt đối đừng mở miệng!” Bùi Sát lo lắng không ai ngoài lão đầu nhiếp chính vương kia, dưới mắt một kẻ tàn bạo khát máu như vậy, từ lời nói đến việc làm phải cực kỳ cẩn thận.

“Muội yên tâm, lời này cũng chính là điều tỷ muốn nói với muội đấy!” Bùi Nhiên cầm tay cô cười một tiếng.

Nghe nàng ấy nói như vậy, lúc này Bùi Sát mới yên tâm, tỷ muội hai người an tĩnh theo thái giám dẫn đường đi nốt đoạn hành lang cừu khúc còn lại, lúc này mới tới địa điểm cần đến.

Chỉ thấy bên ngoài đại điện treo đèn dầu sáng rực, mùi thơm quanh quẩn, tỉ mỉ nhìn lại, lúc này mới thấy thì ra mặt đất ngoài điện trải rất nhiều loại hoa tươi, khó trách sẽ có mùi hương.

“Xin công chúa tới Thiên Điện nghỉ tạm, chỉ một lúc nữa hoàng thượng sẽ tới đây, lúc ấy sẽ khai yến.” Thái giám kia cúi xuống nửa người, sau khi thấy Bùi Sát đáp lại liền dẫn những thái giám cung nữ còn lại rời đi.

“A Sát, nghe âm thanh, hình như bên trong đã đến không ít người.”

Bên trong Thiên Điện, bóng người đi chuyển, âm thanh huyền ảo, cho dù là đứng cách xa mười mét cũng có thể nghe nhất thanh nhị sở (rõ ràng rành mạch). Đúng như Bùi Nhiên nói, bên trong đã có rất nhiều người tới rồi.

“Vậy chúng ta nên mau chóng vào đi thôi, cũng không thể để cho người khác cảm thấy chúng ta đang ra oai.”

“Được.”

Hai người dắt nhau đi vào, quả nhiên như trong phỏng đoán của họ, trong điện có rất nhiều người, nhìn bộ dáng của những người này, không chỉ có vương gia công chúa, ngay cả phi tần cũng có, tuần nam mỹ nữ xem tới hoa cả mắt, xem ra, gia yến này cũng được tổ chức đầy đủ quá rồi.

Nhìn thấy Bùi Sát đi vào, trong phòng lập tức yên tĩnh lại, ánh mắt của mọi người lướt qua khuôn mặt cô một cái rồi nhanh chóng thu về. Có khinh thường, có cười nhạo, có ngạc nhiên, thậm chí còn có hâm mộ, đối mặt với nhiều loại ánh mắt như vậy, dạ dày Bùi Sát liên tục co rút, nhưng rốt cuộc vẫn giả bộ lễ phép mỉm cười chào mọi người, sau đó mới tìm một vị trí khuất nhất ngồi xuống.

“Ha, tới trễ như thế, lại còn trấn định tự nhiên như vậy, không hổ là Thái Bình công chúa!”

Từ phía trên bước xuống một người, Bùi Sát ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy người nọ một thân áo gấm hoa lệ, vẫn là một thân hồng y, tóc buộc cao, khuôn mặt đẹp trai tuần mỹ, chính là U Hi Nhiên đã nửa tháng không thấy.

Mà bên cạnh hấn có mấy nam tử cũng cùng tới đây, một người trong đó mặt mày như vẽ, áo trắng thoát tục, trên vẻ mặt dịu dàng lại phảng phất sự lạnh lùng, nhưng tinh tế nhìn kỹ lại không có gì cả. Nhìn thấy Bùi Sát nhìn mình, hấn khẽ mỉm cười, Bùi Sát chỉ cảm thấy nụ cười kia cực kỳ ưu nhã, cũng bởi vì nụ cười này, hấn càng giống như là bước từ trong tranh ra, phong hoa tuyệt đại.

Lời editor: Ở đây xin giải thích một chút, nữ9 liên tục bị lấy danh hào “thái bình” ra châm chọc, bởi vì tác giả dùng lối chơi chữ. Vòng một của nữ9 nhỏ, rất “yên ổn thái bình”.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Trò chuyện vui vẻ, gặp lại Cẩm Ca

“Thế nào? Nhìn thấy tam ca của ta, mắt cũng không chớp rồi?” U Hi Nhiên có chút không vui vron tay hươ trước mắt Bùi Sắt một cái. Bùi Sắt cuống quýt cúi đầu, hai tai ửng đỏ, bỗng nhiên lại hiểu ý trong lời nói của hắn, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía U Cầm Ca. Đúng lúc đó từ trong mắt U Cầm Ca thoáng qua ý cười, lần này gương mặt của Bùi Sắt càng đỏ hơn.

“Chỉ là cũng khó trách, phàm là nữ tử nhìn thấy Tam ca của ta, không có ai là không động tâm, vậy nên cũng không thể nói cô!”

Hắn tức giận khoanh tay trước ngực đứng ở một bên, Bùi Sắt khó khăn đè xuống hốt hoảng trong lòng, nhìn thấy vẻ mặt của U Hi Nhiên chỉ cảm thấy ngượng ngùng vừa rồi hóa thành hư không, ngược lại nhiều hơn một chút buồn cười.

“Này, Đoan vương gia, đã lâu không gặp, không ngờ ngài lại quên sạch chuyện đã làm ta gãy tay thế nào, ta còn tưởng rằng lúc gặp lại, dù thế nào ngài cũng sẽ nói với ta một tiếng xin lỗi ấy chứ.” Bùi Sắt đứng lên, ánh mắt khẽ lướt qua đám vương gia, thân thiện cong môi cười, chỉ là đến lượt U Hi Nhiên thì cô ý nghiêm mặt. Bị cô nói như vậy, U Hi Nhiên cảm thấy có mấy phần kỳ cục, nhưng hiển nhiên cũng không có chút hối hận ý nào.

“Chẳng phải tay của cô đã tốt rồi sao, còn xin lỗi gì nữa?” Hắn đột nhiên vron tay túm lấy cổ tay Bùi Sắt lắc lắc, nói bằng giọng điệu hiển nhiên.

Bị làm cho tức giận, Bùi Sắt định không để ý tới hắn, đặt mông ngồi vào cái ghế sau lưng. Có người nhìn ra không khí có chút căng thẳng bèn đứng lên trên ghế: “Xem ra tính tình Tam tẩu cũng thật là nóng nảy, sau này có khả năng Tam phải ở dưới rồi.”

Bị hắn chế nhạo, tất cả mọi người khẽ mỉm cười, U Cầm Ca cũng không tức giận, thân nhiên nhìn lướt qua khuôn mặt của Bùi Sắt, cười đến cực kỳ dịu dàng.

Bùi Sắt ngẩng đầu nhìn nam tử đang nói chuyện một cái, chỉ thấy hắn tầm mười tám mười chín tuổi, khuôn mặt trẻ con vô cùng đáng yêu, đặc biệt là lúc cười lên lại để lộ răng nanh nhỏ nhỏ và hai lúm đồng tiền trên má, nhất thời làm cho người khác không dời mắt nổi.

“Xem ra cô không chỉ thích Tam ca của ta, đối với Thất ca cũng cảm thấy thích nhỉ.” U Hi Nhiên hừ lạnh một tiếng.

Bùi Sắt kêu rên trong lòng. Cô cũng chỉ là bị mỹ nam làm cho kinh ngạc mà thôi, nhất là cô chưa từng thấy qua cảnh nhiều mỹ nam ở chung một chỗ như vậy, hoa si thì có gì sai, cô cũng đâu phải là chảy nước miếng nhìn chằm chằm người ta, có cần chanh chua như vậy không?

Cô còn chưa kịp mở miệng, U Cầm Ca đứng cạnh lại giải vây cho cô, nói: “Thập nhị đệ, hai ngày trước không phải đệ còn cực kỳ để tâm đến vết thương của nàng ấy hay sao, nay rốt cuộc đã gặp được, cũng nên nói vài lời tốt. Đệ đấy, chưa gì đã hù dọa con gái nhà người ta rồi.”

Bị hắn “dạy dỗ” như vậy, sắc mặt của U Hi Nhiên cũng dễ nhìn mấy phần, chuyển mắt nhìn về phía Bùi Sắt. Trong lòng Bùi Sắt sáng tỏ, vội vàng phối hợp dùng ánh mắt uất ức nhìn hắn, nhất thời U Hi Nhiên có chút không được tự nhiên: “Tốt lắm, đợi vào bữa tiệc ta tự phạt ba ly chịu tội là được.”

Hắn có chút buồn bực nói, thấy Bùi Sắt cười, không thoải mái trong lòng mới tan biến. Kể từ đó, ân cừu giữa hai người coi như là được hóa giải.

Đúng lúc ấy, bên ngoài đại điện vang lên một giọng nói lạnh lạnh chen ngang tiếng âm ỹ trong phòng, trong đại điện nhất thời an tĩnh lại. Bùi Sắt để ý thấy sắc mặt của mọi người cũng thay đổi, không phải sợ hãi thì là cực kỳ cẩn thận quỳ xuống đất.

Vật áo bị người ta kéo, Bùi Sắt thấy U Hi Nhiên đang quỳ dưới đất, vẻ mặt nặng nề nhìn mình. Kinh ngạc qua đi, cô vội vàng vàng vội vàng lôi kéo Bùi Nhiên bên cạnh cùng nhau quỳ xuống. Trong lòng lại có tiếng nói thầm: Tên nhiếp chính vương tàn bạo khát máu kia tới rồi, cẩn thận, cẩn thận nào!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Gặp trên tiệc rượu, oan gia ngõ hẹp

Có tiếng cười duyên vang lên trên đỉnh đầu, Bùi Sắt cúi đầu, không dám thờ mặt, chờ tiếng cười kia biến mất lại nghe được giọng nói của một người con gái như thiên âm truyền đến: “Mau mau bình thân, hôm nay chính là gia yến, không cần đa lễ.”

Bùi Sắt nghe được tai bên có âm thanh huyền ảo truyền đến, mắt thấy tất cả mọi người đứng dậy, lúc này cô mới vội vàng kéo Bùi Nhiên cùng nhau đứng lên. Chỉ là vừa mới đứng thẳng lên, cô lập tức phát hiện trước mắt có thêm một người, Bùi Sắt có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, nhất thời không dời được mắt.

Đó là một loại đẹp mà lúc còn sống cô chưa từng thấy qua.

Chỉ thấy cô gái trước mắt một thân cung trang thanh lịch, thắt lưng xanh điểm hoa mai trắng tôn lên vòng eo mảnh khảnh chưa đầy một nắm tay. Tóc đen như quạ*, mặt như trắng rằm, lông mày xoắn ốc**, hai con ngươi đen tuyền lại càng câu hồn đoạt phách.

(*“Đen như quạ” đúng là từ của tác giả.

**Lông mày có hình dạng xoắn ốc, rất hiếm gặp, là tướng của người đại quý. Tuy nhiên người bình thường mà có tướng này thì cả đời lại không may

mấn.)

Thấy Bùi Sát nhìn mình, nàng ta cũng nhìn Bùi Sát.

Bùi Sát cả kinh trong lòng, cuống quýt cúi đầu, Lăng Họa Phiến ở đối diện chợt bật cười: “Nàng chính là Thái Bình công chúa sao?”

Giọng nói của nàng ta truyền cảm giống như tiếng chim hoàng anh đang hát, khi nói chuyện còn đưa tay kéo tay Bùi Sát, cười đến khuynh quốc khuynh thành: “Không nên gờ bó, bữa tiệc hôm nay vốn là để chào mừng công chúa, nếu công chúa khách khí như vậy, chẳng phải là khiến chúng ta tự làm mình mất mặt hay sao.”

Bùi Sát không dám ngắt đầu, vội vàng khom người xuống thi lễ, nói: “Đa tạ thái hậu nương nương.”

Nữ nhân trước mắt chính là mẹ đẻ của đương kim hoàng đế Kỳ quốc, Lăng Họa Phiến, cũng là nhân vật chính trong scandal với nhiếp chính vương người ta vẫn đồn đãi.

“Đã đến đông đủ, vậy mau bắt đầu bữa tiệc thôi.”

Đột nhiên một giọng nói trầm ổn chen vào, Bùi Sát hốt hoảng, chỉ cảm thấy giọng nói kia thật quen thuộc Ngẩng đầu nhìn lên, lại chỉ thấy một bóng lưng, người nọ khoác trường bào màu đen, trên đai lưng thêu các loại long đăng (họa tiết hình rồng) giương nanh múa vuốt. Chắc chắn là vị nhiếp chính vương kia rồi.

“Sao vậy?” Bùi Nhiên đứng cạnh cất tiếng hỏi.

Bùi Sát lấy lại bình tĩnh, chợt khẽ cười lắc đầu nói: “Không có gì, chắc chỉ là nhìn nhầm thôi.”

Tại sao cô lại cảm thấy giọng của nhiếp chính vương này lại giống tên vương gia chết tiệt trong thư phòng Bùi tường đến vậy? Làm sao có thể thế được, ước lượng tuổi tác của nhiếp chính vương này, không nói bảy mươi tám mươi thì cũng tới bốn mươi năm mươi tuổi rồi, mà người kia, rõ ràng rất trẻ, chắc còn chưa tới ba mươi.

Lắc đầu, Bùi Sát đuổi theo sát bước chân mọi người, ra khỏi Thiên Điện.

Quả nhiên là bữa tiệc của hoàng gia, vừa mới vào điện, Bùi Sát lập tức bị nhiều loại thức ăn trên bàn hấp dẫn, có thứ cô từng thấy nhưng cũng có những thứ chưa từng thấy bao giờ. Xem ra hôm nay những thứ khác chưa cần nói tới, đối với cái bụng của mình, xem như có thu hoạch thật to rồi.

Bộ dạng hai mắt tỏa sáng của cô, U Hi Nhiên cách đó không xa đã sớm nhìn thấy toàn bộ, hần ngẩng đầu nhìn mọi người đang rời rít an vị, xoay người đi đến bên cạnh Bùi Sát, nói bằng giọng điệu giễu cợt: “Cô có biết xấu hổ hay không vậy? Còn không mau ngồi xuống, chẳng lẽ muốn trở thành tiêu điểm hay sao?”

Bị hần nhắc nhở như thế, Bùi Sát vội vàng tìm kiếm vị trí, nhưng lúc đó tất cả chỗ ngồi đều đã có người, trừ..... Khụ, chỉ có chỗ ngồi bên cạnh U Cầm Ca là trống không.

Cô không khỏi nhìn về phía U Cầm Ca, đúng lúc đó U Cầm Ca đã an ổn ngồi xuống, thấy cô nhìn sang, con mắt dịu dàng chợt hiện lên chút ý cười, ngay sau đó nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Bùi Sát nhất thời cảm thấy trái tim như nai con chạy loạn, nhanh chóng cúi đầu chạy về bên đó.

Thấy mọi người đều ngồi xuống cả, thái giám tổng quản vội vàng hô “Khai yến!”, trong điện chợt xuất hiện một tốp vũ cơ bắt đầu nhảy múa, Bùi Sát thấy mọi người đã động đũa, cũng vội vàng cầm đũa lên chuẩn bị dùng bữa.

Nhiều đồ ăn như vậy, sướng chết mất!

Cô vừa mới chạm vào đôi đũa, bên trên lại nói: “Thái Bình công chúa cực khổ vượt đường xá xa xôi mà đến, bản vương xin đại biểu Kỳ quốc kính công chúa một ly, để bày tỏ sự an ủi và quan tâm.”

Bùi Sát cuống quýt ngẩng đầu lên, tính toán rót rượu, chẳng qua là khi nhìn thấy gương mặt đối diện thì tay run lên một cái, chẳng những đôi đũa rớt xuống, ngay cả bầu rượu trên bàn cũng đổ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Gây khó dễ trong bữa tiệc - hiền vũ trợ hứng

“A Sát!”

Bùi Nhiên kêu lên một tiếng, vội vội vàng vàng kéo cô.

Giờ phút này trong lòng Bùi Sát đầy hốt hoảng, lại thấy ánh mắt của tất cả mọi người trong điện đang tập trung vào mình, cô càng luẩn cuẩn.

“Ta..... Ta.....”

Cô không nói được, mặt càng lúc càng đỏ, chỉ có thể bứt rứt đứng ở chỗ đó, không dám ngẩng đầu nhìn ai.

“Công chúa bất cần quá rồi, người đâu, đỡ công chúa đi xuống đôi bộ y phục khác.”

Giọng nói trầm ổn trên kia vẫn không hề giao động, cho đến khi có người đi lên đỡ Bùi Sát, cô mới giật mình nhận ra thì ra váy đã bị ướt một mảng lớn.

“A Sát..... Vừa rồi muội sao vậy?”

Bùi Nhiên đi vào, thấy Bùi Sát vẫn mang vẻ mặt lơ ngơ chưa hồi hồn, trong lòng vô cùng lo lắng.

“Tỷ tỷ.....” Bùi Sát nhìn nàng một cái, chờ thay y phục xong thì cho cung nữ hầu hạ lui ra, lúc này mới nén lo lắng nhìn về phía Bùi Nhiên nói: “Nhiếp chính vương gia, một ngày trước khi xuất giá muội từng nhìn thấy ở thư phòng của cha, hơn nữa, muội còn mắng hấn.....”

“Muội mắng nhiếp chính vương?” Bùi Nhiên kinh ngạc há hốc miệng tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà, một lát sau, nàng ta lo lắng đi vòng quanh trong phòng. “Xong rồi, xong rồi, nhiếp chính vương gia bề ngoài nhìn qua lạnh lùng, nếu thật sự là như trong tin đồn, vậy chúng ta.....” Nàng không nói tiếp, vẻ mặt vô cùng sợ hãi.

Bùi Nhiên nghe xong thì trái tim càng đập loạn.

“Thôi, bình đến tướng chặn, cũng chỉ có cách này!”

Bùi Sát hít một hơi thật sâu, sửa lại vạt áo đi ra ngoài. Bùi Nhiên thấy cô ổn định lại, mặc dù trong lòng lo lắng nhưng cũng chỉ đành phải ổn định cảm xúc, theo cô trở lại đại điện.

Trong đại điện vẫn cứ náo nhiệt như cũ, cũng không bởi vì cô rời khỏi mà có chút khác thường.

Bùi Sát nhanh chóng tìm được vị trí của mình ngồi xuống, cũng may bởi vì ca múa phấn khích, mọi người không quá chú ý tới cô, vì thế cô cũng yên lòng không ít.

Hết một khúc, tiếng vỗ tay của mọi người trong điện vang lên, một lát sau, một nhóm ca múa khác lại đi vào. Chỉ là lần này người vừa xuất hiện, trong điện nhất thời im ắng. Bùi Sát cẩn thận nhìn lại, thấy đó là một cô nương chừng hai mươi tuổi, một thân hồng y, bên ngoài phủ một tấm lụa mỏng màu trắng, lộ ra cổ ngọc mềm mại trắng nõn. Tiếng đàn vừa cất lên, nàng ta liền theo đó dịch chuyển dáng người là lướt, hai khối đầy đặn trước ngực nửa che nửa hiện làm cho người xem nhiệt huyết sôi trào.

Bùi Sát hờn hờ nhìn nữ tử kia múa, nói thật cô chưa bao giờ được xem điệu múa nào đẹp như vậy. Nhưng trong điện lại im ắng tới lạ, cô thấy vẻ mặt mọi người có mấy phần cổ quái, U Hi Nhiên ngồi đối diện thì thâm sâu nhìn cô, dưới cái nhìn ấy, nụ cười của Bùi Sát cũng cứng ở khóe môi, còn U Ly, hiển nhiên là đen như bao công, thậm chí sắc mặt còn có chút xanh mét.

Nàng kia rốt cuộc là ai, lại làm cho mọi người kỳ lạ như vậy. Nhất là U Ly.

“Thiếp thân xin tự hiến một điệu múa, cung chúc thái hậu nương nương phượng thể an khang, cung chúc hoàng thượng mọi chuyện như ý.”

Khẽ múa xong một điệu, nàng ta nhẹ nhàng bái lạy, bộ ngực sữa theo động tác của nàng ta như ẩn như hiện, rất mê người.

“Người tới đây làm gì? Lui ra!” U Ly sầm mặt trách cứ.

Nàng ta nghe vậy ngẩng đầu lên, nước mắt liền rơi xuống, đẹp đẽ động lòng người: “Vương gia.....”

U Ly không nói lời nào, đã có thị vệ tiến lên bắt nàng ta lùi đi. Bùi Sát thấy nữ nhân kia khóc lóc thảm thiết, trong lòng không khỏi sinh ra ý không nỡ. Trong điện, mọi người lại bày ra bộ dáng không liên quan đến mình, hoặc cúi đầu uống rượu, hoặc bàn luận xôn xao, ngay cả Thái hậu và Hoàng đế ngồi trên kia cũng tỏ vẻ thờ ơ, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Ánh mắt Bùi Sát quét qua một đám người, đến U Ly thì thấy hấn đang ngẩng đầu lên.

Đón lấy ánh mắt nghi hoặc của cô, cặp mày sắc bén của U Ly nhíu lại, đôi con ngươi không chút cảm xúc khiến người ta phát run trong lòng. Bùi Sát kinh hãi, vội vội vàng vàng cúi đầu gấp thức ăn. Nhưng lần này hiển nhiên U Ly không có ý định bỏ qua cho cô, giọng nói của hấn như có ma lực xâm nhập vào đáy lòng cô, đã kích dây thần kinh vốn đã yếu ớt.

“Bồn vương nghe nói công chúa giỏi ca múa, hôm nay nhân dịp có gia yến, không bằng hãy múa một điệu cho tất cả mọi người cùng xem?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Tấn vương gảy đàn, múa kiếm trợ hứng

Bùi Sát ngẩng đầu lên liền thấy hai trông mắt không chút cảm xúc của U Ly, cảm giác lồng ngực như bị ép chặt.

Trên đại điện, tất cả mọi người nín thở, Bùi Sát nhìn mọi người, lúc này mới đặt đôi đũa đã bị mồ hôi làm cho nhóp nhép xuống.

“Bồn cung không biết múa.”

Cô cúi thấp đầu ngồi tại chỗ, trái tim đập loạn.

“Chẳng lẽ công chúa ghét bỏ hoàng thân Kỳ quốc chúng ta thô lỗ, không muốn hiến vũ hay sao?” Giọng nói thanh thúy như tiếng nước chảy truyền từ trên kia xuống, thái hậu Lăng Họa Phiến dùng cặp mắt sáng ngời nhìn về phía cô, trong đó mơ hồ cất giấu vẻ không vui.

“Bồn cung.....”

Bùi Sát há miệng thở dốc, mặt đỏ lên, nói không ra lời.

Quả thật là cô không biết múa, cảm kỳ thư họa, không biết một cái nào. Cũng không biết có phải là do di truyền không mà tổ tiên kiếp trước đều là tập võ, chỉ là đến đời cha cô lại cứ si mê Taekwondo, vì vậy cô cứ mura dầm thấm đất, tự nhiên cũng thích vận động, mấy thứ thuộc thể loại đại gia khuê tú này đương nhiên là không có hứng thú.

“Không bằng cứ để nhi thần tới gảy đàn làm nhạc đệm vậy.”

Bùi Sát còn đang băn khoăn lo lắng, chợt nghe ngồi dưới có một người mở miệng, ngẩng đầu nhìn lại thì thấy U Cầm Ca khẽ phẩy vạt áo đứng dậy, quay sang nhìn cô khẽ mỉm cười, nói: “Công chúa muốn đàn khúc nào?” (1612: Ở đây không phải sai chính tả, mà “đạn” là một từ cổ, nghĩa là gảy, đánh)

Nụ cười kia, rõ ràng là không có ý tứ sâu xa gì, cứ như gió nhẹ lướt qua, vậy mà lại vô duyên vô cớ làm cho hoảng loạn trong lòng Bùi Sát bình ổn xuống.

“A Sát ——”

Bên cạnh, Bùi Nhiên lo lắng gọi một tiếng. Bùi Sát nhìn nàng ta một cái, đỏ mặt đứng dậy, rối cuộc trong ánh mắt của mọi người, hoặc chờ đợi, hoặc khinh bỉ bước ra chính giữa đại điện.

“Nếu thái hậu nương nương đã lên tiếng, Bùi Sát cung kính không bằng tuân mệnh.”

Cô nhìn xung quanh đại điện một cái, đi tới trước mặt thị vệ đang đứng canh ở cửa, xòe tay nói: “Vị đại ca này, có thể cho ta mượn kiếm dùng một chút hay không?”

Thị vệ kia thấy nhiếp chính vương gật đầu đồng ý mới gỡ bội kiếm bên hông xuống đưa cho cô.

Cầm trường kiếm, Bùi Sát quay trở lại đại điện, đi tới chỗ U Cầm Ca đã chuẩn bị ổn thỏa, nói: “Làm phiền Tấn vương gảy khúc nào mạnh mẽ một chút.”

U Cầm Ca nhìn bội kiếm trong tay cô một cái, dường như đã hiểu ra điều gì, lạnh nhạt cong khóe môi. Ngón tay khẽ động, không lâu sau, trong điện liền vang lên một giai điệu hào hùng. Bùi Sát nghe một lúc, tuy giai điệu hơi lạ lẫm nhưng lại vô cùng hợp ý. Sau khi ghi nhớ nhịp điệu, cô quay về phía đài cao cúi người hành lễ, nói: “Bùi Sát không có sở trường gì, hôm nay mạn phép múa kiếm trợ hứng mọi người thôi.”

Tiếng nói vừa dứt, thân thể của cô lập tức chuyển động.

Trường kiếm ra khỏi vỏ, cô theo tiếng đàn hoặc mau hoặc chậm chuyển động cơ thể, thỉnh thoảng lật người, thỉnh thoảng lại xoay tròn, lổ lẩn trường kiếm quét qua lại ăn ý với tiếng đàn vô cùng. Chẳng qua tuy nhìn khí thế rào rạt, nhưng chỉ cần là người biết chút võ đều nhìn ra, đây đều là làm dáng mà thôi.

Hết một điệu, Bùi Sát cũng theo tiếng đàn ôm quyền chuẩn bị lui xuống, đúng lúc ấy chợt thấy trước mắt hoa lên, có người cầm kiếm nhắm thẳng vào mi tâm mà đến. Trái tim Bùi Sát hốt hoảng, gần như là giờ kiếm lên đỡ theo bản năng, sau đó hậu quả chính là kiếm trong tay gãy thành hai khúc, mà thế công của người kia không giảm chút nào.

Dưới tình thế cấp bách, Bùi Sát lắc người một cái, dựa vào thân mình linh hoạt tránh thoát tấn công của người kia. Cô lắc mình vòng ra phía sau người kia, quyết định thật nhanh, trong đại não chỉ có một suy nghĩ: bảo vệ tính mạng quan trọng hơn. Ngay sau đó cũng không cho người nọ cơ hội phản kích, một chân bổ xuống, ngay sau đó cộng thêm một đòn ném qua vai.

“Phịch” một tiếng, trong đại điện nhất thời im ắng.

Bùi Sát thở hổn hển đứng lên. Thân thể này bản quả nhiên là vẫn không được, mới vừa rồi lúc ném qua vai, suýt chút nữa cô đã vì không chịu nổi cân nặng của người nọ mà khụy xuống, cũng may, cô cắn răng cố gắng tới cùng.

Nặng nề thở ra rồi nhìn xuống đất, cô không khỏi cả kinh thất sắc: “Ngươi..... Tại sao lại là..... Ngươi.....”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chúng vương giải vây, định ra hôn kỳ

Cô không ngừng lui về phía sau. Bốn phương tám hướng sớm có cung nhân xông tới đỡ U Ly đứng dậy. Nhất thời trừ tiếng cung nhân hô “Mau! Mau!”, trong điện không còn âm thanh nào khác. Ngay cả thái hậu cũng từ thượng vị đi xuống.

Bùi Sát biết, lần này coi như cô mắc phải lỗi lớn rồi.

Cô quay đầu nhìn mọi người. Hiển nhiên, tầm mắt của mọi người đều bị việc U Ly ngã hút đi. Mà cũng ngay lúc này, U Cầm Ca vừa rồi còn gây đàn làm nhạc đệm cho cô đã đứng lên, Bùi Sát cũng không biết thế nào, nhích lại gần hần theo bản năng.

U Cầm Ca nhìn cô một cái, không nói gì. Một bên Bùi Nhiên thấy lần này lớn chuyện rồi, vội vội vàng vàng tiến lên ngăn chắn trước người Bùi Sát.

“Lui ra!”

Hiển nhiên, bị ngã như vậy, bao nhiêu mặt mũi của U Ly coi như là ném đi hết rồi. Giọng nói của hần nghe vào cực kỳ âm trầm, Bùi Sát run lên, bóng cung nhân tản ra, cô thấy rõ ràng hần đứng lên, tóc có chút toán loạn, y phục cũng hơi nhàu nhĩ nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng tới phong thái hiên ngang lẫm liệt của hần lúc này.

Đội ánh mắt hần đặt trên mặt Bùi Sát lần nữa thì cô lại thấy toàn bộ hiên ngang lẫm liệt ấy đều hóa thành băng đao phóng tới, đâm vào gò má phát đau.

Hần bước từng bước một tới chỗ Bùi Sát, Bùi Sát không nhịn được lui về phía sau. Bùi Nhiên chắn ở trước mặt hiển nhiên cũng không ngăn nổi khí thế bức người ấy, sợ tới mức hai chân mềm nhũn, ngã ngồi xuống đất.

Bùi Sát cũng không rảnh đi lo cho nàng ta, chỉ cảm thấy trong lòng hốt hoảng như có ma, cho đến, dưới chân đạp phải một vật gì đó.

“Hoàng thúc không việc gì chứ?”

Chợt nghe được một giọng nói thanh thúy như tiếng ngọc va chạm truyền đến từ phía sau, U Cầm Ca không biến sắc rút chân từ dưới gót giày Bùi Sát ra, nhìn về phía U Ly, ánh mắt cười như không cười.

U Ly nhìn hần một cái, bước chân đang tiến lên khựng lại. Hần neho mắt quan sát U Cầm Ca một lúc, ánh mắt sâu thẳm khiến Bùi Sát kinh hồn bạt vía.

“Tam ca nói gì vậy, từ trước đến giờ thân thể hoàng thúc rất tốt, hơn nữa vừa rồi cũng chỉ là thử kiểm pháp của Thái Bình công chúa một chút, nghĩ xem, hoàng thúc vẫn là thương hương tiếc ngọc, nhớ lại cảnh vừa rồi là biết, vì không để cho Thái Bình công chúa bị thương mà hoàng thúc tình nguyện để mình bị thương.”

Chỉ thấy phía sau U Ly có một người từ chỗ ngồi đi xuống. Một thân hồng Y, ánh mắt câu hồn đoạt phách, không phải U Hi Nhiên thì còn là ai.

Bùi Sát nuốt một ngụm nước bọt, nhìn về phía hần, lúc lâu sau lại nhìn về phía U Ly.

Chỉ cảm thấy loại hơi thở làm người ta sợ hãi quanh người U Ly được thu bớt lại, một lúc lâu sau, hần lạnh mặt chuyển ánh mắt từ chỗ U Hi Nhiên sang Bùi Sát: “Công chúa không bị thương chứ?”

Rõ ràng là lời hỏi han ân cần, trong mắt hần lại ngập tràn lạnh lẽo.

Theo bản năng nhìn U Cầm Ca đứng cạnh một cái, chỉ thấy hần vẫn mang vẻ mặt tươi cười dịu dàng, Bùi Sát thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía U Ly cười nói: “Nhờ nhiếp chính vương xuống tay lưu tình, Bùi Sát mới bình yên vô sự.”

Cô nói như vậy cũng coi như là xóa sạch mọi lúng túng, mặc dù trong điện không một ai cảm thấy vừa rồi U Ly lưu tình, nhưng chuyện mắt mặt như vậy, đâu có ai dám mạo hiểm đắc tội nhiếp chính vương, trong lúc nhất thời, mọi người trong điện cũng dời ánh mắt sang chỗ khác, ăn uống linh đình, tiếp tục ca múa.

“Gia yến hôm nay, ngoài việc đón gió tẩy trần cho Thái Bình công chúa, còn có một chuyện quan trọng khác muốn tuyên bố.”

Bữa tiệc chuẩn bị kết thúc, giọng nói của thái hậu Lăng Họa Phiến vang lên, bà ta nhìn về phía Bùi Sát, nhếch môi cười nói: “Thái Bình công chúa tới Kỳ quốc ta cũng đã nửa tháng, trước bởi vì nàng bị thương nên hôn sự với Tần vương mới phải kéo dài, hôm nay liền do ai gia định ra hôn sự này, mười lăm tháng tám là tết trung thu, hôn sự cứ tiến hành vào hôm đó là được.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Ngày hội đoàn viên, lễ thành hôn

Mười lăm tháng tám, tết trung thu.

Một buổi sáng tinh mơ, Bùi Sát bị Bùi Nhiên lôi từ trong chăn ra ngoài. Cô vẫn còn mơ màng chưa tỉnh, Bùi Nhiên đã dẫn theo một toán người vào phòng.

“A Sát, sao muội còn ngủ được hả, hôm nay chính là ngày thành hôn, kiệu hoa cũng sắp tới rồi, muội lại còn chưa rời giường!”

Bùi Sát kinh hãi, vội vàng ngồi dậy. Nhìn hàng người xếp dài từ cửa phòng đang lộ vẻ lúng túng, cô đau khổ nhìn Bùi Nhiên nói: “Muội vẫn chưa nghĩ ra rốt cuộc có thật sự cần phải thành thân không!”

“Còn chưa nghĩ ra?” Bùi Nhiên kêu lên một tiếng, chỉ cảm thấy đau hết cả đầu. Nàng xoay người đóng kỹ cửa phòng, lại nhìn Bùi Sát. “A Sát, tỷ biết muội không cam tâm, nhưng hiện tại đã tới mức này, mọi chuyện không phải là tự chúng ta có thể quyết định, nếu bây giờ muội đổi ý, không chừng Kỳ quốc sẽ trở mặt, huống hồ..... Tần vương kia, tỷ thấy cũng không kém gì Từ Dạ, muội nên quên hẳn đi!”

Từ Dạ?

Bùi Sát hơi sững sờ, đây không phải là lần đầu tiên cô nghe thấy cái tên này từ miệng Bùi Nhiên, nghe giọng điệu kia, cô lẽ chỉ sợ quả thật là tình lang của thân thể này. Nhưng cô cũng không dám hỏi thêm, chỉ sợ Bùi Nhiên lại lôi vấn đề lần trước ra hỏi.

Ngày đó sau khi từ trong cung ra ngoài, Bùi Nhiên kiên trì ở lại trong phòng cô tới hơn nửa đêm không chịu đi, sốt ruột muốn cô nói cho nàng ta vì sao cô lại biết mua kiếm, bởi vì lúc trước khi còn ở Tương phủ, nàng ta cũng đã tận mắt nhìn thấy Bùi Sát biết võ công. Chỉ vì vấn đề kia mà đây dựa vào Bùi Sát tới hơn nửa đêm, bắt đắc dĩ, cô đành tùy tiện tìm lý do nào đó gạt nàng ta, nhưng hiển nhiên Bùi Nhiên không tin, đến cuối cùng, chuyện kết thúc trong không vui. Nhưng tới hôm sau, Bùi Nhiên lại tới phòng cô thì dường như đã quên mất chuyện không vui lúc trước, mà từ đó tới nay cũng không nhắc lại nữa, ngược lại bắt đầu một lòng một dạ lo lắng cho hôn sự của cô, mặc dù Bùi Sát không biết vì nguyên nhân gì, cũng coi như là yên tâm.

“A Sát? A Sát?” Thấy cô mất hồn, Bùi Nhiên chỉ coi như là cô đang nhớ lại Lưu Từ Dạ, khẽ thở dài một cái. “Nếu tỷ có thể thả chỗ muội thì đã không cần rắc rối như vậy rồi, đáng tiếc, nhiếp chính vương chỉ đích danh muốn muội đi hòa thân, tỷ thật sự không có cách nào.”

“Nhiếp chính vương chỉ đích danh muốn muội đi hòa thân?” Bùi Sát hồi thần lại, nhớ tới cảnh trong Tương phủ ngày đó, thật sự là trăm mối nghi ngờ không có cách giải, vô duyên vô cớ, vì sao nhất định phải là cô?

Bùi Nhiên gật đầu một cái, vươn tay xoa mặt Bùi Sát, trong mắt sinh ra cảm xúc khác thường. “Chỉ trách muội số khổ.....”

Bùi Sát thấy nàng hình như muốn rơi lệ, vội vàng xúc góc chăn xuống giường, một bộ thấy chết không sờn nói: “Thôi, tỷ tỷ cũng đừng nghĩ nhiều, gà liền gà, nói cho cùng cũng là muội được lợi!”

Nhớ tới U Cầm Ca, trong lòng cô lại có chút rung động, nam nhân đó thật dịu dàng!

Trong tiếng hoan hô vang dội, Bùi Sát đạp tiếng pháo bước lên kiệu hoa.

Dịch quán cách Tần vương phủ có chút xa, Bùi Sát hồ hững ngồi ở trong kiệu hoa. Xuyên qua cửa sổ xe, cô có thể nhìn thấy ánh mắt của những người tụ tập ở hai ven đường, hoặc lạ lẫm, hoặc hâm mộ.

Dưới rèm, hi nương cười tới không ngấm miệng được.

Ở thế giới này, có thể gả cho hoàng thân quốc thích chính là vinh dự chí cao vô thượng.

Nhưng..... Cô khẽ thở dài một cái, trước khi lên kiệu cô có hỏi thăm hi nương, hi nương nói cho cô biết, Tần vương có tổng cộng bốn vị phu nhân, nói cách khác, từ giờ cô phải cùng bốn nữ nhân ở chung một mái nhà, hơn nữa, là cùng chia sẻ một người chồng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Đêm động phòng hoa chúc

Nhưng..... Cô khẽ thở dài một cái, trước khi lên kiệu cô có hỏi thăm hỉ nương, hỉ nương nói cho cô biết, Tấn vương có tổng cộng bốn vị phu nhân, nói cách khác, từ giờ cô phải cùng bốn nữ nhân ở chung một mái nhà, hơn nữa, là cùng chia sẻ một người chồng.

Những tin tức biết được cũng không chi như vậy, nghe nói Tấn vương kia chính là đệ nhất mỹ nam tử của kinh thành, vô số nữ nhân ngày mong đêm ngóng có thể gần gũi hắn, tuy trong phủ của hắn chỉ có bốn người thiếp, nhưng còn chưa biết ở ngoài có bao nhiêu kẻ vô danh đầu.

Bùi Sát thở dài, toàn bộ hi vọng dâng lên trong lòng đều tan vỡ, cho đến khi bên ngoài kiệu hoa truyền tới một tiếng “Hạ kiệu”, cô mới lấy lại tinh thần.

“Chú rể đá cửa kiệu*!” (Đây là một nghi lễ trong quá trình diễn ra lễ thành thân của người xưa. Trong hôn lễ, kiệu tân nương đến cửa, tân lang đến trước kiệu, xuống ngựa dùng uy đá cửa kiệu. Hơn nữa, tân nương trong kiệu cũng không tỏ ra yếu đuối, cũng lập tức đá cửa kiệu. Ý là sau này, nam không sợ vợ, nữ không tỏ ra nhu nhược.)

Lời vừa dứt, Bùi Sát chỉ cảm thấy trước mắt lóe sáng. Bởi vì tầm mắt còn bị khăn voan cản trở, cô chỉ có thể cảm giác được cửa kiệu đã bị đá ra, cô còn chưa động, phía dưới khăn voan đã xuất hiện một bàn tay.

Quả nhiên bàn tay của mỗi người đều khác nhau.

Chỉ thấy dưới mắt, ngón tay thon dài như ngọc của nam tử cầm một đầu dải lụa đỏ, bên tai vang lên giọng nói ôn nhuận: “Nương tử.....”

Rõ ràng chỉ có hai chữ, trái tim Bùi Sát lại run lên một cái, không rõ là bởi vì giọng nói của hắn hay là vì xưng hô kia.

Chần chờ hồi lâu, rốt cuộc cô vẫn phải vươn tay nắm lấy đầu còn lại của dải lụa.

Cô vừa bước xuống kiệu, bên tai vang lên tiếng hoan hô hòa lẫn tiếng pháo như tiếng sấm, tiếng của hỉ nương cho dù là bị chiêng trống pháo át mất nhưng vẫn không che giấu được vui sướng: “Bước qua chạu than, nghênh đón tân nương vào cửa!”

Bùi Sát theo lời làm theo, chiêng trống rung trời, pháo vang như sấm.

Đi theo lụa đỏ bước vào cửa phủ, tiếng chiêng trống vẫn liên tục kêu vang, tận khi bước vào đại đường, âm thanh mới ngừng.

Làm xong lễ bái lạy, Bùi Sát bị đưa thẳng vào động phòng. Làm nha hoàn hồi môn, đương nhiên Bùi Nhiên cũng ở đây.

Đội những nha đầu kia tân đi, Bùi Sát vội vàng vén khăn voan lên, kéo Bùi Nhiên lại, khẩn trương nói: “Tỷ tỷ, như thế này..... Làm sao có thể được?”

Bùi Nhiên rốt cuộc cũng là nữ nhi con nhà gia giáo, bị cô hỏi như vậy, nhất thời đỏ mặt, nàng nhìn Bùi Sát khuyên lơn: “A Sát..... Tỷ thấy nhân phẩm của Tấn vương cũng không tới nỗi nào, muội nên thuận theo tự nhiên.....” (1612: Chỉ muốn hỏi cứ thế thành thân sao được, Bùi Nhiên lại hiểu nhầm rằng chị hỏi về vấn đề này nọ lúc động phòng ///-\\\))

“Thuận theo tự nhiên?” Bùi Sát nhếch nhếch miệng, nhụt chí thả tay nàng ta ra.

Phải nói một chuyện là, nếu hắn không có tam thê tứ thiếp kia, nói câu nói này cô còn có thể miễn cưỡng đồng tình, nhưng máu chó là hắn có tam thê tứ thiếp, cho dù có cảm tình với hắn, cô cũng không thể cứ như vậy theo hắn được.

“Tỷ, hay là tỷ tìm ít thuốc mê cho muội..... Tóm lại cứ hạ gục hắn là được.”

“Thuốc mê?” Bùi Nhiên biến sắc. “Nhọc cho muội còn nghĩ ra được, coi như tối nay dùng thuốc mê tránh được, nhưng A Sát à, trốn được nhất thời không trốn được cả đời, hơn nữa, ngộ nhờ nếu bị hắn phát hiện, sau này muội sống ở vương phủ kiểu gì!”

Bùi Nhiên nói đương nhiên đúng lý hợp tình, Bùi Sát nhức đầu lau mồ hôi trên trán, đã như vậy, quả thật cũng chỉ đành thuận theo tự nhiên thôi.

Thôi, coi như là tình một đêm là được, dù sao cô cũng không phải là nữ nhân cổ đại, không nhất thiết cứ phải quan tâm vấn đề trinh tiết, có lẽ, dung mạo của cô xấu như vậy, tên vương gia kia không có hứng thú đâu!

Nghĩ đến đây, cô vội vàng nhìn về phía Bùi Nhiên nói: “Tỷ tỷ, tỷ giúp muội mang một chạu nước đến đây.”

Cũng chỉ có thể chữa ngứa chết thành ngứa sống, nếu thật sự không tránh được, đành chịu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Hôn

Không lâu sau, Bùi Nhiên liền mang chậu nước vào, vừa định hỏi Bùi Sát muốn làm gì, lập tức thấy cô ngâm cả mặt vào trong nước, tẩy sạch lớp trang điểm.

“A Sát, muội làm như vậy, lỡ đâu Tần vương trách tội xuống....”

“Tỷ tỷ, để muội giả vờ ngủ, cho dù bị Tần vương biết thì hần chỉ trách tội muội không hiểu lễ nghi, tức giận rồi thôi. Tỷ mau đi ra, đứng rồi, lát nữa kiểm vài ngọn nến đến đây, làm cho phòng càng sáng càng tốt.” Như vậy hần có thể nhìn rõ ràng khuôn mặt xấu xí này của cô.

Thấp toàn bộ nến đỏ lên, cả căn phòng lập tức sáng ngời như ban ngày.

Chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ xong, cô vừa lòng gật đầu, đúng lúc đó ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

“Tất cả các người lui ra.” Là giọng của U Cầm Ca, vẫn dịu dàng như ngọc.

Bùi Sát vốn định chui vào chần, nhưng bây giờ cỡi quần áo đã không kịp, cô lập tức căng thẳng, vội vàng ngồi ở trên giường rũ mắt, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm. Bùi Nhiên cũng vội vàng đứng ngay ngắn quy củ.

“Két” một tiếng, cửa liền bị mở ra, khác với bạch y phiêu diêu lúc trước, U Cầm Ca mặc hi phục đỏ thẫm đứng ở cửa, dưới chân là giày đen thêu hình rồng, eo thắt đai lưng cùng màu, tóc đen thật dài được buộc trên đỉnh đầu, cặp mắt như ngọc sáng lấp lánh ánh sao, khí khái hào hùng bức người, tuấn mỹ vô cùng.

Bùi Nhiên chỉ liếc mắt nhìn hần một cái liền cúi đầu gọi lên “Vương gia”, lỗ tai ửng đỏ.

Hần “Ừ” một tiếng, đi vào bên trong, lúc này Bùi Sát mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy hần thì nhất thời hai mắt tỏa sáng, quên mất phải phản ứng thế nào, cho đến khi Bùi Nhiên khẽ ho khan, cô mới lấy lòng nhìn về phía U Cầm Ca, ngồi ngay ngắn lại xong bỗng bật cười khúc khích.

Ánh mắt đảo qua khuôn mặt cô, trong mắt U Cầm Ca xẹt qua một chút kinh ngạc, có điều rất đã nhanh biến mất. Hần khẽ mỉm cười với Bùi Sát, tay vẫn vẽ hi khăn trên đầu giường nói: “Sao vậy, mệt lắm à?”

Bùi Sát lắc đầu theo bản năng, vừa nhìn thấy đồ vật trên tay hần lại lập tức gật đầu thật mạnh.

U Cầm Ca hơi cúi đầu, có chút buồn cười nhìn cô nói: “Nếu mệt mỏi, vậy nghỉ ngơi sớm thôi.”

Hần xoay người phân phó Bùi Nhiên lui ra, Bùi Sát chợt run lên, nhìn lướt qua mặt bàn, đột nhiên gọi Bùi Nhiên dừng lại, nói với U Cầm Ca: “Trước khi nghỉ ngơi, dù sao vẫn phải uống rượu hợp cần chứ, như vậy mới thật sự là phu thê.” Thấy U Cầm Ca gật đầu, cô lại vội vàng bảo Bùi Nhiên rót rượu.

Đội hai ly rượu hợp cần đưa tới tay hai người, con người của U Cầm Ca bình tĩnh xẹt qua ngón tay đang phát run của Bùi Sát, cười đến dịu dàng vô hại nói: “Nương tử, mời.”

“..... Tướng công, mời.”

Bùi Sát cười mĩa, mắt nhìn hai cánh tay bắt chéo, lợi dụng khi U Cầm Ca uống rượu, cô không ngừng kêu khổ nháy mắt với Bùi Nhiên, Bùi Nhiên bắt đầu lắc đầu, cô chán nản, nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Cay, rượu cực cay.

Cô ho mạnh hai tiếng, U Cầm Ca vội vàng vuốt lưng cho cô, hương vị mát lạnh đặc thù trên người hần xông tới làm Bùi Sát đỏ mặt, ngay cả ho khan của ngưng lại.

U Cầm Ca chỉ nói là cô sặc, vội vàng rót chén nước cho cô, Bùi Nhiên biết lúc này mình nên rời đi, chỉ bắt đầu nhìn Bùi Sát một cái liền lui ra ngoài.

Cửa “kèo kẹt” một tiếng đóng lại, Bùi Sát lại ho khan nữa, cô đỏ mặt nói với U Cầm Ca: “Cái kia.... Đột nhiên thiếp thân không mệt mỏi nữa, không bằng vương gia nghỉ ngơi trước, ta thiếp thân đi ra ngoài ngắm trăng....”

Vừa dứt lời cô liền xoay người đi ra ngoài, cổ tay bỗng nhiên bị người bắt lấy, U Cầm Ca buồn cười nhìn cô nói: “Vội vã đi ra ngoài làm cái gì, tuy rằng tối nay ánh trăng vô cùng đẹp, nhưng lương tiêu khổ đoàn (thời gian đẹp luôn qua nhanh), ngày mai đi ngắm cũng không muộn.”

Bùi Sát ngẩn người, chỉ cảm thấy cả người căng thẳng muốn chết, cổ tay bị hần cầm lại càng như lửa đốt, nóng rực.

“Cái kia..... Thiếp thân lại cảm thấy hơi nóng, thiếp thân muốn đi ra ngoài hít thở không khí.....” Cô chỉ hy vọng có thể kéo dài gian để tính toán một chút.

“Nương tử!” Cơ thể vừa động dậy, cô đã bị người phía sau ôm lấy. U Cầm Ca thở dài, “Nương tử cảm thấy gả cho vi phu, ừy khuất nằng sao?”

“Khụ.... Không phải.”

“Hay là vì cảm thấy vi phu không tốt, nương tử không thích?”

“.... Cũng không phải.” Bùi Sát run lên, hấn cách rất gần, hơi thở đều phun ở sau cổ cô, làm cô cũng không biết phải làm sao.

“Nếu đều không phải, hay là nương tử.... Là vì xấu hổ?”

“Ta....”

Bùi Sát há miệng nói một chữ, cả người liền cứng đờ. Cái kia, ầm áp sau cổ là cái gì? Vậy mà hấn lại.... Trục tiếp hôn lên?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Vi phu sẽ nhẹ nhàng

Cô lập tức quên phản ứng. U Cầm Ca đã đi tới trước mặt. Hấn khẽ ôm cô, con người nhu tình bình tĩnh khóa ở trên mặt cô. “Gương mặt của nương tử trắng nõn như vậy, khiến vi phu rất kinh ngạc, cũng vì sự chân thật này, mới làm vi phu nhớ mãi không quên.”

Trán kề trán, Bùi Sát đỏ mặt, nhịp tim rối loạn, hơi thở trộn lẫn, còn chưa kịp phản ứng hấn đã cúi người ngậm chặt môi cô, dịu dàng liếm mát.

Bùi Sát đầu tiên là mờ mắt thật to, khó nén khiếp sợ trong lòng, đợi khi phản ứng lại, cô phản xạ có điều kiện thuận tay đẩy một cái, đẩy cho U Cầm Ca đang không chút phòng bị lùi thật xa.

Trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, U Cầm Ca ổn định cơ thể, có chút khó hiểu nhìn Bùi Sát. Bùi Sát thăm giạt mình, nhanh chóng quay đi. Cô khó khăn ổn định tâm tình, sau đó mới xoay người đối mặt với hấn, xấu hổ cười: “Cái đó..... Ta có chút mẫn cảm với việc hôn.....”

“Thì ra là như vậy.” U Cầm Ca cười nhạt, kinh ngạc lúc đầu lại chuyển thành dịu dàng lần nữa. “Nếu không thích, vậy chúng ta liền bỏ qua bước này.”

Lần này, hấn không quá quan tâm hình thức nữa, ống tay áo khẽ vung lên, cũng không biết thế nào mà cửa sổ đột ngột mở ra, gió từ bên ngoài lùa vào thổi tắt toàn bộ ánh nến trong phòng, bản thân hấn thì chớp cơ hội ôm eo Bùi Sát, hơi dùng lực một chút liền kéo Bùi Sát tới bên giường, ngay sau đó lật người một cái, hoàn toàn áp cô xuống giường.

“A ——” Bùi Sát kinh hô một tiếng theo bản năng, đợi lúc hiểu được hấn muốn làm gì thì không nhận được quát to: “Đợi..... Đợi chút, vương gia, ngài hãy nghe ta nói.....”

Trong bóng tối, Bùi Sát đang kinh hoàng nên không để ý lúc mình nói ra hai từ “đợi chút” kia, trong mắt U Cầm Ca thoáng vẻ kỳ lạ, cong môi cười chờ cô nói tiếp.

Thấy hấn quả thật ngừng lại, hoảng loạn trong lòng Bùi Sát mới hơi chậm lại, chỉ là há miệng một lúc lâu, cô vẫn không biết phải nói gì, trái tim không khỏi thót lên tới cổ họng.

U Cầm Ca chờ một lúc không có kết quả, dường như nhớ ra chuyện gì đó, đột nhiên cười nhẹ một tiếng, cúi thấp người dán sát vào lỗ tai Bùi Sát, nói: “Nương tử không cần khẩn trương, vi phu biết rõ lần đầu tiên sẽ đau, vi phu sẽ nhẹ một chút.”

Hấn nói xong liền không cho Bùi Sát thời gian thờ dốc, trực tiếp phủ lên môi cô, giống như muốn chứng minh Bùi Sát bị mẫn cảm vừa rồi là do quá khẩn trương mà thôi. Thừa dịp Bùi Sát khiếp sợ há hốc mồm, hấn càng hôn sâu hơn, môi lưỡi tương giao, tùy ý triển miên.

Cảm thấy cô đang giãy giụa, hấn vờn tay giữ chặt tay cô, mười ngón quần quít, cả người Bùi Sát đột nhiên cứng đờ. Trong nháy mắt ấy, dường như cô đã quên giãy giụa, trong bóng tối, U Cầm Ca khẽ cười, hôn càng mạnh bạo.

Trong mũi, trên người, trong cổ họng, tất cả đều là mùi vị mát lạnh thuộc về hấn, Bùi Sát vốn là cô sống cô chết giãy giụa, nhưng hấn lại kiểm chế các vị trí trên người cô vô cùng chính xác, khiến cô không có cách nào nhúc nhích. Mãi tới lúc mười ngón tay đan vào lăm một kia, Bùi Sát đột nhiên ngưng ngẩn. Ánh trăng ngoài cửa sổ rọi vào, phóng đại trước mắt chính là gương mặt dịu dàng của U Cầm Ca, thấy cô đang nhìn hấn, thậm chí hấn còn nhếch môi cười, trong phút chốc làm cho băng tuyết tan rã, trăm hoa đua nở. Bùi Sát nhìn tới ngây dại, mà tê dại trên môi lại cứ liên tục truyền tới, khiến cô trầm mê trong nụ hôn đó, thậm chí còn ngốc nghếch đáp lại, cho đến lúc bàn tay của hấn thăm dò vào vạt áo cô.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Lạc hồng

Cảm giác lạnh lẽo đột ngột phủ tới khiến cô rợn người, tỉnh táo lại, trên mặt phùng một cái đỏ rực lên, vội vàng vươn tay đẩy ra. Nhìn ra cô đang kháng cự, lúc này U Cẩm Ca giống như mới phản ứng được, căn bản là không phải cô đang xấu hổ.

Từ trên người cô lật người nằm xuống, không lâu sau, hần đi tìm nệm đỏ đốt lên, lúc nhìn tới nước mắt còn vương trên mặt cô thì hơi khựng người lại, trong mắt thoáng về kỷ lạ.

Bùi Sát cũng không biết sao hần lại có vẻ mặt như vậy, chỉ là trong nháy mắt đó tranh thủ bò dậy cuộn người lại, nhìn hần đầy phòng bị. Hần vẫn bất động, ánh mắt cũng dần dần trở nên lạnh lùng: “Có phải nàng không muốn gả cho ta không?”

Bùi Sát hơi sững sờ, lâu sau mới tìm được giọng nói của mình: “Chỉ là ta không thích loại hôn nhân ép buộc này.”

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của U Cẩm Ca lướt qua mặt cô, lâu sau mới mở miệng nói: “Nhưng nàng là người do nhiếp chính vương tìm, nếu không thấy lạc hồng, hần nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Bùi Sát kinh ngạc không nói gì, mặt đỏ lên, một lúc lâu sau mới cẩn thận nói: “Không thể làm giả lạc hồng sao?”

Có lẽ bộ dáng tiều tụy của cô quá mức đáng thương, U Cẩm Ca liếc mắt nhìn một cái, trên mặt lại xuất hiện nụ cười dịu dàng trước sau như một, nhưng lời nói lại làm cho Bùi Sát run sợ: “Trong mắt nàng, nhiếp chính vương dễ dàng lừa gạt như vậy sao? Hần quyền khuynh triều đã (nắm quyền hành to lớn) cũng không chỉ đơn giản là vì độc ác. Tâm tư và thủ đoạn của hần, người có thể sánh được trên đời này chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Hơn nữa, phàm là kẻ dám lừa gạt hần, hậu quả chỉ có một, đó chính là, chết.”

Hần nhẹ nhàng nói xong, mặt mũi Bùi Sát trở nên trắng bệch. Giống như đã dự đoán trước phản ứng của cô, hần cười nhẹ một tiếng: “Đi ngủ sớm đi, sáng sớm ngày mai còn phải vào cung thỉnh an thái hậu thái phi.”

Bùi Sát kinh ngạc nhìn hần mở cửa đi ra ngoài, dưới ánh trăng, hồng bào lướt qua ngưỡng cửa rồi lập tức biến mất.

Ngồi trên giường một lúc lâu vẫn không thấy hần trở lại, lúc này Bùi Sát mới chần chừ coi như là hần chịu bỏ qua cho mình, nhưng trong lòng không khỏi nghi ngờ, rõ ràng hần nói nhiếp chính vương không dễ lừa gạt như vậy, nhưng rồi tại sao lại tha cho cô?

Trong lòng trăm mối nghi ngờ vẫn không có cách nào giải đáp, cuối cùng cô quyết định đi ngủ. Tỉnh mơ hôm sau, cửa phòng bị người ta gõ mở.

Cô nhìn người tới, kinh ngạc không cất nổi lời.

Người tới vậy mà lại là U Cẩm Ca.

Hần vẫn mặc hi bào của tối qua, vẻ mặt mệt mỏi giống như cả đêm chưa ngủ. Trên thực tế quả thật cả đêm qua hần không ngủ chút nào. Nhìn thấy Bùi Sát căng thẳng nhìn mình, hần bật cười, lấy một bình gốm từ trong vạt áo ra đưa cho cô: “Lấy nước tới uống thử thuốc này vào, thân thể nàng sẽ không khác gì những phụ nhân bình thường.”

Bùi Sát nghĩ một lúc mới hiểu được ý của hần là gì, lại thấy hần rút ra một cây chùy thủ. Cô kinh ngạc không biết hần định làm gì thì thấy U Cẩm Ca vén chăn lên, cựa ngón tay nhỏ mầu lên đó.

Mặt Bùi Sát hơi đỏ lên, quay đầu không nhìn, lại nghe được U Cẩm Ca thân nhiên nói: “Thay quần áo xong thì dùng chút đồ ăn sáng, bôn vương chờ nàng trên xe ngựa.”

Hình như cô còn nghe được tiếng cười khê của hần, ngay sau đó chỉ còn tiếng ồn ào bên ngoài, đợi cô ngẩng đầu lên đã thấy hần thay xong quần áo đi ra ngoài, trên môi vẫn luôn là nụ cười thân nhiên, không khác lúc mới gặp, giống như tối hôm qua lạnh lùng của hần chỉ là ảo giác của cô.

Trong phòng rơi vào im lặng, lúc này Bùi Sát mới lấy nước uống viên thuốc trong chiếc bình mà U Cẩm Ca đã đưa.

Không thể nói cô tin tưởng hần một trăm phần trăm, nhưng hiện tại trừ tin tưởng cô đã không còn cách nào khác.

Cô vừa uống thuốc xong, cửa phòng “két” một tiếng bị người ta đẩy ra, sau đó là Bùi Nhiên vội vội vàng vàng đi vào.

“Tỷ vừa mới thấy vương gia đi ra ngoài, tối hôm qua hai người.....” Nàng thấy Bùi Sát chỉ cười không đáp thì ngừng nói, bước lên nhìn Bùi Sát từ trên xuống dưới một vòng, thấy không có gì khác thường, nàng ta trực tiếp liền túm lấy cổ tay Bùi Sát, trong ánh mắt khó hiểu của Bùi Sát vén tay áo cô lên.

Trên cánh tay trắng như tuyết không có thứ nàng ta muốn tìm. Bùi Nhiên hơi ngần ra, một lúc lâu sau mới thờ dãi nói: “Thật ra thì như vậy cũng coi như là tốt nhất, tỷ ở ngoài nhìn, thật ra thì muội quả là có chút thích vương gia.”

Bùi Sát nhìn cánh tay của mình cũng choáng váng rồi, không ngờ thuốc mà U Cầm Ca đưa lại hiệu quả như vậy. Lúc mới xuyên tới nơi này, cô để ý thấy trên cánh tay có một chấm đỏ, Bùi Nhiên nói đó là thủ cung sa, nhưng bây giờ, rõ ràng cái gì cũng chưa làm, vậy mà thuốc của hắn có thể để làm cho thủ cung sa trên tay cô biến mất, thật là thần kỳ!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Vào cung thỉnh an

Dùng bữa sáng xong, lại chỉnh trang váy áo cho tốt, Bùi Sát mới để Bùi Nhiên đi ra ngoài. Lần này đường vào cung khác lần trước, lần này Bùi Nhiên mặc cung trang, váy dài đỏ rực điểm tuyết hoa đào, làm nổi bật vẻ phôi phới của tuổi trẻ.

Ngoài cửa có một nam tử trung niên đang đợi, nhìn thấy Bùi Sát ra ngoài, ông ta vội vàng khom người tiến lên một bước, nói: “Vương phi, vương gia đã chờ ở trong xe ngựa, mời vương phi lên xe.”

Bùi Sát gật đầu một cái, gả sai vật bên cạnh xe ngựa nhanh chóng đặt ghế kê chân, sau khi cô bước lên xe, đột nhiên quản gia lại ngăn cản Bùi Nhiên đang muốn lên xe cùng. “Vương gia có dặn hôm nay không cần ai đi theo.”

Bùi Nhiên lo lắng nhìn Bùi Sát một cái, muốn nói lại thôi, Bùi Sát suy nghĩ một chút, quay sang gật đầu với Bùi Nhiên, để lại ánh mắt “Muội có thể ứng phó” rồi lập tức chui vào trong xe.

Dù sao hiện giờ cô cũng là vương phi, lại có U Cầm Ca bên cạnh, sẽ không có chuyện gì đáng ngại.

Bên trong xe ngựa, quả nhiên U Cầm Ca ngồi ở đó, hình như đã ngồi lâu lắm rồi, giờ đang nhắm mắt dưỡng thần. Thấy cô đi vào, hắn mới mở mắt ra nhìn một cái, sau đó đưa tay ra, nói: “Tới đây.”

Bùi Sát khựng lại một chút, nhớ tới tối hôm qua hắn cũng đã không động vào mình, vậy hôm nay lại càng không có nguy hiểm gì, vậy nên cô theo lời ngồi xuống bên cạnh hắn.

U Cầm Ca nhìn cô một cái, vươn đưa tay ôm cô vào trong ngực, sau đó mới nói vọng ra bên ngoài: “Đi thôi.”

Xe ngựa chậm rãi di chuyển, giống như nhận ra cả cơ thể Bùi Sát đang cứng đờ, hắn khẽ mỉm cười: “Nơi này cách hoàng cung còn xa, nàng cứ ngủ một lát, đến nơi bổn vương sẽ đánh thức.”

Bùi Sát im lặng không nói, quanh quẩn ở chóp mũi đều là mùi vị mát lạnh trên người hắn, cũng không biết đã ngủ bao lâu, cho đến lúc U Cầm Ca cất tiếng gọi cô mới tỉnh lại.

Chắc là đã đến nơi rồi.

Đối với hoàng cung, mặc dù vẫn xa lạ như cũ nhưng cũng may cô từng tới một lần, vì vậy lần này không quá lo lắng như lần đầu nữa.

U Cầm Ca nắm tay cô, quen đường đi vào, rất nhanh hai người dừng lại trước một tòa cung điện hùng vĩ.

“Từ trước tới giờ thái hậu và thái phi luôn yêu thích yên tĩnh, tính tình cũng coi như là hòa ái, nàng không phải cần quá khẩn trương.”

Như cảm nhận được cô đang căng thẳng, hắn khẽ nhéo lòng bàn tay cô một cái rồi mới buông tay ra, dẫn đầu bước vào trong điện.

Mặc dù Bùi Sát vẫn còn thấp thỏm nhưng trong lòng đã yên tâm không ít, liền theo sát vào trong.

Vừa vào điện, không khí ẩm ẩm áp lực tức phá vào mặt, Bùi Sát thấy ở trên cao có hai người phụ nữ đang ngồi, một người phong hoa tuyệt đại chính là Lăng Họa Phiến đã gặp lúc trước, người còn lại tuổi chừng hơn bốn mươi, làn da được bảo dưỡng cực kỳ tốt, khi bà ta nhìn thấy Bùi Sát, hai mắt híp lại thành một đường.

“Mau mau, tới đây cho ai gia nhìn một chút.”

Bùi Sát vừa mới cúi chào xong, phụ nhân kia đã mở miệng, cô nhỏ giọng “Dạ” một tiếng, rồi tiến lên, đi tới bên cạnh phụ nhân.

“Ừ, quả thật không tệ.” Nắm tay Bùi Sát, phụ nhân kia liên tục gật đầu, có vẻ như vô cùng hài lòng. “Nhìn đi, lão tam đã tìm được cho ta một tiểu nhi tức (con dâu) vừa lòng đẹp ý.”

“Mẫu hậu nói gì vậy, nói cho cùng cũng là ánh mắt của hoàng thúc tốt, nếu không, ta cũng sẽ không lấy được A Sát.”

Bùi Sát nghe vậy thì nhìn U Cầm Ca một cái, bởi vì xưng hô này khiến trái tim cô run lên.

“Mẫu hậu cứ giấu cọt con dâu, để con dâu dâng trà mẫu hậu.”

Những lễ nghi này trước khi vào cung Bùi Nhiên đã nghe rất rõ ràng, tự nhiên cô cũng biết.

Nhận lấy ly trà cung nhân sớm đã chuẩn bị, Bùi Sát quỳ xuống, một bên Lăng Họa Phiến nhìn cô một cái, cười như không cười nhận lấy trà nhấp một ngụm nhỏ, lại nhìn thái phi nói: “Muội nhìn nha đầu này cũng coi như là hiểu chuyện, tỷ tỷ thật là rất có phúc khí.”

Thái phi vui vẻ cười lên: “Đúng vậy, nữ tử thì nên như thế, hình dáng chỉ là cái túi da, quan trọng là phẩm hạnh, tâm tính tốt, như vậy người khác nhìn mới thoải mái.”

Về mặt Lăng Họa Phiến cứng đờ, thiên hạ không ai không biết thái hậu đương triều khi còn là phi tử đã dựa vào sắc đẹp mà được cung chiều nhất lục cung. Mà ngồi ở vị trí thái hậu, lại còn mập mờ không rõ với tiểu thúc là nhiếp chính vương, lời của thái phi há lại không phải đang nói nàng ta sao.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: U Ly bị bỏng

Về mặt Lăng Họa Phiến cứng đờ, thiên hạ không ai không biết thái hậu đương triều khi còn là phi tử đã dựa vào sắc đẹp mà được cung chiều nhất lục cung. Mà ngồi ở vị trí thái hậu, lại còn mập mờ không rõ với tiểu thúc là nhiếp chính vương, lời của thái phi há lại không phải đang nói nàng ta sao.

“Tuy là nói như thế, nhưng nam nhân ai chả yêu đẹp, cho nên, muội muội vẫn chưa hiểu rõ đạo lý này rồi.” Nhanh chóng thu lại vẻ mặt, Lăng Họa Phiến dùng khăn lụa lau khô miệng, cười khuyếch thành một tiếng, ngay sau đó lại giống như lơ đãng nhìn về phía cửa nói: “Tính canh giờ, hoàng đế cũng nên tới rồi.”

Nhắc tới cũng khéo, đúng lúc này ngoài cửa lại truyền đến tiếng của nội thị, Bùi Sát thấy nét mặt thái phi hơi cứng lại, lúc này ngoài cửa đã có hai người tiến vào.

Một người trong đó dĩ nhiên là hoàng đế, cậu mặc một bộ long bào, trên mặt vẫn còn vẻ trẻ con, mà khác với người thường là còn có cả vẻ trầm ổn, còn ở phía sau lại là người Bùi Sát không ngờ tới. U Ly khoác áo bào màu đen, đạp bước chân trầm ổn vào bên trong, con người sâu thẳm quét một vòng trong phòng, mặt than ngàn năm ngàn năm vẫn không có biểu cảm gì, chỉ là trên miệng thoáng nét cười, thế nhưng nụ cười luôn luôn không chạm tới đáy mắt.

Mà đại diện vốn là rộng rãi, dường như bởi vì hấn đột nhiên tiến vào mà lập tức trở nên nhỏ hẹp, rất là đè nén.

“Hoàng thượng, hoàng thúc!” U Cẩm Ca khẽ cúi người thi lễ. Bùi Sát đang ở bên cạnh thái phi thấy vậy cũng vội vàng hành lễ.

Tiểu hoàng đế cúi đầu chào hai vị nương nương xong, khóe miệng nhếch lên lập tức nhào vào lòng Lăng Họa Phiến: “Mẫu hậu.....”

Giọng điệu của thằng bé vô cùng uất ức, mang theo không muốn xa rời dày đặc. Lăng Họa Phiến đau lòng ôm tiểu hoàng đế, quan trọng là, ngay sau đó vị điện hạ U Ly kia lên tiếng: “Hoàng thượng——”

Giọng nói kia nghe vào cũng không có quá nhiều thâm ý, chỉ là cảm giác vô cùng lạnh lùng, mà cốt tủy chính là như thế, thân thể tiểu hoàng đế trong ngực Lăng Họa Phiến đột nhiên cứng đờ, yếu ớt liếc mắt nhìn U Ly một cái, vội vàng rời khỏi lòng Lăng Họa Phiến, ngồi xuống long ý, nghiêm trang ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn xuống dưới, nói: “Bình thân, ban thường ghé ngồi!”

Lúc này Bùi Sát và U Cẩm Ca mới cùng nhau đứng lên. Mà trên mặt Lăng Họa Phiến tuy không quá nhiều biến hóa nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có thể cảm giác được ánh mắt nàng ta nhìn tiểu hoàng đế có đau lòng xen lẫn bất đắc dĩ rất rõ ràng.

Bởi vì hoàng đế ngồi không xa thái phi, Bùi Sát ở cạnh thái phi có mấy phần không được tự nhiên, mà đúng lúc này lại nghe thấy thái phi nói: “Nha đầu, hôm nay là ngày đầu tiên con vào cung với tư cách là nàng dâu, mau mau châm trà cho hoàng thượng với hoàng thúc của con.”

Bùi Sát nghe vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Liếc U Cẩm Ca một cái, nhìn thấy ý cười dịu dàng trong mắt hấn, trong lòng cô bình tĩnh lại không ít, nhận lấy ly trà cung nhân đưa tới đi về phía tiểu hoàng đế.

Có lẽ tiểu hoàng đế vì vừa bị U Ly trách cứ mà còn đang tức giận, thấy Bùi Sát bưng trà tới đây cũng không thèm nhìn cô một cái. Bùi Sát chỉ đành phải đặt ly trà lên mặt bàn, tiếp theo lại khúm núm dâng trà cho U Ly.

Nói thật, đối với U Ly, trong lòng cô nhiều nhất vẫn là e ngại, không chỉ bởi vì nghe nói hán tàn bạo khát máu, mà là cô còn nhớ rõ, cô cùng hán, từng vô lễ đấy!

Bưng trà đến cạnh U Ly, cảm thấy khí thế khiếp người của hán, trong lòng Bùi Sát có chút hốt hoảng, mà cố tình U Ly lại chậm chạp không nhận, cô không nhìn được ngẩng đầu nhìn U Ly một cái, mà đúng lúc đó U Ly cũng ngẩng đầu nhìn về phía cô. Bốn mắt nhìn nhau, trong đầu Bùi Sát “ông” một tiếng, bàn tay cầm ly trà không nhìn được run lên, chỉ nghe “choang” một tiếng, ly trà rơi từ trên tay xuống, lăn trên người U Ly mấy cái mới tiếp đất, chia năm xẻ bảy.

Chỉ thấy ánh mắt U Ly vốn là vô cùng bén nhọn, lần này, trong con ngươi sâu thẳm dần hội tụ gió lốc, trên mặt lại không có cảm xúc gì, nhìn tới mức Bùi Sát phải kinh hồn bạt vía.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Nhiếp chính vương trả thù

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.....”

Cô rút khăn tay ra lau nước trà trên người U Ly theo bản năng, chỉ thấy áo bào vốn là màu đen của hán đã ướt một mảng lớn, vạt áo trước ực ướt đầm không nói, còn có một đống lá trà dính ở trên. Nhớ tới vừa nãy trong chén đều là nước trà nóng bỏng, Bùi Sát chỉ cảm thấy hai tay đều phát run.

“Hoàng thúc.....”

Phía sau gọi một tiếng, U Cẩm Ca bước lên nắm lấy bàn tay đang run rẩy của Bùi Sát, nói: “Hoàng thúc có bị thương không?”

“Đúng vậy, nhanh nhanh đi thay y phục, gọi ngự y tới khám một chút!”

Lúc này hai vị nương nương trên điện dường như cũng sợ đến nhảy dựng lên, vội vàng bước xuống, mà tiểu hoàng đế vẫn còn ngu ngơ ngồi tại chỗ, hiển nhiên vẫn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Không cần! Bỏn vương đi thay quần áo khác là được.”

U Ly đứng dậy, giọng nói không giận không vui, trong lòng Bùi Sát càng hốt hoảng, mắt nhìn U Ly ra khỏi đại điện, cô mới bình tĩnh lại một ít. Giống như nhận thấy được cô đang khần trương, U Cẩm Ca cầm tay cô nói: “Không có chuyện gì!”

Bùi Sát nhìn hán một chút, gật đầu.

Sớm có cung nhân dọn sạch bừa bãi trên đất, hai vị nương nương lại câu có câu không trò chuyện giết thì giờ, giống như mới vừa rồi không hề có chuyện gì xảy ra. Nhưng Bùi Sát lại không có tâm tư nào, một mực lặng yên không nói, U Cẩm Ca như biết tâm tư của cô, một lúc sau lên tiếng xin phép rời đi.

Đội ra khỏi đại điện, lúc này Bùi Sát mới phát hiện trong lòng vậy mà lại thở phào một cái.

“Sao lại không cẩn thận như vậy chứ?” Bên cạnh, U Cẩm Ca bắt đầu dĩ thử dài.

Bùi Sát động động miệng, thủy chung không nói ra lời. Làm sao cô có thể nói được, vừa rồi mọi người đều cho rằng U Ly chỉ là nhận ly trà, trên thực tế, thứ hán cầm cũng không phải ly trà mà là ngón tay của cô, cho nên giây phút bốn mắt nhìn nhau cô mới không nhìn được hốt hoảng mà không cảm chắc cái ly.

Thấy cô không nói lời nào, U Cẩm Ca chỉ đành phải cầm tay cô an ủi, chỉ về đằng trước nói: “Đi theo con đường này tới cuối rồi quẹo trái chính là cửa cung, nàng cứ lên xe ngựa đợi bốn vương... bốn vương còn có chút chuyện, đi một lát sẽ trở lại.”

Bùi Sát nhìn con đường thật dài, gật đầu một cái.

Được đi một mình, trong lòng cô tự nhiên cảm thấy được tự do, dờ dẫm bộ mặt cười đến rút gân vừa rồi, cô nhìn tới cuối con đường dài, không nhìn được thờ dài.

Người trong hoàng cung, ai cũng âm âm trầm trầm, vừa rồi nhìn thái hậu với thái phi câu có câu không chỉ cây dâu mà mắng cây hòe thật đúng là một mới. Sau này cô nhất định phải cẩn thận, tránh khỏi việc trúng phải ám tiễn do người nào bắn tới.

“Nhanh, mau! Hoàng thượng tới!”

Đột nhiên nghe được sau lưng tiếng huyền oán, Bùi Sát xoay người liền thấy toàn bộ cung nhân đi ngang qua đều cúi đầu đứng ở hai bên đường, mà cách đó không xa ngự liễn đang tới đây, cô cũng cuống quýt học theo người cúi đầu đứng ở một bên.

“Ngừng!”

Đi ngang qua bên người cô, tiểu hoàng đế đột nhiên ra lệnh dừng lại. Mọi người không rõ chân tướng, chỉ đành phải dừng ngựa liến lại, mà đúng lúc ấy, tiểu hoàng đế bỗng vạch rèm che lộ ra nửa cái đầu, nhìn về phía Bùi Sát nói: “Ngươi, tới đây !”

Bùi Sát không rõ chân tướng ngẩng đầu lên, thấy quả thật hấn đng nhìn mình, lúc này mới ngẩng đầu lên đến gần hai bước.

Tiểu hoàng đế thấy cô đến gần thì vội vàng cúi người, ý vị sâu xa nói bên tai cô: “Đắc tội hoàng thúc, ngươi, chết chắc!”

Bùi Sát hơi sững sờ, tiếng cười của tiểu hoàng đế từ trong ngựa liến truyền đến, trong tiếng cười hình như còn có cả hưng phấn: “Chỉ là, trăm rất bội phục ngươi!”

Đợi khi ngựa liến đi xa, Bùi Sát mới hoàn toàn tỉnh ngộ, trái tim lại thót lên tới cổ họng.

Xong rồi, xem ra chuyện vẫn chưa xong! Bùi Sát nhớ tới lúc trước cô mới chỉ mắng U Ly một câu đã bị hấn tăng thêm xuân được hành hạ một đêm, loại người có oán phải trả như vậy nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô.

Cô nhìn đoạn đường thật dài một cái, bước chân nhanh hơn. Phải nhanh trở về mới được!

Sự thật chứng minh, tiểu hoàng đế nói một chút cũng không sai, Bùi Sát chỉ đi hơn mười bước, trước mặt đã có người ngăn cản, chỉ nghe cung nhân này nhỏ giọng nói: “Vương phi xin dừng bước, vương gia lệnh cho nô tài đưa vương phi về.”

Bùi Sát không phải kẻ ngu, vừa rồi U Cầm Ca mới nói cô chờ hấn trong xe ngựa, bây giờ chắc chắn sẽ không sai người đưa cô trở lại đó, mà tên thái giám nói như vậy nguyên nhân chỉ có một, đó chính là, vương gia trong miệng hấn không phải U Cầm Ca!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Cảnh xuân ở ngự hoa viên

Tuy có ngàn vạn loại không muốn, Bùi Sát vẫn phải nhắm mắt theo chân thái giám này đến một chỗ giống như là Ngự Hoa Viên, hơn nữa, chỗ cô được dẫn đến là một nơi vô cùng kín đáo.

Tên thái giám kia mang cô tới nơi thì lập tức lui xuống, để một mình cô đứng tại chỗ.

Cách chỗ cô không xa có một bụi hoa lớn, mà bốn phía bụi hoa toàn là rừng rậm, cô thì đứng cạnh bìa rừng, trừ mấy cái cây chắn ở bên ngoài, tình hình trong rừng gần như đều bị cô nhìn thấy hết.

Cô đứng chờ một lúc lâu cũng không thấy ai, ngược lại có chút nghi ngờ ý nghĩ trong lòng, nếu như U Ly cố ý muốn trả thù, vậy tại sao lại không có ai?

Cô còn đang rối như tơ vò, chợt nghe có tiếng bước chân từ cách đó không xa truyền đến, theo tiếng nhìn lại, lại thấy thái hậu Lăng Họa Phiến một thân một mình tiến vào đây, gò má tuyệt mỹ khiến Bùi Sát nhìn đến chớp mắt. Nhưng cô không dám phát ra tiếng nào, một lúc sau lại phát hiện, thì ra là vào trong rừng vắng này không chỉ có thái hậu, theo sát phía sau chính là U Ly.

“Chàng cảm thấy hứng thú với nha đầu kia sao?” Giọng nói của Lăng Họa Phiến không gần không xa truyền đến, cảnh dâng trà khi nãy bà đã nhìn thấy hết tất cả.

“Cảm thấy hứng thú?” U Ly lạnh giọng cười một tiếng. “Trên đời này còn có ai có thể vượt qua được nàng?”

Hấn nói xong lập tức vươn tay kéo Lăng Họa Phiến đang đi về phía trước vào trong ngực, Bùi Sát kinh hãi, vội vàng nấp đi, trái tim đập bịch bịch. Không ngờ lời đồn đãi lại là thật!

Nghe hấn nói như vậy, lúc này Lăng Họa Phiến mới thẹn thùng cười một tiếng, hai tay cũng lập tức vòng qua cổ U Ly, chủ động dâng lên môi đỏ mọng: “Không phải người ta cũng là sợ chàng có mối nói cũ sao.”

U Ly lại quay đầu đi, môi của nàng ta liến rơi vào gò má hấn. Giọng điệu của hấn dường như hơi không vui: “Nàng biết, ta không thích hôn miệng.”

Khóe miệng Lăng Họa Phiến hơi cong lên: “Dĩ nhiên là thiếp biết, nhưng chàng như vậy thật là không thú vị chút nào!”

Nàng ta làm bộ tức giận xoay người, đúng lúc này U Ly lại vươn tay kéo lại lần nữa, chỉ là, lần này không phải là kéo tay bà ta mà là kéo thắt lưng.

Lăng Họa Phiến thét một tiếng kinh hãi, khuôn mặt vốn trắng nõn như ngọc đã đỏ như rỉ máu: “Làm sao chàng có thể ở nơi này.....”

“Có gì không thể?” U Ly tà tà cười một tiếng, ngón tay đã thăm dò vào quần áo của Lăng Họa Phiến, mà ngay sau đó, hần ghé sát vào lỗ tai nàng ta nói gì đó, về mặt Lăng Họa Phiến vốn là thẹn thùng lại đột nhiên đại biến, vội vàng quan sát xung quanh, trong lòng Bùi Sát cả kinh, vội vàng ngồi xổm người xuống, lúc này chỉ nghe Lăng Họa Phiến nhỏ giọng nói: “Chàng làm cái gì vậy? Có..... Hần đang ở đây, chàng còn không kiêng kỵ như vậy?”

“U Ly ta phải sợ ai?” U Ly nói như thể đây là chuyện đương nhiên. “Ta chính là muốn hần nhìn, muốn hần chính mắt nhìn thấy người hần thích nằm trong ngực U Ly ta thế nào.”

Cũng không biết hần làm cái gì, một lúc sau chỉ còn tiếng Lăng Họa Phiến thở gấp ngậm nga, trong giọng nói mang theo cầu xin: “Ly..... Đừng ở chỗ này.....”

Bùi Sát không nhịn được ngẩng đầu lên, cũng không biết U Ly làm gì, từ góc độ của Bùi Sát chỉ có thể nhìn lấy được lúc này vạt áo của Lăng Họa Phiến đã tuột xuống một nửa, cánh xuân lộ ra một mảng lớn. Trên mặt đỏ rực, mị nhãn như tơ, thờ gấp hồng học, ngay cả nữ nhân nhìn cũng thấy sóng lòng sôi sục, huống chi là nam nhân.

Đúng lúc này, Bùi Sát đột nhiên nghe được “tách” một tiếng, giống như tiếng nhánh cây bị giẫm nát, trong lòng cô kinh hoàng cho rằng mình đã bị lộ, nhưng một hồi lâu sau cũng không thấy có động tĩnh gì, lúc này cô mới nhớ tới hình như âm thanh vừa rồi không phát ra từ chỗ này.

Lâu sau mới ngẩng đầu lên, trong rừng đã không thấy bóng dáng U Ly nữa, chỉ còn Lăng Họa Phiến đang kéo áo mờ mịt đứng ở đó, mà người đứng phía sau nàng ta lại khiến cho Bùi Sát cảm giác như bị sét đánh.

Tại sao lại là hần?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Ban một mối hôn sự khác

U Cẩm Ca một bộ lụa trắng đứng sau lưng Lăng Họa Phiến, về mặt dịu dàng trước sau như một nhiều hơn một phần khổ sở. Chỉ nghe Lăng Họa Phiến có chút mờ mịt nói: “Vì sao huynh lại ở chỗ này? Chẳng lẽ thấy một màn như vậy huynh rất vui về sao?”

“Họa Nhi.....”

“Đừng gọi ta!” Lăng Họa Phiến đột nhiên kêu một tiếng xoay người lại, áo bào trên người rơi hần xuống đất. “Có phải nhìn ta thừa hoan phía dưới người khác huynh rất vui về không? Còn có, huynh muốn tới xem chuyện cười gì? Nhìn ta khuất nhục giao thân thể cho người khác như thế nào sao?”

“Họa Nhi, đừng nói.....” U Cẩm Ca tiến lên một bước cài lại nút áo cho nàng ta, im lặng đứng ở đó, thân thể như có chút căng co. “Muội biết rõ ta chưa bao giờ nghĩ như vậy.”

“Nhưng huynh lấy vợ.....” Lăng Họa Phiến đột nhiên lao vào trong ngực hần, khóc lóc kể lể nói: “Đêm qua động phòng, muội đứng ở ngoài điện nhìn trăng sáng cả đêm, nhưng huynh.....” Nàng ta vừa nói vừa khóc, giờ tay đánh lên người U Cẩm Ca. Bùi Sát núp ở dưới đại thụ im lặng hồi lâu, trong lòng nhất thời ngũ vị tạp trần, không muốn hai người bên đó nữa nên xoay người, ra ngoài bằng con đường cũ.

Đường trong ngự hoa viên quanh co không ngừng, mới đi chưa tới nửa khắc (mười lăm phút) cô đã bị lạc đường, cắn răng đứng ở đó hồi lâu, Bùi Sát nghĩ có nên hô to một tiếng hay không, có lẽ có thể gọi một hai cung nhân tới dẫn đường, nhưng nghĩ thì nghĩ, rốt cuộc cô vẫn không làm như vậy. Nếu như người khác hỏi tại sao cô lại bị lạc ở chỗ này, cô phải trả lời thế nào, cũng không thể nói, mình cũng không hiểu sao lại đi tới nơi này à?

“Xem ra, người không chỉ không có khuôn mặt đẹp mà đầu óc cũng đàn.”

Chợt một giọng nói từ sau lưng truyền tới, Bùi Sát kinh hãi quay đầu lại, thấy U Ly đang chấp tay đứng cách đó không xa, cười như không cười nhìn cô, rõ ràng là con người sâu thẳm, hiện tại nhìn lại càng khiến người ta khiếp đảm.

Mạnh mẽ áp chế sợ hãi trong lòng, Bùi Sát nghiêng đầu nhìn hần, cảm thấy hai chân có chút đứng không vững, cô chọn một tảng đá ngồi xuống, ung dung nhìn về phía hần. “Nói đi, người đưa ta tới chính là vì một màn vừa rồi?”

U Ly nhìn cô ngồi xuống, trong mắt càng đậm vẻ cười như không cười. Bước chân hần vừa động, cũng chọn vị trí bên hông cô ngồi xuống. Dáng người của hần cao to, ngồi xuống như vậy, lập tức Bùi Sát thấp hơn hần nửa cái đầu, khí thế vốn là cắn răng tạo ra lập tức bị ép tới không còn một mống. Cô nổi giận ngồi đó giằng co, trông mặt trắng đen rõ ràng nhìn chăm chăm U Ly.

U Ly nhìn thấy bộ dạng này của cô, mặt than ngàn năm không đổi lại lên một nụ cười: “Phu quân đêm qua còn mây mưa với người, hôm nay lại ở chung một chỗ chàng chàng thiếp thiếp với người khác, người cũng không có chút ý kiến gì ư?”

“Nếu ta có, chẳng phải là đã trúng gian kế của người rồi sao.” Bùi Sát cắn răng.

“Ồ? Thì ra công chúa có cốt khí như vậy!” U Ly khẽ cong môi. “Nhưng bốn vương thấy hình như U Cầm Ca rất vừa lòng với công chúa, chẳng lẽ là giả hay sao?”

“Có phải hay không, có liên quan gì tới ngươi?” Bùi Sát tiếp tục cắn răng.

“Đương nhiên là có liên quan tới bốn vương rồi, bởi vì hôm qua bốn vương chợt phát hiện một chuyện khác!” Thảm tử hồi báo, đêm qua trên tiệc cưới có một người say như chết, U Ly nghĩ nghĩ, ánh mắt nhìn Bùi Sát càng toát vẻ khó lường. “Còn có một người cảm thấy hết sức hứng thú với công chúa, cho nên, nếu công chúa thấy Tấn vương không tốt, bốn vương sẽ chỉ định một mối hôn sự khác, thế nào?”

“Ngươi!” Bùi Sát đột nhiên bật dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ngây thơ bởi vì tức giận mà đỏ bừng, chỉ chốc lát sau, cô bỗng nhiên thoải mái cười rộ lên. “Vương gia, mặc dù Bùi Sát ta đắc tội ngươi, ngươi cũng không cần cố ý gây khó khăn cho ta như vậy chứ? Vừa rồi lúc dâng trà nếu không phải tay của ngươi không thành thật, sao ta lại hắt nước trà lên người ngươi?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Hôn

“Ngươi!” Bùi Sát đột nhiên bật dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ngây thơ bởi vì tức giận mà đỏ bừng, chỉ chốc lát sau, cô bỗng nhiên thoải mái cười rộ lên. “Vương gia, mặc dù Bùi Sát ta đắc tội ngươi, ngươi cũng không cần cố ý gây khó khăn cho ta như vậy chứ? Vừa rồi lúc dâng trà nếu không phải tay của ngươi không thành thật, sao ta lại hắt nước trà lên người ngươi?”

“Không thành thật?” U Ly nghe vậy, khoe miệng có chút giật giật, hần dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Bùi Sát từ trên xuống dưới một lượt, khinh thường nói: “Kiểu muốn vốc người không có vốc người, muốn dung mạo không có dung mạo như ngươi, cỏi hết đồ đứng trước mặt bốn vương, bốn vương còn khinh thường liếc mắt nhìn!”

“Ngươi?” Bùi Sát siết chặt nắm tay, không nhìn được vùng vẫy về phía hần, chỉ là, tay vừa mới động đã bị giữ chặt, cổ tay bị nắm đau vô cùng.

Khoảng cách của hai người rất gần, chân mày của U Ly rất không rõ ràng nhảy lên một cái, hần im lặng nhìn Bùi Sát thật lâu, chợt hạ người xuống, cúi đầu bịt chặt miệng cô.

Bùi Sát bị khí thế trên người hần làm cho kinh sợ, đứng lên trong tư thế như vậy, hai chân cô lập tức mềm nhũn, đang đứng không vững thì trên môi đột nhiên chợt lạnh, cả cơ thể cô cứng đờ, mãi tới khi cái lưỡi của U Ly đột nhiên tiến vào khoang miệng cô mới phản ứng kịp, dùng tay còn lại vùng về khuôn mặt hần theo bản năng.

U Ly là loại người nào? Ngón tay hần vừa động, Bùi Sát chỉ cảm thấy cổ tay đau nhói, cả người cô đã bị đặt trên tảng đá khi nãy, mà U Ly hôn càng sau hơn, chốc lát sau đã hôn tới mức cô không thở nổi.

Lúc Bùi Sát phản ứng kịp muốn cắn chặt răng, U Ly đã lùi ra, đôi mắt đen như mực không hề chớp mắt nhìn cô. “Dù cho bốn vương không thành thật, ngươi cũng đâu làm được gì?”

Bùi Sát khó khăn hé miệng hút không khí, nghe lời của hần thì tức muốn học máu, tên nhiếp chính vương này quả nhiên là cực kỳ ác ôn, cô chỉ nói một câu “không thành thật”, hần đã muốn trả thù, hơn nữa còn làm tới cùng như vậy! Loại người như thế, thật là đáng sợ.

Thấy cô liều mạng hít thở, hai gò má đỏ bừng, U Ly có chút chưa thỏa mãn khẽ liếm môi một cái, tuy nói nữ nhân này nhìn qua cái gì cũng không có, nhưng sau khi hôn lại làm cho hần cảm thấy có chút lưu luyến, hần luôn luôn không thích hôn miệng với nữ nhân, nhưng hôm nay, mùi vị của nha đầu này dường như cực kỳ không giống.

Trong lòng vừa động, U Ly bình tĩnh vén ống tay áo của Bùi Sát lên, nhìn thấy trên cánh tay trắng như tuyết trống không, ánh mắt mắt khẽ biến đổi, nhìn thêm một lúc, hần liếc Bùi Sát vẫn còn đang giận giữ một cái, buông lỏng tay ra.

Vừa được tự do, Bùi Sát vội vàng nhảy ra thật xa, thấy U Ly chỉ bất động ngồi ở chỗ đó, trong lòng cô cũng bắt đầu cảm thấy quái dị.

“Bốn vương cho cung nhân tiến ngươi đi ra ngoài.” U Ly đứng dậy, hai tay chấp sau lưng, nhìn thấy bộ dáng hồi hộp của Bùi Sát, hần chợt nhếch môi cười. “Thế nào? Mê mẩn bốn vương rồi hả?”

Bùi Sát đang chuẩn đáp trả “Quý mới mê mẩn ngươi!” nhưng lời đến khóe miệng lập tức lại nuốt xuống, loại tiểu nhân có thù tất báo như hần, ai mà biết được nếu nói ra cô có còn mạng trở về hay không.

Thấy đã một lúc mà cô vẫn không mở miệng, U Ly cười lạnh, xoay người đi về hướng ngược lại để ra ngoài. Mà hần vừa rời đi, lập tức có một tên thái giám xuất hiện trước mặt Bùi Sát. Bùi Sát nhìn kỹ, nhận ra đó chính là kẻ đã dẫn mình tới lúc trước.

Chỉ thấy thái giám này vẫn biết vâng lời như cũ, nói một câu “Vương phi, xin mời!”, sau đó một mực đi trước giữ khoảng cách không xa dẫn đường, rất nhanh, Bùi Sát lại trở về chỗ cũ, mà tên thái giám kia lại một lần nữa lặng yên không một tiếng động biến mất.

Trở lại xe ngựa, U Cầm Ca vẫn chưa về, đợi thật lâu, Bùi Sát cảm cái chần bên trong xe, dựa vào thành xe ngủ, mãi tới khi nghe phu xe bên ngoài cung kính hô “Vương gia”, cô mới chậm rãi mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Thiếp thất gây khó dễ

U Cầm Ca vén rèm chui vào, áo trắng không dính một hạt bụi, hẩn ngẩng đầu nhìn bên trong xe một cái, thấy Bùi Sát đang nghiêng đầu lệch qua một bên ngủ say, dù mới mùa thu, nàng lại lấy chăn cuốn kín cả người, chỉ lộ mỗi đầu ở bên ngoài. Nhìn lướt qua mặt nàng mấy lần, đến đôi môi có hơi sưng đỏ thì ánh mắt hẩn thoáng biến đổi, ngay sau đó phân phó phu xe bên ngoài: “Nhanh chóng trở về phủ.”

Người đánh xe đồng ý, xe ngựa nhanh chóng chạy, trước sau Bùi Sát vẫn nhắm mắt lại ngủ. U Cầm Ca cũng không nhìn nàng nữa, chỉ là ngồi một bên giả vờ nhắm mắt ngủ say, mãi khi đến vương phủ, hai người cũng không nói một lời, cho đến khi tiếng người đánh xe từ bên ngoài truyền vào.

“Gia, đến nơi.”

U Cầm Ca mở mắt ra, Bùi Sát ngồi một bên cũng đồng thời mở mắt, nhìn thấy trong mắt nàng đầy trấn tĩnh, U Cầm Ca không biến sắc nói: “Người cũng mệt rồi, trở về phủ nghỉ ngơi cho thật tốt, ta còn có việc, không vào cùng người.”

Bùi Sát rũ mắt xuống gập đầu một cái, cũng không nhìn hẩn, trực tiếp ra khỏi xe ngựa, cho đến khi thân hình của nàng rời khỏi, U Cầm Ca mới thu hồi tầm mắt nói với người đánh xe: “Đến từ lâu.”

Mới vừa vào phủ, Bùi Nhiên cũng tiến lên đón, thấy vẻ mặt ám ức của Bùi Sát, nàng nghĩ là nhất định nàng ở trong cung bị làm khó dễ, vội vàng trấn an, về mặt Bùi Sát vẫn nhàn nhạt như trước, chỉ nói nàng không có việc gì, nhưng sau khi trở về phòng, ngủ một lúc, lại ngủ thẳng tới nửa đêm mới tỉnh.

Phía trước cãi nhau, nàng lại chỉ cảm thấy cả thân thể không còn chút sức lực nào, sau khi cố gắng đứng dậy mặc quần áo chỉnh tề, vừa mới mở cửa phòng đã thấy mấy phụ nhân đứng chờ nỳ của nàng ở trong sân. Tâm tình nàng vốn không tốt, nhìn một màn này không khỏi nhíu mày.

Bùi Nhiên quỳ ở trong sân, bị một phụ nhân trong số đó chỉ vào lỗ mũi mắng, cũng không lên tiếng, lúc này chỉ nghe âm thanh the thé của phụ nhân nói: “Ngủ cái gì, không phải nô tỳ người to gan lớn mật dám lấy cớ ngăn cản ti muội chúng ta sao, ngược lại ta muốn nhìn một chút, ngày đầu được phong làm vương phi, ngày thứ hai lại vào cung làm khó dễ rốt cuộc là như thế nào, đáng vẻ như thế nào, đến tốt cùng làm việc cho ai.”

Trước khi Bùi Sát gả tới, trong vương phủ cũng đã truyền diên khùng, đưa lên vương phi chỉ là một thứ xuất, não bánh bao, bình thường rất yếu đuối, đến nha hoàn cũng muốn trèo lên trên đầu nàng, hơn nữa sau khi Bùi Sát tới Kỳ quốc cũng không bước ra khỏi dịch quán nửa bước, lời đồn càng lan ra nhanh chóng, ngày hôm nay, suy nghĩ tới xem thử một lần xem đúng như lời đồn không.

Giọng nói nàng ta vừa dứt, liền thấy có một người đứng thẳng trước cửa phòng, đầu không lớn, dung mạo bình thường, chỉ là cặp mắt kia cực kỳ xinh đẹp quyến rũ lòng người, rơi vào trong gương mặt tròn tròn cổ bàn tay trẻ sơ sinh. Mà giờ khắc này, nàng đang cau mày nhìn mọi người, trên đất vốn là tỳ nữ phụ vụ vương phi, thấy đột nhiên Ngũ phu nhân không nói lời nào, không khỏi nhìn sang cửa phòng, nhìn thấy Bùi Sát, liền vội vàng khóc lóc kể lể, “Vương phi. . . .” Âm thanh như muỗi kêu.

“A..... Vương phi, người đã tỉnh rồi?”

Bùi Nhiên nhìn thấy nàng, từ trên mặt đất vội vàng đứng lên tiến lên diu nàng, Bùi Sát không nói lời nào, lại theo tay của nàng đi ra khỏi cửa phòng.

Hai phụ nhân trước cửa thấy thế, đều không nói gì, mà Ngũ phu nhân vốn là muốn dạy dỗ Bùi Nhiên vẫn giận dữ như cũ.

Bùi Sát nhìn hai người, ngồi vào chỗ mình trên cái ghế đã được người làm dọn, nói: “Hai vị phụ nhân không phải nên hành lễ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Giết gà dọa khỉ

Hai người An Niệm Tâm và An Niệm Như liếc nhau một cái, nhị phu nhân An Niệm Như vẫn mỉm cười như cũ, dẫn đầu cúi người hành lễ: “Gặp qua vương phi.”

Thấy tỷ tỷ hành lễ, làm muội muội dù không cam tâm tình nguyện, cũng phải hành lễ.

Bùi Sát cũng không kêu họ đứng dậy, chỉ xoay đầu về phía mặt tỷ nữ Bùi Nhiên còn đang sung đỏ nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Bùi Nhiên biết ý của nàng nên vội vàng nói: “Vừa nãy Nhị phu nhân muốn tới thỉnh an vương phi, nô tỳ nói vương phi đang nghỉ ngơi, không gặp người ngoài, nhưng khi đi ngang qua Ngũ phu nhân lại cố ý nói vương phi muốn ra oai phủ đầu, cho nên cãi nhau đôi xông vào, tội nô tỳ không để ngăn cản nàng, nàng liền tát Xuân Lan một bạt tay, còn mắng chúng nô tỳ không ngừng nghỉ.”

Bùi Nhiên kể lại chuyện đã xảy ra một cách đơn giản, trên mặt Ngũ phu nhân An Niệm Tâm cũng dần khó coi, mà Nhị phu nhân An Niệm Như vẫn an ổn đứng đó, làm như không liên quan đến mình. Bùi Sát thấy một màn này, ánh mắt quét trên người các nàng một vòng liền nói: “Bên trong phủ ai là quản lý nội vụ?”

Nàng gặp loại phụ nữ xảo quyệt nhất này, lần trước ở Tướng phủ, bởi vì thân phận, nàng không thể phô trương quá mức, nhưng mà hôm nay không giống vậy.

Nếu hôm nay nàng không giết gà dọa khỉ, chỉ sợ những thiếp thất này sẽ càng phách lối.

Mới kết hôn, dù gì, nàng cũng phải chặn ngang một phen.

Mọi người không dám trả lời, sắc mặt An Niệm Như trầm xuống, bên cạnh nàng, An Niệm Tâm lại tiến lên một bước đứng trước mặt Bùi Sát, tràn đầy tự tin nói: “Chẳng qua chúng tôi muốn đến xem Vương phi muội muội một chút, chẳng lẽ muội muội cho rằng điều này cũng có lỗi?”

Bùi Sát nhìn nàng một cái, lạnh lùng nói: “Dĩ nhiên là không sai, sai ở chỗ, người đánh tỷ nữ của ta!”

“Người ---”

Nhất thời An Niệm Tâm tức giận, nàng vừa muốn nói gì lại bị An Niệm Như đứng bên cạnh ngăn cản, “Ngũ phu nhân thẳng tính, vương phi đừng so đo với nàng.....”

“Tâm tính ngay thẳng cũng không nên can quấy trong viện của ta, dù gì ta mới là nữ chủ nhân vương phủ này đúng không?” Bùi Sát nhàn nhạt quét qua mặt Nhị phu nhân, gọi tỷ nữ mặt sung đỏ: “Xuân Lan, đi gọi quản gia.”

Xuân Lan thấp thòm nhìn hai vị phu nhân một cái, cúi đầu đáp một tiếng, vội vàng chạy ra ngoài, không lâu lắm, quản gia dưới sự chỉ dẫn của nàng đã vào đến viện.

Quản gia theo trí nhớ hành lễ với Bùi Sát đang đứng trong viện, lại hành lễ với hai vị phu nhân, lúc này mới đứng hầu ở một bên, chờ phân phó.

“Từ bá, người là quản gia của vương phủ, chuyện này, người nói một chút, theo quy củ của vương phủ, thị thiếp chưa được cho phép liền tự tiện xông vào phòng của vương phi thì nên xử trí như thế nào?”

Theo quy củ, nặng thì 20 trượng, cầm tù nửa năm, nhẹ thì cắt tiền một tháng, cầm tù một tháng.” Từ bá trầm giọng nói.

An Niệm Như đứng một bên nghe vậy ngẩng đầu nhìn Bùi Sát một cái, không lên tiếng. An Niệm Tâm véo đôi mày thanh tú lại, cầm tức nhìn Bùi Sát: “Người lấy quyền gì trừng phạt ta, muốn phạt, cũng phải là vương gia tới phạt.”

“Vương gia?” Bùi Sát cười lạnh, chuyển sang hỏi quản gia: “Xin hỏi Từ bá, đối với vương phi mà nói, trừng trị thị thiếp, ta cũng không có cái quyền này sao?”

“Vương phi là nữ chủ nhân của vương phủ, vương gia không có ở đây, chức vị chủ nhân vương phủ, tự nhiên người có.” Hai mắt quản gia vẫn nhìn thẳng như cũ, giọng nói trầm ổn.

“Tốt!” Lúc này Bùi Sát đứng lên nói, “Ngũ phu nhân An Niệm Tâm hỗn với chủ mẫu, đánh 20 trượng, cầm tù một tháng.”

“Chuyện này.” Đối với mức trừng phạt này, hiển nhiên quản gia cũng cảm thấy quá mức.

Bùi Sát nhìn hẩn một cái, lạnh nhạt nói, “Xông vào phòng của ta, lại tùy ý mắng chửi tỷ nữ của ta, trong mắt nàng ta còn có vương phi là ta sao?”

“Vương phi nói rất đúng.....” Quản gia vội vàng đáp một tiếng.

“Người tới” Nhiều gia đình lập tức đi vào, kéo An Niệm Tâm đi.

“Lớn mật, ta là Ngũ phu nhân của vương phủ, ai dám động đến ta ——” An Niệm Tâm kêu gào, hết sức sừng sốt.

“Vương phi, nể tình muội muội chỉ là vi phạm lần đầu, cầu xin vương phi khai ân!” An Niệm Như đứng ở một bên không nhúc nhích cũng giật mình tỉnh đến tính chất nghiêm trọng của chuyện này, vội vàng quỳ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Trùng trị điêu phụ (*)

(*): người đàn bà xảo quyệt

Bùi Sát nhìn nàng một cái, ánh mắt chậm rãi quét qua An Niệm Tâm, hiển nhiên An Niệm Tâm cực kỳ không phục, mặc cho An Niệm Như nháy mắt thế nào cũng không chịu yếu thế, một đôi mắt đẹp vẫn tròn lớn như cũ.

Lúc này Bùi Sát hắt mặt lạnh lùng nói với quản gia đứng một bên: “Mang xuống!”

Quản gia hiểu ngầm trong lòng liền kéo An Niệm Tâm xuống, lại thấy một người đứng ở cửa, bạch y, chân đi ngả nghiêng, vẻ mặt lạnh lùng. Trong lòng quản gia chân động liền vội vàng cúi đầu, mà giờ khắc này An Niệm Tâm lại vui mừng, giãy giụa muốn thoát khỏi gia đình ra ôm cánh tay người ở cửa, “Vương gia, cuối cùng ngài cũng trở lại!” Dứt lời hai mắt nàng đầm lệ, khóc lóc kể lể nói: “Vương gia, ngài nhất định phải làm chủ cho thiếp, vương phi nàng.....”

Ngón tay nàng chỉ Bùi Sát, vừa than thở khóc lóc, bộ dáng cực kỳ ủy khuất, người nhìn thấy không nhịn được về xúc động. Bùi Sát lạnh lùng liếc nàng một cái, hắt mặt, trầm mặt không nói.

An Niệm Như đang quỳ trên mặt đất, giây phút thấy U Cầm Ca, rõ ràng vui mừng, nhưng chỉ một chút, nụ cười khoe miệng nàng đã đóng băng lại, cúi đầu xuống.

U Cầm Ca quét qua trong viện một cái, không biến sắc rút tay An Niệm Tâm trong ngực ra nói với quản gia: “Còn thất thân cái gì?”

Quản gia ngẩn ra, đợi phản ứng kịp liền vội vàng khom người nói: “Dạ, vương gia!”

Dứt lời hần không quản hai tỷ muội An thị kinh ngạc như thế nào, kéo An Niệm Tâm đi, cho đến khi tiếng kêu la thảm thiết truyền từ ngoài sân vào, lúc này U Cầm Ca mới đi về phía Bùi Sát, bên môi vẫn là nụ cười nhẹ nhàng, làm như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra, nói: “Nghe người làm nói người chưa ăn trưa, thân thể không thoải mái?”

Trong lòng có mấy phần kinh ngạc, Bùi Sát chậm rãi lắc đầu một cái nhưng cũng không nhìn hần, nói: “Chỉ là trong người có chút không thoải mái, bây giờ đã đỡ hơn nhiều.”

“Nếu thân thể đỡ hơn rồi, ta nói phòng bếp chuẩn bị bữa tối.” Cũng không đợi Bùi Sát đồng ý, hần đã phân phó người làm ở sau lưng, cuối cùng, dắt Bùi Sát vào nhà.

An Niệm Tâm vẫn quỳ trên mặt đất chưa từng đứng dậy, cho đến khi người trước mắt rời đi, nàng mới ngẩng đầu lên. Thần thờ nhìn một đôi bích nhân đi vào trong phòng, trong mắt khó nén một hồi kinh ngạc, cho đến khi tỷ nữ bên cạnh nhắc nhở, nàng mới đứng lên, nghe thấy ngoài sân yên lặng mới nói: “Mau đi xem muội muội một chút.”

Hành động của U Cầm Ca lần này không thể nghi ngờ là tuyên bố địa vị của Bùi Sát với mọi người, cứ như vậy, các nàng có ý định cũng không dám lỗ mãng.

Một bữa cơm, không khí đè nén khác thường.

Bùi Sát len lén ngẩng đầu lên nhìn U Cầm Ca một cái, chỉ thấy hần tư thái ưu nhã, vẻ mặt bình thường. Thấy nàng chỉ xới cơm, trái lại thỉnh thoảng hần cũng gắp một chút thức ăn vào chén của cô, quan tâm đầy đủ.

“Mấy ngày nữa chính là cuộc đi săn mùa thu, thái hậu đã đồng ý với các vị vương gia có thể mang người nhà theo, ngày mai ta nói quản gia cho người may cho người mấy bộ y phục, dưới thời tiết phát lạnh, người cũng phải chú ý thân thể của mình.” Hần nói xong, thay Bùi Sát sửa lại váy một chút, vẻ mặt tự nhiên, ánh mắt vẫn dịu dàng như lúc đầu.

Bùi Sát lại run sợ đặt đĩa xuống, thấy hần lộ ra ánh mắt kinh ngạc, nàng vội vàng nhỏ giọng nói: “Ta ăn no rồi, vương gia cứ tiếp tục dùng.”

U Cầm Ca nhìn nàng một cái, cũng đặt đĩa xuống theo: “Ta vốn cũng không đói.”

Hần đứng dậy liếc nhìn ngoài cửa sổ, đêm qua là rằm, tối nay ánh trăng trái lại rất tròn, hần quay đầu lại nhìn Bùi Sát cười nói: “Còn một không? Đêm qua người la hét muốn xem trăng sang, bất quá bây giờ theo ta ra ngoài đi dạo chứ?”

Đúng như hân đang nói, bên ngoài ánh trăng vẫn sáng như cũ, nổi bật lên khuôn mặt như trăng của hân, làm cho người xem trái tim nhộn nhạo. Bùi Sát theo bản năng gật đầu, đợi khi nàng phản ứng lại, nàng ào não cắn môi dưới, tay cũng đã bị U Cầm Ca kéo ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cường!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Người không phải là ta, làm sao biết trong lòng ta không có người.

Trăng thật là rất sáng.

Đội dừng bước lại, trong mắt Bùi Sát tràn đầy ngạc nhiên. Chỉ thấy ánh sáng dưới ánh trăng, trước mắt là một hồ nước lớn có sóng gợn lăn tăn, nước gợn trôi nổi, theo thứ tự Tiểu Lăng Hoa mở ra, trong veo lướt nhẹ qua, một bức tranh phong cảnh kiều diễm hiện lên trước mặt.

Bùi Sát thấy trái tim nhộn nhạo, U Cầm Ca dắt nàng vào trong một tòa đình nghỉ mát, đưa mắt nhìn lại, càng thêm thư thái.

Chỗ bọn họ nghỉ mát là ở trung tâm hồ nước, bốn bề bao quanh bởi nước, chính giữa có bàn đá, trên bàn có bàn cờ, giống như có người thường tới đây đánh cờ.

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc của Bùi Sát, U Cầm Ca khẽ mỉm cười, lấy tiêu ngay chính giữa bàn nói: “Ta vì người thổi một khúc.”

Không chờ Bùi Sát phản ứng, tiếng tiêu đã quanh quẩn bên tai, giai điệu du dương cùng với làn nước trong veo của mặt hồ, tâm tình Bùi Sát không khỏi khá hơn, lại nhất thời quên mất ban ngày nhìn thấy một màn kia.

Nhất thời nàng ngây ngốc mà nửa đầu gối lại đặt trên bàn đá cười khanh khách nói: “Tiếng tiêu vô địch thế giới sợ rằng cũng không hay bằng người.”

Tiếng đàn trong cung lần trước, Bùi Sát nhớ hân cũng đàn cực kỳ tốt.

U Cầm Ca nghe vậy chỉ há miệng cười cười. Bùi Sát lại mắt hờn, nàng nhìn hân, trong mắt có mảng lớn ánh sáng, đợi thổi xong một khúc, nàng mới hồi hồn, gương mặt lại cực kỳ nóng bỏng.

U Cầm Ca không biến sắc ngồi vào kế bên cạnh nàng, duỗi ngón tay ma sát gò má của nàng, ánh mắt sâu xa nói: “Con mắt của người, rất đẹp.”

Bùi Sát ngẩn ra, vội vàng cúi đầu, trong đầu đột nhiên thoáng qua tình huống ban ngày nàng nhìn thấy, nàng không khỏi cứng đờ, tránh thoát tay U Cầm Ca nói: “Cái đó, đột nhiên ta có chút mệt mỏi, ta đi về trước đây....”

Nói xong nàng liền xoay người bước đi, bước chân vội vã. Sau lưng, giọng nói của U Cầm Ca lại sâu kín truyền đến: “Ta cho là, người có cảm giác với ta.”

Bước chân Bùi Sát ngừng lại một chút, nhưng vẫn không quay đầu lại, nói: “Trong lòng vương gia cũng không có ta.”

U Cầm Ca nghe vậy, bật cười, khoe miệng cong lên đi tới sau lưng nàng nói: “Người không phải là ta, làm sao biết trong lòng ta không có người?”

Trong lòng Bùi Sát chấn động, quay đầu lại, thấy U Cầm Ca cười không ngớt nhìn nàng, con người trong veo không gợn sóng, dịu dàng rực rỡ phảng phất có thể đoạt lòng người.

Nàng đứng thẳng không nhúc nhích, U Cầm Ca đã nghiêng người nói một câu vào tai của nàng.

Bùi Sát tròn to hai mắt, nụ cười U Cầm Ca cực kỳ tuấn mỹ, hân vươn tay gõ nhẹ vào chóp mũi của Bùi Sát nói: “Nha đầu, vẫn còn ghen sao?”

Bùi Sát im lặng một hồi lâu, chỉ một lát sau sắc mặt rất đỏ.

Thấy bộ dáng xấu hổ của nàng, tiếng cười U Cầm Ca càng lớn hơn, chỉ chốc lát sau, hân tự tay cầm lấy ngón tay đang bức rức trước ngực Bùi Sát xuống, nghiêng người nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Ta đưa người trở về.”

Đầu nàng vẫn ơ ơ như cũ, chỉ còn lại âm thanh hân vừa nói, mơ hồ nhưng vẫn gập đầu một cái.

“Hôm đó, ta và người vừa tách ra, cũng bị người của hoàng thúc mang đi như người, ta biết rõ mục đích của hân, liền diễn một vở kịch như vậy. Thái hậu... Ngày xưa quả thật nàng có bày tỏ với ta, nhưng trong lòng của ta không có nàng.”

Vừa vặn, hân cúi người giải thích ở bên tai cô.

Một bên hần cười, vừa lôi kéo Bùi Sát trở về, dọc đường câu có câu không giống với cô, Bùi Sát nghe, rốt cuộc cũng không nhịn được cười lên, U Cầm Ca chợt dừng bước xoay người lại, Bùi Sát sau lưng hần cứ như vậy đắm vào trong lòng ngực hần.

Hần nhân cơ hội ôm nàng, Bùi Sát thất kinh muốn chạy trốn, hần đã cúi người hôn nàng: “Chẳng lẽ ngươi còn hoài nghi lời nói của ta? Nếu không tin, ngươi có thể đi hỏi thập nhị đệ. Từ trước đến giờ quan hệ của ta và hần rất tốt, chuyện của ta, hần biết rõ ràng nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Nụ hôn

Răng môi đối chọi nhau, rõ ràng nàng nghe được âm thanh của hần truyền vào trong tai.

Đột nhiên trong đầu Bùi Sát nổi lên con ngươi sâu không đáy của U Ly, có lẽ, hần nói, có thể là sự thật. U Ly nhưng mà nghĩ muốn chinh nàng.

Dù sao, nàng cũng không biết chuyện hướng hồ là lúc không hiểu tại sao lại an bài ở nơi đó.

Trong lòng cuối cùng là tin vài phần. U Cầm Ca nhìn mặt nàng úp mở không chắc, biết trong lòng nàng suy nghĩ, vì thế ngưng lại nụ hôn, hôn nhẹ lên trán nàng, trong mắt lộ ra ánh sáng nhu hòa, cùng đợi câu hỏi của nàng.

“Hôm nay lâu lắm ngươi mới lên xe ngựa, thời gian dài như vậy, chẳng lẽ ngươi không ở cùng một chỗ với thái hậu sao?”

U Cầm Ca mỉm cười: “Sau khi ngươi đi không lâu, ta liền bị hoàng thúc gọi đi dùng ta, ta ở trong cung đợi hần nửa ngày, sau khi hần trở về, chúng tôi đánh mấy ván cờ, lúc này hần mới cho ta rời đi, cho nên, thời gian kéo dài.”

Đợi hần nửa ngày?

Sắc mặt Bùi Sát ửng đỏ.

Nửa ngày kia không phải là nửa ngày U Ly tới gặp nàng, nhưng lại cưỡng hôn nàng.

Chớp mũi tràn đầy hơi thở mát lạnh trên người U Cầm Ca, Bùi Sát nâng mắt nhìn hần một cái, dưới ánh trăng, mặt mày của hần dĩ thường ôn nhuận, làm cho lòng người nhận nhạo. Không đợi hần trả lời, nàng đã thẹn thùng cúi đầu, giọng nói như muỗi nói: “Ta không hỏi nguyên nhân, ta tin ngươi.”

Mặt mày U Cầm Ca sáng lên, hần cúi đầu xuống, lập tức thuận lợi che môi nàng lại, giọng nói khàn khàn: “Cảm ơn ngươi đã tin ta, A Sát. . . .”

Dưới ánh trăng, trên hồ nước, bóng dáng hai người hòa một chỗ, cảnh xuân kiều diễm làm người ta mơ màng.

Bùi Sát bị hôn đến đầu óc choáng váng, lúc sắp nhũn ra, nàng theo bản năng nắm lấy quần áo hần, ổn định thân hình. U Cầm Ca nhìn nàng một cái, lại đưa tay cầm tay của nàng để ở cổ mình: “Ôm ta. . .”

Trong lòng Bùi Sát run lên, cuối cùng thần kinh không thắng dụ hoặc, ôm cổ hần.

Nhờ vậy môi của hần càng xâm nhập thêm, ôn nhu đến mức tận cùng, cũng làm tâm người sợ đến mức tận cùng. Chỉ là lúc nụ hôn sâu qua đi, hần lại đột nhiên nắm bà vai Bùi Sát nói: “Ta đưa ngươi trở về.”

Bùi Sát thở hổn hển gạt đầu.

Hần nhẹ giọng cười một tiếng, cũng không phải dắt tay nàng mà là bồng nàng lên. Bùi Sát kinh ngạc hô một tiếng, sợ tới mức vội vàng ôm sát cổ hần.

Bóng đêm cũng không phải rất sâu, bên trong phủ còn có hạ nhân đi lại, nhìn thấy vương gia ôm một người đều kinh hãi không thôi, nhìn kĩ lại là vương phi, kinh dị biến thành hâm mộ.

Xem ra địa vị của vương phi trong lòng vương gia không phải tầm thường.

Đưa Bùi Sát trở về, U Cầm Ca cũng không ngủ lại, điều này cũng làm cho tâm tình của Bùi Sát vốn khản trương cũng thả lỏng hơn.

Nàng nhìn ánh mắt ái muội của Bùi Nhiên, chỉ cảm thấy má và mang tai có thể bỏng người, bất đắc dĩ, nàng đành phải dùng chăn che kín đầu rồi vội vàng nói với Bùi Nhiên: “Ngươi ra ngoài, ra ngoài.”

Bùi Nhiên bật cười, vừa đi vừa nói: “Được, được, nô tỳ không trêu ghẹo người.”

Đội trong phòng không có một bóng người, Bùi Sát mới thò đầu ra, hơn nửa ngày mới đụng đến môi, si ngốc cười rộ lên.

***** tuyên phân cách *****

Thư phòng Tấn Vương phủ.

U Cầm Ca bước vào, mấy người trong phòng đều đã cười đến áy mội, trừ bỏ U Hi Nhiên. Chỉ nghe U Quý Minh trêu ghẹo nói: “Có thể nói tam ca thật bản lĩnh, ta đã nói chỉ cần Tam ca xuất mã, tất nhiên có thể bắt được tâm của giai nhân, không nghĩ tới quả thực Tam ca không phụ kì vọng.”

“Xú tiểu tử, Tam ca có bản lĩnh, người cũng không phải hôm nay mới biết được.!” U Tử Hàm trừng mắt nhìn U Quý Minh một cái.

“Người thật tâm thích nàng sao?” Mấy người đang trêu ghẹo, chợt nghe một âm thanh không hợp đến cực điểm phá tan bầu không khí vui vẻ hòa thuận.

U Cầm Ca quay đầu lại nhìn U Hi Nhiên, chỉ thấy hần một thân hồng ý ngời ở cuối cùng, tuy là hần nói chuyện, nhưng ngón tay lại ma xát ly trà bên cạnh không nhìn hần, làm như không chút để ý, lại giống như cực kỳ cố ý.

“Ta có thích nàng hay không, rất quan trọng?” U Cầm Ca lạnh nhạt mở miệng, ngồi xuống ở chỗ bên trên, mâu quang thâm trầm nói, “Mặc dù ta không thể xác định nàng có phải là thám tử của U Ly không, nhưng mà theo ta mà nói, trên người nàng có bí mật mà chúng ta không biết. Bởi vì tính tình của nàng, cùng các người tìm hiểu hoàn toàn bất đồng.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Tình cảm rạn nứt

Ngón tay hần điểm nhẹ mặt bàn, như đang ngẫm nghĩ cái gì, U Hi Nhiên nhìn hần một cái, nói chắc chắn: “Tuy nàng là người hoàng thúc chọn, nhưng nàng không có khả năng là người của hoàng thúc, ta đã phái người điều tra, nàng từng bị mẹ kế nhốt vào vựa củi vì không chịu hòa thân, tuy sau này nàng đồng ý, nhưng trên đường lại chạy trốn rất nhiều lần, mà còn...” m thanh hần khàn khàn, “Nàng có thể cảm mến tam ca, lại càng không thể là người của hoàng thúc.”

“Nàng có ái mộ hay không, bây giờ quyết định còn quá sớm.” U Cầm Ca nhìn hần một cái, chuyển sang U Hi Nhiên và U Quý Minh nói: “Bất quá chuyện này có thể để sang một bên, quan trọng là ... Sau mấy ngày săn bắn mùa thu, bây giờ, không thể sai lầm!”

Ngày thứ hai Bùi Sát ngủ thẳng đến lúc tự mình tỉnh. Mắt thấy bên ngoài mặt trời đã lên cao, nàng vội vàng vàng nhảy xuống giường. Bên ngoài Bùi Nhiên nghe được động tĩnh liền bung nước rửa mặt đã chuẩn bị sẵn tiến vào.

“Người đó, bây giờ mới thức dậy, buổi sáng Vương gia đã tới một lần, thấy người chưa dậy liền tận lực phân phó chúng nô tì không cần quấy rầy, không nghĩ tới, người ngủ thẳng đến mặt trời lên cao!”

Mặt Bùi Sát nóng lên: “Hần đến đây?”

“Đúng vậy.” Bùi Nhiên cười nói, “Vương gia là mới cưới, trong triều cho hần nghỉ ba ngày, cho nên ba ngày đều không vào triều, nô tì thấy hình như vương gia hào hứng muốn dẫn người đi chơi, không nghĩ tới người ngủ lâu như vậy.” Bùi Nhiên than nhẹ một tiếng, bung nước rửa mặt đến trước mặt nàng.

Bùi Sát nhận lấy khăn bắt đầu rửa mặt chải đầu, súc miệng đồng thời nói: “Vậy để ta đi tìm hần.”

Vội vàng vàng rửa mặt chải đầu, Bùi Sát tùy tiện ăn sáng xong, vội vàng ra cửa, nàng cũng không muốn cho người ta đi theo, tự mình đi tìm Bùi Nhiên nói cho nàng phương hướng tới thư phòng U Cầm Ca.

Người chưa đến, lại nghe có tiếng nói chuyện. Trong lòng nàng nghi hoặc, lập tức tiến đến đẩy cửa phòng ra, lọt vào tầm mắt, là một nữ tử nằm trong lòng U Cầm Ca, hai người đang tựa vào đầu giường cúi đầu nói gì đó. Bùi Sát ngăn ra, đứng bất động ở cửa, mà lúc đó người trong phòng cũng thấy nàng. Nàng ta cuống quýt đứng lên nói: “Bích Sát bái kiến vương phi.”

Chỉ thấy nàng ta cực kỳ xinh đẹp, toàn thân váy dài đỏ rực, rất quyến rũ. Bùi Sát nghe nói vương phi tổng cộng có bốn vị phu nhân, nhị phu nhân An Niệm Như và ngũ phu nhân An Niệm Tâm là tỷ muội, tam phu nhân Thu Cầm Niên tính tình nhạt nhẽo luôn luôn ru rú trong nhà, mà trong bốn vị phu nhân người được sủng ái nhất là vị Tứ phu nhân trước mắt này - Thẩm Bích Sát, nghe nói bởi vì dung mạo của nàng, cho nên từ trước đến nay sủng hạnh tới đa là nàng. Mà hôm nay xem như Bùi Sát chính mắt thấy.

Thấy nàng bất động, U Cầm Ca đứng dậy đi đến trước mặt cầm tay phát lạnh của nàng nói: “Sao đây cũng không cho người qua đây thông báo, ta liền qua xem người.”

Bùi Sát nhìn mặt mày ôn nhuận của hắn, lại nhìn nhìn ngón tay bị nắm, bỗng nhiên giống như bị phỏng liền rút tay về: “Cái kia, đột nhiên ta nhớ có chút việc, ta về trước.”

Nàng vội vàng đi về, U Cầm Ca đứng trước cửa nhìn nàng rời đi, hơi nhíu mi.

“Vương gia...” Sau hắn, Thẩm Bích Sắc bung trà tiến lên nói, “Có lẽ vương phi thật sự có chuyện gì đó, vương gia không cần đến thăm.”

U Cầm Ca nhìn nàng một cái, cầm tay nàng thở dài nói: “Từ trước đến nay người đều biết suy nghĩ trong lòng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Bỏ ta

Trên đường trở về, trong đầu Bùi Sát ong ong lên.

Là nàng nghĩ sai, nơi này là cổ đại, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện cực kỳ bình thường, sao có thể vọng tưởng có tình?

Liền tính hôm nay U Cầm Ca nói thích nàng, đúng là khó bảo toàn ngày mai hắn cũng nói như vậy với người khác, mà còn càng chăm chọc hơn, vui vẻ không hề mâu thuẫn.

Nàng có chút thất hồn lạc phách trở lại phòng, Bùi Nhiên thấy bộ dáng dọa người này của nàng liền nhảy dựng.

“A Sát, người làm sao vậy? Vừa rồi quân gia mới dẫn người đến nói cấp cho người một số quần áo mới, người vẫn còn ở trong sân sau, người...”

Thấy sắc mặt nàng khó coi, Bùi Nhiên nhìn không được ngồi chồm hổm trước mặt nàng: “A Sát...”

Nửa ngày Bùi Sát mới xoay đầu nhìn nàng, sâu xa hỏi: “Tỷ tỷ, người không đề ý nam nhân tam thê tứ thiếp sao?”

Bùi Nhiên ngăn ra, không ngờ nàng hỏi vấn đề này, không suy nghĩ thuận tiện nói: “Không phải nam nhân đều tam thê tứ thiếp sao, làm nữ nhân, chúng ta chỉ có thể tiếp nhận.”

Bùi Sát giật giật môi, tim đập mạnh và loạn nhịp nửa ngày, đột nhiên kiên định nhìn Bùi Nhiên nói: “Cả đời này ta nhất định phải tìm người chân tình thiết ý đối với ta, chỉ có một thê tử là ta.”

“A Sát... Người sao vậy?” Bùi Nhiên ngăn ra, tim đập mạnh và loạn nhịp qua đi nhưng là kinh ngạc tìm kiếm trán Bùi Sát.

Bùi Sát quay đầu đứng lên nói: “Tỷ tỷ, ta muốn ly hôn với vương gia.”

“Ly hôn?” Bùi Nhiên nghi hoặc mở to hai mắt.

“Liền để cho vương gia bỏ ta. Ta không nghĩ muốn ở lại vương phủ rồi!”

Bùi Sát nói ra lời kinh người, nghe vậy, Bùi Nhiên kinh ngạc há to miệng, nửa ngày sau mới phản ứng kịp, nàng mạnh mẽ đóng cửa phòng, quay đầu vội vàng nói với Bùi Sát: “Người điên rồi, giả sử như vương gia thật sự bỏ người, về sau sao người có thể lập gia đình? Chẳng lẽ người tính đời này không lấy chồng?”

“Cho dù không lấy chồng, cũng tốt hơn là gả cho người thê thiếp thành đàn.”

“A Sát!” Bùi Nhiên vội vàng dạo bước trong phòng, “Người không phải không biết di nương là dạng người gì, giả sử người thật sự bị bỏ mà về, về đến nhà cũng là sống trên đao miệng của di nương, mà vốn phụ thân chú quan tâm đến chúng ta, như vậy, tình hình càng không ổn, à, nam nhân tam thê tứ thiếp không phải trước nay vẫn có à? Người làm sao có thể có ý nghĩ như vậy...”

“Tỷ tỷ, chúng ta có thể không quay về!” Bùi Sát thành khẩn nhìn Bùi Nhiên nói, “Chỉ cần tỷ tỷ tin ta, chúng ta có thể tìm một chỗ nhỏ, kia là một mẫu ruộng cũng được, đều có thể sống an toàn.”

“À, người đừng quên! Người là công chúa được hoàng thượng đích thân phong! Nếu bị bỏ, thể diện nước Mông cao, liền tính phụ thân có thể buông ta người, hoàng thượng có thể sao? Chỉ sợ không đi ra khỏi lãnh thổ Kỳ Quốc, chúng ta đã mất mạng rồi!” Bùi Nhiên nói một câu kinh người.

“Như vậy...” Bùi Sát ngẩn ngơ tại chỗ, vấn đề này, nàng cư nhiên chưa bao giờ nghĩ tới.

Thấy nàng đứng ngây tại chỗ, sắc mặt trắng xanh, chung quy Bùi Nhiên cũng không đành lòng, cắn răng suy tư nửa ngày, Bùi Nhiên nhìn nàng nói, “A

Sắt, nếu quả thật ngươi không thích vương gia này, tỷ tỷ nghĩ biện pháp khác cho ngươi.”

“Có biện pháp khác sao?” Bùi Sắt ngẩn ngơ hỏi.

Bùi Nhiên ngừng một chút, tiến lên nói nhỏ bên tai Bùi Sắt, nghe vật Bùi Sắt mở to hai mắt: “Như vậy cũng được?”

Bùi Nhiên gật đầu: “Chỉ có Kim Thiên Thoát Xác, chúng ta mới có thể im hơi lặng tiếng rồi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Trở mặt lần nữa

Ba mươi tháng tám, trời lạnh, gió nhẹ.

Mới sáng sớm, Bùi Sắt đã dọn dẹp ổn thỏa. Do kế hoạch tối nay nên quần áo của nàng cực kỳ đơn giản, quần áo màu trắng tinh khôi, tóc trên đầu cuộn thành một búi, không có bất kỳ trang sức dư thừa nào.

Lúc Bùi Nhiên đi vào, hai mắt tỏa sáng, trang phục của nàng ấy cũng cực kỳ đơn giản, hai người dắt nhau ra khỏi cửa phủ.

Bên ngoài phủ sớm có quần gia đứng chờ, thấy hai người ra ngoài, hần khom người nói: “Mời vương phi lên xe ngựa, vương gia đã vào cung trước rồi.”

Hần đã đi rồi?

Bùi Sắt vui mừng, hần không có ở đây cũng tiện. Bởi vì sự kiện ngày hôm đó, U Cẩm Ca đã tới mấy lần nhưng đều bị nàng chặn ngoài cửa, sau đó hần không tới nữa, tự nhiên nàng cũng vui vẻ.

“A Sắt, muội thật sự bỏ được hần sao?”

Tính tình của Bùi Sắt, ngay từ lúc còn ở tướng phủ đã vì Lưu Tử Dạ mà không chịu xuất giá, bị mẹ kế ngược đãi, hiện tại nàng đã là người của U Cẩm Ca, chẳng lẽ thật sự quyết tâm rồi đi? Đương nhiên Bùi Nhiên không biết chuyện đêm động phòng, chỉ cho rằng Bùi Sắt đã là người của U Cẩm Ca.

“Tỷ tỷ, ý muội đã quyết!” Trong lòng tuy có quyến luyến, nhưng nghĩ tới việc hần có đầy phu nhân, nàng không thể không ép mình quyết tâm ác độc.

Bùi Nhiên gật đầu một cái nhìn ra bên ngoài xe, bởi vì mới sáng sớm, bên ngoài cũng không có nhiều người, trên đường cũng chỉ có mấy người bán điểm tâm đã rời giường mở hàng, vì vậy xe ngựa chạy cực nhanh, chưa tới một canh giờ, hai người đã đến cửa cung.

Phu xe đứng ở bên ngoài nhỏ giọng hô: “Vương phi, đến hoàng cung rồi!”

Bùi Sắt âm thầm mở mắt ra, Bùi Nhiên đứng dậy dìu nàng, lại khẽ néo lòng bàn tay nàng một cái mới đưa nàng xuống xe ngựa.

Hai người vừa mới xuống liền thấy từ trong cửa cung có một chiếc xe đang đi ra ngoài, xe ngựa rục rờ một chiếc nối một chiếc, kéo thành hàng dài, trùng trùng điệp điệp.

Quả nhiên là hoàng gia đi săn, nhìn đội ngũ như vậy, khí thế thật mạnh mẽ.

Hình như tới trễ chỉ có hai người các nàng. Có thị vệ nhìn thấy các nàng, vội vàng đi bẩm báo, chỉ thấy trong chiếc xe dẫn đầu kia có một người lộ ra nửa gương mặt, chính là U Ly.

Hần nhìn bên này một cái, sau đó nói với thị vệ kia gì đó, xa giá* lại tiếp tục đi xa, thị vệ kia lĩnh mệnh vội vàng tiến lên dẫn Bùi Sắt đứng chờ ở một bên, cho đến khi một chiếc xa giá rục rờ khác chạy qua, hần ra hiệu cho xe dừng lại, dẫn Bùi Sắt lên xe ngựa. (*Cách gọi trang trọng cho xe của vua, quý tộc.)

U Cẩm Ca mặc một bộ áo trắng đang nhắm mắt dưỡng thần, nhìn thấy nàng đi vào thì mở mắt thân nhiên nói: “Tới rồi?”

Bùi Sắt gật đầu một cái, tránh ánh mắt của hần, chọn chỗ ngồi cách xa hần nhất, sau đó nhắm mắt lại giả vờ ngủ say.

Mu bàn tay chợt ấm áp, Bùi Sắt mở mắt, thấy U Cẩm Ca đang nắm tay nàng xoa xoa: “Sao tay lại lạnh như vậy?”

Bùi Sắt mắt tự nhiên rút tay về, tim đập loạn, nàng không dám nhìn U Cẩm Ca, chỉ hắt mặt nhìn về cảnh vật lướt qua phía ngoài màn, nói: “Chỉ là vừa rời ra gió thổi, không có gì đáng ngại.”

Khóe mắt liếc qua, hình như thấy thị vệ dẫn Bùi Nhiên đi đến phía sau xa giá, nàng yên tâm, hai mắt nhắm nghiền.

Xe chậm rãi đi, U Cầm Ca cau mày nhìn nàng nhắm chặt hai mắt, một lúc lâu sau, dường như tức giận, sai người dừng xe lại, đi tới xa giá phía sau.

Bùi Sát hỏi mới biết, thì ra lần này lên đường, hẳn dẫn theo không chỉ một người, trước khi nàng đi, hẳn đã dẫn theo tứ phu nhân Thẩm Bích Sắc vào hoàng cung, hiện tại, nàng ta đang ở xa giá phía sau.

Lạnh run cả người, nàng dứt khoát nhấc thảm lông trong xe, đắp lên người mơ màng ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: U Hi Nhiên muốn mời

Nghe nói địa điểm săn thú lần này là khu rừng thuộc hoàng gia, cách kinh thành cũng không xa, đi nửa ngày là tới.

Bùi Sát nghe tiếng ồn ào bên ngoài nên tỉnh lại, bên ngoài hoàn toàn không có người nào, cũng may cách đó không xa, Bùi Nhiên đang trò chuyện với mấy thị thấy bên này có động tĩnh thì vội vàng chạy tới.

“Xem muội đấy, ngủ suốt một buổi chiều rồi!” Diu nàng xuống xe, Bùi Nhiên lộ vẻ mặt trách cứ.

Lúc này Bùi Sát mới giật mình, thì ra là đã xế chiều rồi.

“A Sát, tỷ dẫn muội đi xem lều của chúng ta, đây chính là một chỗ cực tốt đấy.” Nói tới chỗ này, Bùi Nhiên chuyển sang mặt mày hớn hở.

Bùi Sát không hiểu nàng ấy nói cực tốt rốt cuộc là chỉ cái gì, chỉ là đợi đi tới lều thì mới biết, hoá ra là như vậy. Cũng không biết có phải bởi vì lúc này U Cầm Ca xuống xe khiến bọn hạ nhân cho là nàng không được sủng ái hay không, vì vậy trong lều cực kỳ vắng vẻ, hơn nữa thị vệ ở lại canh gác cũng không nhiều.

Không biết biến khéo thành vụng, cứ như vậy, cũng làm cho hai người có cơ hội trốn chạy tuyệt vời.

Bùi Nhiên để Bùi Sát nghỉ ngơi trong lều, còn mình chạy ra ngoài, không lâu sau, chỉ nghe bên ngoài mơ hồ vang lên tiếng gọi, nàng còn không biết xảy ra chuyện gì, liền nghe được Bùi Nhiên la lên: “A Sát, mau tới giúp tỷ một tay!”

Bùi Sát cuống quýt đi ra khỏi lều, thấy Bùi Nhiên kéo một người đàn ông đi về phía này.

Trong lòng nàng kinh hãi: “Tỷ tỷ, đây là.....”

“A Sát, không còn cách nào khác, nếu như muội muốn rời đi, phải có người thay chúng ta ở lại chỗ này.” Đứng ngược sáng, trên mặt Bùi Nhiên thoáng qua vẻ khác thường.

“Tỷ tỷ.....” Bùi Sát lắp bắp: “Muội chỉ muốn rời đi, không muốn giết người.”

“Nhưng nếu như sau trận hỏa hoạn, trong lều không có thi thể, đến lúc đó hai thị vệ canh gác này cũng sẽ bị phán tội làm việc thất trách, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.” Kế hoạch của họ chính là sau khi lén rời đi, cho một cây đuốc đốt lều, kim thiên thoát xác.

Bùi Sát kinh ngạc đứng tại chỗ, lời của Bùi Nhiên không thể nghi ngờ là rất có đạo lý, nhưng dù sao cũng là hai mạng người.....

“A Sát.....” Chợt nghe được tiếng gọi, hẳn là có người tới.

Bùi Sát cả kinh, nhìn thị vệ đã hôn mê trong tay Bùi Nhiên, không kịp nghĩ nhiều vội vàng chạy ra ngoài.

U Hi Nhiên xoay người xuống ngựa, cả người áo đỏ cực kỳ bắt mắt.

“A Sát.....” Hắn vội vàng bước hai bước, bỗng nhiên ngừng lại, có chút bứt rứt gọi: “Tam tẩu.....”

Thấy là hắn, Bùi Sát không được tự nhiên nói: “Sao ngươi lại tới đây?”

“Đệ tới thăm tam tẩu một chút.” Dứt lời hắn đi tới lều của Bùi Sát, làm như không có chuyện gì xảy ra nói: “Tam tẩu ở trong lều cả một buổi chiều cũng không chán sao?”

Trong lòng Bùi Sát quỳnh lên, vội vàng tiến lên can hắn, lại không nghĩ ra lý do gì, dưới tình thế cấp bách đành phải nói: “Có chán cũng không có cách nào, không có chỗ để đi, đành phải ở trong lều ngáy giấc.”

“Thật sao?” Không nghĩ rằng U Hi Nhiên lại đột nhiên dừng bước, xoay người lại, dề xuống về hi vọng trong mắt. “Không bằng để đưa tam tẩu đi săn thú, để bảo đảm, trước khi tam ca trở lại nhất định sẽ đưa tẩu về.”

Bùi Sát ngẩn ra, lại thấy Bùi Nhiên từ trong lều đi ra ngoài, đứng từ xa khẽ gật đầu với nàng.

Bùi Sát suy nghĩ một chút, nói: “Được, chỉ là, ta phải dẫn theo nha hoàn của ta!” Nàng chỉ về phía Bùi Nhiên.

U Hi Nhiên không thèm nhìn tới, vui sướng đáp: “Chuyện này có khó khăn gì đâu, Lâm Phong, mang nàng đuổi theo.”

Vừa dứt lời cũng không biết từ đâu nhảy ra một thị vệ, lại còn dắt theo con ngựa, Bùi Sát không kịp suy nghĩ thêm gì, chột nghe sau lưng có tiếng gọi: “Tam tẩu, mau lên đây.”

Bùi Sát quay đầu lại, thấy U Hi Nhiên không biết đã lên ngựa từ lúc nào đang đuổi tay về phía mình, trên gương mặt còn xinh đẹp kiêu mị hơn cả nữ nhân, mắt phượng tràn đầy vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Làm cho Đoan vương xấu

Bùi Sát vươn tay, chỉ cảm thấy lòng bàn tay ấm áp, nàng nương theo sức kéo của U Hi Nhiên vững vàng ngồi trên lưng ngựa.

U Hi Nhiên ôm chặt nàng, vung roi đánh lên mông ngựa, con ngựa hí một tiếng phi ra ngoài. Phía sau hất, Lâm Phong mang Bùi Nhiên theo sát.

Chạng vạng tối gió có chút lạnh, gió lớn tấp vào mặt, con ngựa lao băng băng trong rừng, trong nháy mắt đó, trong đầu Bùi Sát chột trống rỗng, dường như trước mặt là cỏ xanh nước biếc, thảo nguyên mênh mông bát ngát, còn nàng đang ngồi trên lưng ngựa, mặc kệ cho ngựa chạy tự do*. (Nguyên tác là “tín mã do cương”. Tín: tùy ý, mặc kệ; mã: ngựa; do: thuận theo, nghe theo; cương: dây cương.)

“A ——” Đột nhiên nàng giang tay hướng về phía rừng rậm hô to một tiếng, con ngựa bị dọa sợ hí một tiếng, hai chân hất lên. Bùi Sát giật mình, quay đầu lại ôm chặt eo U Hi Nhiên theo bản năng. Cả người U Hi Nhiên cứng đờ, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, hắn đã ổn định con ngựa, cười đùa vỗ vỗ Bùi Sát nói: “Sao lần này lại sợ thế? Về nhiệt tình buông thả vừa rồi đầu mất rồi?”

Bùi Sát tức giận trừng mắt nhìn hắn, chột thấy U Hi Nhiên nghiêm mặt, nàng còn chưa kịp phản ứng, đã thấy hắn rút một mũi một mũi tên từ sau lưng, nhìn chằm chằm sau lưng Bùi Sát nhỏ giọng nói: “Để đưa tẩu đồ tốt.”

Bùi Sát còn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe bên tai “Vèo” một tiếng, mũi tên lao vào rừng rậm.

U Hi Nhiên cười cười xuống ngựa đi nhặt con mồi, phía sau hất, Lâm Phong đang mang theo Bùi Nhiên đi tới.

“A Sát.”

Bùi Nhiên xuống ngựa đi tới trước mặt nàng, không ngừng ra hiệu, Bùi Sát có chút khó xử nhìn U Hi Nhiên đang ở trong rừng một cái, lại nhìn Lâm Phong đang đứng nghiêm cách đó không xa, nhỏ giọng nói: “Bọn họ có võ công, chúng ta đi như thế nào?”

“Muội cầm cái này, sau đó lo liệu vương gia, tỳ giải quyết thị vệ của ngài ấy, vậy là được rồi chứ?” Bùi Nhiên kín đáo đưa cho Bùi Sát một gói thuốc, Bùi Sát không kịp từ chối, phía sau U Hi Nhiên đã xách một con thỏ trắng lại gần.

“Cho tẩu.” U Hi Nhiên có chút hưng phấn nhìn Bùi Sát, ánh mắt lại chú ý nét mặt của nàng, không dời đi nửa phần.

Trên đùi con thỏ trắng có máu, nhưng chỉ là một phần nhỏ, hiển nhiên vết thương cũng không sâu.

Bùi Sát kinh ngạc nhận lấy, nắm chặt gói thuốc trong tay, ngẩng đầu cười cười với hắn: “Cám ơn.....”

Lập tức U Hi Nhiên cười xấu hổ. “Tẩu thích là tốt rồi.” Dứt lời hắn chỉ vào rừng rậm nói: “Vừa rồi tẩu la như vậy, bao nhiêu con mồi đều bị dọa chạy hết, xem ra chúng ta phải đi sâu vào trong rồi.”

Bùi Sát im lặng đi phía sau hất gật đầu một cái.

“Vương gia, vậy chúng nó tì chờ ở đây.” Sau lưng, Bùi Nhiên chột lên tiếng, U Hi Nhiên thân nhiên gật đầu một cái, cũng không thèm nhìn bọn họ, kéo Bùi Sát đi vào trong rừng sâu.

Bùi Sát quay đầu lại, chỉ thấy Bùi Nhiên dùng sức trợn mắt nhìn. Nàng gật đầu một cái, cảm thấy gói thuốc trong tay càng lúc càng nóng phồng.

“U Hi Nhiên.....” Đi tới chỗ sâu, phía trước U Hi Nhiên toàn tâm toàn ý tìm con mồi, Bùi Sát mở miệng, có chút chán chường.

“Sao vậy?” Thấy nàng kêu tên hắn, U Hi Nhiên quay đầu lại, trong mắt lóe sáng.

“Cái đó..... Ta tê chân, không đi được.....” Bùi Sát đứng tại chỗ, uất ức ngồi xổm xuống.

“Tê chân?” U Hi Nhiên hiển nhiên sợ run lên, nhưng chỉ là chốc lát đã bật cười, xoay người ngồi xổm xuống trước mặt Bùi Sát. “Vây đệ công tử.”

Bùi Sát do dự nhìn bóng lưng trước mặt, rốt cuộc vẫn hạ quyết tâm ra gói thuốc ra.

Giấy vừa mở ra, bột liền theo gió tan vào trong không khí, Bùi Sát ngừng thở, mắt thấy U Hi Nhiên khựng lại, ngay sau đó vô lực ngã xuống, trong lòng nàng chỉ cảm thấy áy náy, dù sao dọc đường người ta chỉ lo vắt óc tìm cách chọc nàng vui vẻ, mà nàng lại lợi dụng hắn.

Lúc lên đường, Bùi Sát chỉ tâm toàn tâm toàn cùng Bùi Nhiên tìm kiếm đường ra, thỏ trắng nhỏ trong tay ôn thuận nằm trong ngực nàng, không hề gây rắc rối.

“Nhanh, mấy người các ngươi qua bên kia tìm một chút, mấy người các ngươi theo ta sang bên này.....”

Hai người đi ước chừng nửa canh giờ đột nhiên nghe được một tiếng hô to, cách đó không xa có một đội người cầm đuốc đứng đó.

“Có phải bọn họ đang tìm chúng ta không?” Bùi Sát có chút sợ, xoay người nhìn Bùi Nhiên, thấy sắc mặt nàng ấy tái nhợt, hiển nhiên cũng nghĩ giống nàng.

“Nếu không tìm được nhiếp chính vương, các ngươi cũng mang đầu tới gặp ta! Đi mau!” Chỉ thấy dẫn đầu ra lệnh một tiếng, đám người xung quanh lập tức tản ra.

Trong lòng Bùi Sát cả kinh, thì ra là bọn họ tìm U Ly.

Chỉ là..... Không lẽ U Ly mất tích?

“Bọn họ tới đây rồi, A Sát, đi mau.....” Trong lòng đang suy nghĩ, Bùi Nhiên chợt đưa tay kéo nàng.

Bùi Sát vội vàng nhắc váy theo Bùi Nhiên ẩn vào rừng rậm.

Lúc này trời đã tối đen, đưa tay không thấy được năm ngón. Bùi Sát cùng Bùi Nhiên luồn lách nhanh chóng đi về phía trước, cho đến khi sau lưng không còn tiếng nói nữa, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

“Thật may là không bị phát hiện..... A ——” Bùi Sát đang vỗ ngực may mắn, đột nhiên lại trượt chân, phía dưới hắn là trống không, rõ ràng nghe được tiếng Bùi Nhiên kinh hô trên đầu, nhưng cũng không biết nàng lặn tới chỗ nào, chỗ ma sát với mặt đất đau rất, nàng đang đầu váng mắt hoa, thân thể chợt dừng lại, đột nhiên một tiếng kêu rên từ dưới người truyền đến. Ý thức của Bùi Sát không rõ, trước mắt bỗng tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Oan gia ngõ hẹp, gặp nhiếp chính vương

Sâu trong khu rừng thuộc hoàng gia, mấy chục người áo đen đang vây quanh một nam tử hắc y.

“Gia, lúc bọn thuộc hạ đuổi vào sâu trong rừng đã tìm được ngựa của nhiếp chính vương nhưng vẫn không thấy người đâu, tuy nhiên lại phát hiện cái này bên cạnh sườn núi, đoán rằng nhiếp chính vương đã ngã xuống sườn núi rồi.”

Nam tử áo đen nhận lấy mảnh vải rách do hắc y nhân đứng phía sau dâng tới. Vải gấm thượng hạng dùng tơ vàng chỉ thêu long vân (họa tiết hình rồng), ngay cả râu rồng cũng được thêu vô cùng tinh tế, vừa nhìn đã biết là đồ trong cung. Nam tử áo đen neho mắt vô chậ mảnh vải trong bàn tay, ra lệnh cho người sau lưng: “Sườn núi này là do lúc trước tiên đế muốn vây quét con mồi đã sai người đào ra khe núi sâu, chỉ có duy nhất một lối ra. Các ngươi canh chừng ở lối ra, lần này chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại.”

“Dạ!”

Đội hắc y nhân lui ra hết, nam tử áo đen mới chậm rãi đi về phía doanh trại.

“Gia, ngài đã trở lại, xảy ra chuyện lớn rồi!” Có thị vệ nhanh mắt nhìn thấy hắn, lập tức tiến lên.

“Chuyện gì?” Nam tử thần nhiên mở miệng, trong đôi mắt sáng như ngọc không hề có chút xao động nào.

“Thị vệ được phái đi tìm nhiếp chính vương chết hơn một nửa, những người trở về được báo lại trên đường gặp phải một đám thích khách võ công cao cường, chỉ sợ là nhiếp chính vương đã gặp phải bất trắc. Kiến vương tự mình dẫn một nghìn ngự lâm quân vào rừng trước, Hiền vương đích thân cưỡi ngựa đi, không chỉ vậy, Đoan vương với hộ vệ của ngài ấy không hiểu sao lại bị ngất trong rừng, Tần vương phi mất tích, hiện giờ doanh trướng bị hồng vương gia cũng dừng đi loạn nữa.”

Trong lòng nam tử áo đen cả kinh, ánh mắt khê xao động. Người của hắn vừa gặp hắn xong, cũng không báo lại chuyện này, như vậy chứng tỏ kẻ bọn thị vệ gặp phải không phải người của hắn..... Chẳng lẽ còn có người khác muốn đẩy nhiếp chính vương vào chỗ chết sao?

Bùi Sát cảm thấy đầu rất nặng, toàn thân từ trên xuống dưới đều như bị kim châm, đau đến muốn rách ra.

Nàng nhếch miệng mở mắt ra, trong tầm mắt mông lung đột nhiên phát hiện có một đôi mắt đang nhìn mình chăm chăm, con ngươi đen nhánh như vực sâu không thấy đáy, giống như sợi dây một cái là lập tức bị hút vào.

“A ——” Nàng hét lên một tiếng, hoảng sợ xòe tay che mắt lại, miệng kêu loạn: “Cút ngay..... Cút ngay..... Đồ đáng chết, mau cút ra chỗ khác.....”

“Ngươi nói ai là đồ đáng chết?” Đột nhiên một giọng nói rì rạc vang lên trên đỉnh đầu nàng, Bùi Sát kinh hãi, dù đang la hoảng cũng lập tức ngưng bật.

Nàng có chút khó tin thả tay xuống nhìn về phía cái bóng kia, đến lúc nhìn rõ là ai thì “vụt” một cái liền bật lên, rồi lại bởi vì đau nhức trên đùi đột nhiên truyền tới mà ngã lộn ra đất, đau tới nhe răng trợn mắt.

“Ai ui ——” Nàng kinh hô ôm chân.

“Ngu ngốc!” Người bên cạnh chỉ lạnh lùng phun ra một chữ rồi lại thần nhiên ngồi xuống bên cạnh đóng lửa, nhàn nhã nướng con mồi trong tay.

“Ngươi mới ngu ngốc!” Bùi Sát giận đến kêu lên, nhìn thấy hắn dùng ánh mắt lạnh lẽo quét tới thì bị dọa tới mức rụt cổ lại, không dám nói thêm lời nào.

Ngẩng đầu nhìn bốn phía, mọi thứ tối đen như mực, hòn đá phía dưới ấn vào người trên người sinh đau, Bùi Sát nhớ lại chuyện bị lặn xuống núi lúc trước, xem ra đau đớn trên người chính là do những cục đá này gây ra.

Chỉ là, tại sao U Ly cũng ở nơi này?

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Thịt thỏ và thịt người

Thấy nàng nhìn bằng ánh mắt nghi ngờ, U Ly lạnh lùng liếc nàng một cái, sau đó xé thịt con mồi trong tay đưa cho nàng, nói: “Có ăn hay không?”

Bùi Sát nuốt một ngụm nước bọt theo bản năng, cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, bây giờ tỉnh lại thật sự là đói đến phát sợ, hơn nữa, miếng thịt trong tay U Ly đang tỏa ra hơi nóng hầm hập, mùi thơm tỏa ra bốn phía, vô cùng hấp dẫn.

Nàng ra vẻ không tình nguyện vươn tay nhận lấy, nhìn thấy dưới đáy mắt U Ly thoáng qua vẻ khinh thường, nàng hung ác trợn mắt nhìn hắn, sau đó cũng không thèm làm bộ, há to miệng ngặm một miếng.

Mặc dù không có gia vị, vậy mà thịt này lại non mềm ngon miệng tới khác thường, ngon vô cùng. Bùi Sát kinh ngạc về tay nghề của U Ly, ngẩng đầu nhìn về người đang ăn rất tao nhã ở đối diện, có chút cả lăm hỏi “Đây là thịt gì?”

“Thịt thỏ.” U Ly thần nhiên liếc nàng một cái.

Hai chữ ngắn gọn khiến Bùi Sát bỗng nhiên cả kinh, ngay sau đó dường như nàng nhớ đến cái gì, nhìn bốn phía dò hỏi: “Lúc ta rơi xuống có ôm một thỏ, trên đùi nó còn bị thương, ngươi có thấy nó không?”

Thỏ bị thương tất nhiên không thể chạy xa.

Vừa dứt lời, không ngờ nghe vậy lại dùng ánh mắt U Ly “Ngươi rất ngu ngốc” nhìn nàng một cái, sau đó nhẹ nhàng khạc ra một câu: “Chẳng phải là ngay trong tay ngươi sao.”

Nhất thời Bùi Sát hoảng sợ tới mức ném thịt trong tay ra thật xa, lại liều chết nôn ọc. Nàng vươn tay vớ vào cổ họng, lại dùng sức ép bụng, lại liều mạng

nôn, đến cuối cùng nước mắt tràn ra đầy mi mà vẫn không nôn ra được chút nào.

U Hi Nhiên ngồi đối diện mặt mày hớn hơ, hần nói: “Ta đưa ngươi chỗ thịt ngon.”

Trong lòng Bùi Sát khó chịu, rốt cuộc không nhịn được bật khóc.

Một bên U Ly nhìn nàng, lạnh lùng lên tiếng: “Cũng chỉ là một con thỏ, có cần tới mức đấy không?”

“Đối với ngươi mà nói nó dĩ nhiên chỉ là một con thỏ, nhưng đối với ta thì.....” Đột nhiên Bùi Sát hô to ra tiếng, nhưng khi nhìn thấy con ngươi lạnh lùng của U Ly, toàn bộ lời nói phía sau đều bị nuốt ngược trở lại, nàng chỉ cảm thấy nói chuyện tình cảm với loại người máu lạnh này đúng là đàn gảy tai trâu.

Nàng dừng lại khóc thút thít, khô sở ngồi vào một bên, dựa vào vách đá sau lưng không nói lời nào.

U Ly nhìn nàng, con ngươi sâu thẳm đột nhiên càng thêm lạnh lẽo, ngay cả vẻ mặt cũng đã có phần khắc nghiệt: “Hôm nay ngươi sẽ vì một thỏ mà đau lòng, nhưng nếu có một ngày, ngươi bụng ăn không no, đói đến mức gần như tuyệt vọng, trong lòng chỉ còn ý nghĩ duy nhất là phải sống, đừng nói đặt trước mặt ngươi là một con thỏ mang đầy ý nghĩa, cho dù là thi thể của người thân ngươi, ngươi cũng ăn được.”

Cả người Bùi Sát run lên, không thể tin quay đầu lại, chỉ thấy U Ly đang tạo nhả ăn thịt, giống như khí lạnh sắc nhọn vừa phát ra chỉ là ảo giác của nàng.

Nàng ôm đầu gối nhìn hần hồi lâu, lại chợt thấy hần xé một phần thịt nhỏ đưa cho nàng: “Ngày mai còn phải tiêu hao thể lực, nếu muốn còn sống đi ra ngoài, trước hết đừng có để mình đói quá mà hôn mê.”

Bùi Sát phân vân một lúc, thấy U Ly đưa thịt lại gần thêm, nàng do dự một chút, cuối cùng vẫn đưa tay nhận lấy.

Không cảm nhận được thịt trong miệng có ngon hay không, mặc dù nhạt như nước ốc, nàng cũng ép buộc mình phải nuốt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Chăm sóc ban đêm

Không cảm nhận được thịt trong miệng có ngon hay không, mặc dù nhạt như nước ốc, nàng cũng ép buộc mình phải nuốt xuống.

Bụng no rồi, đau đớn trên người dường như cũng giảm bớt một ít, Bùi Sát dựa vào vách đá muốn nhắm mắt ngủ, lại chợt cảm giác trước mắt tối sầm lại, hần là U Ly đứng dậy đi tới trước mặt nàng.

Thân thể Bùi Sát chấn động, chợt ngồi thẳng người, không nói lời nào, lại cực kỳ phòng bị nhìn hần chằm chằm.

U Ly cười lạnh một tiếng, ngồi xổm xuống, đưa tay nhắc bắp chân nàng lên.

Ấm áp từ lòng bàn tay của hần truyền lan tới trên đùi, Bùi Sát kinh hãi, kêu lên theo bản năng: “Ngươi muốn làm gì, hí ——” Nàng vừa cử động, đau đớn trên chân chợt lan vào tận cốt tủy, đau tới mức không nói nên lời.

U Ly lại dùng ánh mắt “Ngươi rất ngu ngốc” nhìn nàng, lâu sau mới lên tiếng nói: “Nếu không phải ngươi ngã ở trên người bồn vương, coi bồn vương thành đệp thịt, ngươi chỉ có vài vết thương nhỏ như vậy thôi sao?”

Trong nháy mắt Bùi Sát trợn trừng hai mắt, miệng thiếu chút nữa đã há thành hình chữ “o”, U Ly lạnh lùng nhìn nàng một cái, thò tay tháo giày của nàng.

Mu bàn chân sưng phù lên, ngay cả mắt cá chân cũng sưng không nhìn ra hình dáng ban đầu, chỉ chạm khẽ cũng đau. Biết hần đang kiểm tra thương tích cho mình, Bùi Sát cũng không tiện nói gì, để mặc hần.

U Ly nhìn vào mắt nàng, cũng không biết là đang suy nghĩ gì, con ngươi sâu thẳm khiến trong lòng Bùi Sát run lên. Một lát sau, hần lấy ra một hộp thuốc cao từ trong vạt áo trước ngực.

Ngón tay thon dài mở chốt, bên trong là nửa hộp dược cao màu xanh nhạt. Hần thoa dược cao thoa lên chỗ bị sưng, Bùi Sát cảm nhận được cảm giác mát mẻ, lạnh lẽo như tơ lụa thấm vào tim gan, cực kỳ thoải mái, trong nháy mắt đó, cảm giác đau trên chân giảm đi không ít.

“Cầm lấy, mỗi ngày bôi ba lần, không quá ba ngày, chân của ngươi sẽ hoàn hảo như ban đầu.” U Ly ném hộp thuốc vào trong tay nàng, sau đó tự chọn một vị trí ngồi xuống, nhắm mắt lại.

Bùi Sát hiếu kỳ cầm lọ dược cao, không ngờ thuốc này lại tốt như vậy, nếu bình thường chân bị thương nặng như vậy, không qua năm sáu ngày chỉ sợ là khó có thể xuống giường được.

Nàng như nhặt được trân bảo nhét vào trong ngực, ngay sau đó lại nhìn U Ly giống như ngủ thiếp đi bên cạnh một cái, yên tâm kéo chặt vạt áo dựa vào vách đá ngủ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đông lửa dần dần lụi đi, tiếng sói tru thỉnh thoảng vang lên trên đỉnh đầu, Bùi Sát bị lạnh mà tỉnh lại, vừa thấy rét vừa thấy sợ. Nhìn sang U Ly hình như đã ngủ thiếp đi, gò má trắng mịn, đường cong khuôn mặt sắc nét, nhất thời nàng không khỏi ngây dại.

Nghe nói người môi mỏng thường bạc tình, cũng không biết có đúng hay không.

Mà người này mặc dù thường ngày khí thế khiếp người, nhưng hiện tại nhìn hẩn nhắm mắt lại cũng thu lại hơn phân nửa khí thế, xem ra càng giống như người bình thường, để cho người ta có thể đến gần một chút. Bùi Sát thử dịch người, không ngờ lúc này U Ly lại đột nhiên mở mắt ra, dọa nàng sợ đến mức vội vàng quay đi.

Sau lưng truyền tới tiếng động, sau đó bên cạnh đột nhiên nhiều thêm một người, giọng nói của U Ly dường như mang theo ý cười: “Lạnh rồi? Tạm thời bôn vương đành hi sinh làm đệm thịt cho người một lần nữa.”

Hắn vươn tay, Bùi Sát mè neho xoay người lại nhìn hắn, nhìn thấy hai cánh tay đang xòe ra, sắc mặt đỏ lên, trong nháy mắt đó, cũng không biết thế nào, đầu lại nóng lên, chợt nhào vào trong ngực U Ly.

Hơi ẩm phả vào mặt, mùi long tiên hương trên người hắn quanh quẩn ở chóp mũi cực kỳ dễ ngủ. Một khắc kia trong đầu Bùi Sát chỉ còn lại tin tưởng, bất chấp tất cả nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Gặp chuyện

Hơi ẩm phả vào mặt, mùi long tiên hương trên người hắn quanh quẩn ở chóp mũi cực kỳ dễ ngủ. Một khắc kia trong đầu Bùi Sát chỉ còn lại tin tưởng, bất chấp tất cả nhắm mắt ngủ.

Giấc ngủ này cực kỳ thoải mái.

Khi tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu lên mặt, Bùi Sát tỉnh táo lại.

Trên người đắp áo khoác màu đen của U Ly, nhìn xung quanh cũng không thấy bóng dáng của hắn. Chỉ là hoàn cảnh hiện tại ngược lại khiến nàng bối rối.

Đêm qua trời tối nhìn không rõ ràng, giờ đã nhìn rõ, xung quanh mênh mông vô tận. Vị trí nàng đang ở hình như là một đáy cốc, trên vách đá thật cao mờ hồ có thể thấy được một khu rừng thật rộng. Bùi Sát kinh ngạc nghĩ tới hôm qua chắc là từ chỗ cao như vậy ngã xuống, nhớ tới lại sợ.

Quay người lại thì thấy U Ly ôm đồ đi từ đằng xa tới, vì ngược nắng nên Bùi Sát không thấy rõ vẻ mặt của hắn, một khắc kia lại cảm thấy cực kỳ thoải mái.

“Ăn mấy thứ này rồi chúng ta lập tức lên đường, chân của người, có thể đi không?” Thấy nàng đã tỉnh rồi, U Ly cất tiếng hỏi.

Bùi Sát thử hoạt động chân. Mặc dù cổ chân còn đau nhưng đã tốt hơn tối hôm qua nhiều, lại đi vài bước, tuy là khập khểnh nhưng miễn cưỡng cũng có thể đứng vững.

U Ly giống như hài lòng gật đầu một cái, đưa đồ trong tay cho nàng. Bùi Sát nhận ra là một ít quả dại.

Sau đó hắn nhặt áo khoác của mình mặc vào, giương mắt nhìn bốn phía nói: “Nơi này chỉ có một lối ra, đợi ta dẫn người đi ra ngoài.”

Bùi Sát yên lặng gặm hết trái cây, gật đầu một cái.

Chỗ này cách lối ra có chút xa, Bùi Sát đi một lát lại cảm thấy chân bắt đầu đau nhức, chỉ là nhìn phía trước thấy U Ly về mặt thành thật tìm đường, cuối cùng nàng vẫn không mở miệng, cắn răng kiên trì.

Cũng không biết là đã dẫm vào cái gì, Bùi Sát thét một tiếng kinh hãi ngã xuống đất, móng đau rát. Phía trước U Ly cau mày ngừng lại nhìn nàng, lâu sau mới nhảy hai bước đi tới trước mặt nàng, duỗi tay nói: “Còn đi được nữa không?”

Bùi Sát thấy hắn chỉ cau mày mà không có dấu hiệu tức giận, do dự một lúc vẫn lắc đầu một cái.

“Đau chân.” Nàng uất ức lên tiếng nói.

U Ly liếc mắt nhìn chân của nàng một cái, lúc này Bùi Sát mới chú ý tới trên giày lại thăm ra vết máu.

U Ly hí mắt, vẻ mặt tuy không biến hóa nhưng lại ngồi xổm xuống, thay nàng xem xét vết thương ở chân.

Trên chân hẳn là bị thứ gì đó đâm vào.

Một cục đá bén nhọn xuyên qua giày đâm vào chân, máu này chính là từ vết thương chảy ra.

U Ly nhìn mu bàn chân sưng phù của nàng, thậm chí còn sưng to hơn hôm qua, đồng tử hơi thu nhỏ lại, nhìn nàng nói: “Theo tốc độ của ngươi, dù hôm nay chúng ta ra khỏi sơn cốc cũng chỉ có thể ở trong rừng cây. Lên đi.”

Dứt lời hẳn xoay người ngồi xổm xuống, quay lưng đối diện với nàng, Bùi Sát kinh ngạc một chút, lâu sau mới phản ứng kịp, hẳn là hẳn muốn công nàng. Mỗi nàng giác công lên, ngay cả bản thân cũng không nhận ra, sau đó cắn răng bò lên.

Bà vai U Ly rất dày, gối lên cực kỳ thoải mái. Bùi Sát nằm trên lưng hẳn, nhìn ót hẳn tới ngấn người: người này, hình như cũng không kinh khủng tới như vậy.

Cõng suốt một đường, vậy mà U Ly không thở gấp tiếng nào, Bùi Sát kinh ngạc đồng thời cũng rất vui vẻ. Mắt thấy sắp ra tới cửa sơn cốc, U Ly lại đột nhiên đứng lại thả nàng xuống: “Từ chỗ này ra ngoài tiếp tục đi thẳng về phía trước là có thể thấy đại doanh.”

Bùi Sát kinh ngạc nhìn hẳn xoay người muốn đi, bật thốt lên: “Ngươi để ta lại đây?”

U Ly quay đầu nhìn nàng, trong con ngươi đầy lạnh lẽo: “Dù sao đi nữa cũng không chết được, cho dù ngươi ở lì đây không chịu đi thì cũng sẽ có người đến tìm ngươi.”

Bùi Sát há miệng, mắt thấy bóng dáng hẳn biến mất ở đầu đường mới giật mình bò dậy.

Con bà nó, không dựa vào ngươi, lão nương đi hay ở cũng vậy thôi!

Nàng giùng giăng đứng dậy, vừa trách móc vừa kéo cái chân bị thương, từng bước từng bước đi về phía cửa sơn cốc.

Ngoài dự đoán, ở cửa ra lại có thi thể của người.

Trên đất máu chảy tràn, trong lòng Bùi Sát kinh hãi, khó khăn bước qua thi thể, nàng không nhịn được run sợ.

Chỗ này hình như trước đây không lâu đã trải qua một cuộc ác chiến, nói cách khác, lúc U Ly mới ra đã gặp phải những người này?

Như vậy, những người này, chính là hẳn giết? Nàng nhìn bốn phía, không nhìn thấy bất kỳ ai, trong lòng nhất thời không biết là khẩn trương hay là cái gì, như ma xui quỷ khiến nhặt một thanh kiếm trên đất, lớn tiếng hô lên: “Này, ngươi đang ở đâu?”

“U Ly, ngươi đang ở đâu.....”

Trả lời nàng là tiếng vọng.

Trong lòng Bùi Sát nóng nảy, không khỏi kéo cái chân bị thương tìm kiếm khắp nơi trong rừng, cũng không biết là đi tới nơi nào, đột nhiên giống như nghe được tiếng kêu thảm thiết truyền đến. Trong lòng nàng kinh hãi, vội vàng trốn sau một cây đại thụ nhìn về phía âm thanh truyền tới, quả nhiên thấy một bóng dáng quen thuộc. Còn chưa kịp mừng rỡ, nàng tròn mắt nhìn mười mấy người áo đen đang vây xung quanh hẳn, những người áo đen kia chiêu chiêu hiểm độc như muốn đẩy hẳn vào chỗ chết, liễu mạng đâm kiếm lên người hẳn, mắt thấy trước mặt hẳn có bốn năm người quần lay, phía sau còn có người nâng kiếm nhắm thẳng vào lưng, nàng không chút nghĩ ngợi xông ra ngoài.

“Cẩn thận ——

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Kinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Mùi vị của ngươi, Bồn vương rất thích!

Huy kiếm muốn ngăn cản, nhưng là kiếm chiêu bén nhọn đâu phải là thứ nàng có thể đỡ nổi.

U Ly kéo nàng một cái, tránh thoát kiếm thế, giậm dừ trực tiếp hét lên: “Ngươi điên rồi à!”

Bùi Sát bĩu môi, đang muốn nói chuyện lại thấy người áo đen xông lên, U Ly vội vàng huy kiếm ngăn cản. Vốn dĩ một mình hẳn còn có thể đối phó, nhưng hiện tại lại thêm một người... U Ly cau mày, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai bức lui cả đám người áo đen mấy bước, ngay sau đó chuyển

người một cái, nhanh chóng nói với Bùi Sát: “Đi!”

Hắn lôi kéo Bùi Sát nhanh chóng chạy vào rừng sâu, nhưng đau đớn trên đùi truyền đến thấu tim, mới chạy mấy bước Bùi Sát liền khổ sở không ngừng. U Ly như chú ý tới ánh mắt của nàng, tay vừa động liền kéo nàng vào trong ngực, sau đó tung người lên cao. Bùi Sát chỉ cảm thấy gió lướt qua vành tai, ôm chặt hông của hắn theo bản năng. Đợi tới lúc nàng xoay người lại, sau lưng đã không có đám người áo đen kia, trong rừng rậm to như vậy chỉ nghe thấy tiếng hai người thở dốc.

U Ly buông nàng ra, dựa vào một cây đại thụ, đợi hô hấp đều đặn, hắn quan sát Bùi Sát từ trên xuống dưới một lượt, nói: “Lúc trước bốn vương còn tưởng rằng ngươi là một nha đầu khéo léo hiểu chuyện, lại không nghĩ rằng ngươi cả gan làm loạn như vậy.”

Bùi Sát khó lắm mới ngưng thở gấp, nghe được những lời này rõ ràng không phục: “Này, vừa rồi ta đã giúp ngươi, ngươi có biết cảm kích chút nào không vậy?”

“Không có ngươi quấy rối, đám người kia sớm muộn cũng thành vong hồn dưới kiếm bốn vương.”

Con ngươi sâu thẳm của U Ly thoáng qua vẻ hung dữ, Bùi Sát nhìn ở trong mắt, kinh ngạc há miệng, lâu sau mới nói: “Tại sao những người kia đuổi giết ngươi?”

U Ly nhìn nàng một cái, hồ hững nói tránh đi: “Theo con đường này đi về phía trước, sau nửa canh giờ quẹo phải đi thẳng là có thể đến doanh trường.”

Dứt lời hắn xoay người đi về phía ngược lại, Bùi Sát kêu lên một tiếng, nhảy lò cò kéo lấy tay áo của hắn, thấy hắn lạnh lùng liếc về thì vội vàng buông lỏng tay ra, ngưng ngưng nói: “Ngươi không trở về cùng ta sao?”

“Vi sao bốn vương phải đi chung với ngươi?” U Ly dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc nhìn nàng, thấy vẻ mặt nàng hoảng sợ, ngược lại còn cười châm chọc. “Ngươi yên tâm, ngươi bọn họ muốn giết là bốn vương, chỉ cần ngươi không đi theo bốn vương, tự khắc sẽ không có nguy hiểm gì.”

Bùi Sát mới chợt hiểu ra, nhưng khi nhìn hắn đi phía trước, nàng lại kéo lấy tay áo hắn một lần nữa, kiên trì nhảy đến trước mặt hắn nói: “Nhưng mà, nếu như ngươi trở về chẳng phải là đi chịu chết sao?”

U Ly cười nhạt một tiếng, “Chịu chết?” Vẻ mặt hắn trong nháy mắt trầm xuống, lạnh lẽo trong mắt như có thể đóng băng người khác. “Động bốn vương trước, bọn họ cần biết mình có bao nhiêu phân lượng, nếu không.....”

Hắn không nói ra từ phía sau, Bùi Sát lại run rẩy theo bản năng, có chút khó lòng nhìn về phía hắn, một lúc lâu mới gật đầu một cái nói: “Vậy tự ngươi cẩn thận.”

Nàng nhỏ giọng nói, sau đó lùi vài bước. U Ly nhìn nàng một cái, chợt nở nụ cười, cuối cùng còn cười ra tiếng. Bùi Sát kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ liếc mắt một cái, nàng liền quay người. Ngày thường U Ly vốn đã cực kỳ đẹp trai, thể nhưng vẻ mặt cứ luôn lạnh lùng, hai tròng mắt ấy khiến người ta vô cùng sợ hãi. Nhưng giờ phút này, toàn bộ bên nhon trong mắt hắn đều biến mất, mắt phượng có chút ranh mãnh nhìn Bùi Sát, sáng chói như ngôi sao. Trong nháy mắt đó, Bùi Sát chợt nghĩ đến bốn chữ: khuyên quốc khuyên thành.

Nàng ngo ngác nhìn, chợt thấy U Ly đột nhiên đưa tay đẩy nàng lui về phía sau, Bùi Sát chỉ cảm lưng mình tựa lên một gốc cây, còn chưa kịp phản ứng, U Ly đã cúi người xuống, cúi đầu ngăn lại môi của nàng.

Mùi long tiên hương quần quanh chớp mũi, mùi vị vừa quen thuộc vừa xa lạ, nhất thời Bùi Sát lại không phản ứng kịp, ngo ngác để mặc hắn công thành chiếm đất.

Nụ hôn của hắn hoàn toàn khác U Cầm Ca, từ trước đến giờ U Cầm Ca luôn dịu dàng, nhưng hắn lại vô cùng bá đạo, như muốn tạc cả người nàng vào trong xương tủy, Bùi Sát bị hôn tới đau, muốn giãy giụa, thể nhưng hắn lại kịp thời đưa tay ôm chặt người nàng, lần này, Bùi Sát hoàn toàn tỉnh táo lại, trên mặt nóng bừng.

Nhưng làm gì, cho dù là tay hay là chân đều bị hắn ngăn chặn, liên tiếp cản cũng bị hắn giữ hàm không thực hiện được, không thể động đậy chút nào. Bùi Sát cảm tức nhìn hắn, cũng không biết trải qua bao lâu hắn mới buông tay, vẫn chưa thỏa mãn khẽ liếm khóe môi. Một khắc kia nhìn lại cực kỳ có cảm giác sắc đẹp thay cơm, khiến sắc mặt Bùi Sát bạo hồng.

U Ly nhìn nàng bằng ánh mắt thâm thúy, nụ cười bên khóe môi càng sâu, hắn nghiêng người nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Mùi vị của ngươi, bốn vương rất thích.”

Bùi Sát đột nhiên ngẩng đầu, U Ly đã cất bước đi, để lại một mình nàng đứng tại chỗ, vuốt đôi đầu nhức ngán người.

Một lúc lâu sau nàng mới phản ứng được, ảo não vò tóc: Ai nha, ngưng chết rồi. Lúc này vậy mà còn làm hoa si được.

Nàng vội vàng đi về phía ngược lại, gần như là dùng sức chạy.

Chỉ là người còn chưa đi ra hai bước, đột nhiên lại thấy xa xa có một nhóm người áo đen nâng kiếm chạy như bay tới, sắc mặt nàng đại biến, ngay cả giọng nói cũng trở thành run rẩy, hô lớn: “U..... U Ly ——”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Có nguyện ý làm nữ nhân của bốn vương không?

Chỉ là người còn chưa đi được hai bước, đột nhiên xa xa lại thấy một nhóm người áo đen cầm kiếm chạy như bay tới, sắc mặt nàng đại biến, ngay ả giọng nói cũng run rẩy hô lớn: “U..... U Ly ——”

Nàng cấp tốc lui về phía sau chạy đi, thế nhưng bởi vì chạy quá mau mà ngã mạnh xuống đất, trong miệng toàn đất là đất.

“Ngu ngốc!” Bên cạnh có người ngồi xổm xuống kéo nàng vào trong ngực, nhất thời Bùi Sát uất ức muốn khóc, nhưng sau lưng ánh đao lờ lờ, nàng buộc phải hít sâu cổ nén, về mặt đau khổ hỏi U Ly: “Làm sao bây giờ?”

U Ly nhìn về phía sau nàng, trong con ngươi bí hiểm lại đột nhiên toát ra ý cười: “Bọn chúng tôi đúng lúc lắm.”

Bùi Sát không hiểu gì, cái gì gọi là tới đúng lúc? Một giây kế tiếp nàng đã hiểu được, bởi vì U Ly còn chưa dứt lời, bên tai đã lướt qua một trận gió mạnh, quay đầu nhìn lại, không hiểu sao hắc y nhân lại biến thành hai tốp, đột nhiên không biết từ chỗ nào nhảy ra một đám người bao vây đám hắc y nhân lại. Bùi Sát trợn mắt há hốc mồm, chỉ cảm trước mắt đều là máu, nàng hét lên một tiếng, vùi đầu tụt vào trong ngực U Ly.

Những người đó ra chiêu bén nhọn tàn nhẫn, một kiếm hạ xuống tất thấy máu, mặc dù Bùi Sát từng thấy cảnh đánh người nhưng cũng chưa từng nhìn qua cảnh giết người, nhất thời không khỏi sắc mặt trắng bệch, toàn thân phát run.

Chợt, nàng chỉ cảm thấy bên hông bị xiết chặt, U Ly nghiêm túc nói với nàng một câu: “Đi!”

Nàng còn chưa kịp phản ứng, U Ly đã ôm nàng lên, thân thể nhanh chóng hướng phi ra bên ngoài cánh rừng.

Bùi Sát kinh hô, ôm chặt cổ hần, lúc này mới nhìn lại, chỗ hai người đứng ban nãy lại xuất hiện một đám hắc y nhân, có lẽ là đám hắc y nhân đã đuổi theo lúc đầu, nhưng ở đó đã có người của U Ly ngăn cản, cho nên nhất thời chúng cũng không đuổi kịp.

Đi thật xa, tới chỗ không còn nghe được tiếng đánh nhau nữa thì U Ly ngừng lại tụt vào một gốc cây thô to, mắt sáng quắc nhìn nàng chằm chằm.

Bùi Sát bị nhìn tới sợ hãi, đang muốn mở miệng hỏi, bỗng nhiên vật áo trước ngực bị xé rách, lộ ra làn da trắng nõn bên trong, ngực phập phồng như ẩn như hiện.

Nàng kêu lên một tiếng, vội vàng vờn tay che lại, U Ly chợt thả nàng xuống, Bùi Sát cả kinh, vốn là động tác che ngực lại biến thành ôm chặt lấy hông của hần, không để cho mình trượt chân ngã.

“Có nguyện ý làm nữ nhân của bốn vương không?”

Nàng còn chưa hồi hồn, chợt nghe được một giọng nói lướt qua bên tai.

Bùi Sát kinh ngạc ngẩng đầu lên, đồng thời U Ly cũng nâng mặt nàng lên, ánh mắt nóng rực, con ngươi sâu thẳm lại chuyên chú đến mức khiến người ta mê muội.

“Hả?”

Bùi Sát ngơ ngác nhìn hần, sau khi ý thức được hần hỏi cái gì thì khuôn mặt đỏ rực, khăn trang lui về phía sau một bước ấp úng nói: “Ta là Tấn vương phi, người là nhiếp chính vương, giữa chúng ta..... Sao có thể?”

U Ly neho mắt nhìn nàng lui về phía sau, nhìn thấy trên mặt nàng đỏ ửng, khóe môi lại cong lên, sau đó hần lười biếng tụt vào thân cây phía sau, hai tay dù bận vẫn ung dung nói: “Tới đây!”

Bùi Sát liếc hần một cái, trong lòng đột nhiên thấy khăn trang. Muốn nàng qua đó làm gì?

Thấy nàng đứng im không nhúc nhích, U Ly lại lên tiếng: “Sao vậy, chẳng lẽ còn sợ bốn vương ăn người à? Cho dù bốn vương sót ruột cỡ nào cũng quyết không lựa chọn một chỗ thế này.” Hần vừa nói vừa nhìn quanh bốn phía, ánh mắt kia mập mờ càng khiến Bùi Sát không biết làm sao.

Tự cổ vũ cho mình thêm chút can đảm, Bùi Sát ngẩng đầu lên nhìn hần, về mặt thấy chết không sờn nói: “Qua thì qua!”

Nàng nhảy một bước lại gần U Ly, nhưng U Ly vẫn bất động, thản nhiên nhìn nàng, Bùi Sát cắn răng, sau khi tính toán khoảng cách thì quyết định nhảy thêm ba bước nữa.

Nhưng mà bước thứ ba chưa xong, Bùi Sát chỉ cảm thấy bên hông căng thẳng, ngay sau đó trời đất quay cuồng, U Ly lại trực tiếp đè nàng trên mặt đất.

“Nói đi, ngươi cũng thích bốn vương đúng không?” Hần thối lên gò má nàng, hơi cúi đầu, muốn chạm vào môi nàng.

Cả mặt Bùi Sát đỏ bừng, phát hiện trên bụng có gì đó, xấu hổ chỉ thiếu điều tìm cái lỗ chui xuống Đúng là không biết làm thế nào, tình huống này tuyệt đối không thể chọc giận hắn, Bùi Sát thả hạ mi mắt, điều chỉnh hô hấp, há miệng nói: “Ta.....”

Mới nói được một chữ, môi đã bị chặn lại. Bùi Sát trợn mắt hốc mồm.

Đây là lần hôn thứ mấy trong ngày rồi?

Một cái hôn sâu, U Ly lập tức buông nàng ra, dường như cười đến cực kỳ đắc chí: “Người không cần vội vã trả lời bốn vương, chờ sau khi hỏi kinh, bốn vương sẽ cho người cơ hội nói ra đáp án.”

Bùi Sát kinh ngạc không nói được gì, trong lòng lại vô cùng muốn đập cho nam nhân vừa phúc hắc vừa vô sỉ đang đè trên người nàng một phát.

“Hoàng thúc ——”

“Vương gia ——”

Đột nhiên lại có tiếng gọi vang vọng khắp rừng, U Ly ngừng cười, rốt cuộc Bùi Sát cũng tìm được cơ hội đẩy hắn ra.

U Ly lại cười một tiếng, sau đó thản nhiên đứng lên, xòe tay trước mặt Bùi Sát.

Bùi Sát hung ác trợn mắt nhìn hắn, cực kỳ có ý thức tay làm hàm nhai bám vào cây nhỏ bên cạnh để đứng lên.

U Ly hít mát lại, trong mắt âm u, nhưng Bùi Sát biết bây giờ hắn đang sáng khoái lắm, bởi vì hôm nay từ đầu tới đuôi nàng đều đóng vai tiểu bạch thỏ, mà hắn từ đầu tới giờ chính là một con sói, hơn nữa còn là một con sói xám lớn muốn nuốt nàng vào bụng, ăn sạch sành sanh xương vụn cũng không thừa .

Mặc dù đúng là hắn đã cứu nàng.

Bùi Sát phì mũi đứng lên, đột nhiên có tiếng gọi vọng tới, cả người nàng cứng đờ, kinh ngạc nhìn về phía bia rừng, xa xa, một bóng trắng rơi vào mi mắt, tiếng gọi vừa rồi phát ra từ chỗ của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Kẻ phản bội bốn vương, kết quả chính là như vậy

Bùi Sát phì mũi đứng lên, đột nhiên có tiếng gọi vọng tới, cả người nàng cứng đờ, kinh ngạc nhìn về phía bia rừng, xa xa, một bóng trắng rơi vào mi mắt, tiếng gọi vừa rồi phát ra từ chỗ của hắn.

Rất dễ nhận thấy, trong nháy mắt Bùi Sát xoay người, U Cầm Ca cũng nhìn thấy bọn họ.

Nhìn thấy một đám người chạy tới bên này, Bùi Sát cúi đầu theo bản năng.

Suy nghĩ xem ở nơi rừng sâu hoang vắng này, Tấn vương phi biến mất một ngày lại ở cùng với nhiếp chính vương, nếu để người khác biết không biết sẽ có cảm tưởng gì?

Quả nhiên, lúc mọi người thấy nàng thì trên mặt đều có vẻ cổ quái, mà U Cầm Ca đứng giữa bọn họ nhất thời lại trở thành tiêu điểm.

Trái lại, thẳng thắn U Ly này không ngờ lại có chút xấu hổ, nhưng vẫn lười biếng tựa vào thân cây như cũ, con ngươi sâu thẳm nhìn lướt qua mọi người một lượt, lúc dừng lại ở chỗ U Cầm Ca thì thích thú nói: “Tấn vương tới quả nhiên đúng lúc.”

U Cầm Ca thu lại tầm mắt vẫn luôn chú ý tới Bùi Sát, thản nhiên nhìn U Ly cười yếu ớt: “Hoàng thúc có thể để cho chúng cháu tìm thấy dễ dàng như vậy, một đêm này, chúng cháu đã tìm ở rất nhiều chỗ, cũng may hoàng thúc bình yên vô sự.”

U Ly cười nhạo một tiếng, lạnh lẽo trong mắt sắc nhọn như đao: “Đương nhiên là phải bình yên vô sự, nếu không có người sẽ mừng rỡ như điên rồi.”

U Cầm Ca nghe vậy cười nhạt, không để lại dấu vết nói: “Hoàng thúc nói đùa rồi.”

U Ly lạnh lùng liếc qua đầu, nhìn thoáng qua đám vương gia một lượt, chột khe cười nói: “Quả thật bốn vương đang nói đùa.”

Dứt lời hắn nhẹ đi vài bước, đi tới trước mặt một tên giống như hộ vệ. Bùi Sát chú ý tới, lúc hộ vệ kia nhìn thấy hắn, sắc mặt cũng thay đổi, sau đó còn chưa đợi U Ly có thêm động tác gì đã tự quỳ xuống đất, cả người run rẩy nói: “Thuộc hạ hộ chủ bất lực nên mới để vương gia rơi xuống đáy cốc, xin

vương gia thứ tội.”

“Hộ chủ bắt lực?” U Ly cười lạnh. “Nếu thật sự là hộ chủ bắt lực, tại sao người lại biết bốn vương ngã xuống đáy cốc? Nếu biết bốn vương ngã xuống đáy cốc thì vì sao không cứu, ngược lại bây giờ mới xuất hiện ở đây?”

Ngay từ lúc U Ly hỏi ra vấn đề thứ nhất thì sắc mặt người nọ đã trắng bệch như tờ giấy, U Ly cũng không thèm nhìn hắn, chợt rút kiếm ra, Bùi Sát không còn chưa kịp nhìn thấy hắn ra tay như thế nào đã thấy hộ vệ kia ngã trong vũng máu, hai mắt trợn tròn, máu ngực chảy đầy đất.

Nàng đột nhiên hét lên một tiếng ôm đầu, U Cầm Ca nhìn nàng một cái, cả người không nhúc nhích. Đám người xung quanh như đã bàn trước với nhau, đồng loạt cúi đầu, không một ai dám tiến lên ngăn cản.

U Ly liếc nhìn phản ứng của mọi người, cười lạnh: “Kê phản bội bốn vương, kết quả chính là như vậy.”

Mọi người hơi biến sắc, hắn cũng không muốn quản, phi thân lên con ngựa thị vệ sớm chuẩn bị xong, giục ngựa quay đầu lại đến trước mặt Bùi Sát, xòe tay ra nói: “Lên đây!”

Sắc mặt đám người xung quanh lại thay đổi lần nữa.

Chưa nói đó là Tần vương phi, hiện giờ Tần vương cũng đang ở chỗ này, sao hắn có thể tùy ý làm bậy như vậy.

Thấy Bùi Sát bất động, cánh tay vươn ra của U Ly vẫn không thu lại chút nào.

Mà U Cầm Ca đứng một bên lại không nói lời nào, cũng không ngẩng đầu nhìn Bùi Sát.

Bùi Sát kinh ngạc nhìn cánh tay đang vươn ra của U Ly, thậm chí trên tay áo còn dính máu, trong lòng kinh hãi, không nhận được lui về phía sau.

Nàng dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía U Cầm Ca, nhưng U Cầm Ca vẫn không ngẩng đầu. Bùi Sát bất đắc dĩ, dưới ánh mắt bức người của U Ly cuối cùng vẫn phải đưa tay ra.

Trên tay hơi nặng, lập tức nàng bị kéo lên lưng ngựa. U Ly ôm chặt nàng, vung roi, con ngựa liền nghênh ngang rời đi, để lại cả đám đứng tại chỗ, vẻ mặt khác nhau.

“Tam ca.....”

Mọi người lục tục đi xa, tại chỗ chỉ còn lại hai người U Cầm Ca, U Quý Minh, U Quý Minh do dự một chút rồi cuộc mở miệng nói: “Tam ca, ca đừng tức giận, trong mắt nhiếp chính vương luôn luôn không có người, hắn.....”

“Ca không có tức giận.” U Cầm Ca chợt nâng mắt nhìn hắn, ánh mắt thản nhiên. “Hôm nay hắn giết hộ vệ kia ý muốn cảnh cáo chúng ta, nhưng lần sau, chưa chắc chúng ta không được hắn.”

U Quý Minh ngẩn ra, còn muốn nói điều gì, trong đầu chợt thoáng qua cảnh U Ly ôm Bùi Sát rời đi lúc nãy, cuối cùng vẫn ngậm miệng.

Hành động của U Ly hôm nay đơn giản là muốn làm nhục U Cầm Ca. Trước mặt mọi người hắn lại mang theo Tần vương phi rời đi, tình cảnh này, chỉ sợ sau hôm nay sẽ truyền khắp hoàng cung, không nói tới việc thể diện của Tần vương mất sạch, chỉ sợ sẽ càng dễ cho người trong thiên hạ nhạo báng. Thù lớn như thế, sao có thể nhịn được.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Lửa giận của Đoan vương

Trở lại chỗ ở, mọi người thấy Bùi Sát ở cùng một chỗ với U Ly thì đều không dám nhìn lâu.

Lăng Họa Phiến vốn là muốn nghênh đón U Ly, nhìn từ xa thấy hắn đi cùng Bùi Sát thì chỉ nâng trán nói một câu: “Ai gia mệt mỏi.” Liền dẫn cả đám cung nhân rời đi.

Mà có tình trong đám người này, thủy chung có một người mặc cho người khác khuyên như thế nào cũng không chịu đi, nhìn chằm chằm vào hai người trên lưng ngựa kia.

Bùi Sát xa xa liền thấy chỗ đó có rất nhiều người đang chờ nghênh đón, nhất thời không dám ngẩng đầu.

U Ly dẫn đầu xoay người xuống ngựa, hắn quay đầu lại vươn tay nhìn Bùi Sát, Bùi Sát nhìn mắt hắn, chỉ cảm thấy đứng ngồi không yên, cuối cùng vẫn phải đưa tay cho hắn, bị U Ly ôm xuống.

“Vương phi!” Thấy chân nàng bị thương, có cung nhân lập tức tiến lên đỡ.

Bùi Sát bị nhiều người đỡ lấy mang đến doanh trướng của mình, sau lưng, có một người lại trực tiếp đi theo.

Bùi Sát nhìn mất hần, vội vàng quay đầu, U Hi Nhiên cũng không nói chuyện, cho đến khi mọi người nâng nàng hỏi doanh trướng, lúc này mới đứng ở cửa lạnh lùng nhìn nàng nói: “Thế nào? Bị thương? Không phải nghĩ hết phương pháp chạy trốn? Vì sao lại cùng hoàng thúc lười kéo một chỗ?”

Bùi Sát thấy giọng nói của hần khí thế bức người, biết rõ mình đuối lý, không mở miệng, chân chừ đứng tại chỗ.

“Thế nào? Hiện tại cảm?” U Hi Nhiên rõ ràng có chút thờ hờn hển.

Thấy Bùi Sát bất động như cũ, hần dứt khoát tự mình ngồi ở một bên băng ghế uống trà, buồn bực không nói.

Bùi Sát lặng lẽ ngẩng đầu nhìn mất hần, thấy vẻ mặt hần tức giận, liền xoay người từ đi trong bao móc ra lá trà vẫn mang theo.

Từ trước đến giờ nàng rất thích uống trà, thật may mắn, U Cầm Ca này đối với trà nghệ cũng có nghiên cứu, trong phủ cất giữ không ít lá trà thượng hạng, lần này đi, Bùi Sát cũng mang theo một ít, trước mắt xem ra cũng có chút công dụng.

Nàng tự mình rót ly trà, khắp khễnh đi tới bên cạnh U Hi Nhiên, nói: “Ta biết rõ ngươi tức giận, nhưng ngươi cùng Tấn vương là huynh đệ, nếu như ta dám nói thật với ngươi, trong tình thế cấp bách.....”

Nàng kéo tay U Hi Nhiên, chú ý vẻ mặt hần nhét ly trà ngon vào trong tay hần, nhận thấy sắc mặt hần dần ra đôi chút, vội vàng mang cái băng ghế ngồi vào bên người hần giải thích: “Ngươi xem, ta làm ngươi hôn mê, nhưng ta cũng gặp ác báo rồi, bất quá, ngươi hôn mê không lâu, ta liền ngã vào trong son cốc bị trật chân, ngươi đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, tha tiểu nữ lần này đi?”

Nàng nói xong, cố ý đưa cái chân bị thương cho hần nhìn. Trên giấy dính máu mặc dù đã khô, nhưng vết máu vẫn còn, quả nhiên, U Hi Nhiên vừa thấy, gương mặt nhất thời hòa dịu xuống, ngược lại có chút lo lắng cầm chân của Bùi Sát lên: “Thế nào lại bị thương thành như vậy?”

Tâm trạng Bùi Sát buông lỏng, vội vàng nói: “Còn không phải bởi vì đường núi khó đi, đêm qua ta ngã vào son cốc may mắn được Nhiếp chính vương cứu giúp, nhưng mà sáng nay thời điểm theo hần đi ra cốc lại không cẩn thận bị cục đá quệt vào làm bị thương chân.”

Nàng cố ý bỏ sung việc U Ly đi vào, quả nhiên, sắc mặt U Hi Nhiên đầu tiên là cứng lại, rồi sau đó lại chậm rãi nổi lên mừng rỡ, chỉ thấy hần nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía Bùi Sát nói: “Cho nên ngươi cũng không phải thích hoàng thúc?”

Bùi Sát ngẩn ra, vì sao nói nàng thích U Ly?

Nhưng cũng không thể tránh khỏi, bị U Hi Nhiên như thế nhắc tới, trong đầu nàng lại thoáng qua một màn bị U Ly cưỡng hôn, chỉ cảm thấy trên mặt hơi nóng, vội vàng xoay mặt đứng lên nói: “Ta muốn bồi thuốc, ngươi còn ở chỗ này sao?”

U Hi Nhiên dừng lại, làm như suy nghĩ, lúc sau mới đứng dậy nói: “Vậy ngươi nghỉ ngơi cho tốt.”

Thấy hần đi ra cửa, lúc này Bùi Sát mới thở phào nhẹ nhõm.

Chờ một lát, dự đoán hần đã đi xa, nàng vội vàng đi ra doanh trướng, hỏi thăm những thị vệ kia: “Bùi Nhiên đi đâu rồi?”

“Nàng hộ chủ bắt lực, Bồn vương cách chức nàng đi phòng bếp hỗ trợ.”

Đột nhiên một giọng nói rơi vào bên tai, Bùi Sát thất kinh, chỉ thấy U Cầm Ca một bộ bạch sam xuất hiện ở cửa, thấy Bùi Sát nhìn hần, ánh mắt hần thoáng nhìn thị vệ bên cạnh nói: “Các ngươi đi xuống!”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tấn vương trị thương

Đột nhiên một giọng nói vang lên, Bùi Sát cả kinh, chỉ thấy U Cầm Ca một thân áo trắng xuất hiện ở cửa, thấy Bùi Sát nhìn mình, hần nhìn lướt qua thị vệ đứng một bên, nói: “Các ngươi lui xuống!”

Đội thị vệ lui ra, hần lại nhìn thị vệ sau lưng, nói: “Bồn vương dùng bữa tối trong lều của vương phi, các ngươi đi chuẩn bị, tiện thể nói với phu nhân một tiếng, tối nay bồn vương ở lại chỗ vương phi.”

Hai người kia liếc mắt nhìn nhau, nhận lệnh lui ra, nhất thời trong lều lớn chỉ còn hai người các nàng. Bùi Sát kinh ngạc nhìn U Cầm Ca vừa ra lệnh, nhớ lại

lời hắn vừa nói, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

“Vào đây.”

Ngay sau đó U Cầm Ca lại ra lệnh cho nàng, Bùi Sát do dự một chút, chỉ đành phải đuổi theo.

Vừa vào doanh trướng, phả vào mặt toàn là khí ẩm, Bùi Sát lo lắng đứng ở cửa, nhìn U Cầm Ca cời áo khoác ngồi ở mép giường, trái tim nhảy lên tới tận cổ họng.

Hắn muốn làm gì đây?

“Tới đây!” Hắn lại ra lệnh lần nữa, mặt không chút thay đổi, rõ ràng vẫn dịu dàng như ban đầu nhưng lại khiến Bùi Sát ít nhiều có chút khiếp đảm.

“Vương gia, bữa tối còn chưa dùng, vương gia không nên vội vàng đi ngủ đúng không?”

Bùi Sát đứng tại chỗ, không chịu tiến lên. Nực cười, nàng không phải kẻ ngu, nhục nhã U Ly dành cho hắn lúc trước đã rõ ràng rành, hơn nữa nàng cũng không hiểu rõ tính tình của U Cầm Ca, chỉ biết là ngày thường hắn tao nhã lịch sự, nhưng mà lúc này, nàng lại không tìm được ôn tồn nho nhã nào từ trên mặt hắn, vì thế trong lòng khó tránh khỏi sinh ra lo lắng.

“Bữa tối không vội, không phải chân của nàng bị thương sao? Qua đây bốn vương xem một chút.” U Cầm Ca đột nhiên cười một tiếng, tiếng cười này không có chút dịu dàng tình cảm nào như lúc trước, nhưng cũng may là không thấy có chút ác ý nào, khiến trái tim lo lắng của Bùi Sát cũng thả lỏng không ít.

Lo lắng lâu như vậy, thì ra là muốn xem vết thương trên chân nàng.

Bùi Sát vội vàng khập khễnh đi tới trước mặt hắn, đưa cái chân bị thương ra.

U Cầm Ca cầm chân của nàng, cời giày ra, lúc nhìn thấy mu bàn chân sưng phồng thì khẽ nhíu mày.

Hắn nhìn Bùi Sát nói: “Có chút đau, nàng nhìn một chút.”

Bùi Sát gật đầu một cái.

Cũng không biết hắn lấy ra thứ thuốc bột gì, lúc vẩy vào vết thương thì đau rát, Bùi Sát cắn chặt răng, cả người toát đầy mồ hôi. Sau nửa khắc, U Cầm Ca lại lấy được cao, cẩn thận thoa lên chỗ bị thương một lần, sau đó mới lấy băng gạc cuốn chân của nàng lại, nói: “Đợi ngày mai hồi kinh, bốn vương sẽ chuẩn bị thuốc tắm cho nàng, ngâm ba ngày, vết thương trên đùi sẽ ổn lại.”

Bùi Sát nhìn hắn, nhất thời cảm thấy trong lòng ngũ vị tạp trần, yên lặng gật đầu một cái, lâu sau mới nói: “Tỷ tỷ không nói sai, là Bùi Sát khẳng định làm theo ý mình, vương gia có thể thả tỷ ra không?”

U Cầm Ca nhìn về phía nàng, nở nụ cười thân thiện: “Lúc tới đây bốn vương đã sai người dẫn nàng ta đến, tính ra cũng sắp tới rồi.”

Hắn vừa dứt lời, bên ngoài trướng quả nhiên vang lên tiếng của Bùi Nhiên: “Vương gia, vương phi, bữa tối đã được chuẩn bị xong rồi.”

Trong lòng Bùi Sát vui mừng, cũng bất chấp U Hi Nhiên đang ở bên cạnh, vội vàng tiến lên kéo màn cửa ra, quả nhiên Bùi Nhiên đang mỉm cười đứng ở trước cửa.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Gậy ông đập lưng ông

Tiết mục săn bắt trôi qua rất nhanh, đêm đó, U Cầm Ca tuy có ngủ lại, nhưng từ đầu đến cuối, suốt đêm chỉ ôm Bùi Sát, không có nửa phần động tác khác.

Vừa bắt đầu, cả người Bùi Sát cứng ngắc, nhưng thoáng qua nghĩ đến nàng cũng mừng rỡ. Cũng may người kia làm Liễu Hạ Huệ một lần, nàng cũng không nên lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Trở lại vương phủ, tất cả như cũ, Bùi Nhiên cũng không nhắc lại chuyện rồi đi, nhắc tới cũng kỳ quái, từ sau ngày săn thú, hình như Bùi Nhiên trở nên lạ, làm việc rất hay mất hồn, Bùi Sát suy đi nghĩ lại không bắt được trọng điểm, cũng định đi theo nàng.

Trên đùi làm phiền U Cầm Ca tắm được, đến ngày thứ năm đã có thể đi tự do đi lại. Đến ngày thứ bảy coi như đã hoàn toàn tốt, Bùi Sát có ý thử một chút, đặc biệt tìm người làm quả cầu, tự mình đá thử, quả nhiên hoạt động như thường. Chân bị thương đã hoàn toàn tốt lên.

Mà U Ly, từ sau ngày săn thú, Bùi Sát cũng không thấy nữa, thỉnh thoảng nhớ tới nụ hôn của hắn, cùng lời hắn nói, Thời gian một lúc lâu, Bùi Sát tự nhiên cho rằng hắn chỉ nói đùa, cũng không có gánh nặng trong lòng. Chỉ là ngày yên bình cuối cùng trôi qua rất nhanh, một ngày kia, Bùi Sát mới vừa đi dạo vườn hoa trở lại, lại nghe được bên trong gian phòng có âm thanh kỳ quái.

Mắt nàng thấy bên ngoài sân không có một bóng người, liền hạ thấp bước chân thử đi nghe.

Đi đến gần, âm thanh kia dần dần khiến Bùi Sát mặt đỏ tới mang tai.

Dù chưa trải qua việc đời, nhưng phim chéo ngược lại xem qua không ít, âm thanh kia, vừa nghe là biết ngay người trước mặt rốt cuộc đang làm những gì. Trong lòng nàng khó hiểu.

Người khác làm chuyện như vậy, cho dù là vụng trộm, cũng không lựa chọn ở trong phòng nàng làm.

Trước không nói khác, xem thân phận Vương phi nàng nằm ở nơi nào, ai dám vô lễ như vậy.

Nam nhân nặng nhọc thở dốc cùng âm thanh yêu kiều của nữ nhân kết hợp chung một chỗ, Bùi Sát khe khẽ đẩy cửa phòng lên vào bên trong, âm thanh từ nội thất phát ra càng rõ ràng.

Nàng dừng hồi lâu, cuối cùng vẫn là lòng hiếu kỳ sai khiến, quyết định nhìn xem đến ruột cuộc là ai.

Đẩy ra một nửa cửa phòng ra, nàng còn chưa ra tiếng, bên trong lại truyền tới một tiếng gầm lên.

“Người nào?”

Có đồ nặng nề nện lên cửa, may là Bùi Sát trốn nhanh, mới may mắn thoát nạn. Nhưng thoáng qua, chỉ nghe bên trong một giọng nữ khác truyền đến, nàng không khỏi khiếp sợ sững sờ tại chỗ.

Làm sao lại như vậy?

“Vương gia, không có ai, A Sát thường ngày đi dạo trong vườn cũng phải ngồi đến một hai canh giờ, không có nhanh như vậy..... Vương gia?” Âm thanh nữ tử theo sau, tựa như từ trên giường đứng lên.

Bùi Sát nghe được “Két” một tiếng, ngay sau đó cửa phòng bị đẩy ra, đầu nàng ông ông, một hồi lâu mới phản ứng kịp, nhìn về phía nam tử đứng ở trước mắt.

U Cầm Ca một bộ bạch sam đứng ở cửa, làm như đi gấp, hắn chỉ khoác áo khoác đứng ngoài cửa, áo bào khoác lên người thả lỏng lộ ra tầng lớp da thịt trước ngực, rất mê người. Nhìn thấy Bùi Sát, hắn hiển nhiên cũng có chút kinh ngạc, nhưng chỉ trong nháy mắt đã khôi phục trạng thái bình thường. Mà phía sau hắn, Bùi Nhiên chỉ dùng một bộ sa mỏng bao lấy thân thể chậm chậm tới, trên mặt của nàng vẫn có chút đỏ ửng chưa rút đi, mị nhân như tơ, nàng bước nhanh quần lên cánh tay U Cầm Ca, tầm mắt rơi xuống trên mặt Bùi Sát thì sắc mặt chợt đại biến, ngay sau đó mặt mũi thanh tú cũng trắng bệch như tờ giấy.

Nàng đứng nguyên tại chỗ ngây người, đôi môi giật giật, tựa như muốn nói, Bùi Sát lại trước một bước đứng dậy vọt ra khỏi cửa phòng.

Nàng ngờ ngác bước ra khỏi vương phủ không có mục đích, cũng không biết khi nào mình đã ở trên đường lớn.

Tiểu thương thét lớn bên tai không dứt, nàng có chút mờ mịt, trong lòng không rõ là đau lòng hay khó chịu, chỉ là cảm thấy có chút không thể tin.

Là nàng ngu ngốc, hoàn toàn không nhận ra thay đổi của Bùi Nhiên, nghĩ đến, ngay từ sau lúc săn thú, hai người đã có mập mờ, nàng lại không biết.

Tỷ muội làm sao có thể cùng hầu hạ một chồng?

Theo ý nàng, đầu chỉ là hoang đường, cho dù nàng có thể ở cái cổ đại này chấp nhận một chồng nhiều vợ, nàng cũng không được có thể chấp nhận tỷ muội hai người chung một phu quân, ngay từ ngày đầu tiên tới cái thế giới này, người duy nhất cho nàng ấm áp chính là Bùi Nhiên.

Nàng ấy che chở nàng, tận tâm tận lực giúp đỡ nàng, ngay cả cuộc sống thường ngày của mình, Bùi Nhiên cũng không để cho mình nhúng tay, mọi chuyện đều vì mình xử lý thỏa đáng, vì chăm sóc mình, nàng cam chịu làm nha hoàn hồi môn.

Bùi Sát chọn một khối đất trống bên cạnh ngồi xuống, suy đi nghĩ lại, lại đột nhiên cảm thấy mình mới có chút hoang đường.

Nàng không có thật lòng xem U Cầm Ca làm phu quân, lại vì sao không muốn Bùi Nhiên có được hạnh phúc.

Nàng mặc dù thích U Cầm Ca, nhưng rốt cuộc, phần kia thích nhiều hơn hay chỉ là một loại si mê với cái đẹp, vì cái thế giới này tỷ tỷ là người duy nhất đã cho nàng ấm áp, nàng buông tha thôi. Dù sao nàng cũng không có nhiều yêu thích.

Một buổi chiều, nàng đều ngồi ở trên đất trống ngẩn người, từ lúc bắt đầu khó hiểu rồi đến cuối cùng thoải mái, nàng đột nhiên cảm thấy tâm tình khai lãng (vui vẻ, thoải mái).

Chỉ cần U Cầm Ca chịu thả nàng đi, coi như là tỷ tỷ thay nàng ở lại vương phủ thôi. Họ theo như nhu cầu, đối với lẫn nhau đều tốt.

Quyết định phương pháp, trong bụng nàng khai khoát, liền phui mông một cái, quyết định trở về phủ.

Nàng quyết định. Hiện tại! Lập tức! Đi theo U Cầm Ca lấy hưu thư!

Đứng dậy đi trở về, chợt, lại bị một gian hàng bán cổ ngọc hấp dẫn, thấy Bùi Sắt ngừng lại, lão bán kia vội vàng hội thanh hội sắc (sống động, như thật) nói: “Cô nương, đây chính là ngọc tốt thượng đẳng, chẳng những có công hiệu đông ấm hạ mát, hơn nữa còn là thứ tốt thông linh.”

“Thông linh?” Bùi Sắt dừng lại, vội vàng cầm khối cổ ngọc lên xem thử, chỉ thấy toàn thân cổ ngọc huyết hồng, lại giống như máu thật, tiêu điểm ướt át, ngược lại giống như nhẵn hồng sắc mà U Ly đeo trên tay, nàng nhất thời ngây dại, không bỏ được buông tay, hi vọng nhìn lão bán kia nói: “Lão bán, cổ ngọc này thật có thể thông linh?”

“Đâu chỉ có vậy!” Lão bán kia cố làm ra vẻ thần bí nhìn Bùi Sắt nói: “Ngọc này, không chỉ có thể thông linh, ban đầu người bán ngọc này cho ta có nói, con trai nhà bọn họ chính là nhờ khối ngọc này mà chết đi sống lại, nếu không phải bởi vì cần dùng gấp, thành thật sẽ không bán khối ngọc này!”

Chết đi sống lại?

Bùi Sắt nhanh nhạy bắt được bốn chữ này, nhất thời sững sờ tại chỗ, nếu thật có công dụng kỳ diệu như vậy, vậy nàng có thể trở về hiện đại hay không?

Bởi vì trên người không có bạc, Bùi Sắt dùng chính đồ trang sức của mình đổi khối cổ ngọc kia, đang muốn trở về, lại chợt thấy một người trước mắt, người nọ mặc dù Bùi Sắt chưa quen thuộc, nhưng cũng biết, chính là Quý Vương U Tử Hàm.

U Tử Hàm vốn đang phân phó người sau lưng làm việc, thấy Bùi Sắt, hơi ngẩn ra. Ngay sau đó hần căn dặn tùy tùng lui ra, đến gần Bùi Sắt cười nói: “Tam tẩu sao lại một mình ở chỗ này?”

Bùi Sắt thấy hần lại cùng mình chào hỏi, chỉ đành phải dừng bước nói: “Một mình ta ra ngoài đi một chút thôi.”

U Tử Hàm nghe vậy gật đầu một cái, vốn muốn cáo từ rời đi, lại đột nhiên có tùy tùng tiến đến bên tai hần thì thầm, ngay sau đó hần nhìn một tòa đại lâu cách đó không xa, nơi đó một mảnh đèn lồng màu đỏ treo trên cao, chiếu sáng nửa bầu trời.

Khóe môi hần đột nhiên hiện lên một nụ cười nhìn về phía Bùi Sắt nói: “Tử Hàm đang muốn đi nơi trước mặt gặp Tam ca, Tam tẩu nếu không để ý, có thể đi theo hay không?”

Gặp U Cầm Ca?

Bùi Sắt ngẩn ra, thầm nghĩ nàng đang muốn cùng hần nói chuyện hưu thư, lập tức hơn hờ đồng ý nói: “Tốt!”

Hồng lâu.

Một trong những kỹ viện lớn nhất kinh thành.

U Ly ngồi một mình trong sương phòng phẩm trà, phía sau hần, tùy tùng đang hồi báo tin tức mới vừa thăm dò.

“Gia, đám người Tần Vương ở sương phòng cách vách thiết yến, tới dự tiệc, chẳng những có Quý Vương, đám người Đoan Vương, còn có Kiến Vương, Cảnh Vương, có thể nói các vị Vương gia đều đến đông đủ, hơn nữa, khiến nô tài bất ngờ hơn là, Tần vương phi cũng ở đây, gia cần phải dự tiệc?” Tùy tùng cúi đầu hồi bẩm.

“Nàng?” U Ly dừng lại, ngón tay thon dài ma sát dọc theo ly trà, một đôi mắt bí ẩn khẽ thâm u, tựa như đang suy tư điều gì, hồi lâu, hần nhẹ cong khóe miệng nhìn về phía tùy tùng nói: “Không vội, chúng ta trước tạm yên lặng theo dõi biến hóa, ngược lại bản vương muốn nhìn xem, lần này Tần Vương chơi đùa cái xiếc gì.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Thệt

Khi thấy hai chữ “Hong Lâu” to như thế, về mặt Bùi Sắt đầy kinh ngạc.

Tại sao mới qua một buổi trưa, U Cầm Ca lại đến nơi này?

Nàng không phải kẻ ngốc, vừa thấy ngoài sân có cô nương đứng chào khách, nàng liền biết đây là nơi nào. Chẳng qua, U Từ Hàm cũng không có dẫn nàng đi vào từ cửa chính mà là cửa sau.

So với sảnh trước náo nhiệt, hậu viện cực kì an tĩnh.

Xuyên qua một rừng mai nhỏ, U Từ Hàm dẫn nàng lên lầu. Trong giây lát đó, hai người tới trước cửa một sương phòng. U Từ Hàm liếc nhìn Bùi Sát một cái, mỉm cười rồi mới đẩy cửa phòng ra.

Bên trong, tiếng nói chuyện ồn ào không dứt bên tai, Bùi Sát kinh ngạc đứng ở cửa, chỉ thấy trong phòng ngồi sáu bảy người, tất cả đều là nam tử cầm tú hoa phục, vẻ ngoài tuấn mỹ. Nhìn thấy nàng, hiển nhiên mọi người cũng có chút kinh ngạc, nhìn về phía U Từ Hàm.

“Chẳng phải ta ngẫu nhiên gặp tam tẩu ở trên đường thôi sao? Đúng lúc Tam ca cũng ở trong này, ta tiện đường dẫn tẩu ấy đến đây.” Trong lúc hắn nói chuyện, đã có người nhường ra vị trí bên cạnh U Cẩm Ca.

Bùi Sát do dự đứng ở cửa. Nàng thật sự không đoán được ở đây lại có nhiều người như vậy, nếu biết trước, dù thế nào nàng cũng không đến đây.

Có thể là thấy nàng đứng đó quá lâu, U Hi Nhiên đứng lên, đi đến trước mặt nàng, ngăn trở tầm mắt mọi người mà nói: “Nếu đã đến đây, vậy cùng nhau ngồi xuống chứ?”

Lúc này Bùi Sát mới gạt đầu, đi theo hắn ngồi xuống bên cạnh U Cẩm Ca.

Có gã sai vặt tiến vào đưa thêm bát đĩa, Bùi Sát chú ý tới, ngoại trừ vị trí mọi người ngồi vẫn có một cái ghế trống ngay bên cạnh U Cẩm Ca, là ghế trên.

Mặc dù không biết là người nào, nhưng chỉ bằng vị trí ghế để lại là biết người nọ tất nhiên là chủ khách hôm nay.

U Cẩm Ca ở bên cạnh đưa một cái khăn cho nàng, vẻ mặt cũng không có gì khác biệt, bình tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra. Bùi Sát vốn là có chút rụt rè, nhưng suy nghĩ đến quyết định trong lòng mình, lại tự nhiên lên, dù sao không có gì liên quan với nàng, cần gì phải không tự nhiên.

Nghĩ đến đây, nàng nhẹ nhàng nói cảm ơn, nhận khăn từ trong tay U Cẩm Ca, vân vê trong lòng bàn tay, lúc này, ngược lại đến lượt U Cẩm Ca hơi kinh ngạc.

Hắn liếc mắt nhìn Bùi Sát một chút, vẫn không nhìn ra gì, liền dời ánh mắt đi.

“Tam ca, đệ nghĩ người đi mời cũng sắp về rồi, trước tiên thân đệ rót rượu cho mọi người, thế nào?” U Từ Hàm đứng lên nhận lấy rượu gã sai vặt đưa tới.

U Cẩm Ca nhìn hắn một chút, ánh mắt có vẻ quái dị, giống như muốn nói gì đó, bỗng nhiên cửa phòng bị người đẩy ra. U Ly liếc nhìn trong phòng, cười nhạt một cái, nói: “Đã mở tiệc chiều dài, vì sao không đợi bốn vương đến hẵng rót rượu?”

Mặc dù hắn đang cười nhưng trong mắt lại không có một chút ý cười nào, ánh mắt sâu thẳm quét mọi người, lúc dừng ở chỗ Bùi Sát, lại có chút ý tứ mập mờ: “Hóa ra Tần vương phi cũng ở đây.”

Ban đầu Bùi Sát ngần ra, ngay lập tức nhanh chóng đứng lên hành lễ theo mọi người: “Bái kiến hoàng thúc.”

U Ly nhìn nàng một cái, trong lỗ mũi hình như phát ra một tiếng hừ nhẹ, lập tức ngồi lên thượng vị trước mặt mọi người, lúc này mới cho mọi người đứng dậy.

“Đều ngồi xuống đi, đây đã là gia yến, vậy thì không cần giữ lễ tiết.”

“Hoàng thúc nói rất đúng.” U Từ Hàm nhanh chóng đáp lại, vội vàng đứng lên rót rượu cho U Ly, nói: “Hoàng thúc tới rất đúng lúc.”

U Ly liếc bầu rượu một cái, nhìn ly rượu của mình, đột nhiên lên tiếng: “Đây là chủ ý của ngươi?”

U Từ Hàm sợ run lên, nhìn về phía U Ly với vẻ mờ mịt, đồng thời, ngón trở giấu ở trong ống tay áo hơi gấp lại. U Ly lập tức dời ánh mắt, bưng ly rượu lên ngửi rồi cười nói: “Rượu là rượu ngon, chỉ tiếc...”

Hắn không nói tiếp, U Cẩm Ca cũng tiếp lời: “Đã là rượu ngon, vậy xin kính hoàng thúc một ly.”

U Từ Hàm nghe vậy, lập tức giúp U Cẩm Ca rót đầy. U Ly nhìn hắn một cái, bỗng nhiên nhìn về phía Bùi Sát, nói: “Miệng bốn vương rất kén, nếu bữa tiệc rượu này là hoàng chất có tâm mở tiệc chiều dài, vậy bốn vương liền uống ly rượu này. Chẳng qua, bốn vương lại muốn uống cùng chất tức (vợ của cháu).”

Hắn nhấn mạnh hai chữ “có tâm”, nói xong, nhắc ly rượu giong về phía Bùi Sát, lông mày hơi nhíu lên.

Bùi Sát ngần ra, nhìn về phía hắn theo bản năng, chỉ cảm thấy ánh mắt của U Ly như mỉm cười, mà lại đen như mực, sâu không lường được, khiến cho người khác không tài nào đoán ra suy nghĩ của hắn.

U Cầm Ca khẽ mỉm cười, tự mình cầm bầu rượu rót đầy cho Bùi Sát, nói: “Lần trước đi săn đã khiến hoàng thúc gần như rơi vào khốn cảnh, là chất từ không đúng, ly rượu này để cho Sát Nhi kính đầu có gì ngại.”

Hắn bung ly rượu lên, trong ánh mắt đầy vẻ dịu dàng, sâu như biển: “Sát Nhi, nào.”

“Tam ca, để thần đệ tới dâng ly rượu này.”

Bùi Sát còn chưa tiếp được, cuối cùng, U Hi Nhiên lại đột nhiên đứng lên.

U Ly cười như không cười nhìn hắn một cái, lạnh lẽo đặt ly rượu xuống. U Tử Hàm thấy thế, vội vàng kéo người U Hi Nhiên, trách cứ: “Đừng có mà hồ nháo, Tam ca đang thỉnh tội với hoàng thúc, đệ chen vào làm gì?”

U Hi Nhiên đỏ mặt liếc mắt nhìn Bùi Sát một cái, rầu rĩ ngồi xuống, nói: “Một đám nam nhân mấy người, sao lại để một cô nương kính rượu.”

U Tử Hàm kín đáo liếc hắn một cái, lúc này U Hi Nhiên mới ngậm miệng. U Cầm Ca lập tức dời ánh mắt, nụ cười trên môi vẫn không có chút thay đổi nào.”

“Sát Nhi, nào, tới kính hoàng thúc.”

Bùi Sát đành phải tiếp nhận ly rượu nhìn về phía U Ly, nhất thời nàng cũng không biết nên nói cái gì, đứng lên chạm chén cùng U Ly, sau đó ngửa đầu uống cạn.

Mọi người đều khen nàng hào sảng, trong mắt U Ly giống như có vài phần ý cười bất đắc dĩ, cũng ngửa đầu uống hết ly rượu.

U Tử Hàm cùng U Cầm Ca liếc nhau một cái, hai người lạnh lẽo dời ánh mắt, một buổi gia yến vui vẻ hòa thuận cứ thế diễn ra.

Ngồi trên ghế, Bùi Sát đột nhiên cảm thấy thân thể có chút khô nóng, cảm giác buồn bực cực kỳ, chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí.

Nói với U Cầm Ca một tiếng, nàng ra khỏi phòng, hỏi gã sai vặt đường tới nhà xí, sau đó vội vàng chạy đi. Không biết tại sao, đi mao xí xong vẫn cảm thấy cảm thấy được bụng dưới cực kỳ trướng, toàn thân vừa khô nóng lại vô lực.

Nàng buồn bực ngồi chồm hổm trên hành lang.

Rốt cuộc sao lại thế này, tửu lượng của nàng mặc dù không phải rất tốt, nhưng cũng không đến mức uống vào một ly liền say. Hiện tại, đầu vầng mắt hoa, toàn thân vô lực, rõ ràng là triệu chứng say rượu.

Nghĩ mãi không xong, thân thể của nàng càng lúc càng khó chịu.

“Tam tẩu làm sao vậy? Nếu thân thể không khỏe, thần đệ mang tẩu đi nghỉ ngơi trước, được không?”

Đột nhiên một giọng nói vang lên bên tai, Bùi Sát nghe vậy nhìn lại, người tới mặc thanh sam, khuôn mặt tuấn mỹ, một đôi con ngươi như sóng nước có năm phần giống của U Cầm Ca, không phải Quý vương U Tử Hàm thì còn là ai.

Bùi Sát khoát tay áo: “Không cần, đệ giúp ta đặt một gian sương phòng, tự ta đi được.”

U Tử Hàm lập tức cười: “Đệ để gã sai vặt dẫn tẩu đi.”

Thấy Bùi Sát không từ chối, hắn lập tức vẫy tay một cái, liền có một gã sai vặt đi tới, cung kính đứng bên cạnh.

“Đây là khách quý của bản vương, không được thất lễ, thân thể nàng không khỏe, người đưa nàng đi nghỉ ngơi.” U Tử Hàm nghiêm mặt, lúc nói với gã sai vặt, vẻ ôn nhuận vừa nãy biến mất, chỉ còn lại khí phách.

Bùi Sát muốn cười, lại cảm thấy dưới bụng nóng lên, lúc này, nàng chỉ cảm thấy cả người trống rỗng, vô thức muốn cởi quần áo trên người ra.

“Cô nương, mời đi bên này.”

Gã sai vặt cất lời, Bùi Sát cố gạt đầu, trong lúc mơ màng bị hắn đưa vào một căn phòng, Bùi Sát tiến thẳng về phía chiếc giường.

Y phục cởi được một nửa, lại hoảng hốt cảm giác có gì đó không đúng, Bùi Sát ngẩng đầu, nhất thời kinh sợ lăn từ trên giường xuống.

Tại, tại sao, trong màn lụa đỏ rực lại có nam nhân nằm đó?

Phía sau, gã sai vặt đã đóng cửa phòng từ lúc nào.

Bùi Sát khép chặt quần áo muốn chạy trốn, màn lụa lại đột nhiên bị người xốc lên, chỉ thấy quần áo của người nọ đã cởi một nửa, một đôi con ngươi sâu thẳm như hồ, trên ngực, một mảng lươn da thịt trần trụi cực kì mê người.

Bùi Sát há miệng thờ dốt, đột nhiên ý thức được gì đó, trong lòng vừa chấn kinh lại vừa tức giận.

“Các ngươi lại dám hạ được ta.” Không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

U Ly cười rộ lên, dựa vào giường, một đôi mắt phượng hẹp dài lườm Bùi Sát, nói: “Không phải 'các ngươi', mà là 'bọn hần!'.”

Bùi Sát ngẩn ra, càng chấn kinh: “Là U Cầm Ca?”

U Ly lạnh lùng nhìn nàng, nằm về trên giường: “Là Quý vương. Nhưng mà, hảo phu quân của ngươi tinh thông được lý, tất nhiên cũng phát hiện.”

Bùi Sát thiếu chút nữa thì hô trời gọi đất, nàng xoay người muốn đi ra ngoài, không biết làm sao đập cửa mãi lại không có hiệu quả. Bị khóa trái rồi hả?

Nàng tức không thôi, buồn bực ngồi xuống ngay tại chỗ, khuôn mặt xinh xắn biến đổi liên tục, trên gương mặt bình thường đến mức không thể bình thường hơn đỏ bừng, ngược lại có vẻ đặc biệt đáng yêu.

“Này, làm sao bây giờ?” Cả người nàng khó chịu, thấy trong màn lụa qua hồi lâu vẫn không có động tĩnh gì, mới lên tiếng. Chẳng qua vừa mở miệng nàng liền hối hận.

Lúc này trong phòng chỉ có nàng và U Ly, nàng lại trúng xuân được, một người khác lại là nam nhân, dưới tình huống như vậy, lại có thể làm sao?

Quả nhiên, U Ly cười nhẹ, trong màn lụa truyền ra tiếng nói: “Thích làm sao thì làm, bốn vương một nhọc, muốn ngủ một giấc trước.

“Ngươi!” Bùi Sát vụt đứng lên, không biết làm sao hai chân như nhũn ra, nàng đành phải đỡ lấy cái bàn ở bên ổn định thân hình. “Này, ngươi có phải là nam nhân hay không, ít nhất phải thương hương tiếc ngọc một chút, nói thể nào cũng là ta bị trúng độc.”

“Chính bởi vì bốn vương là nam nhân, bốn vương mới tùy ngươi.”

“Tùy ta? Có ý gì?”

Bùi Sát mờ mịt.

U Ly lại cười nhạo một tiếng, nhưng cuối cùng vẫn không nói chuyện. Bùi Sát suy nghĩ lại yển hội ban nãy, khuôn mặt lập tức đỏ rực, nàng đỡ cái bàn đến gần một bước, có chút hoài nghi nhìn bên trong màn lụa, kinh hãi nói: “Vậy... hần không phải là, ngươi cũng trúng độc?”

“Bốn vương còn chịu được.” Trong màn lụa truyền ra giọng nói của U Ly, nghe rất rõ ràng.

Bùi Sát nghe vậy, thiếu chút nữa hai chân đứng không vững ngã xuống, nàng cực kỳ buồn bực, đợi một lúc lâu mới vùng vằng hô hấp, kêu rên nói: “Ngươi đã biết rõ bên trong rượu có được, vì sao lại vẫn uống, còn có, ngươi uống không sao cả, ít nhất cũng nên nhắc nhở ta. Nói như thế nào, hai ta cũng đã cùng đắng cay chung hoạn nạn.”

“Cùng đắng cay chung hoạn nạn?” U Ly như cảm thấy có chút buồn cười, chỉ thấy hần xóc màn lụa lên, lộ ra nửa gương mặt tuấn mỹ nói: “Tốt, hiện tại chúng ta cũng có thể cùng đắng cay chung hoạn nạn.”

“Cái gì?” Bùi Sát ngây người một chút, sau khi rõ ý nghĩ của hần, nhất thời khuôn mặt đỏ bừng, nổi giận nói: “Ngươi vô sỉ.”

“Vô sỉ?” U Ly nhướn mày nhìn về phía Bùi Sát. “Bốn vương tình nguyện thật sự vô sỉ, như vậy có lẽ bốn vương có thể bỏ qua 'Thái Bình' của ngươi.”

“Ngươi?” Bùi Sát lại một lần nữa giận không kim được.

Lúc lần đầu gặp mặt, hần đã châm chọc mình thái bình (ngực lép), bây giờ lại vẫn lấy cái này ra để nhục nhã mình. Nàng lại một lần nữa buồn bực ngồi xuống, căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình nói: “Bản công chúa Thái Bình có vấn đề gì, nói không chừng có lẽ người nào đó thật sự là pin số bảy (cái bên dưới nhỏ =v=).

U Ly nghe vậy, biến sắc, hần giận buông tay ra, màn lụa lập tức khép lại. Qua một lúc lâu nữa, giọng nói bên trong như mang theo ý lạnh: “Tốt, ngươi đã mạnh miệng, vậy không cần cầu xin bốn vương giúp ngươi giải độc.”

“Bản công chúa có chết cũng sẽ không để ngươi giải độc.”

Bùi Sát cũng cảm giận trong lòng. Nàng buồn bực nằm trên mặt đất. Dù sao thân thể cũng giống cái lò lửa, bây giờ nằm trên mặt đất lại rất mát mẻ.

Nhưng mà, mới không quá nửa khắc, nhiệt độ cơ thể lại tăng lên. Khô nóng khó chịu, Bùi Sát chịu không được lăn qua lăn lại trên đất lòi kéo quần áo.

Thuốc này giống như phát tác rất chậm, nhưng một khi đã phát tác thì được lực cực mạnh, mới qua một hồi, Bùi Sát đã cảm thấy ý thức có chút mơ hồ. Trái lại, trong màn lụa lại không có một chút động tĩnh nào. Nàng cảm thấy ảo não, bỏ dậy rót một ly trà lạnh uống xuống.

Não thanh tỉnh một chút, nhưng khô nóng lại không lùi chút nào.

Lại qua một hồi lâu sau, Bùi Sát rốt cục chịu không nổi rồi. Trên người như có vô số con kiến cắn, tê dại khô nóng không chịu nổi.

Hiện tại nàng chỉ mặc áo mỏng, lại vẫn không ngăn cản được nhiệt khí trong cơ thể, lúc này đã ướt đầm mồ hôi.

Trái lại, trong màn lụa vậy mà vẫn như cũ không có nửa phần động tĩnh.

Nàng cảm thấy buồn bực đến nóng nảy, mà đại não lại nóng lên, mạnh mẽ bước lên vài bước xốc lên màn lụa, chẳng qua sau khi nhìn đến cảnh sắc trong màn lụa, khuôn mặt nàng đỏ rực, chống đỡ không nổi, ngã nhào.

Trong màn lụa lúc này, quần áo mặc trên người U Ly buông lỏng xuống, trên mặt có một tầng mồ hôi tinh mịn, trên da ngực trần trụi cũng vẫn còn mồ hôi, nhìn đặc biệt dụ hoặc. Mà càng để cho Bùi Sát chú ý là hai gò má của hắn ửng đỏ khác thường, đôi mắt phượng hẹp dài nhắm chặt, lông mi dài dài giống như cánh chim rung động. Bình thường, đam mê vừa khoa trương lại giả tạo của nàng chính là đam mê lông mi dày của nam nhân, bây giờ lại còn trúng xuân được, vừa thấy nam nhân liền cảm thấy hai mắt phát sáng, kích thích đến mức muốn nhào lên.

Mà trên thực tế, nàng cũng làm như vậy rồi.

U Ly kêu lên một tiếng đau đớn, mắt phượng mở ra, con ngươi vẫn rất trong treo, tuy thân thể nóng lên, lại nhìn không ra dấu hiệu trúng độc, thấy Bùi Sát, hình như có ba phần cười nhạo, bảy phần đắc ý: “Thế nào? Chịu không nổi rồi hả?”

Bùi Sát vừa mới nhào lên liền hối hận, nhưng không biết làm sao, tiếp xúc đến thân thể hắn, chỉ cảm thấy mát rượi lướt qua người, nhất thời nàng kìm nén không được, rốt cuộc bất chấp, đại não nóng lên trực tiếp lấy tay cởi y phục của U Ly, cho dù sau đó cực kỳ hối hận.

“Ngươi, mau cởi quần áo cho bản công chúa!”

Nam tử đang nằm trên giường nghe vậy thì khẽ cong môi, mắt phượng hẹp dài giống hệt trời sao tháng sáu, lóe sáng như hắc diệu thạch: “Cởi cho nàng?”

“Nói nhảm, hôm nay bản công chúa nhất định phải ăn ngươi sạch sành sanh..... Này, ngươi làm gì đấy?” Tiếng xé vải phá không mà đến, mỡ nữ trợn mắt nhìn bàn tay đang đặt trên ngực.

“Không phải công chúa vừa ra lệnh cho bốn vương cởi quần áo giúp người sao? Hơn nữa..... Còn phải ăn bốn vương sạch sành sanh, bốn vương chỉ là theo lời mà làm thôi.” Ngón tay dừng ở ngực nàng, U Ly thích thú cười, lông mi như cánh chim nhiễm mồ hôi khẽ rung rung, một lần nữa Bùi Sát lại thấy nhiệt huyết sôi trào, rốt cuộc nàng cũng không quan tâm tay của U Ly nữa, xoay người liền ngồi lên người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Đùa giỡn lưu manh/ lưu manh điên cuồng / cuồng nhiệt

Ngón tay chạm vào ngực của nàng. Trái lại U Ly có mấy phần kinh ngạc. Mặc dù quả thực là “An Bình”. Nhưng cũng không đến nỗi bình an.

Lúc này Bùi Sát nóng đầu. Nhận thức không rõ. Vẫn không nghĩ nhiều. Đôi tay sờ loạn khắp cơ thể U Ly. Tuý tiện cởi áo hắn. Hai gò má ửng đỏ. Vô cùng vội vàng.

U Ly nhìn dáng vẻ của nàng. Tựa như cảm thấy không khỏi có chút buồn cười. Dù gấp vẫn thông thả theo nàng. Thấy nàng không cởi được vạt áo của hắn liền dùng miệng cắn xé. Hai tròng mắt hắn tối thâm lại. Đột nhiên đưa tay giữ lại vạt áo nhìn nàng nói: “Nha đầu, vừa rồi người nào nói chết cũng không cho bốn vương giải độc.”

Bất ngờ bị ngăn cản. Bùi Sát nhìn hắn đầy uất ức. Một đôi mắt to đen nhánh như sao trời vụt sáng trong bóng đêm. Gương mặt dịu dàng đầy nước mắt. U Ly nhìn thấy trong nội tâm sớm đã bắt đầu loạn chiến một hồi. Nhưng hắn cố nhẫn nhịn. Thông thả chờ nàng trả lời.

Bùi Sát đợi lâu không thấy hành động kế tiếp của hắn. Trong tròng mắt thoáng mê man. Qua nửa ngày, dường như mới hiểu được ý muốn của hắn, bĩu môi ủy khuất nói: “Ta.”

“Ngươi đã nói như vậy, đương nhiên là bốn vương không thể xem nhẹ được. Bằng không, sau khi ngươi tỉnh lại, nói bốn vương thừa dịp người gặp nguy. Xin ta. Xin ta đi. Ta sẽ cho ngươi.”

Hai mắt Bùi Sát trừng to. Lông mi chớp chớp. Khoé môi U Ly cong lên nhìn nàng. Vẻ mặt như muốn nói: “Xin ta đi, xin ta thì sẽ có thịt ăn.”

“Ta.” Bùi Sát nói ra một chữ, đột nhiên lại ngây ngốc cười rộ lên: “Vì sao ta phải xin ngươi?”

Dứt lời, cũng không đưa tay cởi áo U Ly nữa. Bất chợt nhào lên, ôm hai vai U Ly chủ động hôn lên môi hắn nói: “Thế này không phải là ăn được thịt rồi sao.”

Giờ phút này đoán chừng ý thức của nàng đã hoàn toàn mơ hồ. Đôi mắt U Ly nhìn nàng tối đen như trời đêm. Ánh mắt chột sâu hút. Cũng không muốn tiếp tục dây dưa với chuyện nàng cầu xin hấn. Xoay người một cái, để Bùi Sát dưới người.

“Là do ngươi nói muốn ăn sạch bốn vương. Bốn vương không hề ép buộc ngươi.”

Như có tiếng rên rỉ truyền ra khỏi răng môi hai người. Bùi Sát cảm thấy trên người nàng rất mát mẻ. Vô cùng thoải mái.

Nghe tiếng ngậm nga của nàng, U Ly không nhịn được mà vội vàng. Vào giờ phút này hiệu quả của được trong cơ thể dường như đã tan ra. Hấn nhanh nhẹn cỡi y phục. Nhấn nạy nhẹ giọng hỏi bên tai Bùi Sát: “Nói! Có nguyện ý trở thành nữ nhân của bốn vương hay không?”

Ý thức của Bùi Sát mơ hồ, vốn không hề nghe rõ hấn nói gì. Chỉ bất mãn mờ mắt.

U Ly bất đắc dĩ thở dài. Đôi mắt với nữ nhân trúng xuân được, nói chuyện là chuyện không nên làm.

Rốt cuộc không để mình chịu đựng nữa. Cơ thể hấn vừa di chuyển. Dường như nhận ra được chuyện gì, hấn không thể tin được, nhìn về chỗ nào đó.

Lúc này Bùi Sát đau đến kêu thành tiếng. Vừa lên tiếng, đưa miệng cắn về phía vai hấn. U Ly rên lên một tiếng. Cũng không di chuyển nữa. Chờ đến khi Bùi Sát không cắn nữa. Hấn mới quay đầu nhìn nàng, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc và vui sướng chưa từng có: “Ngươi. Đây là lần đầu tiên?”

Bùi Sát không nghe rõ lời hấn nói. Chỉ à ừ một tiếng. Khó chịu cau mày.

U Ly nhận thấy mình luống cuống, khẽ cười rồi cúi đầu hôn lên môi của nàng. Ngay sau đó nhỏ giọng nói sát tai nàng: “Ta sẽ nhẹ chút.”

Hồng lâu, trong sương phòng.

U Cầm Ca mặc bạch sam đứng trước cửa sổ. Ánh trăng bên ngoài ánh lên mặt của hấn. Trong con ngươi sâu hun hút, không nhìn ra cảm xúc. Quanh người hấn phát ra hàn khí, như muốn bức người rơi thẳng vào đường cùng.

Đằng sau hấn, U Từ Hàm lạnh nhạt quỳ dưới đất. Cạnh đó là U Quý Minh đang cường chế U Hi Nhiên hai mắt đỏ như máu dưới đất.

Qua hồi lâu, lâu đến khi người trong phòng đều cho rằng không ai lên tiếng. Thì U Cầm Ca quay người sang nói: “Quý Minh, đưa Hi Nhiên quay về.”

Giọng điệu hấn lạnh nhạt, không nhận ra cảm xúc. U Quý Minh hiểu ý, muốn kéo U Hi Nhiên đi. Chỉ cảm thấy cơ thể bị đè dưới đất không hề nhúc nhích, U Hi Nhiên vẫn trừng mắt nhìn chăm chăm vào U Từ Hàm đang quỳ dưới đất.

U Cầm Ca nhìn vào mắt hấn. Sau đó đưa mắt nhìn về phía U Quý Minh. Chân mày U Quý Minh nhướng lên một cái. Cuối cùng gờ tay, đánh vào gáy của U Hi Nhiên.

Kéo U Hi Nhiên ngất xỉu rời khỏi. Nhất thời trong phòng chỉ còn lại U Từ Hàm và U Cầm Ca.

U Cầm Ca nhìn U Từ Hàm một cái. Cơ thể di chuyển, đi đến cạnh bàn ngồi vào chỗ của mình, lên tiếng lạnh nhạt nói với người quỳ dưới đất: “Đứng lên đi.”

U Từ Hàm kinh ngạc giương mắt nhìn, giữa hai lông mày có chút vui vẻ nói: “Tam ca đã tha thứ cho ta.”

U Cầm Ca nhìn hấn một cái. Ánh mắt lạnh lùng, vui vẻ trong con ngươi U Từ Hàm cũng lập tức phai dần: “Lần này tự làm chủ, là ta không đúng. Nhưng Tam ca, muốn làm chuyện đại sự thì không nên chú ý đến lật vật, nếu U Ly nguyện ý chấp nhận theo sự sắp xếp của chúng ta, thì đã chứng tỏ, trên đời này có thứ hấn cần. Chỉ cần hấn động lòng với tam tẩu. Sau này trong tay chúng ta sẽ có lá bài chủ. Cứ như vậy, chúng ta vĩnh viễn sẽ luôn ở thế bất bại.”

Hấn đưa mắt hi vọng nhìn U Cầm Ca. Thấy U Cầm Ca không có hành động như cũ. Qua một hồi mới lên tiếng nói tiếp: “Tam ca muốn làm nên đại sự, cho dù trên đời muốn dạng nữ nhân nào, ngay cả đương kim thái hậu, thì không phải là chỉ dựa theo một câu Tam ca nói hay sao. Chuyện dễ như trở bàn tay. Xin Tam ca đừng vì tư tình nữ nhi mà ảnh hưởng đến đại sự.”

“Từ Hàm.” U Cầm Ca bỗng thần nhiên lên tiếng. “Ngươi đã yêu chưa?”

U Từ Hàm ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn, Chỉ thấy vẻ mặt U Cầm Ca tràn đầy cô đơn. Giọng nói trầm thấp vang lên: “Có vài chuyện bỏ qua thì vẫn là bỏ qua. Không quay về được nữa.”

Trong lòng U Từ Hàm ngạc nhiên, kinh ngạc nhìn U Cầm Ca. Sau hồi lâu mới nói: “Tam ca nghĩ đến Ngưng Nguyệt?”

U Cầm Ca suy nghĩ đến mắt hấn. Dường như nghĩ đến nhiều năm về trước: “Thật ra thì, có lúc ta rất bội phục hoàng thúc. Chỉ ít, vì hồng nhan có lúc hấn sẽ nổi giận dùng đòn.”

Về mặt U Từ Hàm thay đổi. Chần chờ trong chốc lát mới nói: “Ngưng Nguyệt chết đi cũng không phải do lỗi Tam ca. Tam ca đừng tự trách. Năm đó, cũng vì tam ca sợ thân phận của mình chọc giận đến phụ hoàng mới không đến cầu xin phụ hoàng thu lại mệnh lệnh đã ban ra. Chỉ sợ ngay cả Tam ca có

cầu xin, thì kết quả cũng giống như nhau. Hoàng thúc quý ba ngày ba đêm, còn không phải là bị một thánh chi giam cầm sao.”

U Cầm Ca nhìn hấn. Lắm bả nói: “Nhưng ta có thể dẫn Ngưng Nguyệt rời khỏi. Nhưng ta lại không.”

Trong mắt hấn tràn đầy thống khổ, làm sao cũng không phai đi được. U Tử Hàm cúi đầu, cuối cùng không biết nên khuyên bảo thế nào, chỉ im lặng.

Qua một hồi, dường như U Cầm Ca bỗng nhiên hồi hồn, đứng lên nói: “Không được. Ta muốn dẫn nàng đi ——”

Dứt lời hấn bước đi ra ngoài, chờ đến lúc U Tử Hàm hiểu được ý của hấn. Thì chợt đi lên một bước, đưa tay giữ bả vai hấn thật chặt nói: “Tam ca, ngươi không thể hành động theo cảm tính.”

“Không. Năm đó cũng vì lý do này mà ta đã bỏ qua Ngưng Nguyệt, hôm nay ta quyết không thể buông Bù Sắt.”

Dứt lời hấn chợt nắm tay thành quyền, dùng nội lực đánh hai tay U Tử Hàm đang kiềm chế chế vai hấn. Phi thân chạy đi. Chỉ là cửa chính chợt mở ra. Hấn sững sờ đứng khựng tại chỗ, sắc mặt thay đổi kịch liệt nhìn người đang đứng ngay cửa chính.

Từ trước đến giờ hấn ăn nhai rất giỏi. Cho dù có thế nào cũng không biểu hiện ra vui giận. Giờ phút này, đã thay đổi.

Ngay cửa, U Ly mặc bạch sam đứng ở đó. Mái tóc đen nhánh buồn xuống, giống như thác nước chảy xuống đầu vai. Trong bóng tối, lộ ra sự phong hoa tao nhã. U Cầm Ca đưa mắt nhìn vật áo hấn nhẹ lay động, trong mắt dường như có gì đó vỡ vụn. Khó sở. Không thấu nổi. Hồi hận. Tất cả tất cả những cảm xúc đó sau khi nhìn thấy bạch sam liền trở thành một mảnh tĩnh lặng.

Lúc hấn đến yến tiệc mặc hắc y, vậy mà lúc này lại là bạch sam. Đáp án không cần nói cũng biết.

“Thế nào? Hồi hận?” U Ly thần nhiên nhìn hấn. Trong tròng mắt tối đen khó dò hiện lên hàn khí, băng hàn thấu xương.

Cánh môi U Cầm Ca giật giật. qua hồi lâu mắt mới khép hờ nói: “Chẳng qua là ngươi có trước tiên cơ.”

“Bốn vương có trước tiên cơ. Năm đó như thế, bây giờ cũng vậy.” U Ly cười lạnh. Tròng mắt băng lãnh liếc nhìn nửa con mắt, “Chỉ là những tiên cơ này đều do ngươi tặng cho bốn vương.”

Tựa như có thể nhìn thấy trong phút chốc mắt U Cầm Ca rời rạc. U Ly nhếch môi cười rộ lên. Sau khi cười xong sắc mặt đột nhiên lạnh lùng nói: “Lần này, bốn vương sẽ thực hiện phần tiên cơ này đến cùng.”

Hấn xoay người rời khỏi. Bước chân trầm ổn giẫm trên mặt đất như muốn đánh vào trong lòng U Cầm Ca. Khiến cả người hấn chợt xụi lơ.

“Tam ca ——” sau lưng hấn U Tử Hàm thét lên một tiếng kinh hãi, dồn sức đỡ lấy hấn.

Một hồi lâu, U Cầm Ca dường như mới phản ứng. Tròng mắt không tiêu cự nhìn về phía cửa nơi U Ly đã rời khỏi, nói: “Hấn lại thắng. Lần này. Là thắng hoàn toàn có được Ngưng Nguyệt.”

U Tử Hàm ngẩn ra. Nhíu mày nói: “Tam ca, nàng ấy không phải là Ngưng Nguyệt. Chỉ có phần giống thôi.”

“Hấn thắng có được Ngưng Nguyệt.” U Cầm Ca không nghe. Vẫn tự lắm bả như cũ. Qua một hồi lâu, hấn đột nhiên nhắm mắt, hôn mê bất tỉnh.

Khi tia nắng mặt trời buổi sáng đầu tiên chiếu vào phòng, Bù Sắt chợt thức dậy.

Ý thức nàng ngừng lại trong ba giây. Sau đó chợt nhảy lên, nhưng giữa đường lại kêu một tiếng ngã xuống.

Chuyện gì đã xảy ra?

Cơ thể như bị nghiền. Vô cùng đau nhức. Còn có một nơi.

Nàng kinh ngạc nhìn mình. Cả người từ trên xuống dưới không được. Dường như đã sắp muốn khóc.

Chỉ thấy trên ngực, trên tay, bụng. Cả người đều là dấu xanh tím. Hơn nữa, quan trọng nhất là, nàng thế mà có thể.

Bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng động. Bù Sắt hoảng sợ chậm chạp quay đầu sang. Lúc trong tầm mắt xuất hiện gương mặt tuần tú người thần cầm phần, thì kinh hãi trong mắt nàng hoàn toàn chuyển thành khiếp sợ đến động trời nứt đất. Một lát sau, dường như nhớ đến điều gì, sắc mặt nàng hết sức khó coi.

Bà nó? Vì sao nàng chỉ nhớ chuyện cuối cùng là, nàng nhào thẳng lên người U Ly.

Chẳng lẽ tối hôm qua nàng thật sự bụng đói ăn quàng, ngủ với Nhiếp chính vương tàn bạo khát máu trong truyền thuyết.

Hơn nữa còn cưỡng ép.

Nàng kinh hãi che miệng không để mình phát ra tiếng.

Mẹ ơi, nếu để thái hậu biết nàng và hấn mập mờ không rõ, còn cưỡng ép nam nhân của nàng, thì mình còn có mạng sống hay sao.

Hai ngón tay nắm chặt chần, Bùi Sát chịu đựng cơ thể khó chịu lặng lẽ đi xuống giường.

Rất vất vả mới bước xuống giường, thì phát hiện cả cơ thể lạnh lẽo. Nàng không cảm thấy lạnh. Lúc ánh mắt rơi xuống thấy quần áo đầy đất, sắc mặt nàng càng thêm khó nhìn. Thật vất vả nhặt lại quần áo của mình. Thì phát hiện, chúng bị xé rách đến đáng sợ. Bất đắc dĩ, nàng đành phải cầm hắc bào của U Ly choàng lên người, rồi ôm y phục mình chạy ra cửa.

Mặc kệ, 36 kẻ chạy thượng sách.

Chỉ là chưa chạy khỏi cửa phòng, thì sau lưng vang lên một giọng nói lười biếng: “Có phải công chúa chưa hài lòng với hương vị của bốn vương không? Nếu cảm thấy chưa tốt, bốn vương không ngại chiến thêm 300 hiệp nữa.”

Cơ thể Bùi Sát cứng đờ ngay trước cửa. Nghe vậy, nàng bi thảm đối mặt với cánh cửa sơn đỏ nói: “Vương gia, xem như là xin ngài thương xót, bỏ qua cho tiểu nữ tử.”

“Bỏ qua cho người?” Phía sau vang lên tiếng quần áo ma sát, hình như là U Ly đứng lên. Một lát sau, đã nghe tiếng bước chân vang ở sau lưng. Bùi Sát nhắm hai mắt không dám quay đầu nhìn. Sau lưng giọng nói kia vang lên lần nữa. Mang theo tiếng cười lạnh như có như không của U Ly: “Tối qua là ai nói chết cũng không để bốn vương giải độc, nhưng quay đầu lại lại nhào lên trên người bốn vương, còn muốn Bá Vương ngạnh cung.”

Bá Vương ngạnh cung?

Bùi Sát trừng to mắt, khóc không ra nước mắt.

Trời ạ! Tối hôm qua xem như nàng thật sự gây lớn chuyện rồi.

“Vương gia, ngài đại nhân không chấp với tiểu nhân, tha cho tiểu nữ tử. Xem như tối hôm qua chỉ là một trận mộng xuân.” Bùi Sát siết chặt ngón tay, xem như ngài được lợi.

“Mộng xuân?” U Ly như cắn răng nghiêng lợi. Đưa hai tay kéo Bùi Sát vào trong ngực mình. Hai tay nắm lấy nơi mềm mại khiến hấn vô cùng hài lòng, ngay sau đó lại bóp mạnh một cái. Mắt thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Sát nhú chặt lại một chỗ, lập tức cười lạnh nói, “Đây cũng là mộng xuân?”

Mặt Bùi Sát lập tức đỏ bừng.

Nàng chợt dùng sức nhảy ra thật xa, động tác đưa cánh tay như thủ thế nói: “Vương gia, đừng ép ta. Mặc dù ta cưỡng bạo người, nhưng dầu gì ta cũng là nữ nhân. Người xin người phụ trách phải là ta mới đúng. Nhưng trước mắt ta không muốn người phụ trách, cho nên chúng ta cứ coi như nước giếng không phạm nước sông, bỏ qua chuyện này.”

“Bỏ qua?” Tròng mắt U Ly sâu hun hút nhìn lướt qua động tác thủ thế của nàng, cười lạnh, “Ăn bốn vương xong rồi muốn lau miệng bỏ đi sao? Nghĩ cũng đừng nghĩ.” Thấy Bùi Sát giờ lên tay đi lên trước một bước. Hấn không cử động nói giọng khinh bỉ, “Chỉ với công phu mèo quào của người còn muốn thể hiện trước mặt bốn vương. Lần trước do bốn vương bất cẩn mới để người chiếm được chỗ hời. Nếu không, người cho rằng người có thể đánh thắng được Bốn vương sao?”

Bùi Sát cắn răng nghiêng lợi.

Bà nó! Dầu gì cũng là nàng thất thân, người xin phụ trách lại có thể trở thành ngược lại. Đây là thói đời gì.

“Vậy người thử lại lần nữa đi.” Lần trước ném qua vai. Nàng không để ý, thiếu chút nữa đã trật eo. Lần này, nàng dùng hết mười phần sức lực, nhất định sẽ không để mình ngã.

“Được.” Tiếng cười lạnh lẽo của U Ly vang lên, bất chợt có một bóng người nhảy về trước. Bùi Sát theo bản năng muốn tránh, nhưng lại bị ôm ngang eo.

Trong lòng nàng không phục, muốn cậy mạnh thoát khỏi sự trói buộc của hấn. Mà dường như U Ly cũng sợ làm thương nàng, cánh tay thoáng thả lỏng. Tuy thế nhưng rõ ràng là hấn cũng không định thả nàng. Ngay lúc vừa buông tay, cánh tay nắm chặt áo choàng trên người nàng. Chỉ nghe một tiếng xé vải vang lên, cả tấm lưng trắng nõn của Bùi Sát lộ ra. Nàng cả kinh. Vội vàng ngồi xổm xuống trốn vào một bên sau bàn tức giận nhìn chăm chăm U Ly lên án: “Người là lưu manh.”

U Ly gần như là dở khóc dở cười. Nhưng hấn cố nhịn cười nhìn Bùi Sát nói: “Lưu manh thì sao? Nói chung là bốn vương thắng.”

Tròng mắt Bùi Sát dường như có thể phun ra lửa. Cảm thấy lạnh lạnh sau lưng, không biết nàng đã bị lộ ra bao nhiêu. Vừa nghĩ tới bên dưới nàng không mặc gì, vừa xấu hổ, vừa không phục: “Không tính! Có bản lĩnh thì người cởi hết quần áo ra cho ta. Chúng ta làm lại.”

“Cởi thì cởi. Hôm nay bốn vương chơi chết người!” U Ly nói xong. Cởi xuống áo choàng trên người, hấn vốn chỉ mặc một lớp y phục, áo choàng vừa cởi, chỉ còn lại một cái quần trong. Bùi Sát vừa thấy, bỗng muốn chảy máu mũi. Nàng vội vàng che mắt, hét lớn: “Mặc quần áo vào. Mau mặc vào. . . Người là đồ điên.”

Gương mặt U Ly đã đen lại. Lần này hắn cũng không định nhẫn nhịn nữa.

“Được. Vậy bản vương coi hết.”

Hắn ôm Bùi Sát ném lên giường, ngay sau đó cơ thể áp xuống. Hết sức thuần thạo, rồi cời đồ còn sót lại trên người. Bùi Sát kêu lên một tiếng, đưa tay vội che mắt, nhưng U Ly không để cho nàng như ý. Đưa tay kéo tay nàng xuống khiến cho nàng trừng tròn mắt nhìn.

Đối thoại của hai người, đã bị tất cả ả vệ ngoài phòng nghe được. Khoé miệng của mọi người đều co giật. Có người bất cẩn thiếu chút nữa đã té xuống từ nóc nhà, vì suy nghĩ cho tính mạng của mình, bọn họ đều nhất quyết nhảy xuống, chạy về phía thanh lâu ngoài kia.

Nghĩ đến, nếu chủ tử nhà mình không gãy vò hai ba lần thì đương nhiên sẽ không ra ngoài.

*

Xưa nay chưa từng thấy, Nhiếp chính vương luôn chăm lo cho chính vụ lần đầu tiên không vào triều.

Trong triều đình, Thái hậu Lăng Họa Phiến ngồi sau rèm. Thu hết tất cả các vẻ mặt đại thần phía dưới vào mắt. Chỉ thấy gương mặt U Cầm Ca âm trầm, lúc lâm triều cũng không nói một lời. Cũng không lên án chuyện Nhiếp chính vương không lý do vắng mặt. Khiến nàng rất kinh ngạc. Suy đi nghĩ lại, nàng lên tiếng nói: “Không chuyện bãi triều, ai gia mệt mỏi.”

Công công trong cung nhận được ý chỉ lập tức lên tiếng nói: “Có chuyện đáng tấu, không chuyện bãi triều.”

Mọi người đều lần lượt rời đi. U Cầm Ca vừa đi đến cửa chính, thì trước mắt có một người cản lại nói: “Vương gia khoan đi, thái hậu lệnh cho vương gia ở lại. Nói là có chuyện muốn hỏi.”

U Cầm Ca nhìn hắn một cái, trong mắt không có chút kinh ngạc: “Công công về nói với thái hậu, hôm nay cơ thể bản vương khó chịu về phủ trước, ngày khác sẽ tự mình tạ tội với thái hậu.”

*

Y Thủy điện.

Lăng Họa Phiến chợt hất đồ ly trà tức giận nói: “Cái gì! Hắn dám từ chối?”

Công công cúi đầu trả lời: “Xin thái hậu bớt giận, hôm nay nô tài thấy sắc mặt vương gia không tốt, có lẽ là cơ thể thật sự khó chịu.”

“Thân thể hắn khó chịu? Chỉ sợ mấy người đó đều lấy cớ có lệ với ai gia.” Tuy Lăng Họa Phiến nổi giận đùng đùng nhưng gương mặt vẫn xinh đẹp như cũ, “Tô công công, người phân phó cho người chuẩn bị kiệu. Bọn họ không chịu nói, ai gia sẽ tự mình đi hỏi.”

“Vâng.”

*

Hồng lâu.

Sau khi gãy vò một trận, dưới lời cầu xin tha thứ của Bùi Sát. U Ly mới buông tha cho nàng, sau khi gọi người đem đến y phục sạch cho nàng, mới rời khỏi.

Bùi Sát sắp xếp xong xuôi rồi chuẩn bị quay về vương phủ hưu thư với U Cầm Ca. Chỉ là người mới ra khỏi cửa hậu viện thì có một kiệu mềm chờ sẵn.

Trong mắt nàng kinh ngạc, thấy kiệu phu vui mừng vội đi lên trước nói: “Phu nhân đi ra ngoài, vương gia đã phân phó cho tiểu nhân chờ ở ngoài cửa.”

“Vương gia nào.” Tim Bùi Sát như ngừng đập.

“Đương nhiên là Nhiếp chính vương.”

Bùi Sát tròn mắt. Đi vòng qua kiệu phu nói: “Không cần. Ta muốn quay về Tấn vương phủ.”

“Phu nhân.” Kiệu phu vội vàng đuổi theo sau lưng nàng phát phát tay, người đằng sau cũng vội nâng kiệu theo sát.

“Các người đi theo ta làm gì?” Bùi Sát nổi giận. Cả cỗ kiệu đều đi theo sau nàng, cho dù trước mắt nàng không thấy, nhưng không cần quay đầu nhìn cũng biết tất nhiên là rất khoa trương.

“Phu nhân, ngài đừng làm khó dễ chúng tiểu nhân. Trước khi vương gia đi có dặn, nếu chúng tiểu nhân không hầu hạ phu nhân cho tốt, thì có đến không về. Phu nhân cứ xem như thông cảm cho chúng tiểu nhân, lên kiệu để chúng tiểu nhân còn đường sống.”

Bùi Sát trừng mắt nhìn hắn, mắt thấy kiệu phu cầu xin. Nàng giận dữ, tên U Ly này, lại có thể lấy mạng người ra uy hiếp nàng.

Im lặng xoay người lên cổ kiệu, kiệu phu lập tức roi lệ cảm ơn.

Hắn vốn tưởng rằng người của vương gia, cũng là một chủ tử tốt. Thật sự không nghĩ đến chủ tử lại khó hầu hạ như vậy. Chúng kiệu phu đều liếc mắt nhìn nhau, thiếu chút nữa đã lao lệ tung hoành (nước mắt người già rơi xuống).

Cổ kiệu nâng Bùi Sát một đường đi đến Tấn vương phủ.

Bùi Sát vào cửa, về mặt quần gia nhìn thấy nàng hết sức kỳ lạ. Bùi Sát nghĩ thầm tất nhiên là hắn biết chuyện đêm qua nàng không về. Nhưng chuyện này, nàng cũng không cần phải nói nhiều với hắn. Chỉ lên tiếng hỏi U Cầm Ca đang ở đâu rồi chạy thẳng đến phòng ngủ của U Cầm Ca.

Trong phòng im lặng, dường như có vang lên tiếng khóc.

Trong lòng Bùi Sát kinh ngạc, hình như nàng nghe tiếng khóc của nữ nhân.

Nàng đi vào phòng đẩy cửa ra. Chỉ thấy U Cầm Ca khoác áo choàng ngồi trên giường, tóc đen chảy dài như thác nước. Bên cạnh hắn có người nhỏ giọng khóc sột sùi, hẳn là Bùi Nhiên.

Chỉ thấy nàng mặc một lớp sa mỏng quỳ trên đất, hai vai gầy yếu run run. Nghe tiếng động, nàng ấy ngẩng đầu nhìn ra cửa, khuôn mặt thanh tú lập tức liên tục thay đổi. Cuối cùng chỉ gọi một tiếng: “Bùi Sát.”

U Cầm Ca nghe vậy, dường như muốn dỗi mắt, nhưng cuối cùng hắn lại không xoay người.

Bùi Sát im lặng đứng do dự một hồi lâu, rốt cuộc đi lên đỡ Bùi Nhiên đứng lên: “Tỷ tỷ, đã xảy ra chuyện gì?”

Bùi Nhiên nhìn nàng một cái, rồi nhìn sang U Cầm Ca, dáng vẻ muốn nói nhưng lại thôi.

“Tỷ tỷ, có chuyện gì thì cứ nói đừng ngại, chúng ta là tỷ muội. Nếu không phải do tỷ hết lòng chăm sóc, muội muội cũng không sống đến hôm nay, cho dù có chuyện gì xảy ra, tình cảm tỷ muội ta sẽ không thay đổi.”

Bùi Nhiên nghe vậy, nước mắt rơi xuống từng hạt. Hai chân nàng chột khụy xuống, quỳ dưới đất khóc lên nói: “Bùi Sát, tỷ tỷ xin lỗi người.”

“Tỷ tỷ, đừng nói như vậy.”

Bùi Sát đỡ nàng đứng dậy, kéo nàng ngồi xuống ghế bên cạnh. Lúc này U Cầm Ca cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn sang, đôi mắt vốn dịu dàng thế nhưng lúc này đã thất thần: “Người đi theo ta.”

Bùi Sát ngây người, thấy U Cầm Ca nhìn mình. Thầm kinh ngạc một lúc, quay sang trấn an Bùi Nhiên mấy câu, mới theo hắn ra ngoài phòng.

U Cầm Ca đi không nhanh không chậm. Qua một lúc sau, Bùi Sát thấy chỗ đến trước mắt, hẳn là thư phòng.

Theo hắn bước vào phòng, sau khi U Cầm Ca ngồi xuống một cái ghế thì đưa tay chỉ sang ghế kế bên nói: “Người ngồi đi.”

Bùi Sát nghe thế ngồi xuống. Lúc này mới chú ý đến, hôm nay dường như U Cầm Ca có gì đó khan khác.

“Chuyện tối qua, rất xin lỗi.” Hắn đột nhiên mở miệng nói xin lỗi.

Bùi Sát sợ run người, hiểu ra chuyện hắn muốn nói, về mặt thay đổi hết đỏ lại trắng, hết trắng rồi đỏ.

“Thuốc do người bỏ?” Nàng nghe thấy tiếng mình hỏi, giọng nói mang theo tức giận.

U Cầm Ca lắc đầu một cái. Một lát sau lại gật đầu một cái. Hắn nhìn Bùi Sát chằm chằm rồi đột nhiên đưa tay cầm lấy tay của nàng, “Sát Nhi, người phải tin tưởng ta. Chỉ có lần này, lần sau, ta nhất định sẽ không để bọn họ có thể tổn thương người, cả đời này sẽ không.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Trên người nàng, còn chỗ nào bốn vương chưa nhìn kỹ?

U Cầm Ca lắc đầu một cái, một lát sau lại gật một cái. Hắn chăm chú nhìn Bùi Sát, đột nhiên đưa tay cầm ngón tay của nàng nói: “Sát Nhi, nàng phải tin tưởng ta, chỉ có lần này, lần sau, ta quyết không để cho bọn họ thương tổn tới nàng, cả đời này cũng sẽ không!!”

Bùi Sát nhìn về mặt nghiêm túc của hắn, thấy trong đôi mắt dịu dàng hết sức chân thành, đột nhiên nàng cảm thấy có chút xa lạ.

Hung dữ rút tay của mình ra, mắt thấy U Cầm Ca hai mắt sụp xuống, nàng nghe được mình gần từng chữ: “Vương gia, lần này ta trở lại là muốn hưu thư.”

“Hưu thư?” U Cầm Ca lẩm bẩm ra tiếng, chợt cong môi nở nụ cười, hắn cười cười, hai gò má lại ửng đỏ. Đột nhiên, ánh mắt của hắn trở nên cổ quái, lúc trong lòng Bùi Sát nhận thấy được nguy hiểm đã thấy hắn chợt đưa tay kéo nàng vào ngực, cúi đầu ngăn lại miệng nàng.

“Ta không quan tâm, không quan tâm.....”

Hắn gần như dốc hết tất cả nhiệt tình, dùng sức hôn xuống, ngón tay cũng không nghỉ ngơi, chợt thăm dò vào váy của nàng, cảm lấy nơi đầy đặn, si mê vuốt ve.

Bùi Sát bị đau, gương mặt cũng bởi vì giận dữ mà đỏ bừng.

Nàng tránh thoát không được, may mắn hai tay vẫn còn tự do. Chợt vùng tay lên, chỉ nghe một tiếng giòn tan vang vọng trong không khí, nàng thừa lúc U Cầm Ca sưng lại, chợt đẩy hắn ra lui về phía sau một bước, núp ở góc tường túm chặt vạt áo.

“Ngươi điên rồi?” Bùi Sát cắn răng, đêm qua nàng là ý thức không rõ nên mới nhất thời hồ đồ có quan hệ với U Ly, đây đã là chuyện không thể văn hồi, cho nên nàng tận lực khuyên chính mình quên đi chuyện đó, nhưng hiện tại nàng vô cùng tỉnh táo, U Cầm Ca làm như vậy không khác nào là đang ép buộc.

U Cầm Ca giống như bị nàng đánh tới u mê, chợt khẽ cười lên, cười cười, lại giống như điên cuồng nhìn Bùi Sát nói: “Ta điên rồi, nếu không phải ta điên rồi, thì sao lại bởi vì một ánh mắt giống nhau mà tâm thần không yên? Sao lại có suy nghĩ tình nguyện buông bỏ giang sơn cũng phải có được ngươi? Ta là điên rồi, nhưng điên đâu phải chỉ mình ta, chẳng lẽ U Ly không nghĩ hết biện pháp tóm chặt ngươi không thả sao? Chẳng lẽ U Ly có thể cho ngươi, ta lại không thể?”

“Sát Nhi.....?” Giọng điệu của hắn chợt dịu dàng. “Theo ta đi có được không? Ta sai rồi, ta không nên vì nhất thời hồ đồ mà phạm lại lỗi tương tự như vậy, nhiều năm như vậy, trong lòng ta vẫn hối hận vì việc làm ban đầu, kể từ khi Ngưng Nguyệt chết, ta liền thề, nếu cho ta thêm một cơ hội nữa, ta nhất định sẽ không buông tay, thế nhưng bây giờ cơ hội đã ở trước mắt, ta lại vẫn do dự khi lựa chọn, Sát Nhi, nàng theo ta đi, từ nay về sau, chúng ta không cần phiền lòng vì thế tục, đời này ta chỉ đối tốt với một mình nàng, chỉ cưới một thê tử là nàng, được không?”

Bùi Sát ngơ ngẩn nhìn hắn, trong mắt toàn là ngạc nhiên nghi ngờ, một lúc lâu lâu mới sụp mắt, nói: “Vương gia, hiện giờ tỷ tỷ là người của ngươi, ngươi có thể vứt bỏ tỷ ấy sao?”

U Cầm Ca hơi ngần ra, trong mắt sắc chợt toát vẻ lạnh lẽo, hắn lui về phía sau một bước ngồi xuống đất, thần thái trong mắt ảm đạm xuống, đến cuối cùng nứt ra vỡ vụn. Bùi Sát không đành lòng nhìn thẳng, chỉ cúi đầu, U Cầm Ca im lặng nhìn nàng hồi lâu, đến cuối cùng thì cong môi cười tự giễu nói: “Thì ra tất cả chỉ là ta si tâm vọng tưởng.”

Hắn đứng dậy đi ra ngoài, bước chân mỗi bước một vô lực. Bùi Sát nghe được bên ngoài có tiếng của Bùi Nhiên, xoay người nhìn lại, xa xa thấy Bùi Nhiên muốn tiến lên đỡ U Cầm Ca, lại lập tức bị hắn hất ra.

Giống như cảm giác được ánh mắt phía sau, Bùi Nhiên quay đầu lại đối diện với Bùi Sát, nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp, sau đó quay đầu bỏ chạy, nhanh chóng đuổi theo U Cầm Ca.

Bùi Sát im lặng đứng ở tại chỗ, nghĩ đến cuộc nói chuyện của hai người vừa rồi, hắn là tỷ ấy đã nghe rõ ràng. Thật ra thì như vậy cũng tốt, kể từ đó, quan hệ giữa hai tỷ muội các nàng đã rõ ràng rồi.

Thái độ của nàng rất rõ, chỉ cần hưu thư.

Khẽ thở dài một cái, Bùi Sát đi về gian phòng của mình.

Sai người mang vào một thùng nước lớn, Bùi Sát đuổi tất cả thị nữ hầu hạ ra ngoài, một mình vui ở trong thùng tắm không muốn ra ngoài.

Khấp người tím bầm, nàng đều không muốn nhìn, chỉ gập người chìm vào trong thùng mới ngừng suy nghĩ lung tung.

Dường như Bùi Sát chợt nghe được một giọng nói, trong lòng nàng kinh hãi, uống vào một ngụm nước tắm lớn, sắc nước.

Nàng vội vàng bò ra, không kịp ho khan đi tìm nguồn âm thanh, quả thật thấy U Ly đã khôi phục một thân hắc bào nằm bên cạnh thùng tắm, ung dung nhìn nàng.

“Cảnh mỹ nhân đi tắm, quả nhiên là cực đẹp?” Hắn than thở, con ngươi sáng trong.

Bùi Sát che người theo bản năng, nghe lời của hắn thì tức giận nói: “Quả nhiên ngươi là âm hồn bất tán, còn nữa, ta không phải mỹ nữ, cho nên cũng đừng nói tới cái gì mà tranh mỹ nhân đi tắm.”

“Vậy cũng không nhất định, ở trong mắt bốn vương, nàng chính là mỹ nhân.”

Bùi Sát siết chặt nắm tay, nhin xuống kích động muốn đánh người: “Được được được, người nói cái gì thì chính là cái ấy, nhưng là vương gia đại nhân, bây giờ tiểu nữ tử đang tắm, ngài có thể đi ra ngoài một chút không?”

“Đi ra ngoài làm gì?” U Ly vô cùng kinh ngạc nhìn Bùi Sát nói: “Trên người nàng, tôi qua còn chỗ nào bốn vương chưa nhìn kỹ sao?”

Bùi Sát gần như giận đến hộc máu: “U Ly ——”

Nàng kéo dài âm cuối, U Ly tỏ vẻ khoan hồng độ lượng khoát khoát tay ngồi lên ghế nói: “Được rồi, được rồi, bốn vương không nhìn là được.”

Thấy một lúc lâu mà sau lưng vẫn không có động tĩnh, U Ly không nhịn được nói: “Bốn vương tự nhận bản thân không phải quân tử, nếu nàng không tiếp tục, bốn vương cũng không dám bảo đảm có quay lại hay không..... ?

Hắn nói xong lời đó, chỉ nghe sau lưng đột nhiên bùm một tiếng, U Ly khựng lại, ngay sau đó khẽ cong môi nở nụ cười, trong mắt phượng hẹp dài giống như cực kỳ vui vẻ. “Được rồi, bốn vương chỉ lừa nàng thôi, bốn vương còn có chuyện phải xử lý, không có thời gian lễ mễ với nàng, đi nha.”

Sau đó hắn ngênh ngang ra khỏi cửa. Bùi Sát nhìn hắn đường đặc chí rồi đi, lại nhìn quần áo trên người chưa mặc xong, nhất thời không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

Thật vất vả mặc quần áo xong, Bùi Sát lớn tiếng hô: “Xuân Lan, Xuân Lan?”

“... .. Vương phi, có chuyện gì không ạ?”

Xa xa truyền đến tiếng trả lời, ngay sau đó một tỷ nữ vội vàng đẩy cửa bước vào, chính là Xuân Lan.

“Ta hỏi người, người vừa đi đâu? Sao không ở đây giữ cửa, ngay cả có người đi vào cũng không biết?”

Tiểu nha đầu nghe vậy, kinh ngạc ngẩng đầu lên, đôi mắt tròn lớn: “Vương phi thứ tội, nô tỳ chỉ vừa mới rời khỏi một lát, thật sự không biết có người sẽ nhân lúc này đi vào.....”

“Được rồi, được rồi, người ra ngoài đi.”

Bùi Sát nhúc nhúc nâng trán, nghĩ thầm, nếu U Ly thật sự muốn vào, tự nhiên sẽ có biện pháp.

Xuân Lan rơi nước mắt, tạ ơn đi ra, Bùi Sát lập tức giang tay chân thành hình chữ đại, nằm úp sấp trên giường.

Nhìn đáng vẻ của U Ly, xem ra là muốn quần lấy nàng.

Không được, nàng cần phải nhanh chóng đòi U Cầm Ca đưa thư rồi rời đi.

Chủ ý đã định, nàng liền đứng dậy ra cửa.

Vừa ra khỏi cửa đã thấy Xuân Lan từ bên ngoài vội vã đi đến: “Vương phi, người muốn đi đâu?”

Bùi Sát suy nghĩ một chút nói: “Đi thăm tỷ tỷ một chút. “ Nếu tâm tình U Cầm Ca không tốt, nàng liền tìm Bùi Nhiên giúp một tay, nói không chừng, Bùi Nhiên có thể đến giúp nàng.

“Nhưng vương gia vừa mới sai người tới truyền lời mời vương phi đi tới tiền đường dùng bữa, nói là nhiếp chính vương hôm nay tới phủ, đặc biệt mời vương phi tới đó.” Xuân Lan muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn thuật lại hết lời vương gia nói.

Tại sao lại là hắn?

Khóe miệng Bùi Sát giật giật, hắn đúng là âm hồn bất tán, chỗ nào cũng xuất hiện.

Đi theo mọi người tới tiền đường, lọt vào tầm mắt không những có hai người U Ly, U Cầm Ca, lại còn có U Hi Nhiên.

Không phải vì nàng gặp được hắn mà kinh ngạc, mà là vì vẻ mặt của hắn, mới một đêm không gặp, mắt của hắn lại giăng đầy tơ máu, cả người nhìn qua cực kỳ mệt mỏi. Nhìn thấy Bùi Sát, hai mắt hắn sáng lên, sau đó nhanh chóng đứng lên đi tới trước mặt Bùi Sát nói: “Tẩu có sao không?”

Bùi Sát thoáng giật mình, suy nghĩ trong đầu một chút liền đoán được đại khái, biết hắn là vì chuyện đêm qua.

Nàng vô thức nhìn về phía U Ly, người kia lại đang nói chuyện cùng U Cầm Ca, bên môi thỉnh thoảng nở nụ cười có chút khó lường. Trái lại, U Cầm Ca trước đó còn khác thường, bây giờ lại tìm không ra một chút dấu vết nào trên mặt hắn, nói năng ôn tồn nho nhã, phong thái thỏa đáng, dẫn đo chính xác, dường như lại trở lại U Cầm Ca trước kia, tựa như trích tiên.

Thấy Bùi Sát im lặng, U Hi Nhiên đã đoán được đại khái, ánh mắt xám như tro tàn, hắn dừng một hồi lâu, mới cố lấy dũng khí cầm tay nàng, kéo nàng ngồi vào vị trí.

Bùi Sát không đành lòng cự tuyệt, U Cầm Ca một bên dường như không nhìn thấy hai người thân mật, tiếp tục nói chuyện cùng U Ly, ngược lại con mắt sắc bén của U Ly thoáng trầm xuống, nhưng chỉ phút chốc liền bị nụ cười trên khóe môi của hắn che đi.

Bốn người đều đã ngồi xuống, ngay sau đó hạ nhân bắt đầu mang thức ăn lên.

Thức ăn tràn đầy một bàn, phong phú hơn bất kỳ lúc nào hết.

Nhưng ba người chung quy đều có suy nghĩ riêng, một bữa cơm im lặng. Đợi bọn hạ nhân bắt đầu thu dọn thức ăn, U Ly chợt đề nghị: “Mấy ngày nữa là sinh nhật của bốn vương, lúc đó hoàng thất không ngại cùng cùng tới cùng hai chất tức chứ?”

“Sinh nhật của hoàng thất, chất tử nhất định đến.” U Cầm Ca cầm tay Bùi Sát đứng dậy, bên môi là nụ cười dịu dàng nho nhỏ, câu trả lời cũng rất cẩn thận.

U Hi Nhiên ở một bên nghe vậy cũng xen vào nói: “Hoàng thất có tính chỗ của Hi Nhiên không vậy?”

“Chẳng lẽ người không phải là chất tử của bốn vương?” U Ly nghe vậy, nhếch môi cười, lời của hắn vừa nói ra, U Cầm Ca vẫn cười, sau đó U Hi Nhiên cũng không được tự nhiên nói: “Nếu hoàng thất đồng ý, tới lúc đó chất tử nhất định sẽ dâng lên hậu lễ.”

“Cấp bậc lễ nghĩa cũng không quá quan trọng, người đến mới là quan trọng nhất.” U Ly cười nhạt, lời nói chưa dứt, con ngươi sâu thẳm lại nhìn thoáng qua về mặt của Bùi Sát, sau đó lại khẽ nhíu mày, giống như lời kia là lời Bùi Sát nói.

Bùi Sát mắt nhìn bộ dáng của hắn, lại vội vàng nói với U Cầm Ca: “Vương gia, thật là không khéo, mấy ngày nữa thiếp thân có hẹn mấy vị phu nhân đi chùa miếu dâng hương, muốn đi ba ngày, đã hẹn từ trước rồi, không thể chậm trễ.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Hưu thư, không có!

Bùi Sát nhìn thấy bộ dạng của hắn, vội vàng nói với U Cầm Ca: “Vương gia, thật sự là không khéo, mấy ngày nữa thiếp thân có hẹn với mấy phu nhân đi đến Tự Miếu dâng hương, phải đi đến ba ngày, cuộc hẹn đã sắp đến, cũng không thể từ chối.”

“Nếu thật sự như thế thì không sao, sau sinh thần của bốn vương là đến ngày giỗ của mẫu phi, lúc đó, bốn vương sẽ tự mình đi đến Long Đàm tự dâng hương, trái lại phu nhân có thể hẹn mấy phu nhân khác đi theo.” Không đợi U Cầm Ca mở miệng, U Ly nói xen vào.

Dường như Bùi Sát tức giận đến mức muốn học máu, quả nhiên lý do gì hắn cũng có thể nói đến hợp lý.

Dời mắt về chỗ cũ, chợt nhìn thấy ánh mắt nặng nề của U Cầm Ca, nàng lập tức im lặng không nói.

“Nếu hoàng thất đã nồng nhiệt đến thế, nhất định Cầm Ca sẽ đi, hoàng thất cứ yên tâm.”

U Ly hài lòng dời tầm mắt, nghiêng ngang rời khỏi.

U Hi Nhiên không muốn đi, nhưng dưới ánh nhìn của U Cầm Ca, hắn đành phải đứng dậy xin về trước, trước khi đi, lại nhìn chằm chằm Bùi Sát không thôi, Bùi Sát thấy thế có tình làm lơ, sau khi đưa mắt nhìn hai vị tiểu gia bước ra khỏi vương phủ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lòng bàn tay nàng vẫn được U Cầm Ca nắm vào lòng bàn tay của hắn, Bùi Sát muốn rút ra, nhưng lại không thể rút ra được.

Nàng nghi ngờ nhìn U Cầm Ca, chỉ thấy trông mắt U Cầm Ca nhìn nàng chằm chằm nói: “Muốn rời khỏi, có thể, nhưng sẽ không có hưu thư.”

Có ý gì?

Bùi Sát trừng mắt nhìn.

Nàng còn chưa hiểu rõ, thì U Cầm Ca cũng không quan tâm đến nàng, mà quay đầu đi vào thư phòng.

*

U Ly mới quay về vương phủ đã nhận ra có chút khác biệt.

Hắn thấy ai nấy trong phủ đều im lặng, tùy ý gọi một người ra hỏi, mới biết, quả thật là có người đã chờ hắn hơn một thời gian rồi.

Suy nghĩ một chút, hắn vòng qua tiền đường đi đến phòng ngủ.

Quả nhiên, từ xa, đã nhìn thấy có người đứng trước cửa. Đến gần, chính là tổng quản thái giám Y Thủy điện Tô công công.

Tô công công thấy hần, tựa như thấy được Bồ Tát sống, sau khi thở phào nhẹ nhõm liền vội vàng đi lên trước nói: “Vương gia nhanh chóng đi vào đi, không là nương nương tức giận lớn đấy.”

“Vậy sao?” U Ly như cười như không nhìn cửa phòng được khép kín, ngay sau đó nhấc chân bước vào.

Trong phòng là một mảnh yên tĩnh, trái lại không giống như Tô công công nói khoa trương như thế.

Chỉ là, lúc U Ly ngửi thấy mùi thơm dịu trong không khí, đôi mắt vốn như cười như không lại đột nhiên thay đổi, hần liếc mắt nhìn sang tấm bình phong, khi thấy được chỗ đó có người, thì đột nhiên lập tức xoay người đi ra ngoài.

Mới vừa bước mấy bước, thì ngang hông chợt có hai cánh tay ôm lấy.

Lăng Họa Phiến ôm hông hần, đưa trán cọ cọ sau lưng hần. Nhận thấy cơ thể U Ly cứng đờ, nàng mở miệng, giọng nói xinh đẹp mỹ lệ đến bùi tai: “Nhiều ngày không gặp, chẳng lẽ vương gia không nhớ đến Họa Phiến?”

U Ly tựa như hít một hơi thật sâu, qua một lúc lâu mới cười lạnh nói: “Người nên ngay ngốc ở trong cung đi, nếu chạy loạn, để người khác nhìn thấy, chỉ sợ lại xảy ra nhiều chuyện thị phi.”

“Sợ gì, người là Nhiếp chính vương quyền khuynh dã triều, cũng xem như sánh bằng với hoàng đế Kỳ Quốc rồi, ai dám động đến người!”

“Quả thật không ai dám động đến bản vương, nhưng bản vương cũng không hi vọng người khác sẽ nói đi nói lại.”

U Ly cảm tay nàng để xuống, lúc xoay đầu nhìn lại. Quả nhiên, dễ nhận ra hôm nay Lăng Họa Phiến đã cố ý trang điểm, ánh môi đỏ thắm, đặc biệt còn son màu hồng đào, mà vết son này chính là dây từ trên môi của nàng.

Từ trước đến giờ hần hiểu rõ thủ đoạn của nàng, nhưng trước mắt nhìn nàng chủ động, hần lại không hề có một phần chán ghét.

“Thế nào?” Nhận thấy U Ly không vui, Lăng Họa Phiến đi lên một bước, kề sát lồng ngực hần, đang lúc muốn hôn lên môi hần, thì lại bị U Ly nghiêng đầu tránh, sắc mặt lại càng mất kiên nhẫn.

Như trong dự liệu, Lăng Họa Phiến biết U Ly không thích người khác hôn môi hần, nhưng sau khi có kết quả, trong lòng mắt không khỏi ánh lên tia sáng khác thường.

“Tần vương phi, nàng là nữ nhân của vương gia sao?” Nàng đột nhiên hỏi một câu, vẻ mặt lạnh lùng.

“Người hỏi chuyện này làm gì?” U Ly nhìn nàng một cái, trong đôi mắt sâu hun hút kia hiện lên hàn ý.

Lăng Họa Phiến thấy thế, vẻ mặt đột nhiên thay đổi, dịu dàng cười: “Họa Nhi cũng chỉ hỏi một chút thôi, nghĩ tới, nếu vương gia thích, Họa Nhi muốn san sẻ với vương gia, cho nên mới tự nghĩ chẳng bằng đưa nàng vào trong phủ thì sẽ tốt hơn.”

U Ly nhìn nàng một cái, trong mắt vốn khó dò nay lại chợt lạnh lẽo như băng, “Người không sợ đắc tội lão tam?”

“Vương gia nói cái gì đó, chỉ cần thứ vương gia muốn có, Họa Nhi nhất định sẽ cố gắng tận tâm tận lực vì vương gia, sẽ làm được. Ta nghĩ nếu là thứ vương gia muốn, nhất định Tần vương sẽ không ngăn cản.”

“Vậy sao? Nếu như người thật sự vì bản vương, vậy thì trên môi người có gì đó? Nhiều năm dùng mãi thủ đoạn như vậy, chẳng lẽ người không chán sao?”

Sắc mặt Lăng Họa Phiến đột nhiên trắng bệch, nàng thấp thỏm nhìn U Ly, sau một hồi mới hỏi: “Người biết?”

U Ly nhếch môi cười lạnh ngồi vào một bên, hai mắt đánh giá Lăng Họa Phiến từ trên xuống dưới: “Họa Nhi, ta nói thật với người, chuyện riêng của ta, ta không hy vọng người xen vào, cũng giống như, chuyện riêng của người ta cũng không quan tâm, người yên tâm, ta ở đây một ngày, thì vinh hoa phú quý của người đương nhiên sẽ không ít, vị trí thái hậu này cũng sẽ được cố định, chỉ là, theo lời nói, sau này không được dùng.”

Hần đột nhiên giữ chặt Lăng Họa Phiến, ngón tay lướt qua môi nàng, trong nháy mắt màu son đỏ dính trên tay lập tức hóa thành nước, trở nên trong suốt tan vào da.

U Ly thấy màu son đỏ biến mất không dấu vết, mới đưa tay nói với Lăng Họa Phiến: “Thuốc giải đâu?”

Lăng Họa Phiến ngần ra, sắc mặt chợt trắng bệch, nàng từ từ lắc đầu nói: “Từ trước đến nay Nghi Hoan Tần không có thuốc giải, nếu muốn giải được, thì nam nữ phải quan hệ.....”

Càng nói giọng nói nàng càng mềm mại. U Ly đột nhiên đứng lên: “Người hỏi cung đi, nếu không có chuyện, thì sau này không được đi vào thẳng phủ của bản vương.”

“Vương gia.....” Lăng Họa Phiến đột nhiên kéo người hắn, “Vương gia không thích Họa Nhi nữa sao? Nếu vương gia biết Họa Nhi dùng Nghi Hoan Tán, vậy sao hôm nay mới vạch trần, hành động này đã nói, hắn là trong lòng vương gia có Họa Nhi đúng không?”.

“Thái hậu nương nương.” U Ly bỗng nhiên lên tiếng, đẩy hai tay nàng nói: “Tim của U Ly, sớm đã chết từ năm năm trước, chẳng lẽ thái hậu không biết được?”

Cả người Lăng Họa Phiến cứng đờ, không tin nhìn hắn nói: “Không lẽ lúc trước, người đối xử tốt với ta đều là lợi dụng?”

U Ly thản nhiên nhìn nàng, tròn mắt tối đen: “Vậy thái hậu không lợi dụng bốn vương? Đương kim hoàng thượng, là hài tử của ai, trong lòng thái hậu rõ ràng.”

Trong tròn mắt xinh đẹp của Lăng Họa Phiến chợt sợ hãi, qua một hồi lâu, nàng mới lẩm bẩm nói: “Thì ra, người đều biết.....”

“Bốn vương biết, cũng không chỉ là những chuyện này.” U Ly cười lạnh một tiếng, “Chỉ là, thái hậu cứ yên tâm, chỉ cần người không phản bội bốn vương, thì vị trí thái hậu này sẽ vĩnh viễn là của người.”

Dứt lời, hắn bước ra khỏi phòng, để lại Lăng Họa Phiến mặt mày khiếp sợ đứng nơi đó.

Đi vòng quanh trong sân vài lần, U Ly nhất thời không biết phải đi đến chỗ nào.

Đưa tay ra sau lưng, hắn chợt cảm một vật, rồi rũ mắt nhìn vào trong tay mình.

Miếng ngọc lớn chừng ngón trỏ, qua nhiều năm, lại không chút phai màu, mà màu sắc lại càng thêm tươi sáng, nhớ lời đạo sĩ nói thuở nhỏ, hắn đột nhiên cười lên một tiếng, trong đầu nhớ đến gương mặt Bùi Sát tức giận đến cắn răng nghiến lợi.

Ngoài miệng cười mắng một câu vật nhỏ, rồi thỉnh thoảng bước ra khỏi phủ đi về phía chợ.

Bốn ngày liên tiếp, U Cầm Ca không hề bước ra cửa.

Sáng sớm ngày thứ năm, lúc Bùi Sát vừa tỉnh, thì bên ngoài có nha hoàn bẩm báo rằng có quản gia xin gặp.

Trong lòng nàng nghi ngờ, đang lúc yên lành, quản gia đến gặp nàng làm gì, chỉ thấy lúc quản gia bước vào cửa, trong tay cầm một cái khay bạc.

“Vương phi, hôm nay là sinh nhật của Nhiếp chính vương, vương gia cố ý dặn lão nô chuẩn bị quà tặng, nói rằng để vương phi chọn một món rồi đưa đến làm lễ vật chúc mừng Nhiếp chính vương.”

“Quà tặng?”

Bùi Sát liếc nhìn khay bạc trong tay hắn, kinh ngạc há hốc miệng.

Một vật, là chữ “Thọ” được điêu khắc bằng vàng, một vật, là ngọc cổ được điêu khắc thành một cặp ngọc bội Văn Long, còn vật còn lại là Nhất Quân tiêu.

Bùi Sát nghi ngờ cầm Nhất Quân tiêu lên nhìn hỏi: “Nhiếp chính vương biết thổi tiêu sao?”

Quản gia nghe vậy bật cười nói: “Vương phi mới đến Kỳ Quốc không lâu, có thể không biết. Nhiếp chính vương thổi tiêu còn hay hơn vương gia, chỉ là không biết vì sao, mà từ năm năm trước đã bắt đầu không thổi tiêu nữa, cho nên Nhất Quân tiêu này, lúc vương gia chọn lựa cũng do dự mất hồi lâu.”

“Vậy thì đưa Nhất Quân tiêu nhà Tống đi.” Bùi Sát cầm Nhất Quân tiêu suy nghĩ hồi lâu, nghĩ thầm, dù thế nào hắn cũng là Nhiếp chính vương chí cao vô thượng, quyền khuynh đã triều, vật trân quý nào mà chưa từng thấy, vàng bạc ngọc quý, tất nhiên là không hiếm.

“Lúc đầu vương gia lựa chọn vật này cũng đã đoán được vương phi sẽ chọn trúng vật này.” Quản gia bật cười nhận lấy tiêu nói: “Vậy lão nô sẽ sai người gói kỹ, sau đó để vương gia vương phi cầm ra ngoài là được.”

Bùi Sát gạt đầu một cái, lúc này quản gia mới lui khỏi.

Bị âm ỉ một trận như vậy, Bùi Sát vốn buồn ngủ cũng đã tỉnh, nàng đứng dậy bắt đầu rửa mặt chải đầu.

Nha hoàn Xuân Lan chọn vải y phục trang sức xinh đẹp, Bùi Sát nhận lấy một y phục màu đỏ tươi trong đó.

Dù gương mặt nàng vô cùng bình thường, nhưng với y phục đỏ tươi tôn lên màu da. Nhìn nàng mặc, không hề có chút bức bối, mà trái lại càng thêm hoàn hảo.

“Ánh mắt vương phi quả thật là tốt.” Xuân Lan chặc lưỡi khen ngợi. Bùi Sát hài lòng liếc mắt nhìn mình trong gương, mặt mày không nhịn được vui vẻ.

Lúc xuất phủ, vẫn là một chiếc xe ngựa.

Chỉ có điều là lần này, U Cầm Ca không đến trước ngòi trong xe đội nàg. Trái lại nàg phải chờ một hồi lâu, lúc này mới thấy U Cầm Ca đi đến.

Mấy ngày không thấy, cả người hấn lại gầy đi một vòng, mặc dù đôi mắt nhìn nàg vẫn dịu dàng như cũ, nhưng Bùi Sắt chỉ cảm thấy nội liễm (hường nội) đi nhiều.

Thấy Bùi Sắt nhìn mình chằm chằm, U Cầm Ca khẽ cười nói: “Thế nào? Chẳng lẽ không nhận ra phu quân rồi sao?”

Bùi Sắt im lặng quay đầu liếc nhìn, rốt cuộc vẫn có chút chống cự với hai từ “Phu quân”.

Xe ngựa ổn định chạy một đường, chưa đến nửa canh giờ đã đến vương phủ Nhiếp chính vương.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Lửa giận của Nhiếp Chính Vương

Xe ngựa chạy một đường ổn định, không quá nửa canh giờ đã đến Nhiếp Chính vương phủ.

Xưa nay chưa thấy, lần đầu tiên, U Cầm Ca lại không có diu nàg.

Bùi Sắt đỡ xe ngựa nhảy xuống đất, ngẩng đầu, xuất hiện trước mắt là một phủ đệ to lớn, “Nhiếp Chính vương phủ” bốn chữ to thiếp vàng, tà tứ khí phách, lưu loát đi xuống, nhưng người U Ly, khí phách lộ ra ngoài.

Cửa phủ đứng đây gia đình. Nhìn thấy U Cầm Ca Bùi Sắt tiến lên, rồi rít hành lễ: “Tần Vương, Tần Vương phi, Vương gia ở phòng khách phía trước, tiểu nhân liền mang Tần Vương đi trước.”

“Làm phiền.” U Cầm Ca gật đầu một cái, cười nhạt.

Sau lưng, Bùi Sắt cầm cây sáo cũng đi vào.

So với phủ đệ U Cầm Ca thanh u (thanh tịnh và đẹp đẽ), Nhiếp Chính vương phủ lại có vẻ vô cùng hoa lệ.

Bước vào cửa trong sân trồng nhiều loại hoa cỏ, hai bồn hoa phía sau là một hồ nước. Trong hồ có rất nhiều cá chép màu đỏ, tự do bơi qua bơi lại, giống như công viên. Đi qua hồ nước phía trên, đi thêm chút nữa vừa gặp một đoạn cừ khúc hành lang, sau đó trong miệng gia đình mới biết đã tới tiền đường.

U Ly một thân hắc bào hoa văn hình rồng đứng ở cửa tiền đường, xoay quanh bên cạnh hấn có rất nhiều vương công đại thần. Mà hấn đang cùng bọn hấn nói chuyện, con mắt sắc kia rõ ràng không có một tia cảm xúc, ngoài miệng lại cứ chéch lên mang theo nụ cười nhạt, gặp được hấn từ cửa đi vào, con ngươi nhàn nhạt quét qua một cái, ngay sau đó cùng bọn họ gật đầu nói cái gì, người đã đi tới bên này.

“Hoàng thúc.” U Cầm Ca khoe môi tươi cười, mang theo Bùi Sắt đi trước chào hỏi.

Bùi Sắt buồn buồn đi theo kêu một tiếng hoàng thúc, ngay sau đó dâng quà tặng lên nói: “Cho người.”

Giọng nói của nàg mặc dù thô lỗ, chỉ là hai người nam nhân này cũng không tức giận.

U Ly nhận lấy quà tặng mở ra. Khi thấy là một cây tiêu màu đỏ được điêu khắc tinh xảo, vẻ mặt chợt thay đổi, hấn ngẩng mắt nhìn U Cầm Ca, lại nhìn mắt Bùi Sắt, hỏi người sau nói: “Người chọn lựa hay sao?”

Trở về lại ta. Bùi Sắt không rõ chân tướng, chỉ mờ mịt gật đầu một cái.

U Ly neoh con người lại, trong nháy mắt đó, Bùi Sắt lại trong mắt hấn nhìn thấy hai chữ khát máu.

Chỉ thấy hấn vung mạnh tay lên, cái hộp kia từ trong tay hấn rơi trên đất, tiêu trong hộp rơi ra, gãy thành hai khúc.

Sắc mặt Bùi Sắt lập tức cứng đờ, tất cả mọi người bên trong sân nhìn thấy đều ngây người, nhất thời không biết chuyện gì xảy ra, hai mặt nhìn nhau.

U Ly lạnh lùng nhìn nàg một cái, lại quay người, bỏ lại mọi người, phất tay áo rời đi.

Tình huống nhất thời xảy ra quá mức đột ngột, tất cả mọi người không rõ chân tướng. Tim Bùi Sắt đập mạnh và loạn nhịp qua đi, chỉ cảm thấy không

hiểu được.

“Vương Gia, thật không phải với.” Một người nam tử trung niên cúi người nhặt cây sáo trúc lên đưa cho U Cầm Ca, nghĩ đến lại là quân gia bên trong phủ.

“Đur thúc không cần đa lễ, chắc là Cầm Ca đã sai lầm.” U Cầm Ca nhàn nhạt nhận lấy cái hộp, một chút gật đầu, lúc này quân gia mới xoay người rời đi.

Lần này quân gia đi, mọi người bên trong sân cũng tự động giải tán.

“A Sắt ——” có tiếng hô to tới đây, Bùi Sắt quay đầu đang thấy một người từ cửa đi vào, quả nhiên là U Hi Nhiên.

“ Tam tấu, Tam ca.” Đi tới trước mặt Bùi Sắt, U Hi Nhiên lại sửa miệng, thấy U Cầm Ca hiển nhiên có chút không được tự nhiên.

“Ta ở trên xe ngựa chờ ngươi.” U Cầm Ca cũng tính là cho hai người thời gian, xoay người theo mọi người ra cửa.

“Tam tấu, cho ngươi.”

U Cầm Ca vừa đi, U Hi Nhiên lại móc ra một cái hộp nhỏ đưa cho Bùi Sắt.

Bùi Sắt không hiểu, mở ra, lại là một khối ngọc bội.

Ngọc này toàn thân mượt mà, bích lục như có thể chảy ra nước, Bùi Sắt lấy đưa về hướng mặt trời, gật đầu thờ dài nói: “Quả nhiên là khối ngọc tốt.”

U Hi Nhiên nghe vậy khẽ cười lên: “Ngươi thích là tốt rồi, cái ngọc này nữ tử đeo cực tốt, nếu như ngươi không ngại, có thể mang theo ngươi.”

“Ngươi thật sự đưa cho ta? Sẽ không đòi lại?” Mắt Bùi Sắt cũng sáng lên, ngọc tốt như vậy, nếu như về sau nàng thật rời khỏi vương phủ, không có tiền sống qua ngày, khối ngọc này cũng đủ để nàng nuôi sống mình.

“Dĩ nhiên sẽ không, đã đưa cho ngươi, tự nhiên về sau tất cả thuộc về ngươi.”

Bùi Sắt vui vẻ bỏ vào trong túi bên người, thấy con mắt U Hi Nhiên sáng rỡ, quay đầu vỗ một cái lên bờ vai hắn nói: “Vậy ta liền cảm tạ?”

Ngay sau đó nàng liền xoay người đi ra ngoài, U Hi Nhiên nhìn nàng rời đi vuốt bả vai của mình, không tự chủ nhíu mày nở nụ cười.

Đi tới cửa, lại thấy quân gia Nhiếp Chính vương phủ vội vã đi qua bên người nàng ra cửa.

Bùi Sắt nhất thời cảm thấy kinh ngạc, ghé đầu nhìn, chỉ thấy quân gia đứng ở xe ngựa của mình nói cái gì, ngay sau đó U Cầm Ca từ trên xe bước xuống, nghiêng đầu đi về phía Bùi Sắt nói: “Ngươi trước trở về phủ nghỉ ngơi, ta còn có một số việc, sau đó liền trở về.”

Hắn nói chuyện đồng thời sờ sờ tóc Bùi Sắt, mùi phấn dịu dàng.

Bùi Sắt gật đầu một cái, ngay sau đó hắn đi qua bên người nàng, cùng quân gia đi vào Nhiếp Chính Vương phủ.

Ngay sau đó xe ngựa rời đi, Bùi Sắt ngồi ở trong xe ngựa ngơ ngác mất hồn.

Hôm nay hình như U Ly rất tức giận. Cùng cây tiêu này có liên quan sao?

Cây tiêu này vốn là quà tặng do U Cầm Ca quyết định, cũng chỉ là mượn nàng tay đưa đi, vậy chuyện này cả đầu đuôi, U Cầm Ca biết rõ tình hình sao?

Tại sao U Ly vì một cây tiêu lại nóng nảy lớn như vậy, cây tiêu này có giấu bí mật gì?

Bùi Sắt hỗn loạn trở về vương phủ.

Cái cổ đại này cũng rất không thú vị. Không có mấy vi tính điện thoại di động, cái gì cũng không chơi được, mỗi ngày dạo tới dạo lui thì cả cái vương phủ lớn như vậy, đi dạo thế nào cũng không có vật gì mới mẻ, cơ hồ trừ ngủ chính là ngủ.

Nhưng mà, cũng một thời gian đã qua, Bùi Sắt một chút xiu cũng không buồn ngủ.

Nàng vô vị đứng dậy, kêu Xuân Lan: “Ngươi biết Bùi Nhiên gần đây đang làm cái gì không?”

Xuân Lan nghe vậy vội vàng nhỏ giọng thận trọng nói: “Theo lời vương phi nói, trước đó vài ngày, Vương Gia để cho Bùi Nhiên cô nương chuyển vào Thánh Vũ Hiên, nghĩ đến, đã coi như là nạp làm phu nhân.”

Bùi Sắt gật đầu suy nghĩ một chút, nếu là phu nhân, chẳng phải là Lục phu nhân.

Nghĩ đến mấy ngày nay cũng không thấy Bùi Nhiên, Bùi Sắt liền đứng dậy mang giày tất: “Xuân Lan, ngươi mang vài món y phục mới lần trước Vương Gia vì ta làm, đưa cho tỷ tỷ ta đi.”

“Dạ, vương phi.”

Ra khỏi viện liên tục quẹo trái. Lúc trước Bùi Sát còn không biết Thính Vũ Hiên là một nơi nào, cùng nhau đi tới lúc này mới phát giác, thì ra là Thính Vũ Hiên cực kỳ vắng vẻ, nằm ở góc phía bắc vương phủ, sát vách là một tòa cấm viện, nhân hạ lúc trước chưa từng có ai tới bên này, Thính Vũ Hiên tự nhiên cũng tiêu điều.

Chỉ là Bùi Sát chưa đến gần, lại nghe được âm thanh đồ dùng vỡ, ồn ào vang dội, làm cho nàng rất là kinh ngạc.

“Vương phi, chắc là Ngũ phu nhân tới bên này náo loạn, kể từ lần trước Vương Gia phạt nàng cấm túc, nàng liền thỉnh thoảng bởi vì đủ loại nguyên nhân náo một hồi, bởi vì Vương Gia phân phó, người tạp vụ không thể đi hướng Thẩm Xuân Viên của Vương phi, cho nên nàng không dám đi nơi Vương phi ở náo loạn, kể từ khi Bùi Nhiên cô nương đưa đến nơi này, nô tỳ nghe nói Ngũ phu nhân ngày nào cũng tới náo loạn một lần, không phải đập đồ, chính là gây khó dễ cho Bùi Nhiên cô nương.” Xuân Lan đỡ Bùi Sát đi về phía trước, nghe vậy, Bùi Sát rất là kinh ngạc.

Cũng là do nàng suốt ngày không ra khỏi viện, lại không biết bên trong phủ còn có chuyện như vậy, hơn nữa Bùi Nhiên.

Nàng thở dài, bước nhanh hơn đối với Xuân Lan nói: “Ngươi đi gọi quản gia tới, ta tiến đi xem một chút. Ngươi yên tâm, nàng còn không đến mức có thể làm bị thương ta.”

Nhìn thấy ánh mắt Xuân Lan lo lắng, Bùi Sát hừ lạnh một tiếng, dù gì, chính mình cũng được huấn luyện qua.

Nàng kéo ống tay áo, Xuân Lan nhìn bộ dáng của nàng cũng không giống bộ dáng bị dễ, liền vội vàng đứng dậy xin phép thôi lui tìm quản gia.

Sau đó Bùi Sát sai bước đi vào trong viện tử.

Bên ngoài sân đứng mấy nha hoàn, nhìn thấy Bùi Sát rồi rít hơi biến sắc mặt vội quỳ xuống.

Bùi Sát quét mắt qua bọn họ một cái, nhận được đã làm yên ổn lòng người, liền sai bước về phía trước, một cước đạp cửa phòng ra.

Trong phòng, Bùi Nhiên lặng lẽ đứng ở một bên, trong phòng đơn sơ, trừ một giường lớn miễn cưỡng đủ để người ngủ, địa phương còn lại căn bản duỗi chân không vào.

Trên đất bình bình lon lon, tất cả đều là mảnh sứ vỡ vụn, chậu đồng thùng gỗ tán lác tại tất cả các góc, trên đất tất cả đều là nước.

Mà An Niệm Tâm ngạo nghễ đứng ở một bên, xuống tay chính là hai nha hoàn cận thân của nàng, Bùi Sát không biết họ tên gì, cũng không kêu tên của nàng, chỉ hét to nói: “Tất cả dừng tay cho ta.”

Thân thể hai nha hoàn cứng đờ, xoay người lại thấy là Bùi Sát, không dám can rờ, liền vội vàng cúi đầu đứng nghiêm một bên không dám động.

An Niệm Tâm nhìn thấy nàng con người cơ hồ có thể phun ra lửa, nàng lạnh lùng nhìn Bùi Sát một cái châm chọc nói: “Thế nào, ta trừng trị một người không biết thẹn trong phủ, cho rằng leo lên giường vương gia là có thể làm đương gia làm chủ, vương phi cũng muốn nhúng tay sao?”

Bùi Nhiên vốn chỉ là quật cường đứng ở nơi khác trong gian phòng, nghe xong những lời này, mắt không nhúc nhích, chỉ là ở chạm đến ánh mắt Bùi Sát nhìn tới, nàng lại gian nan cúi đầu xuống, không nói lời nào.

Bùi Sát biết trong lòng nàng vẫn còn bởi vì chuyện không tự nhiên lúc trước, cũng không cùng với nàng nói gì, quay đầu nhìn An Niệm Tâm nói: “Lời này của Ngũ phu nhân nói sai rồi, từ khi ta vào phủ tới nay, mặc dù không hỏi qua chuyện trong phủ, nhưng phạm là gặp phải một chút chuyện nhìn không vừa mắt, ta cũng muốn xen vào, lại không nói chuyện của Bùi Nhiên Vương Gia đã lên tiếng, nếu như Vương Gia đã giữ nàng lại ở đây, vậy rõ ràng nàng cũng là chủ nhân của vương phủ này. Nếu nàng là người của vương gia, vậy vương phi ta đây hôm nay làm chủ, thay Vương Gia nạp nàng lại có làm sao.”

“Ngươi. . . .” Mắt An Niệm Tâm nhìn chằm chằm, cơ hồ gần đến muốn phun ra lửa: “Bùi Sát, đừng tưởng rằng ngươi là vương phi, tỷ muội hai người các ngươi một tay che trời ở vương phủ làm xằng làm bậy, ta cho ngươi biết, một ngày nào đó, ta sẽ khiến các ngươi khóc gọi cha gọi mẹ.”

“Tốt, vậy ngươi có thể thử xem.” Bùi Sát cũng căm tức nhìn nàng: “Chỉ là, hôm nay ngươi hiển nhiên chưa có tư cách nói lời này, ngươi đã lại nhiều lần náo loạn, hiển nhiên là lần trước dạy dỗ không đủ, không bằng hôm nay ta liền bổ sung cho ngươi, trở về úp mặt vào tường sám hối hai tháng nữa như thế nào?”

“Ngươi?” Gương mặt An Niệm Tâm sung huyết đỏ bừng, một hồi lâu nói không ra một chữ. Nín thật lâu, nàng mới hét lên với nha hoàn sau lưng: “Còn lo lắng cái gì, ném vào mặt bốn phu nhân.”

Nàng tức giận thờ phỉ phò ra khỏi viện, cả đám nô tài theo sát phía sau, không dám thờ ơ một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Tang lễ và hỉ lễ

Đội đến mọi người đều tản đi hết, Bùi Sát sai người dọn dẹp căn phòng sạch sẽ, sau đó cùng Bùi Nhiên ra ngoài, đi dạo ở vườn hoa.

Trời đã trở lạnh, mặc mấy bộ y phục vẫn cứ thấy lạnh, Bùi Nhiên lại chỉ gặp một bộ áo mỏng, mấy ngày không thấy, khuôn mặt thanh tú trở nên gầy gò, hốc mắt thâm quầng, da tái nhợt, cả người không có huyết sắc.

“Tỷ tỷ cần gì phải làm khó mình như vậy.” Bùi Sát thở dài, dừng lại bước quay đầu lại nói.

Bùi Nhiên kinh ngạc nhìn nàng, một giây kế tiếp, nước mắt lại rơi từng giọt lớn.

Nàng ta nhìn Bùi Sát, khóc một hồi lâu, đột nhiên quỳ sụp xuống trước mặt Bùi Sát, không ngừng áy náy: “Là tỷ tỷ có lỗi, A Sát, muốn đánh muốn phạt, muội cứ làm, muội đối xử với tỷ tỷ như vậy, tỷ thật sự không cách nào tha thứ cho mình. Nàng ấy nói không sai, tỷ đáng bị coi thường, nếu không phải là như thế, sao ta lại trèo lên giường của muội phu.....”

Nàng ta khóc sùi sùi không dứt, chỉ qua nửa khắc mà hai mắt đã sưng đỏ lên, nhìn bộ bộ đáng tiếu tụy này, Bùi Sát chỉ sợ trước đó ngày ngày nàng ta đều lấy nước mắt rửa mặt.

Thở dài trong lòng, Bùi Sát đỡ nàng ta dậy nói: “Tỷ tỷ, lời nói lúc trước, hẳn là tỷ cũng nghe rất rõ ràng, muội không thích vương gia, hơn nữa..... Hơn nữa muội cũng không trao thân cho hắn, cho nên tỷ không phải cần phải tự trách.”

Bùi Nhiên kinh ngạc ngẩng đầu, Bùi Sát gật đầu một cái nói: “Đêm tân hôn, vương gia cắt ngón tay của mình.”

Một lúc lâu sau Bùi Nhiên vẫn không thể phản ứng kịp, trái tim đập loạn, thật vất vả cử động, ánh mắt nàng ta nhìn Bùi Sát mang theo hi vọng: “A Sát, muội nói thật sao?”

Bùi Sát gật đầu một cái, nhìn Bùi Nhiên, cài lọn tóc tuột ra ra sau vành tai, nói: “Tỷ tỷ, muội không thích Tần vương, muội muốn rời khỏi nơi này, tỷ, có thể giúp muội sao?”

Lần này Bùi Sát thật sự bị bệnh, bệnh tới dồn dập, chỉ sau ba ngày đã gầy đi rất nhiều, da tái nhợt, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, ngay cả U Cầm Ca cũng bó tay hết cách.

Mất thấy thân thể nàng từng ngày từng ngày tệ hơn, U Cầm Ca bất đắc dĩ đành phải tuyên bố bệnh tình của nàng ra bên ngoài.

Sáng sớm ngày hôm đó, Bùi Sát vừa mở mắt ra đã thấy người ngồi ở đầu giường, tay của nàng bị nắm chặt, thật chặt.

Bùi Sát nhếch miệng cười một tiếng, gian nan nhìn người tới nói: “Thế nào? Lớn như vậy mà còn khóc nhè sao?”

U Hi Nhiên vội vàng xoa xoa gò má, hừ một tiếng châm chọc nói: “May là còn tỉnh lại, sao lại nằm liệt trên giường như vậy, lúc ta đón tàu, chẳng phải là rất quyết cường sao? Nha đầu cầm giày đập ta, bỏ ba đầu đi đâu mất rồi?”

Bùi Sát vô lực cười một tiếng, hình như trên mặt tràn ngập khát khao nói: “Người vẫn còn nhớ.....”

Nàng nhìn trần nhà trên đỉnh đầu, cười nói: “Khi đó vẫn là trẻ tuổi, không chịu khuất phục, mà nay..... Chỉ sợ là không có cơ hội.”

“Nói nhăng nói cuội gì đó.” U Hi Nhiên lườm nàng một cái, miễn cưỡng nở nụ cười. “Nha đầu, người nhất định phải tốt, ta còn chờ người vui vẻ hành hạ ta, cả đời này ta còn chưa từng bị người hành hạ như thế, lại cứ bị người giày vò, ta còn cam tâm tình nguyện.”

“Đừng nói.” Bùi Sát gian nan nhìn đi chỗ khác, một hồi lâu sau mới nói: “Hi Nhiên, con người ai cũng có cuộc sống của chính mình..... Nếu lần này ta thật sự có chuyện gì, chỉ hy vọng người quên ta đi. Con người lúc còn sống, như thời gian qua nhanh, ngắn ngủi vài năm, thật ra thì ta đã rất thỏa mãn rồi, ít nhất ta đã trải qua chuyện mà người khác không trải qua.”

Ánh mắt nàng giống như nhìn ra thật xa, U Hi Nhiên thấy vậy thì tan nát cõi lòng, rốt cuộc không nhịn được lui ra ngoài. Một lúc lâu sau, chờ lúc hắn trở lại, Bùi Sát đã đã ngủ, vẻ mặt an tường, bên môi thậm chí còn có nụ cười thân nhiên.

Cẩn thận lách người ra khỏi phòng, liếc mắt một cái liền thấy U Cầm Ca một thân áo trắng đứng ở trong sân.

Trên mặt hắn có vẻ mệt mỏi, trong con ngươi mơ hồ có tia máu, U Hi Nhiên cúi đầu đi tới trước mặt hắn, một lúc lâu sau mới gật đầu một cái nói: “Tam ca, thật sự không còn cách nào sao?”

Nét mặt U Cầm Ca cứng lại, nhìn về phía hắn nói: “Nếu có, ta không thể nào không chữa khỏi cho nàng ấy. Nhắc tới cũng kỳ quái, ta không thể nhìn ra nàng ấy bị bệnh gì, rõ ràng nàng ấy chỉ có mười mấy tuổi, ta lại phát hiện cơ thể nàng ấy đang bắt đầu già đi, thân thể như đèn sắp cạn dầu.”

“Làm sao lại như vậy được?” U Hi Nhiên kinh ngạc, khiếp sợ ngẩng đầu. “Hoàng tẩu mới chỉ có mười sáu tuổi, làm sao lại như đèn cạn dầu?”

U Cầm Ca lắc đầu một cái, nhìn về phương xa. “Đáng tiếc ta học y mấy chục năm lại không thể chữa được bệnh của nương tử mình.”

Hắn gi皱 cọt tự cười, một hồi lâu sau mới nói: “Chuyện đã tới nước này, chúng ta không thể cưỡng cầu rồi.”

Hắn nhắm mắt lại, dứt lời thì dứt khoát xoay người đi. U Hi Nhiên đứng nguyên tại chỗ hồi lâu, trước khi đi vẫn còn quay đầu lại nhìn về phía gian phòng sau lưng, cúi đầu, đi ra khỏi phủ.

Đêm đã khuya.

Bùi Sát trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cảm thấy có người đang rửa mặt cho nàng. Nàng đoán đó là Bùi Nhiên, nhưng khi nàng mở mắt ra, bên giường cũng không phải bóng dáng của Bùi Nhiên, thay vào đó, hẳn là U Ly.

Con người sâu thẳm của U Ly chăm chú nhìn nàng, cũng không biết đang suy nghĩ gì, khóe môi mím thành một đường, mặt không chút thay đổi.

Đầu tiên Bùi Sát sợ run lên, ngay sau đó khẽ cười. Chỉ là nàng mới cười một tiếng đã thấy thân thể có chút không chịu nổi, không nhịn được ho khan một lúc, sau đó mới ngừng lại, nhìn về phía U Ly nói: “Làm phiền nhiếp chính vương hạ mệnh, Bùi Sát gánh không nổi.”

U Ly cũng không đáp lời nàng, ngược lại một đôi mắt như chim ưng quan sát người nàng từ trên xuống dưới một vòng, dừng lại ở trên mặt nàng, nửa thật nửa giả nói: “Nha đầu, người là thật, hay là đang lừa gạt bốn vương?”

Bùi Sát gian nan nhìn đi chỗ khác, một hồi lâu mới cười nhạo nói: “Nhiếp chính vương cảm thấy ta sẽ lấy tính mạng bản thân ra đùa giỡn sao?”

U Ly nhìn nàng không nói, giống như vẫn còn nghi ngờ. Bùi Sát nhắm mắt lại, lại rơi lệ: “Người không tin tưởng ta thì còn tới nơi này làm gì? Ta phá hỏng sinh thần của người, đừng nói trong lòng người sẽ không có một chút trách cứ nào.”

“Nếu ta nói trong lòng thật sự không có chút ý muốn trách cứ nào, nàng tin không?” U Ly nhìn nàng, một lúc lâu sau mới thò tay vào trong ngực, lấy ra sớm một chiếc khăn đã chuẩn bị sẵn.

Mở ra, bên trong là một vòng tay huyết ngọc.

Trong lòng Bùi Sát giật mình, im lặng không nói. Chỉ thấy U Ly cầm vòng tay huyết ngọc đeo vào cổ tay của nàng nói: “Yên tâm, nàng sẽ không chết, huyết ngọc này đã từng dùng để thờ phụng ở Tự Miếu hơn ngàn năm, hút hết phật khí, có thể khóa lại hồn phách con người, lúc còn nhỏ thân thể bốn vương yếu ớt nhiều bệnh, nhưng satừu khi có ngọc này đến nay, tra tấn cùng hành hạ lớn hơn nữa bốn vương cũng chưa từng chết, mà nay ta đưa một phần cho nàng, ta tin tưởng, nàng sẽ sống sót.”

Bùi Sát kinh ngạc không nói, giật giật môi, qua một hồi lâu mới nặn ra một câu: “Nếu ta thật sự đã chết rồi thì sao?”

U Ly ngẩn ra, Bùi Sát nhìn ra được thần vẻ hãi ít ỏi ở trên mặt hắn, ngay sau đó cười nói: “Người yên tâm, mặt than, ta sẽ nỗ lực sống sót, chịu qua một ngày tính một ngày.”

U Ly liền nở một nụ cười thân nhiên, không chút tức giận nói nào: “Được, nếu nàng có thể không chết, ta nhất định sẽ tới thăm nàng hàng ngày.”

Khóe mắt Bùi Sát bắt gặp lại tràn ra nước mắt: “Được, dù sao người cũng là âm hồn bất tán, nói không chừng ta đi âm phủ cũng có thể nhìn thấy người.”

Bùi Sát sau khi nói ra miệng liền nhận ra lời nói của mình không ổn, U Ly lại chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó thay nàng đáp chẵn nói: “Được, bốn vương cũng không ngại chết dây dưa với nàng. Lên trời xuống đất, nàng đi chỗ nào, U Ly ta nhất định làm âm hồn bất tán theo tới đó.”

Lệ trong mắt chảy ra mãnh liệt, Bùi Sát mạnh mẽ nhìn xuống, một hồi lâu mới nghẹn ngào nói: “Vậy chúng ta ngoắc tay.”

U Ly hoàn toàn không chút cự tuyệt duỗi ngón tay ra. Ngón cái hai người ấn vào nhau, U Ly chợt cảm ngược tay của nàng, cúi người hôn lên tóc mai của nàng, giọng điệu trầm thấp nói: “Nha đầu, nàng nhất định phải sống tiếp, nhớ kỹ, lên trời xuống đất, nàng đừng nghĩ chỉ lo thân mình, bốn vương chính là âm hồn bất tán đi theo.”

Bùi Sát rốt cuộc không nhịn được mà khóc lên, thân mình U Ly chưa rời đi, nàng đột nhiên vươn tay, găt gao ôm cổ U Ly, lau nước mắt nước mũi vào vai hắn.

“Ta sẽ nhớ người, A Ly.”

Thân mình U Ly chấn động, một lúc lâu cũng không nhúc nhích, không biết trải qua bao lâu, U Ly đã sớm rời khỏi, Bùi Sát vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Như có kỳ tích.

Sinh mệnh vốn chỉ kéo dài thêm được mấy ngày, Bùi Sát lại chống cự được mùa đông băng tuyết bay tán loạn.

Hôm đó, bão tuyết cả trời.

Nàng mặc áo khoác được Bùi Nhiên đỡ nhìn hoa mai nở đầy vườn, lúc đi tới sân, U Cầm Ca còn đứng ở trong đồng tuyết đợi nàng, nhưng nàng lại không chống đỡ được. Mới kêu một tiếng Cầm, thân thể nàng liền vô lực ngã xuống.

Bùi Nhiên kinh hãi không thôi, khóc lớn ôm chặt lấy nàng, nhưng không biết vì sao thân thể của nàng giống như một mồi rã rời, không sao đứng lên được.

U Cầm Ca nhanh chóng chạy tới, bởi vì quá nhanh, đầu gối lập tức lún vào trong nước tuyết, hắn không để ý lạnh lẽo, nhanh chóng nhận lấy Bùi Sát ôm vào trong lòng ngực, cúi đầu về mặt lo lắng bất mạch.

Bùi Nhiên liều mạng gạt lệ, nhưng mà trong chớp lát, chỉ thấy mặt U Cầm Ca xám như tro tàn, đôi con ngươi tràn đầy khiếp sợ.

Hắn ngơ ngác ôm Bùi Sát, hai tay vô lực rũ xuống. Bùi Nhiên thấy thế, chợt tiến lên dò hơi thở của Bùi Sát, trong phút chốc, cả khuôn mặt trắng xanh còn trắng hơn cả tuyết, nhìn mà ghê người.

Nàng quỳ gối một bên, tim đập loạn, mà Bùi Sát được U Cầm Ca ôm ở trong ngực bên mỗi lúc này lại tràn ra máu, một giọt hai giọt rơi vào trong nước tuyết, xinh đẹp tuyết mỹ.

Máu vẫn như cũ rơi xuống.

Trời đông tuyết phủ, khi quan tài của Tần vương phi chuyển ra cửa phủ, dưới bầu trời tuyết bay tán loạn, ngoài cửa phủ có một người đang đứng.

Phía sau hắn là một hàng kiệu phu đứng nghiêm trong tuyết, nhóm kiệu phu nâng kiệu, phía sau là mười dặm trang sức màu đỏ kéo dài đến tận cuối đường cái.

Sau khi hạ nhân tiến lên bẩm báo, U Cầm Ca nâng đôi con ngươi vô lực nhìn lên thấy một màn này.

U Ly một mình đứng đầu, hắn mặc trên người chính là hỷ phục, màu đỏ diễm đóa lòe loẹt, đứng ở giữa đường bông tuyết trắng xóa, tương phản với tang sự sắp ra cửa của Tần vương phi.

“Hoàng thúc.” U Cầm Ca tiến lên, thân nhiên cúi người thi lễ. “Hôm nay là tang sự của vương phủ, hi vọng hoàng thúc không làm khó chất tử.”

U Li nghe xong lời của hắn, lại làm như không nghe thấy đưa mắt về phía quan tài mọi người đang nâng đi sau: “Sinh là người của bốn vương, chết là quý của bốn vương, ngày đó người đã cố tình dâng tặng nàng đến trước mặt bốn vương, bốn vương liền tuyệt đối sẽ không dừng tay, dù có chết, bốn vương cũng muốn phong quang cưới nàng vào cửa, tang lễ cũng là từ phủ nhiếp chính vương đi ra.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Vung tay.

Lời hắn nói, U Ly lại làm như không nghe thấy, hắn đưa mắt về phía sau, nói với đám người mang quan tài: “Sống là người của bốn vương, chết là ma của bốn vương, ngày đó người cố tình dâng tặng nàng đến trước mặt bốn vương, thì bốn vương tuyệt đối sẽ không dừng tay, dù có chết, bốn vương cũng muốn cưới nàng vào cửa nhiếp chính vương phủ, cho dù là tang lễ, cũng phải cử hành ở phủ nhiếp chính vương.”

“Hoàng thúc xin đừng làm khó Cầm Ca.” U Cầm Ca tiến lên một bước, đôi con ngươi vốn dịu dàng giờ phút này trở nên cực kỳ lạnh lẽo.

U Ly cười lạnh, cũng tiến lên một bước, con ngươi sâu thẳm của hắn tràn đầy ngạo nghễ: “Người này, hôm nay bốn vương nhất định mạng đi.”

Dưới bầu không khí giương cung bạt kiếm, vốn là thị vệ hộ tống quan tài sau lưng U Cầm Ca chợt rút kiếm xông ra vây trước mặt U Ly, mà phía U Ly, đội ngũ rước dâu chợt xếp thành một hàng, sau đó nhanh chóng bao thành hình tròn vây xung quanh Tần vương phủ, kể cả U Cầm Ca cũng ở bên trong.

Người của hai bên, cầm kiếm hướng vào kẻ địch, nhưng bởi vì chủ tử không động, đành phải duy trì tư thế giằng co.

Chợt, một loạt tiếng vó ngựa từ xa truyền tới.

U Hi Nhiên một thân áo đỏ, thân hình cực kỳ xinh đẹp, đôi mắt phượng ở xa xa liếc mắt nhìn cục diện ở cửa vương phủ, chưa đến cửa, hắn đã tung người xuống ngựa, nhảy đến trước mặt U Cầm Ca ngăn cản U Ly.

Hắn quỳ gối trước mặt U Ly, đôi con ngươi như nhuộm máu: “Hoàng thúc, làm người phải có lòng khoan dung, Tam tẩu là thê tử do Tam ca cưới hỏi dâng hoàng, cho dù giữa họ có xảy ra chuyện gì, nếu Tam ca không đưa ra hưu thư, Tam tẩu vĩnh viễn là người của Tam ca, chất tử cầu xin hoàng thúc, coi như vì mặt mũi của tiên đế, bỏ qua cho Tam tẩu.”

*hưu thư: thư ly hôn.

“Đồ khốn kiếp, tránh ra.” U Ly không chút lưu tình đập hấn một cước trúng ngay ngực, U Hi Nhiên theo lực của hấn ngã lăn ra đất, “Oc” một tiếng khạc ra một ngụm máu tươi, sắc đỏ diễm đúa lòe loẹt rơi trên nền tuyết trắng phau phau, nhìn mà phát sợ.

Sắc mặt U Cầm Ca thay đổi, hấn đá văng đám người đi tới trước mặt U Ly, rút bội kiếm ra đánh về phía U Ly. “Nếu hoàng thúc nhất định không chịu bỏ qua cho chúng ta, vậy thì Cầm Ca cùng hoàng thúc phân cao thấp. Nếu hoàng thúc thắng, Cầm Ca lập tức buông tay, nhưng nếu Cầm Ca thắng, xin hoàng thúc sau này đừng dây dưa thêm nữa.”

“Tốt.” U Ly neho mắt, lui về phía sau mấy bước, tay duỗi một cái. “Cầm kiếm tới đây.”

Thị vệ không dám chậm trễ, vội vàng đưa kiếm lên.

U Ly nhìn U Cầm Ca một cái, hạ lệnh: “Hôm nay, dù kiếm của hấn đâm vào ngực bốn vương, các người cũng không được nhúc nhích, nghe rõ chưa?”

“Rõ.” Mọi người mặc dù do dự nhưng luôn luôn vâng lệnh U Ly, đồng thanh hô lên.

Sau đó, U Ly đi tới mảng đất trống lớn phía xa, U Cầm Ca nhìn bộ dạng nhưu chặt mày lo lắng của U Hi Nhiên một cái, xoay người đi theo.

Tuyệt đột nhiên rơi nhiều hơn.

Trong trời tuyết trắng xóa, một trắng một đỏ, hai người bản lĩnh cao cường nhanh chóng khiến kẻ khác không thể nhìn rõ, mọi người đành phải trừng lớn mắt, chỉ sợ nháy mắt một cái, trong hai người sẽ có một người ngã xuống.

Đối với bọn họ mà nói, hai vị chủ tử này ở triều đình đều có địa vị hết sức quan trọng, ai cũng không thể đắc tội, cũng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Một khắc, lại một canh giờ trôi qua, hai người vẫn bất phân thắng bại như cũ, mắt thấy áo hai người đã sắp rách đến nơi, chỗ giao chiến mơ hồ có vết máu, U Hi Nhiên bắt đầu đi, quay đầu lại phân phó một thị vệ ở sau lưng: “Đến hoàng cung, thỉnh Thái hậu tới đây.”

*một khắc = 15 phút.

Thị vệ lĩnh mệnh, nhanh chóng lui đi, U Hi Nhiên đứng lên, ánh mắt quét về phía quan tài gỗ lim sau lưng, chỉ cảm thấy đầu muốn nổ tung, mắt mơ hồ xót.

“A Sắt.....”

Hấn tự lẩm bầm, mặt mũi vốn tái nhợt lại càng trắng như tờ giấy, gần như hòa vào tuyết rơi đầy trời, hồng y trên người trở nên cực kỳ chói mắt, đỏ và trắng bị thương đến nỗi khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hai người đang đánh nhau chợt ngừng lại, mũi kiếm của U Ly có máu, mũi kiếm của U Cầm Ca cũng có máu.

Áo của hai người đã sắp nát đến nơi, cực kỳ nhếch nhác, cả hai chỉ nhìn nhau một cái, lại vung kiếm, xuất ra nhiều chiêu hung dữ như muốn đoạt mạng người.

Mọi người thấy rung động trong lòng, càng lúc càng hoảng sợ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, ngược hướng với nơi hai người đánh nhau lại có một chiếc kiệu mềm vội vã đi đến, U Hi Nhiên bước tới nghênh đón.

Trong kiệu, Lăng Họa Phiến vận một bộ cung trang đồ tươi, khoác áo lông cáo, dưới ầu trời đầy tuyết, nàng nhìn thấy cảnh đánh nhau ở phía trước, lập tức bước xuống kiệu.

U Hi Nhiên ở bên cạnh đỡ nàng, nàng bước nhanh về phía trước, vội vàng kêu to về phía hai người đang đánh đến bất phân thắng bại: “Dừng tay, trong mắt của các người còn có ai gia và Hoàng đế sao?”

Hai người đột nhiên dừng tay, hai bên đều thở hổn hển, nhìn thấy Lăng Họa Phiến, đôi con người của U Ly càng thêm lạnh lùng: “Người đến đây làm gì?”

Lăng Họa Phiến ngăn ra, không ngờ hấn lại đứng trước đám đông không để ý lễ nghi nói như vậy, trên gương mặt tuyết mỹ lộ ra vẻ tức giận: “U Ly, người nắm trong tay quyền khuyh triều đã thì như thế nào? Hoàng đế là hoàng đế, thần tử là thần tử, ai gia thân là Thái hậu, có phải người cũng dám chĩa kiếm vào không?”

U Ly lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn về phía U Cầm Ca: “Đây là chuyện riêng của nam nhân bọn ta, không cần Thái hậu giảng đạo nhiều lời, xin khuyên Thái hậu, chuyện hôm nay tốt nhất người đừng xen vào.”

“Người!” Lăng Họa Phiến tức giận đến mặt đỏ bừng, cắn chặt môi dưới nói không ra lời.

“Thái hậu, đây là chuyện giữa ta và hoàng thúc, không liên quan đến người khác, mong Thái hậu đừng nhúng tay vào.” U Cầm Ca đảo mắt, thần nhiên mở miệng.

Lăng Họa Phiến không thể tin nổi nhìn hấn, hồi lâu sau mới cực kỳ tức giận vút khăn nói: “Được, được, mỗi người các người đều khinh thường ai gia là một phé nhân, ai gia mặc kệ, về sau cũng sẽ không quản chuyện các người. Hồi cung!”

“Thái hậu.....” U Hi Nhiên đứng bên cạnh nàng muốn nói lại thôi.

Lăng Họa Phiến dừng bước, nhưng chỉ dừng một chút, nàng dứt khoát đi tới cổ kiệu, đợi kiệu mềm rõi đi, dưới trời tuyết lại có hai kẻ liều chết đánh nhau.

U Hi Nhiên bất đắc dĩ đứng tại chỗ, nhất thời không biết làm thế nào cho phải, mắt thấy trời đã sắp tối.

“Vương gia.....”

Đột nhiên có người kêu lên một tiếng, U Hi Nhiên khiếp sợ chuyển mắt, chỉ thấy trong tuyết, U Ly cầm kiếm đứng ở đó, trước mặt hắn, U Cẩm Ca quỳ một chân xuống đất, trăm cái tóc của hắn bị chém rơi từ bao giờ, tóc đen như thác nước rũ xuống sau lưng, bức tức nhìn U Ly, kiếm của U Ly đặt ngay trước mũi của hắn.

Nét mặt U Cẩm Ca không chút thay đổi, đôi con ngươi phát ra ánh sáng lạnh lẽo: “Ngươi có thể giết chết ta rồi.”

“Giết ngươi?” U Ly cười lạnh, thu hồi trường kiếm. “Giết ngươi thì còn ai cùng bốn vương chơi tiếp, ngược lại bốn vương muốn xem xem ngươi làm sao gỡ lại nhục nhã ngày hôm nay.”

Hắn xoay người đi, ngón tay vung lên, thị vệ vây quanh của vương phủ liền hô lên, U Hi Nhiên muốn ngăn cản, nhưng thân thể căn bản không có sức, một cước kia rất nặng, hắn vừa động, lại ho ra máu thêm lần nữa, đành trở mắt nhìn quan tài của Bùi Sát bị cướp đi.

Bông tuyết mênh mông, chỉ trong chốc lát, dấu chân mọi người đều bị tuyết dày che lấp, khắp nơi chỉ còn lại một mảnh trắng xóa, giống như đoàn người mang quan tài cùng với trang sức màu đỏ trải dài mười dặm nối đuôi nhau đi qua chỉ là ảo giác của mọi người.

“Tam ca, trở về thôi, ở lại chỗ này cũng chẳng thể làm gì.”

Trong đông tuyết, cả người U Cẩm Ca như hòa hợp với một mảnh trắng xóa vẫn không chịu đứng dậy, bên người hắn, U Hi Nhiên giằng co hồi lâu, cuối cùng vẫn gắng sức khuyên bảo.

Khóe mắt U Cẩm Ca chậm rãi giật giật, hắn giữ nguyên tư thế quỳ một chân xuống đất khi bị U Ly tước mất trăm cái tóc, nghe lời U Hi Nhiên, giống như thật sự muốn đứng dậy.

Chỉ là, hắn mới vừa nhúc nhích chân đã phun ra một búng máu lên nền tuyết, đỏ tươi chói mắt như hồng mai tháng chạp.

U Cẩm Ca bị bệnh, từ buổi minh hôn* chán kinh thiên hạ kia đã liên tiếp mười ngày không lâm triều. Người đời chỉ nói, Tấn vương bị đoạt thể, tức giận mà liệt giường. (*Minh hôn: có thể hiểu nôm na là kết hôn với người chết.)

Mà trong triều đình, U Ly đứng đầu sóng ngọn gió, tính tình càng lúc càng nóng nảy, có một lần chỉ vì trong lúc thảo luận chính sự, một nội thị vệ không cẩn thận đánh đổ ly trà, hắn liền đánh chết thị vệ đó, tin tức vừa truyền ra, trong kinh thành lòng người hoảng sợ, lại thêm bão tuyết không ngừng nghỉ, khắp kinh thành như một tòa Tuyết Thành bị phong kín, mọi người không ngừng kêu khổ, trừ van xin thượng đế cứu giúp, đã không còn cách nào.

Phủ nhiếp chính vương.

Bão tuyết mười ngày, Bùi Sát cũng ở phủ nhiếp chính vương mười ngày.

Dù cho Bùi Nhiên có khẩn cầu như thế nào, U Ly đều không để ý nàng, cố chấp giữ Bùi Sát, không chịu cử hành tang lễ.

Đến ngày thứ mười một, tuyết trong kinh thành lại đột nhiên ngừng rơi, mọi người mừng rỡ, nhất thời, đầu đường cuối ngõ đều là tiếng nói cười, cực kỳ náo nhiệt.

U Ly hạ triều trở về, ngay cả triều phục cũng chưa đổi đã đi đến phòng ngủ.

Chỉ thấy Bùi Sát yên lặng nằm ở trên giường, mặc dù đã dùng hô hấp một thời gian, nhưng gương mặt nàng lại không chút thay đổi, bộ dáng giống hệt như khi còn sống, chỉ đang an tĩnh ngủ mà thôi.

U Ly đứng ở cửa không nhúc nhích, hít mắt quan sát người nằm ở trên giường, một hồi lâu, hắn lại đột nhiên lên tiếng nói: “Bùi Sát, bốn vương đã cố gắng nhẫn nhịn, nhưng nàng vẫn không nguyện ý tỉnh lại, nếu thế, bốn vương đành phải dùng thủ đoạn của mình rồi.”

Lúc này, Bùi Nhiên đang lau rửa người cho Bùi Sát, U Ly lại đột nhiên đi vào.

Từ khi Bùi Sát tới phủ nhiếp chính vương, Bùi Nhiên vẫn luôn đi theo, U Ly không cho phép chôn cất, nàng đành phải coi chừng trước giường Bùi Sát, mỗi ngày dùng nước tuyết giúp nàng lau rửa thân thể, sợ thân thể nàng xảy ra biến đổi, cũng may, cố gắng của nàng không uổng phí, đã nửa tháng trôi qua, gương mặt Bùi Sát vẫn y như cũ.

Không cần lau nữa, hôm nay bốn vương sẽ hạ táng, theo di nguyện của nàng, làm thủy táng.”

Bùi Nhiên kinh ngạc ngẩng đầu lên, U Ly cười lạnh nhìn nàng: “Người không phải là sống chết đều đi theo nàng sao, hôm nay bốn vương chính vụ bận rộn, chuyện này toàn quyền giao cho người làm, như thế nào, có thể làm tốt không?”

Bùi Nhiên đầu tiên là không thể tin nổi, sau đó mừng rỡ không thôi, nàng quỳ trên mặt đất khóc nói: “Cám ơn vương gia, cám ơn vương gia thông cảm cho A Sát.”

U Ly lạnh lùng nhìn nàng một cái, nhìn thoáng qua gương mặt Bùi Sát, hừ lạnh một tiếng, ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Rời đi.

Hai mươi chín tháng chạp. Bão tuyết.

Bùi Nhiên rời đi đã được mười ngày.

U Ly đang phê duyệt tấu chương ở thư phòng, Tiết Tinh đẩy cửa vào, nàng ta mặc nam trang, từ khi đi theo U Ly đến nay đã trọn mười năm, thân là thống lĩnh hộ vệ, nàng hiểu rõ tính cách của U Ly, thế nhưng lúc này vì tin tức vừa có được, thế nào cũng nói không nên lời.

“Vương gia.....” Nàng ta có chút thấp thỏm đứng trong thư phòng, không biết làm thế nào cho phải.

U Ly khẽ “Ừ” một tiếng, qua hồi lâu, cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Chuyện gì?”

Tiết Tinh giật giật khóe miệng, cẩn thận suy nghĩ chốc lát mới nhắm mắt nói: “Vương gia, là chuyện của vương phi, người của chúng ta..... Đã bị mất dấu.”

Bút son rơi trên tấu chương vẽ ra một vết đỏ đậm, U Ly ngẩng đầu lên nhìn nàng ta chăm chăm, giọng nói như băng hàn lạnh thấu xương: “Mất dấu? Một đám người các người, ngay cả hai nữ nhân cũng để mất dấu?”

Tiết Tinh chỉ cảm thấy mở miệng nói như nặng ngàn cân, nàng ta vội vàng quỳ xuống đất, nói ra lý do thoái thác đã chuẩn bị trong đầu từ lâu: “Hôm thủy táng đó, người của chúng ta vẫn ẩn ở trong tối, lúc đó Bùi Nhiên cô nương đuổi mọi người đi, một mình tiến đưa vương phi. Bọn thuộc hạ vẫn luôn nhìn chăm chăm họ, nhưng mà sau khi linh cửu của vương phi đi xa, Bùi Nhiên cô nương bỗng nhiên lại nhảy vào nước, vào ngày đông lạnh lẽo, nước kia có thể nói là lạnh thấu xương, mấy huynh đệ đi xuống tìm, sau khi đi lên đều nói phía dưới căn bản không có người, bọn thuộc hạ bất đắc dĩ, đành phải đi tìm linh cửu của vương phi trước..... Nhưng bọn thuộc hạ không biết cuối con sông kia lại là thác nước..... Bọn thuộc hạ theo dòng nước tìm mười ngày, nhưng lại không tìm được gì, bất đắc dĩ mới phải trở về bẩm báo.....”

“Không tìm được? Đây chính là lý do của các người?” U Ly giận dữ đứng lên, sắc mặt xanh mét. “Đã không tìm được, lúc đó nên bẩm báo với bốn vương, vì sao lại kéo dài tới hôm nay?”

Tiết Tinh cúi đầu, chỉ cảm thấy trong miệng đắng chát, thế nào cũng không mở miệng được.

“Bí mật triệu tập quần thần vào phủ nghị sự, chuyện này không thể lộ ra ngoài dù chỉ một chút, tối nay bốn vương sẽ rời kinh.”

Tiết Tinh kinh ngạc ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy U Ly đứng dậy bắt đầu cởi áo khoác trên người, nàng ta không dám chậm trễ, nhanh chóng lĩnh mệnh rồi rời đi.

Nghị sự kéo dài đến tận giờ tỵ (23h - 1h), thư phòng vẫn sáng đèn, Tiết Tinh chờ ở bên ngoài, nghe bên trong thỉnh thoảng có tiếng cãi vã, im lặng không nói, cho đến khi chân trời bừng sáng, người trong phòng nghị sự mới lục tục ra ngoài, mặc dù về mặt U Ly mệt mỏi, nhưng trong mắt phượng vẫn sáng ngời như trước, hắn nhìn thoáng qua Tiết Tinh ở một bên, bước đi như bay: “Chuẩn bị ngựa.”

Tiết Tinh đáp lời, vội vàng đi theo.

Đất đai vẫn trắng xóa. Bùi Nhiên tựa vào trên xe ngựa, hí hóp quan sát mặt trời ló ra khỏi mây, nhìn xuống đường hô: “A Sát, chúng ta nên đi rồi, đằng trước chính là thôn Lục Hà, đã tới nơi chúng ta cần đến rồi.”

Bên dòng sông, một cô nương mặc đồ xanh ngồi gần mép nước, vốc nước tuyết lạnh lẽo xoa lên mặt, nước tuyết từ kẽ tay lách tách chảy xuống, một lúc lâu rồi mà nàng không ngẩng đầu, lâu sau mới buông lỏng tay nhìn mặt nước đã khô phục lại yên ả chiếu ra ảnh ngược, suy nghĩ xuất thần. Nghe thấy

tiếng của Bùi Nhiên, nàng ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt như phù dung, mắt ngọc mây ngải, làn da như ngọc.

Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn về phía xa kêu: “Tỷ tỷ, nước tuyết này rửa mặt, lạnh lẽo khiến cho tinh thần người ta tỉnh táo, hay là tỷ cũng tới rửa một chút?”

Nàng nhìn về phía Bùi Nhiên vẫy tay, tiếng cười như chuông, trên khuôn mặt như hoa như ngọc, đôi con ngươi giống như sao sáng trên trời, rực rỡ chói mắt, sáng rỡ như ngọc lưu ly.

Bùi Nhiên ngăn người, hồi lâu mới phản ứng kịp, cười hi hi từ trên xe ngựa đi xuống, ngồi xổm trước mặt Bùi Sát nói: “A Sát, khuôn mặt của muội tỷ thấy thật không chân thật, cũng khó trách, phu nhân là người tuyệt sắc như vậy, sao có thể để cho muội khuôn mặt bình thường chứ?”

Bùi Sát ngăn người, hồi lâu mới đắm đắm lên vai Bùi Nhiên: “Cũng đã qua nửa tháng, tỷ còn cười muội?”

Bùi Nhiên cười rộ lên, ngồi xuống bên người nàng, dùng khăn ướt lau mặt nói: “Tỷ đây cũng không phải là cười muội, mà là tán dương muội.”

Nàng ta bung mặt, ngồi xổm trước mặt Bùi Sát, tỉ mỉ nhìn lại khuôn mặt của nàng một lần nói: “Trước khi phu nhân lâm chung, đã để lại cho tỷ mấy viên thuốc kia, nói là lúc rời khỏi tướng phủ sẽ cần dùng tới. Không ngờ, thì ra lại thần kỳ như vậy, bộ dạng của muội lúc trước thật sự là cực chân thật, xanh xao vàng vọt, thậm chí còn học máu, ngay cả tỷ cũng bị dọa chết, còn tướng thuốc này mất tác dụng.....”

Nói đến lúc trước, trong lòng Bùi Nhiên vẫn còn sợ hãi.

“Đúng vậy, muội cảm thấy sức lực cả người trong thoáng chút liền biến mất, liền cảm thấy thuốc đã mất tác dụng, cứ thế mà chết, nhưng không ngờ, tới lúc tỉnh lại lần nữa, gương mặt đã thay đổi.” Nàng soi xuống mặt nước, thờ dãi nói: “Chỉ là không biết, khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành như vậy, có phải là một cái tai họa hay không.”

“Làm sao lại như vậy?” Bùi Nhiên vỗ tay của nàng, khuyên: “Phía trước là quê cũ của phu nhân, tỷ nghe phu nhân nói qua, người ở đó từ trước đến giờ tướng mạo đều rất đẹp, có lẽ với khuôn mặt như muội đến đó chỉ có thể coi là bình thường thôi? Cho nên đừng suy nghĩ lung tung, mặt trời sắp lặn rồi, chúng ta cũng đừng để tới tối còn chưa tới thôn Lục Hà.”

Bùi Sát gật đầu một cái: “Được, vậy bây giờ chúng ta lập tức lên đường.”

Bánh xe chậm rãi lăn đều, Bùi Nhiên trở nên hứng thú, lại hát lên khúc son ca, Bùi Sát ở một bên cũng hát theo vài câu, nhưng mà, diện mạo của nàng mặc dù thay đổi, nhưng âm thanh lại không đổi, nhìn thấy Bùi Nhiên cau mày, gương mặt đau khổ, Bùi Sát chợt cảm thấy giọng nói của mình thật sự là như quỷ khóc, lập tức ngậm miệng cười đến ngã trước ngã sau. Lúc son ca lại một lần nữa vang lên, xe ngựa của các nàng đã chạy về phía thôn Lục Hà, ánh hoàng hôn rơi vào sau xe ngựa, một màu đỏ ánh vàng rực rỡ.

Từ khi ra khỏi kinh thành, U Ly ngựa không ngừng vó lên đường. Mới qua ba ngày, hần đã tự mình đến từng trạm kiểm soát bên ngoài kinh thành thám thính tin tức, sau đó căn cứ thám báo của thuộc hạ, loại bỏ từng cái một, đến ngày thứ mười, cuối cùng hần đã tìm ra một chút manh mối, lại ngựa không ngừng vó lên đường, một đường nhắm thẳng phía nam.

Lúc hai người tới thôn Lục Hà, quả nhiên trời đã gần tối.

Vội vội vàng vàng ngủ lại một khách điểm, trái tim Bùi Nhiên có vẻ hưng phấn khác thường: “A Sát, ngày mai chúng ta đi hỏi trong thôn một chút, mặc dù phu nhân ra đi đã mấy chục năm nhưng mấy lão nhân vẫn có thể nhớ ra phu nhân, chúng ta đi tìm thử, nói không chừng có thể tìm được người thân của phu nhân.”

Bùi Sát ngăn người, hồi lâu mới nói: “Đúng vậy, nói không chừng trên đời này muội vẫn còn những người thân khác nữa.” Nàng vuốt vòng ngọc trên cổ tay, trong lòng nhất thời không rõ là cảm xúc gì, lại nhìn Bùi Nhiên đang sửa sang lại giường đệm, vội vàng ngăn nàng ta lại, nói: “Tỷ tỷ, đừng làm những thứ này nữa, nếu mẫu thân muội nhận tỷ làm nữ nhi, về sau tỷ cũng không cần cứ gọi phu nhân, phu nhân hoài, chúng ta là tỷ muội, là thân phận ngang nhau, những chuyện này cứ để muội tự mình làm cho giỏi.”

Bùi Nhiên có chút khựng lại, ngay sau đó khẽ cười: “Vậy được, tỷ đi ra ngoài kêu tiểu nhị mang chút nước nóng vào, suốt nửa tháng bên ba, chắc muội mệt rồi, tắm rửa sạch sẽ rồi ngủ một giấc, ngày mai chúng ta lại lên đường.”

Nói xong, nàng ta đi ra ngoài, không lâu sau tiểu nhị mang vào một thùng nước lớn.

Đi đường lâu như vậy, mà nay ngâm mình ở trong bồn tắm, chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân đều tê tê dại dại, cực kỳ thoải mái.

Bùi Sát dựa vào thùng nước tắm, kinh ngạc nhìn vòng ngọc ở cổ tay trái. Tất cả mọi thứ trên người đều đã bỏ đi, chỉ có vòng ngọc này thật kỳ quái, làm thế nào cũng không cởi được.

Nàng đã từng thử các loại biện pháp, bôi xà phòng lên tay, thậm chí ngâm vào dầu trơn nhưng vẫn không có chút tác dụng nào.

Ngọc này, toàn thân đỏ tươi ướt át, vừa nhìn liền biết giá trị xa xỉ, bị người ngoài nhìn thấy, khó tránh khỏi sẽ gặp phiền toái, nhưng vừa nghĩ tới cách duy

nhất tháo được là đập vỡ nó, trong lòng Bùi Sát thực sự không nỡ.

Mà nay, cách kinh thành, đã lái ra khỏi mấy ngàn dặm, nàng chỉ hi vọng có thể cách xa chỗ đó, cách xa tất cả mọi người ở nơi đó, ít nhất trong lòng nàng có thể tồn tại một phần tưởng nhớ.

Vội vã tắm rửa xong, bên ngoài truyền vào tiếng Bùi Nhiên, Bùi Sát đáp một tiếng, vội vã mặc quần áo tử tế, lúc ra ngoài lại phát hiện Bùi Nhiên đang tranh cãi gì đó với tiểu nhị, mặt đỏ tới mang tai.

Nàng ngừng lại một chút, vội vàng bước nhanh về phía trước.

“Tỷ tỷ.” Nàng kéo Bùi Nhiên một cái.

Bùi Nhiên thấy nàng ra ngoài, vội vàng nói với Bùi Sát: “Tiểu nhị của khách điểm này thật không biết phải trái, rõ ràng chúng ta đã ở lại rồi, vậy mà bây giờ hắn lại muốn chúng ta đi ra ngoài, nói là có người bao toàn bộ khách điểm này, hắn không nói sớm, cố tình chúng ta vào ở mới nói như vậy, đây không phải là không nói đạo lý thì là cái gì?”

Nghe vậy, Bùi Sát nhìn về phía tiểu nhị. Tiểu nhị kia nhìn thấy nàng, khúm núm nói: “Cô nương, thật sự là khách quan ở lâu dưới thúc giục gấp, bốn điểm thật sự không có cách nào, bắt buộc phải lên đây thỉnh cầu hai vị cô nương, xin cô nương thông cảm, khách quan ở lâu dưới vừa nhìn chính là quan gia, tiểu điểm không đắc tội nổi.”

Về mặt tiểu nhị đầy đau khổ, Bùi Sát suy nghĩ trong lòng một chút, không nhìn được nhìn xuống dưới lầu. Chỉ thấy một nhóm chừng hơn mười người đứng ở cửa lớn khách sạn, trong đó có một người ngồi ở một vị trí gần cửa sổ, một thân hoa phục, cầm y ngọc dải, mặt như quan ngọc, như cảm nhận được gì, hắn khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía Bùi Sát.

Bùi Sát cả kinh, vội vàng quay người đi.

Ánh mắt của người này rất bén nhọn, đòi nàng bình sợ nhất chính là ánh mắt của U Ly lúc nhìn người khác, nhưng nam tử này, mặc dù không mê hoặc lòng người bằng U Ly nhưng đã đủ để kinh tâm động phách.

Thấy Bùi Sát quay người đi, nam tử kia kinh ngạc, trong mắt cũng không biết thoáng qua cảm xúc gì, nhìn chằm chằm chỗ Bùi Sát, mãi vẫn không nhìn sang chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Bí mật động trời về thân thế

Thấy Bùi Sát quay người sang, nam tử kia có chút kinh ngạc, trong mắt thoáng qua ý tứ gì đó, nhìn chằm chằm về phía Bùi Sát, ánh mắt một mực không dời.

Bùi Sát suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng không chú ý đến chuyện khác nữa, nói với tiểu nhị: “Chúng ta không làm khó dễ người nữa, chúng ta sẽ chuyển đi.”

Bùi Nhiên chưa kịp nói thêm gì đã bị Bùi Sát kéo vào phòng, tiểu nhị đứng ở cửa mừng rỡ nước mắt.

Đội hai người thu thập xong hành lý, chuẩn bị rời đi, hai chân mới bước tới đại sảnh, nam tử y phục tôn quý liền đứng dậy đi về phía họ.

Mặc dù trong lòng Bùi Sát kinh hoàng, nhưng thấy hắn ngăn lại, cũng chỉ có thể đứng yên tại chỗ.

“Hai vị cô nương không cần vội vã rời khỏi, là do tại hạ lỡ mạng?” Nam tử kia đi tới trước bọn họ, giọng nói vang vọng hữu lực. Chỉ thấy hắn nhìn về sau lưng một cái, lập tức có một nam nhân khác đi lên, hắn trực tiếp can thiệp: “Từ Ước, dọn dẹp phòng chữ Thiên của chúng ta, tặng cho hai vị cô nương này.”

Trong lòng Bùi Sát kinh ngạc, nam tử thị vệ kia cũng ngạc nhiên ngẩng đầu, nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì, đáp “Dạ.” rồi đi lên lầu.

Nam tử y phục tôn quý liền chấp tay nói: “Chỉ là bèo nước gặp nhau, cũng vì có duyên, tại hạ họ Thuỷ tên chỉ có một chữ Hiên, dám hỏi hai vị cô nương đây tên họ là gì?”

Bùi Sát, Bùi Nhiên liếc mắt nhìn nhau, suy đi nghĩ lại một lát mới nói: “Tên của hai người chúng tôi thực sự không đáng nhắc tới, để công tử nghe thấy ngược lại sẽ chê cười, ý tốt của công tử chúng tôi xin nhận, chỉ là đột nhiên nhớ ra chúng tôi còn có chuyện cần làm, xin được đi trước, mong công tử lượng thứ.”

Bùi Nhiên dứt lời, liền kéo Bùi Sát cùng rời đi, nam tử kia nhìn hai người đi xa, đôi con ngươi lộ vẻ sắc bén.

Hai người vòng vo một hồi trên đường cái, làm sao một thị trấn nhỏ như thế này lại tìm không ra cái khách điểm thứ hai chứ, bắt đắc dĩ, họ đành tìm một nhà dân xin ngủ lại qua đêm, cũng may gia đình này thấy hai nàng chỉ là hai cô nương, lại đêm hôm khuya khoắt, liền đồng ý.

Trời rất nhanh đã sáng. Chủ nhà là hai bà cháu một già một trẻ, thấy hai người thức dậy, nhiệt tình bung cháo rau cùng mấy đĩa dưa muối tới mời họ.

Bát cháo rau kia rất ít gạo, cả cái bát to hầu như đều chỉ chứa nước canh suông, thấy Bùi Sát nhìn về phía bát cháo, bà lão cẩn thận cười cười: “Hai vị cô nương, trong nhà nghèo nàn, tìm không nổi đồ ăn ra hồn, nếu cô nương không chê cứ ăn tạm một bữa.”

Đưa cháu ngồi trong lòng bà lão là một tiểu cô nương mới năm, sáu tuổi, bím tóc dài được chải gọn, mặc dù mặt nhìn bần thiêu nhưng đôi mắt to lại sáng ngời, đoán rằng sau khi lớn nhất định sẽ là một mỹ nhân. Chỉ thấy đôi mắt tiểu hài tử nhìn chăm chăm bát cháo trên bàn, rõ ràng mặt đầy thèm thuồng, lại chỉ dám nuốt mấy ngụm nước bọt.

Bùi Sát thấy thế, đứng dậy đi tới cạnh mặt bàn rồi ngồi xuống, vẫy tay với tiểu cô nương kia nói: “Nói cho tỷ tỷ biết, muối tên là gì?”

“Muối tên là Oa Hề.” Giọng nói của nữ hài tử trong vắt, rõ ràng hơi sợ hãi.

Ngay sau đó Bùi Sát cười khẽ, sờ đầu của tiểu cô nương một cái, nói với lão phu nhân: “Bà bà, chúng ta vốn không quen nhau, có thể được bà bà chiêu đãi như vậy, đã là may mắn không thôi. Bà bà ngồi xuống, hai người chúng ta cũng không quá đói, cháo này chúng ta cùng nhau ăn.”

Lão bà kia nghe vậy, vội vàng lắc đầu nói: “Cô nương, như vậy sao được.....”

Oa Hề vốn đang vô cùng thèm ăn, thiếu chút nữa đã đưa bàn tay nhỏ bé ra nhận chén, nhưng nghe xong lời nói của nãi nãi, bé vội vàng siết chặt nắm tay, ngồi bất động ở chỗ đó.

Bùi Nhiên ở một bên chợt cười nói: “Bà bà không cần câu nệ, nếu cứ khách khí như vậy, đêm qua hai người chúng ta cũng không dám ở lại bên trong nhà của bà bà.”

Lão phu nhân thấy các nàng nói như vậy, cũng không từ chối nữa, liền ngồi vào bên cạnh Oa Hề.

Oa Hề vừa thấy bà nội có động tác, lập tức vui mừng rạo rực thổi cháo Bùi Sát đưa tới, uống ừng ực ừng ực từng ngụm lớn.

Mặt của Bùi Sát và Bùi Nhiên đầy ý cười, lão bà kia thấy thế vốn còn định ngăn cản Oa Hề, nhưng nhìn tiểu nha đầu ăn ngon như vậy cuối cùng không đành lòng cự tuyệt, ngay sau đó cũng cười.

Hai chén cháo chia làm bốn phần, bốn người ăn vui vẻ hòa thuận.

“Tỷ tỷ, dung mạo của tỷ thật đẹp mắt, muối vẫn cho rằng người đẹp nhất trên thế giới là cô cô của muối, nhưng tỷ nhìn còn xinh đẹp hơn cả cô cô.”

Bùi Sát ngẩn người, từ trong chén cháo ngẩng đầu nhìn về phía Oa Hề, chỉ thấy con mắt của Oa Hề vô cùng sáng, đang cầm cái chén đã ăn sạch bóng cười si ngốc nhìn nàng.

Bùi Sát chợt vuốt đầu Oa Hề nói: “Oa Hề cũng xinh đẹp, có lẽ sau khi lớn lên nhất định còn đẹp hơn tỷ tỷ.”

“Thật chứ? Bà nội, lời tỷ tỷ nói là sự thật sao?” Oa Hề ngây thơ nằm úp sấp ở trên người lão phu nhân hỏi.

Lão phu nhân nhìn bộ dáng đáng yêu của cháu gái, không nhịn được ôm bé đặt trên đùi của mình, ôm vai bé nói: “Đúng, Oa Hề của chúng ta sau khi lớn lên chắc chắn là một mỹ nhân.”

Oa Hề lập tức vui rạo rực, dùng bàn tay gầy nhỏ cầm chiếc đĩa gấp dưa muối đưa tới khoe miệng nãi nãi của bé nói: “Bà nội, ăn nhé?”

Ngay sau đó Bùi Sát và Bùi Nhiên cũng khẽ cười, lão phu nhân ngậm dưa muối, cũng cười theo không khép miệng.

“Bà bà, bà có biết khoảng hơn hai mươi năm trước thôn này có một hộ gia đình họ Trầm, bộ dáng của nữ nhi cực đẹp, về sau đi theo một người đàn ông rời khỏi thôn, cho tới bây giờ cũng không trở lại hay không?”

Sau khi ăn xong, Bùi Sát và Bùi Nhiên liếc nhau một cái, chỉ cảm thấy lúc này là thời cơ tốt, lập tức lên tiếng hỏi thăm.

Lão bà cả kinh, nhìn về phía bọn họ với vẻ dò xét: “Các người là gì của nàng?”

Lão phu nhân phản ứng, nhìn hai người ở trong mắt, Bùi Nhiên nhìn về phía nàng, lập tức trả lời: “Nàng là phu nhân nhà ta, là đường mẫu của ta, vị này chính là con gái ruột của nàng.”

Nàng ta chỉ Bùi Sát.

Con người của lão phu nhân xoay quanh vài vòng ở trên mặt Bùi Sát, lại quan sát nàng từ trên xuống dưới một vòng, tự lẩm bẩm: “Giống, giống..... Thật sự là từ Mặc Tử khắc ra.....”

“Bà bà nhận ra mẫu thân vẫn bối?”

Bùi Sát vội vàng tiến lên một bước, cùng Bùi Nhiên liếc mắt nhìn nhau, bộ mặt vui sướng.

“Con đi theo ta.”

Lão phu nhân cũng không nói thẳng, chỉ là dẫn đầu ra khỏi phòng.

Một đường dọc theo máng dẫn nước vào ruộng mà đi, thôn Lục Hà quả nhiên là một nơi tốt, chẳng những non xanh nước biếc, đưa mắt nhìn quanh, rõ ràng đều là cầu nhỏ nước chảy, giống như Giang Nam kiếp trước. Nơi Bùi Sát đi đều bị tuyết dày bao trùm, hai người bước thấp bước cao đi theo sau lưng lão phu nhân, ngược lại Oa Hề quen cửa quen nẻo, đi theo phía sau, bộ dáng không chút mệt mỏi nào như hai người, đuổi theo lão phu nhân hỏi: “Bà nội muốn tới nhà cô cô sao?”

Lão phu nhân nhìn tiểu nha đầu vừa đi vừa nhảy, vội vàng nắm bàn tay nhỏ bé của cô bé, chỉ là thể nào cũng không chịu nói chuyện.

Ước chừng đi khoảng nửa canh giờ, xuyên qua một mảnh rừng cây xanh um tươi tốt, chỉ thấy một tòa nhà lớn vững chắc ở trung tâm tuyết đọng, vững vàng mà đứng.

“Nơi này, chính là nhà của nàng, chỉ là, lão bà từ ta khuyên các người vẫn là không nên đi vào, Thẩm gia là gia đình giàu có nhất nhì thôn Lục Hà chúng ta, qua nhiều năm như vậy, bởi vì sự việc năm đó, ông cụ vẫn canh cánh trong lòng, về sau chỉ cần thấy người phát ngôn bừa bãi liên quan tới nàng, bắt luận là người nào, nhất định hành hạ vào chỗ chết, quyết không buông tha cho một con đường sống.” Nhớ tới chuyện năm đó, lão phu nhân vẫn còn sợ hãi, bà nhìn về phía hai người Bùi Sát Bùi Nhiên, mặt đầy lo lắng.

“Cám ơn bà bà, chúng ta sẽ chú ý chừng mực.” Bùi Sát mỉm cười cảm kích nhìn lão phu nhân nói.

Lão phu nhân thấy các nàng khẳng khái, chỉ đành phải thờ dài, gọi Oa Hề rời đi.

Cho đến bóng dáng của hai người biến mất ở trong rừng cây, lúc này Bùi Sát mới nhìn về phía Bùi Nhiên nói: “Chúng ta đi xem một chút.”

“A Sát.....” Bùi Nhiên kéo nàng: “Lời của lão bà kia không phải không có lý, hay là chúng ta tìm hiểu rõ tình hình trước, cẩn thận hỏi thăm một lần rồi lại đi đến nhà bọn họ được không? Nếu chuyện đúng như lão bà bà nói, ông cụ hận phu nhân như vậy, chỉ sợ chúng ta đi vào, sẽ không có kết quả tốt.”

Bùi Sát suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy lời của nàng tràn đầy đạo lý, nhưng mà hiện tại, hai người đều đã đến đây, cũng không thể cứ như vậy mà rời khỏi, đúng lúc đang do dự, chợt nghe thấy một loạt tiếng vỗ ngựa từ trong rừng truyền đến, hai người đưa mắt nhìn qua, đột nhiên cả kinh: người từ trong rừng đi ra, đúng là đám người ở khách sạn đêm qua.

Lúc Bùi Sát và Bùi Nhiên nhìn thấy bọn họ, nam tử hoa phục này cũng đã nhìn thấy họ.

“Hừ” một tiếng, con ngựa “vù vù” vẩy đuôi ngừng lại.

Nam tử hoa phục ngồi trên lưng ngựa, vây quanh bọn họ, tầm mắt sắc bén của hắn nhìn về phía hai người nói: “Xem ra tại hạ cùng với hai vị cô nương rất có duyên, ở chỗ này cũng có thể gặp mặt.”

Bùi Sát khẽ cười lộ lên: “Trùng hợp thôi, xin hỏi công tử, bây giờ công tử muốn đi nơi nào?”

Nếu đã gặp rồi, chỉ bằng thoải mái tự nhiên một chút.

Chỉ thấy Thủy Hiên nhìn lướt qua trạch viện cao lớn đằng trước, chuyển mắt nhìn về phía họ nói: “Xin hỏi nơi này còn có đường ra khác sao? Nơi chúng ta muốn đi, chắc là giống nơi hai vị cô nương muốn tới.”

“Sao lại giống nhau được, chúng ta chỉ là lạc đường thôi, đi tới nơi này, phát hiện đằng trước không có chỗ đi, đang chuẩn bị quay lại, thế nên mới gặp các công tử?” Bùi Sát nói này lời này xong, đồng thời hơi ôm quyền, nói: “Nếu công tử có chuyện quan trọng, hai người chúng ta liền không quấy rầy nữa, cáo từ.”

Dứt lời, nàng liền kéo Bùi Nhiên đi, thủ hạ có người muốn đi đuổi theo lại bị Thủy Hiên ngăn cản, chỉ thấy hắn híp mắt nhìn chằm chằm bóng lưng hai người nói: “Để cho bọn họ đi, trước mắt, chúng ta có chuyện quan trọng hơn phải làm.”

“Dạ.”

Nhóm người Thủy Hiên lần nữa thúc ngựa, chạy tới trước cửa trạch viện.

Bùi Sát kéo Bùi Nhiên đi về phía sau, lúc tới chỗ rẽ, hai người vừa mới nhanh chóng trốn một bên, đột nhiên thấy bóng lưng đám người kia biến mất, giống như vào viện, hai người mới đi ra, núp ở sau một cái núi giả gần ngoại viện, chỉ chờ xem đám người kia đi vào rốt cuộc là làm chuyện gì. Trực giác nói cho nàng biết, mục đích của đám người kia cũng giống như nàng.

Chỉ có điều nàng là để tìm người thân, ở nơi này tạm thời nghỉ chân, mà bọn họ lại khác.

Ngồi hồi lâu, trong dự kiến cũng là ngoài dự liệu, toàn bộ đám người bọn họ bị đánh ra ngoài.

Chỉ nghe một loạt tiếng ầm ỹ ở bên trong, tiếng đao kiếm không dứt lọt vào tai, Bùi Sắt kéo Bùi Nhiên gắt gao ắn núp không dám ra, mà bên kia, cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ nghe có người hét lớn một tiếng: “Đi mau!” Ngay sau đó liền có tiếng vó ngựa vang lên trên đường lớn, mặt đất khê chấn động, quả nhiên mới chỉ trong chớp mắt, đã có con ngựa chạy như bay ra ngoài, nhóm người kia vậy mà lại bị đánh cho tơi bời.

Hai người Bùi Sắt và Bùi Nhiên than thở không dứt, đám người kia nhìn qua đều không giống như người có võ công yếu ớt, có thể đánh đám người kia ra khỏi phòng trong thời gian ngắn, xem ra thực lực của người trong đại trạch viện không thể khinh thường.

Đợi tới khi bên ngoài đã không có động tĩnh, lúc này hai người Bùi Sắt và Bùi Nhiên mới cẩn thận thò đầu ra, từ sau núi giả ra ngoài.

Chỉ là hai người vừa mới động, một thanh hàn kiếm đã đặt trên gáy của hai người, quát lớn: “Đứng lại, các ngươi là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Thẩm phủ gặp nạn

Hai người kinh ngạc ngẩng đầu, trên núi giả, hai nam nhân cường tráng mặc áo dệt bằng gai về mặt giận dữ nhìn chằm chằm các nàng, nhìn thấy Bùi Sắt, hai gã gia đình hơi hơi sửng sốt, sắc mặt có chút cổ quái. Bùi Sắt và Bùi Nhiên nhìn nhau, hai người nhân cơ hội này, một người tung ra mê dược, một người đoạt kiếm, thuận thực kiểm chế hai gã cường tráng kia.

Động tĩnh bên này kinh động đến những người khác, bọn họ nhìn sang, nhìn thấy một màn bên này, bốn năm người nhanh chóng vọt ra, tới bắt hai người Bùi Sắt và Bùi Nhiên.

Trong lòng âm thầm kêu khổ, hai người nhanh chân chạy, chỉ tiếc, lúc hai người tới đây không có cưỡi ngựa, bước chân của hai cô nương sao bị được mấy nam nhân cao lớn kia.

Không lâu sau, hai bên liền đấu lại với nhau, công phu của Bùi Sắt dùng để đối phó một tên gia đình thì tương đối dễ dàng, nhưng hiện tại, những người này hiển nhiên đều là người luyện võ, chiêu chiêu tàn nhẫn, mà Bùi Nhiên ở phía sau nàng lại không biết võ công, thời gian gần nửa chung trà, hai người liền bị một đám người kia giữ chặt, lôi vào này tòa nhà kín cổng cao tường.

“Các ngươi đi vào”

Đối phương thô lỗ nhét bọn họ vào một căn phòng tối, đập vào mặt chính là khí ẩm và mùi nấm mốc, hôi chết người, có lẽ nơi này là nơi chuyên giam giữ người.

“A Sắt, muội không sao chứ?”

Trong bóng tối, Bùi Nhiên đỡ nàng dậy, bởi vì trước mắt đen thui, Bùi Sắt căn bản không nhìn rõ bất cứ thứ gì, thật vất vả nâng Bùi Nhiên dậy, hai người mò mẫm trong phòng tìm một chỗ coi như sạch sẽ mà ngồi xuống.

Ước chừng qua hai, ba canh giờ, hai người đói bụng đến hốt hoảng, nhưng bên ngoài im ắng, hiển nhiên là không có người.

Cũng không biết rốt cuộc đã qua bao lâu, hai người nhiều lần đói đến tỉnh lại, lúc không thể nhịn được nữa thì đột nhiên một tiếng mở khóa “Rắc rắc” vang lên, tinh thần hai người bị chấn động.

“Két” một tiếng, cửa được mở ra, ánh sáng mãnh liệt chiếu vào, Bùi Sắt và Bùi Nhiên không nhịn được che lại mắt. Một hồi lâu, khi hai người ngẩng đầu nhìn về ngưỡng cửa, chỉ thấy một nam tử mặc hắc bào, bộ mặt uy nghiêm đứng đó. Nhìn bộ dáng và mái tóc hoa râm của ông rõ ràng tuổi đã hơn sáu mươi, nhưng cho dù đã già, thân thể của ông xem ra vẫn khỏe mạnh như cũ. Một đôi con ngươi trải qua tang thương, nhìn về phía hai nàng, lúc dừng ở trên mặt Bùi Sắt, thân thể đột nhiên chấn động, suýt nữa xụi lơ.

Người phía sau lưng thấy thế, vội vàng đỡ lấy thân thể ông gọi một tiếng “Lão gia”, Bùi Sắt nhìn thoáng qua lão nhân kia, nghĩ, có lẽ người kia chính là ông cụ trong miệng lão bà kia, cũng chính là ngoại công của thân thể này.

Thật lâu sau ông cụ mới trở lại bình thường, đôi mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Bùi Sắt không buông: “Mang các nàng ra ngoài.”

Giọng nói của ông cụ mang theo chút run rẩy, ánh mắt sáng quắc, mơ hồ còn mang theo cảm xúc phức tạp.

Gia đình ở phía sau lưng mệnh, liền dẫn theo Bùi Sắt và Bùi Nhiên đi ra ngoài.

Được hô hấp trong bầu không khí trong lành, hai người chợt cảm thấy cả người cũng nhẹ nhàng khoan khoái không ít, cổ tình cả người đều là mùi thối, thật sự khiến cho người ta thấy khó chịu.

Bị bọn gia đình ẩn quỷ trên mặt đất, đầu gối tiếp xúc với lạnh lẽo khiến người ta không nhận được mà hít khí lạnh.

“Nói, các người là ai?” Ông lão hỏi, đồng thời tầm mắt vẫn luôn dừng ở trên mặt Bùi Sát.

Mặc dù đã được bà bà kia báo trước cho nhưng mà giờ phút này nhìn thấy phản ứng của ông cụ, hẳn là cũng không vô tình như vậy, do dự mãi, Bùi Sát vẫn là quyết định nói ra sự thật.

“Không biết lão gia đã nghe qua cái tên Thẩm Ngâm Hà hay chưa?” Nhịn xuống khó chịu trong người, Bùi Sát nhìn chằm chằm ông cụ hỏi.

Thân thể của ông cụ chợt run lên, chăm chú nhìn Bùi Sát và hỏi: “Người là cái gì của nàng?”

“Thẩm Ngâm Hà là phu nhân của nhà tiểu nữ, còn đây là nữ nhi của phu nhân, hơn mười năm trước, lúc phu nhân qua đời đã nói ra thân thể của mình, nói mình là người của thôn Lục Hà, vì vậy chúng tiểu nữ mới tìm đến nơi này.”

“Qua đời?”

Vừa nghe đến tin tức này, bàn tay được giấu trong tay áo của ông cụ chợt nắm thật chặt lại, gân xanh nổi lên, trong nháy mắt đó, Bùi Sát chú ý tới ánh sáng trong mắt ông trong giây lát lụi tàn, trong nháy mắt ông cụ như già đi hơn mười tuổi.

“Qua đời.....”

Thẩm Ý Chi tự mình lâm bầm, chợt dời tầm mắt nhìn về phía Bùi sát, trong mắt bắn ra lửa giận: “Người tới, nhốt hai nha đầu này lại, không có sự phân phó của ta, ai cũng không được để họ rời đi?”

“Vâng.”

Hạ nhân đỡ Thẩm Ý Chi rời đi, lập tức có hai gia đình cường tráng tiến lên giữ chặt hai người Bùi Sát và Bùi Nhiên, một lần nữa lói vào nhốt ở trong phòng tối, mặc cho kêu gọi thế nào đều vô dụng.

“Có làm hay không, thậm chí cháu ngoại của mình đều không nhận?”

Trong bóng tối, Bùi Nhiên hiền nhiên chưa hết giận, hướng về phía bên ngoài chửi mắng.

Bùi Sát thở dài, đi về phía góc phòng ngồi xuống, nói: “Chỉ sợ ngoại công là quá bi thương, cho nên mới phải hận sâu đậm.”

“Nhưng tóm lại muội vẫn là cháu ngoại của ông ta, coi như phu nhân có bất kỳ sai lầm gì, vậy thì chuyện cũng đã qua, hơn nữa, phu nhân cũng đi rồi, dù là thâm thù đại hận gì cũng có thể tiêu tan, hơn nữa phu nhân vẫn là con gái ruột của ông ta, máu mủ tình thâm, sao lại độc ác như vậy được?”

“Ai biết được.” Bùi sát tựa vào trên tường, chỉ cảm thấy thân thể cực kì vô lực, hồi lâu mới nói: “Chuyện của mẫu thân, có lẽ không có đơn giản như vậy.”

Đến cùng là chuyện gì khiến cho ông cụ tức giận nhiều như vậy, hơn nữa đã qua mấy chục năm rồi, hận ý lại không giảm chút nào, cho đến khi lần đầu nhìn thấy đứa cháu ngoại là nàng thì hận vẫn chưa tan.

Ước chừng lại qua một canh giờ, có người vội vàng đưa đồ ăn đến.

Lúc này hai người mới biết, thì ra gian phòng tối này còn có một cửa sổ nhỏ, nhưng đã bị che đi, mở ra thì có thể thấy được ánh sáng bên ngoài.

Đồ ăn rất đơn giản, một chén cơm, hai cái bánh bao, không có món ăn nào khác.

Đối với hai người đã bụng đói kêu vang, bất chấp cơm có khó nuốt hay không cũng nhanh chóng sạch bách.

Mặc dù có thức ăn lót dạ, nhưng đến tối, hai người vẫn gặp khó khăn.

Trời đang rất lạnh, không thể ngủ dưới đất được, mấy ngày trước còn có bão tuyết, ngày mùa đông rét như vậy thân thể ai mà chịu cho nổi?

Quả nhiên không lâu sau, tay chân hai người đã cứng đến chết lạnh, cứ tiếp tục như vậy, đừng nói cả đêm, cho dù là nửa đêm cũng không chịu đựng được.

Hai người ôm thân thể lẫn nhau để sưởi ấm, nhưng vẫn cứng đến sợ, đành phải ở trong không gian chật hẹp bắt đầu chạy bộ, thân thể cuối cùng ấm lên một chút, đột nhiên nghe “Rắc rắc” một tiếng, có người mở cửa.

Hai người vẻ mặt vui mừng, trông mong nhìn về phía cửa.

Người đứng ở cửa là một gia đình, tay nắm ngọn đuốc, hai người còn chưa kịp mừng rỡ, đã có gia đình khác đi vào túm cả hai kéo ra ngoài.

Còn chưa hiểu được chuyện đang xảy ra thì cả hai đã bị bắt đến đại đường, ngẩng đầu lên thì thấy lão gia từ Thẩm Ý Chi ngồi trước mặt.

“Ngâm Hà, đưa con gái bất hiếu mi còn có gan trở về ư? Ta đã nói rồi, về sau bất kỳ kẻ nào, chỉ cần có một chút liên quan đến Thẩm Ngân Hà, ta thấy ai thì nhất định không để kẻ đó sống sót!” Thẩm Ý Chi được hạ nhân nâng dậy, đứng ở đại đường, đôi con ngươi lấp lánh hữu thần nhìn về phía Bùi Sát. Bùi Nhiên đang bị đè xuống đất.

“Hôm nay nghịch nữ mi lại còn dám đề thử nghiệt chủng này về đây, đừng tưởng rằng nó chết rồi thì có thể được ta tha thứ, nghịch nữ này, ta quyết không nuông chiều! Người đâu! Mang gia pháp ra đây.”

Một hàng băng ghế dài có đóng đinh được mang ra, những cây đinh rậm rạp chằng chịt khiến Bùi Sát, Bùi Nhiên biến sắc.

“A Sát.....” Ngay cả giọng nói của Bùi Nhiên cũng run rẩy.

Bùi Sát nuốt nước miếng một cái, nhìn khuôn mặt vô tình của Thẩm Ý Chi, giận dữ nói: “Chúng ta chỉ là ngoại tôn của Thẩm gia, không thể coi là người của Thẩm gia, và lại các người không sinh ra ta, không nuôi ta, người làm thế là lạm dụng tư hình, làm trái vương pháp!”

“Vương pháp? Ở chỗ này Thẩm Ý Chi ta chính là vương pháp! Người đâu, hành hình!”

Có gia đình tiến lên kéo Bùi Sát, Bùi Nhiên đè xuống ghế, sắc mặt cả hai đại biến, trong nháy mắt đã trắng bệch như tờ giấy.

Làm sao hai người có thể lường được, chỉ muốn tìm một nơi yên bình để sống, không ngờ lại gặp chuyện, hơn nữa họ hoàn toàn không hiểu đầu đuôi, cứ thế mà bị đè xuống thi hành gia pháp, sao hai người có thể chấp nhận được?

“Phụ thân, a tỷ ra đi nhiều năm như vậy, tuy mắc sai lầm, nhưng cũng đã tan thành mây khói rồi.”

Phía sau lão nhân là một người nam tử trung niên, một thân hoa phục, mặt mày tuấn tú, lúc trẻ tuổi cũng có thể coi là người cực kỳ đẹp trai, hần tiến lên một bước đứng ở sau lưng Thẩm Ý Chi, nhìn về phía Bùi Sát, Bùi Nhiên, vẻ mặt lo lắng.

“Người thì biết cái gì, ta muốn cho người của Thẩm gia đời đời kiếp kiếp biết rằng, làm trái với gia quy của tông tiên, đến cuối cùng sẽ có kết quả thế nào. Hành hình!”

Mệnh lệnh hạ xuống, gia đình liền dùng lực ấn hai người xuống ván đinh.

Nhìn thấy đinh dài bén nhọn ngay trước mặt, trong đầu Bùi Sát chỉ còn lại bản năng muốn được sống, tay của người kia còn đặt trên vai, nàng hít sâu một cái, lập tức lùi ra phía sau, tung một cú ném qua vai, mạnh mẽ vút tên gia đình vào tấm ván đinh nhọn.

Một tiếng hét thảm vang dội bầu trời, Bùi Sát không nghĩ ngợi nhiều, tung một cước đá tên gia đình đang đè Bùi Nhiên vào ván, gia đình kia may mắn bị gạt ngã. Nhân cơ hội này, Bùi Sát kéo Bùi Nhiên chạy thực mạng về phía cửa.

Sau lưng có tiếng gió đánh úp tới, gia đình đuổi theo sát phía sau, ở cửa có một người nhào lên, Bùi Sát thấy một tên đập một tên, một bên khác, Bùi Nhiên đã dùng sức chạy đi mở cửa.

“Két” một tiếng cửa mở trầm đục vang lên, Bùi Nhiên đứng ở cửa hét lên với Bùi Sát: “A Sát, mau ——”

Không kịp suy nghĩ, Bùi Sát đập vào hạ thân của một gia đình, chạy ra cửa.

Tình thế biến hóa quá nhanh, vì họ chỉ là hai nữ tử, bọn gia đình mới không đề ý, vô tình lại giúp hai người dễ dàng trốn thoát.

Đường đi tối đen như mực, tiếng la hét ầm ĩ sau lưng càng ngày càng gần, nhờ có ánh đuốc, cả hai mơ hồ nhìn thấy có một chiếc xe ngựa đang đỗ ở phía trước.

Chạy bằng xe ngựa dù sao cũng nhanh hơn chạy bộ đúng không?

Không kịp nghĩ nhiều, Bùi Sát rút trâm đỏ trên đầu, kéo Bùi Nhiên liều mạng hô lên: “Đội muội chớ ngại người bên trong xe ngựa, tỷ đánh xe chạy đi.”

Bùi Nhiên đồng ý một tiếng, hai người nắm tay nhau chạy nhanh về phía xe ngựa.

Ngoài đầu xe ngựa không có phu xe, Bùi Sát nhảy lên xe ngựa, vọt thẳng vào trong.

Chỉ là vừa vén rèm lên, bàn tay nắm trâm cài vừa giơ lên cao liền bị bắt lấy, đôi môi giật giật, nhìn người nọ thật lâu nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Bá vương ngạnh thượng cung.

Bên trong xe ngựa, một người đang ngồi xếp bằng, vạt áo đen thẫm rơi trên đất, cả tà áo và tay áo đều dùng tơ vàng tơ bạc thêu đan xen lẫn nhau tạo thành nhiều hoa văn rỗng. Những con rồng cuốn lấy nhau bay lên, giương nanh múa vuốt, cả người hấn dù đang nhắm mắt nhưng vẫn toả ra khí phách bức người.

Tay Bùi Sát run lên, do dự không biết có nên đặt chiếc trâm đỏ này lên cổ hấn hay không.

Nhưng Bùi Nhiên không nghĩ được nhiều, chỉ muốn liều mạng làm bừa để điều khiển xe ngựa. Bùi Sát vẫn đang do dự, xe ngựa vừa động, cơ thể nàng liền mất thăng bằng nhào vào ngực người nọ, không kịp thu tay lại khiến trâm rơi xuống đất, mà chính nàng cũng bất giác níu lấy vạt áo người nọ mới không bị ngã.

Chỉ là một giây sau đó, nàng liền hối hận.

Bởi vì người bị túm áo chỉ hết sức lạnh nhạt mở mắt, cặp mắt kia lạnh tựa như băng, sắc bén như chim ưng, đôi con ngươi sâu thẳm nhìn lướt qua khuôn mặt Bùi Sát. Chỉ một cái nhìn lạnh nhạt đã khiến cả người Bùi Sát căng thẳng, sợ tới không nói nên lời.

Nàng vội vàng đứng dậy muốn lùi lại thì U Ly bỗng đưa tay nắm lấy cổ tay nàng. Vòng tay huyết ngọc kia cũng cứ như vậy liền lộ ra trước mắt U Ly. Bùi Sát vô thức muốn rút tay lại, thấy không thoát ra được chỉ đành cụp mắt.

“Nàng muốn trốn đi đâu, vương phi của ta?” Giọng nói của U Ly mang theo chút cười lạnh, lại có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Bùi Sát chu miệng, nhưng trước sau vẫn không dám nhìn hấn, ấp a ấp úng một hồi lâu cũng không nói được lời nào. Đúng lúc này đột nhiên xe ngựa bị chấn động rồi dừng lại. Tiếng ngựa hí hoà lẫn với tiếng kêu sợ hãi của Bùi Nhiên, Bùi Sát kinh sợ, lúc này mới nhớ tới nàng ấy. Có vẻ là người của Thẩm phủ đuổi giết tới nơi rồi.

Nàng ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn về phía U Ly, ánh mắt U Ly lạnh lùng cho nàng một ánh mắt: “Nếu còn chạy lần nữa, nàng nhất định sẽ phải chết.” Rồi đứng dậy bước xuống xe ngựa.

Chân U Ly vừa bước xuống, Bùi Sát đã ló đầu ra ngoài xe ngựa. Bùi Nhiên giương mắt nhìn U Ly đi xuống từ bên cạnh mình, đưa mắt nhìn về phía Bùi Sát, thật lâu sau mới kinh nghi bất định nói: “Tỷ mới không nhìn lầm đó chứ? Đó là.... Nhiếp chính vương?”

Bùi Sát gạt đầu, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu: “Nhưng không phải là hấn....”

“Các người rút cuộc là kẻ nào? Vì sao lại đuổi giết không buông hai nữ tử?”

Tiếng của U Ly từ phía sau xe ngựa truyền tới. Bùi Sát vẫy tay gọi Bùi Nhiên vào trong. Theo ý nàng, có U Ly che chở, chuyện tiếp theo đã không còn cần nàng lo lắng.

Sự thật chứng minh, dự đoán của nàng không hề sai. Hai người ngồi trong xe đợi thời gian gần nửa chén trà, U Ly đã vém rèm đi vào.

Tiếng đánh nhau bên ngoài vẫn còn kéo dài, mà xe ngựa đã từ từ di chuyển. Bùi Sát không để ý người nào điều khiển xe ngựa, nàng chỉ quay đầu hỏi U Ly: “Người định xử lý những người đó như thế nào?”

U Ly nhìn nàng một cái, bỗng nhiên nở nụ cười khát máu, Bùi Sát run lên, bất giác kinh hãi trao đổi ánh mắt với Bùi Nhiên, giọng nói lạnh lẽo của U Ly ở phía trước đã truyền tới: “Người làm tổn thương ta, chết! Người làm tổn thương nữ nhân của ta, sống không bằng chết!”

Trong khoảnh khắc đó, lần đầu tiên trong đời, rút cuộc Bùi Sát đã tin tưởng lời đồn mà nàng nghe được: “Đương kim nhiếp chính vương, chẳng những xử sự tàn nhẫn quả quyết, mà còn luôn luôn thị huyết, giống như ác ma sống lại.”

Lúc này hai người đã không thể nói gì hơn, vẻ mặt trắng bệch nép ở góc xe ngựa, chỉ có thể suy yếu thờ dốc ở đó.

Xe ngựa đi được một lúc, cuối cùng dừng lại trước cửa của một khách điếm. Bùi Sát biết khách điếm kia, chính là khách điếm mà hai người bị đuổi đi lúc trước.

U Ly ra khỏi xe ngựa đầu tiên, hai người Bùi Sát và Bùi Nhiên lẻ mề chậm chạp đi theo phía sau.

Phu xe đã đi trước hỏi chương quầy thuê phòng, chỉ là hai bên có xảy ra xung đột, mặc kệ phu xe bằng lòng trả bao nhiêu tiền, thái độ của chương quầy trước sau vẫn rất cứng rắn: “Đã có người bao toàn bộ khách sạn rồi.”

Phu xe kia hiển nhiên là không nhìn được, gác một kiếm ở trên cổ chương quầy, chương quầy kia khẽ run rẩy, lập tức bị dọa sợ đến mức lời nói cũng không mạch lạc: “Vị gia này, mọi chuyện đều dễ thương lượng..... Hay là thế này, ta sẽ hỏi ý người đã bao khách sạn này, nếu như người đó đồng ý để các vị vào ở, tiểu nhân như ta nào dám nói chữ “không”?”

“Còn không đi mau!” Phu xe lên tiếng quát lớn, đúng là một giọng nữ.

Bùi Sát chuyển mắt nhìn U Ly một cái, chỉ thấy vẻ mặt hấn vẫn luôn bình thản, nàng liền thành thật đi theo sau cùng Bùi Nhiên, nghĩ đến nữ tử kia đúng là không nhiều nghi vấn.

Chương quầy vội vã lên lầu, chỉ chốc lát sau, chỉ nghe tiếng cửa phòng mở ra, thoáng chốc, đã có người đi ra ngoài.

Người đến là một thiếu niên tuấn mỹ mặc hoa phục, hần giống như xem xét nhìn xuống dưới một cái, ánh mắt đảo qua từ khuôn mặt của Bùi Sát và Bùi Nhiên, rơi vào trên người U Ly thì có chút dừng lại, sau đó nói với chương quỹ: “Dọn ba gian phòng hào hạng cho bốn người này, bạc do gia trả.”

Chương quỹ nghe xong lời này, lập tức cảm động đến rơi nước mắt. Tầm mắt U Ly cũng nhìn về phía thiếu niên, khẽ gật đầu.

Thiếu niên liếc mắt qua, nhưng là nhìn về phía Bùi Sát sau lưng hắn, sau đó xoay người vào phòng.

Nhìn thấy U Ly đứng trước đưa tới ánh mắt nghi vấn, Bùi Sát cắn răng bẻ ngón tay, làm bộ không nhìn thấy.

U Ly hừ lạnh một tiếng, sau đó sai bước đi lên lầu.

Bùi Sát và Bùi Nhiên đều nhận biết thiếu niên kia, cũng chính là người trợ ở khách sạn hôm đó, hôm nay coi như là gặp mặt lần thứ ba.

Đằng hoàng đi theo phía sau lên lầu, chương quỹ bắt đầu chia phòng cho mấy người, có thể là thấy không khí giữa mấy người có chút quỷ dị, nhìn Bùi Sát và Bùi Nhiên giống như tiểu tức phụ ở phía sau hắn, nói: “Hai vị cô nương ở gian phòng này có được hay không?”

Đối với sự sắp xếp của chương quỹ, Bùi Sát cảm động rơi nước mắt, vội vàng cúi đầu, nhanh chóng đi theo Bùi Nhiên vào gian phòng.

“Nàng với bốn vương một phòng.”

Cổ tay chợt căng thẳng, trong lòng Bùi Sát giật mình, còn chưa kịp phản ứng, cơ thể đã bị kéo vào một lồng ngực cứng rắn, nàng nghẹn họng trân trối nhìn U Ly, U Ly cũng không thêm nhìn nàng, trực tiếp ôm eo của nàng, kéo vào phòng của mình.

Nhìn thấy Bùi Sát bị kéo đi, Bùi Nhiên định tiến lên lại bị nữ phu xe kia cản lại, bất đắc dĩ, nàng ta chỉ đành lắc đầu nhìn về phía Bùi Sát.

Bùi Sát khóc không ra nước mắt nhìn ra bên ngoài nhưng tầm mắt bị chặn, chỉ phải kêu khổ trong lòng.

U Ly kéo nàng vào phòng, cũng không cho nàng cơ hội để thở dốc, đè mạnh nàng xuống giường, cúi người hôn xuống.

Bùi Sát hoảng sợ mở to mắt, nụ hôn vốn dày đặc của U Ly ngay sau đó lại trở thành gặm cắn, nặng nề lưu ở môi nàng một vết cắn, hắn khẽ liếm môi đẩy ra mấy phần, thấy Bùi Sát đau đến nhe răng nhếch miệng, đột nhiên hắn nở nụ cười khát máu, hỏi: “Thế nào? Nàng còn biết đau?”

Bùi Sát không dám nhìn hắn, chỉ thừ lui ra một chút. Nhưng ngón tay rắn chắc như sắt của U Ly kiểm chế ở ngang hông của nàng, khiến nàng không cử động được chút nào, sau đó người nàng run lên không ngừng, vuốt môi, ủy khuất nhìn về phía U Ly nói: “Nhiếp chính vương...”

“Câm miệng! Nàng cho rằng giả bộ đáng thương thì bốn vương sẽ bỏ qua cho nàng sao?” U Ly cười lạnh, ngón tay hơi động kiểm chế chặt eo nàng, ngay sau đó một tay lại cầm hai tay của nàng, cả người cũng áp lên.

Bùi Sát bị ép tới thở không nổi, cả người bị giam cầm không cử động được, chỉ đành phải tố cáo nói: “Ngươi thân là nhiếp chính vương, vậy mà lại làm thế với một nữ nhân yếu đuối, không sợ bị người trong thiên hạ khinh bỉ hả?”

“Nữ nhân yếu đuối?” Ánh mắt U Ly nhìn lướt qua mặt nàng một lượt, giống như vừa nghe được chuyện cười động trời nào đó, cười lạnh nói: “Nữ nhân yếu đuối có thể ở trước mặt bốn vương chạy trốn? Nữ nhân yếu đuối có thể giả chết để lừa gạt tất cả mọi người? Nữ nhân yếu đuối mà ở bên ngoài một tháng lại có thể câu tam đáp tứ?”

Liên tiếp hỏi ba vấn đề, khiến Bùi Sát mặt đỏ tới mang tai, hai câu trước nàng còn có thể miễn cưỡng thừa nhận, nhưng câu cuối thì dù như thế nào nàng cũng không thể thừa nhận được: “Cái gì mà câu tam đáp tứ? Ta câu tam đáp tứ lúc nào hả?”

“Còn không thừa nhận?” U Ly gần như nghiêng răng nghiêng lợi, chợt xé áo ngoài của nàng, “Vừa rồi ngươi với tên nam nhân kia liếc mắt đưa tình, ngươi tưởng bốn vương không biết sao?”

“Ta...” Bùi Sát tức giận thiếu chút nữa thì hộc máu. Nam nhân này có cần phải không có sức phán đoán như vậy không? Nhìn thấy áo ngoài sắp bị tay hắn xé thành mảnh vụn, mặt nàng như gan heo nói: “Nhiếp chính vương, không phải ngài nói đáng người của ta “Thái Bình” hay sao? Mà bây giờ ngài lại cảm thấy hứng thú với thân thể “Thái Bình” này? Không lẽ là uống nhầm thuốc gì?”

“Bốn vương uống nhầm thuốc?” Về mặt U Ly lạnh lùng, con ngươi sâu thẳm nhìn chằm chằm nàng, đen mặt nói: “Ban đầu là ai đối với “pin số bảy” cũng có thể bá vương ngạnh thượng cung? Ngươi có thể, vì sao bốn vương không thể?”

Hắn nói xong lại tiếp tục xé áo ngoài của Bùi Sát, mắt thấy tình thế đã hoàn toàn bị đối phương nắm trong tay, Bùi Sát tránh thoát không được, chỉ đành phải la hét to: “Không được! Ngày đó ta làm là do trúng độc, nhưng hôm nay rất thanh tỉnh, làm sao có thể tỉnh... Này! Không cho phép xé...”

Bùi Sát thở hổn hển, bởi vì tức giận nên gương mặt đỏ bừng.

“Trúng độc?” U Ly đột nhiên dừng lại động tác trên tay, cúi người ở gần cổ nàng nói: “Bốn vương thật không biết đã trúng độc từ khi nào...”

Cả người Bùi Sát khựng lại, còn chưa kịp hiểu ý tứ của hắn, hắn liền thừa dịp gặm cắn cổ nàng, đôi môi ẩm áp khiến cho nàng run rẩy một hồi. Hải lòng với phản ứng của nàng, khoe môi hắn khẽ cong lên, vươn tay sờ lỗ tai của nàng.

Cảm giác nhẩn nhai mềm mại, cơ thể U Cách không khỏi cứng đờ, không thể tin nổi nhìn chăm chăm Bùi Sát nói: “Nàng không mang mặt nạ sao?”

Bùi Sát đang trốn tránh gã cầm đầu, nghe hắn nói thế, trong lòng khẽ động, ngay sau đó cực kỳ há hê nói: “Không lẽ bây giờ ngài mới biết? Ta tưởng nhiếp chính vương ngài không có gì là không thể, bây giờ ngay cả gương mặt cũng không nhận ra, quả nhiên ngài đã già rồi, thị lực cũng bị giảm”

“Già? Nàng dám nói bốn vương già sao?”

U Cách thở hổn hển, hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, đứng dậy cởi áo khoác trên người ra, Bùi Sát tròn mắt nhìn động tác của hắn, miệng cũng có thể nhét vừa một quả trứng gà. Nhưng mà nàng cũng phản ứng nhanh chóng, động đậy thân thể từ dưới tay U Ly chui ra, chạy về phía cửa.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Ăn sạch sành sanh

“Già? Nàng dám nói bốn vương già?”

U Ly thở hổn hển, không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, đứng dậy lập tức cởi áo khoác trên người, Bùi Sát giương mắt nhìn động tác của hắn, miệng há to đến mức có thể nhét vào một quả trứng gà rồi, dù sao nàng cũng phản ứng cực nhanh, thân thể vừa động liền rời khỏi từ tay U Ly rồi lướt qua, mạnh mẽ nhào tới cửa.

“Quần áo của ngươi xốc xếch như vậy mà đi ra ngoài, sẽ không sợ người bên ngoài chê cười ngươi sao?” Tiếng nói lạnh lẽo của U Ly đúng là âm hồn bất tán vang lên ở sau lưng.

Bùi Sát cứng đờ, cúi đầu nhìn trước ngực, lập tức giận đến nghiến răng, nàng xoay người cầm áo khoác U Ly ném xuống đất quần trên thân, nghiến răng nghiến lợi nói: “Bị người chê cười còn tốt hơn bị ngươi ăn sạch sành sanh.”

Nàng hừ một câu, xoay người lập tức mở cửa đưa đầu ra gần bên ngoài. Cửa vừa mới mở ra một khe hở, đã phát hiện có một bức tường ngăn cản ở cửa, Bùi Sát theo ngực người nọ ngó lên trên, chỉ thấy một nam tử trên mặt có vết đao đứng ở cửa, khuôn mặt vốn trắng nõn, vết sẹo kia cực kỳ bắt mắt, hết sức dữ tợn, Bùi Sát run lên, chợt đóng cửa xoay người lại, kinh hồn bất định.

“Thế nào? Mới vừa rồi không phải là hét muốn đi ra ngoài sao, không có can đảm rồi hả?” Cánh tay của U Ly vẫn ung dung tựa vào bên cạnh bàn tròn ở một bên, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm nàng.

Bùi Sát khó khăn nuốt nước miếng, nhịp tim đập nhẹ nhàng, ngẩng đầu lại nhìn thấy hắn tư thái lười biếng không có mặc áo, nhất thời hai mắt tròn tròn. Ánh mắt nàng sáng quắc nhìn cơ ngực bền chắc của hắn, ừm, da thịt rắn chắc, màu da cực tốt, còn có tám khối cơ bụng và hai quả đầu tây cực kỳ mê người..... Trong chốc lát thấy thèm thuồng không dứt, không chút nghĩ ngợi, lời đã bật thốt lên: “Ừm, so sánh với bên ngoài, ngươi tương đối xuất sắc.”

Khóe môi U Ly hơi cong lên vô cùng nhẹ, ngay sau đó hắn cũng không vòng cánh tay, mà là lười biếng dựa vào đưa tay ra với Bùi Sát nói: “Tới đây?”

Con ngươi thăm thẳm của hắn nhìn chăm chăm nàng, Bùi Sát giống như bị nhiếp hồn đoạt phách, lại nghe lời ngoan ngoãn cất bước, chỉ là mới vừa bước ra bước đầu tiên, nàng lập tức hoàn toàn tỉnh táo lại, vội vàng lui về phía sau một bước ôm cửa chính thật chặt liều mạng lắc đầu.

“Tới đây ——” Thấy nàng như thế, U Ly xụ mặt xuống, giọng nói cũng lớn lên.

Bùi Sát không dám đi ra ngoài, nhưng dù có chết cũng không chịu đến gần: “Đi qua làm cái gì, đi qua một chút chẳng phải là cá bị ngươi thịt trên thớt rồi hả?”

“Không tới, nàng cũng là thịt cá của bốn vương.”

U Ly cười lạnh một tiếng, chợt cất bước tiến lên. Bùi Sát muốn tránh, thế nhưng gian phòng của khách điểm quá nhỏ hoàn toàn không có nơi để che giấu, U Ly khẽ kéo áo khoác của nàng vào trong lòng, Bùi Sát liền bị ôm chặt chẽ vững vàng.

Thấy cả người nàng cứng ngắc, hắn cố ý rên sát lúc còn nóng thổi hơi bên tai nàng nói: “Vương phi của ta, nàng cũng đừng khiến bốn vương làm khó mấy thuộc hạ kia, bọn họ gác đêm cũng không dễ dàng, nàng cần gì phải tạo ra động tĩnh lớn thế này, để cho bọn họ suy nghĩ nhiều đây?”

Cả khuôn mặt Bùi Sát như muốn nở ra máu, ngay sau đó U Ly kéo nàng đi đến bên giường, Bùi Sát bám chặt giường hẹp không chịu ngã xuống, ngay sau đó U Ly cười xấu xa, không ngừng cố gắng nói: “Nếu vương phi thích tư thế này, bốn vương liền miễn cưỡng thử một lần, biết đâu lại cảm thấy mới mẻ?”

Dứt lời hắn khẽ bóp hai tay Bùi Sát, lại nhéo trên người một cái, Bùi Sát liền không thể không quỳ sấp ở trên giường, U Ly một tiếng cười xấu xa, ngay sau đó lập tức phủ người xuống.

“Ngươi vô si!” Thân thể không thể động đậy, Bùi Sát nghiêng răng nghiêng lợi.

Tư thế của nàng như vậy, áo khoác vốn chỉ khoác hờ trên người lập tức mở rộng ra lộ ra ngực, hai tay U Ly vươn tới, khi ngón tay chạm được hai khối mềm mại, hấn lập tức dùng đầu gối chặn giữa hai chân nàng, Bùi Sát không phản kháng được, bị ép trên giường.

“U Ly đáng chết! U Ly hư hỏng! Ngươi là tên khốn kiếp! Vô si! Thừa dịp người gặp nguy.....”

Dù loại mắng chửi đều bị lờ ra, U Ly căn bản không rời, ngón tay khẽ lướt trên người nàng, đồng thời cũng không quên tự lột sạch mình.

“Thế nào? Nàng không thích?”

Đột nhiên trên tay hấn dùng sức, lật người lại ôm Bùi Sát ngồi lên người mình. Mà nay hai người đã trần trụi, Bùi Sát chỉ cảm thấy trên người lạnh lẽo, lại nhìn xuống dưới, gần như muốn khóc.

Gì chứ, lần trước lúc ăn sạch sành sanh, nàng là ý thức không rõ, nhưng bây giờ, mỗi một sợi dây thần kinh của nàng cực kỳ tỉnh táo, hơn nữa mỹ nam dưới người còn là trần truồng..... Thân thể của nam nhân, nàng tất nhiên xem qua, nhưng dù thế nào cũng chân thật như bây giờ. Nhất là, thứ gì kia còn chia vào nơi nào đó của mình.

Bùi Sát khóc không ra nước mắt, liếc mắt nhìn U Ly, lại thấy hấn đang vẫn ung dung nhìn phản ứng của mình, lập tức gương mặt già nua không giấu được, đỏ như nhò ra máu.

“Trừ cái này, ngươi còn biết cái gì?”

Bùi Sát hất mặt, hấn tới nghiêng răng nghiêng lợi.

“Biết cái gì? Bồn vương cũng có rất nhiều thứ tốt, ví dụ như, đại chiến ba trăm hiệp.....”

U Ly nhếch môi cười, trên khuôn mặt tuyệt mỹ, mắt phượng hẹp dài mang theo ranh mãnh, đẹp tới phong hoa tuyệt đại. Trong lòng Bùi Sát vốn là tức giận, lại bởi vì nụ cười của hấn mà lập tức hóa đá, U Ly cũng thừa dịp này, chợt ưỡn thẳng lưng.

“A ——” Bùi Sát chợt hét to một tiếng, nàng vốn lớn giọng, có lẽ tiếng hét kia cả khách sạn đều nghe được.

“Ngươi giết heo à?” U Ly mặt đen thui, bởi vì hết sức ân hận, chân mày nhíu lại.

“Giết heo cái gì, ngươi không thể nhẹ một chút sao?” Bùi Sát nghiêng răng nghiêng lợi.

Đáng chết, làm gì kia cũng phiền toái như vậy?

“Nhẹ?” U Ly nhếch môi nở nụ cười, một lần nữa nụ cười khuynh thành không làm Bùi Sát si mê, ngược lại khiến nàng kinh hồn bạt vía, chỉ nghe hấn gần từng chữ: “Đợi lát nữa, bồn vương sẽ để cho nàng cầu xin ta nặng chút?”

Thân thể hấn bắt đầu chuyển động, Bùi Sát vốn là nhanh nhẹn miệng một lát sau liền hóa thành rên rỉ vụn vặt, U Ly hài lòng cười một tiếng, liền không hề trêu chọc nàng nữa, lật người đè nàng uống dưới thân, hoàn toàn ăn sạch sành sanh.

Khi tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào gian phòng, Bùi Sát nhích thân thể bần rần, hoàn toàn tỉnh lại.

Người bên cạnh lại vẫn không rời giường, đang mở to mắt phượng, hứng thú quan sát bộ dáng lúc ngủ của nàng, hình như tâm tình còn cực kỳ vui vẻ.

Bùi Sát liếc mắt, chuẩn bị quay lưng đi ngủ, nhưng thân thể vừa động, nàng liền thấy trong người có cái gì đó không đúng, mà tay U Ly đã đặt ở ngang hông nàng, khuôn mặt tuấn mỹ như thần nở nụ cười tà nhỉnh: “Đừng động, nếu còn cử động nữa, bồn vương không ngại làm thêm một lần nữa.”

Bùi Sát lập tức bị dọa sợ đến xương cũng mềm nhũn, trong lòng nàng hận nghiêng răng nghiêng lợi, nam nhân này, cả đêm chơi đùa nàng chết đi sống lại, lại còn không muốn đủ, hơn nữa, gì kia, sáng sớm, hấn lại còn không chịu rút khỏi người của nàng.

Chỉ cảm thấy đồ vật trong cơ thể chợt xảy ra biến hóa, Bùi Sát không chút nghĩ ngợi nhanh chóng lật người lại: “Ta mặc kệ, ta mệt rồi, nếu là còn muốn tiếp tục, tự ngươi giải quyết.”

Lần đầu tiên ngủ dậy thấy nàng ở cạnh mình, tâm tình U Ly cực kỳ sáng khoái, thế nhưng tiểu dã miêu này vừa động, thân thể hấn lại nhanh chóng nổi lên biến hóa.

Xem ra, tối hôm qua vẫn là không muốn đủ.

Nhìn chăm chăm lưng đẹp của nàng, U Ly âm thầm suy nghĩ, chợt hấn tươi cười cúi người nói với Bùi Sát: “Vừa vặn tư thế này tối hôm qua chưa thử, hiện tại thử một lần cũng không sao.”

Dứt lời, hấn chợt dùng lực, Bùi Sát còn chưa kịp phát ra tiếng hét chói đã lại bị hấn từ phía sau ăn sạch sành sanh một lần nữa.

Tiếng rên rĩ tràn ra từ cổ họng, đợi đến lúc dùng đồ ăn sáng, Bùi Sát đã không còn chút hơi sức nào.

Cũng không biết là ai mang nước nóng đi vào, U Ly ôm cơ thể mềm nhũn của nàng vào thùng nước tắm, vừa tiếp xúc với khí nóng, Bùi Sát chợt cảm thấy cả thân thể cũng sáng khoái lên, nàng mở ra một con mắt nhìn U Ly đối diện đang cái có cái không cảm khăn tắm lau chùi thân thể của nàng, lần này ngược lại cực kỳ nghiêm túc, vẻ mặt không có chút bi ối nào.

Nàng tiếp tục giả chết, muốn thoải mái ngủ mê man lần nữa.

Chỉ là ngủ ngủ, nàng lại cảm giác ra có cái gì không đúng.

Chợt mở mắt, hai tay của nam nhân đáng chết này vậy mà đại đùa nghịch trên ngưòi nàng, nàng chợt phát tay gạt tay hấn ra, mắt thấy hấn cười đến cực kỳ đắc chí, lửa giận ngút trời, nàng bắt chặp. Chợt bỏ nhào lên trước, U Ly không đoán ra rốt cuộc nàng muốn làm cái gì, để mặc nàng, nhưng một giây kế tiếp hấn liền hối hận.

Cô gái nhỏ này, chẳng những nhanh mồm nhanh miệng, cả người căn bản chính là một con mèo hoang nhỏ, thậm chí chỗ đó của mình cũng làm loạn.

Hấn giận không kềm được, cặp mắt nhìn nằm Bùi Sát đang găm cán ở ngực mình, cảm giác tê dại lại đau nhói từ ngực truyền tới, nhất thời hấn chịu đựng không nổi, chợt túm vai nàng đẩy ra.

Bùi Sát không chút ngoài ý muốn mình sẽ bị đẩy ra, chỉ là nhìn thấy hai trái đào đỏ thắm của hấn đã biến thành màu gan heo, trong lòng cực kỳ hài lòng: “Thế nào? Chỉ cho phép ngươi giày vò ta, liền không cho ta giày vò ngươi? Nói cho ngươi biết, đừng tưởng rằng ngươi là vương gia ta liền sợ ngươi, lần sau, ngươi còn dám dính vào, bản cô nương nhất định phế bỏ ngươi!”

Bùi Sát làm động tác “Rắc rắc”, dựa vào thùng nước tắm, nhìn đến khuôn mặt hoàn toàn đen sì của hấn, bộ mặt đều là hài lòng.

“Tốt, vậy liền thử một chút.” U Ly chỉ kém căn răng nghiêng lợi, giờ phút này hấn cũng bắt chặp bên ngoài có hay không có thị vệ chuẩn bị xong đồ ăn sáng đang chờ đợi, trong lòng hấn chỉ có một ý niệm, nhất định phải dạy dỗ thật tốt nha đầu thói nhanh mồm nhanh miệng này.

Đôi tay chụp tới, hấn chợt mò lên Bùi Sát đang ngâm trong thùng nước tắm, mặc cho nàng hét chói tai cũng tốt, đánh chửi cũng tốt, chính là không chịu tha nàng.

Lần này, hấn cũng không chỉ muốn ba trăm hiệp, một ngàn không trăm linh tám tư thế, hấn đều muốn toàn bộ thử một lần, làm nàng biết, chọc ai cũng chó chọc U Ly hấn.

Một ngày một đêm, Bùi Sát còn kém nguyên rửa nam nhân kia tinh tấn nhân vong rồi, nhưng thấy ánh mắt uy hiếp của hấn, tất cả lời nói của nàng cũng chỉ dám nuốt vào trong cổ họng.

Đối với phản ứng của nàng, U Ly hình như cực kỳ hài lòng, đợi đến hấn hấp ta hấp tấp ra cửa, lúc này Bùi Sát mới dòn tất cả ấn nhẫn mắng ra, cái gì đồ chó đẻ, cái gì sắc phôi, vô sỉ, lưu manh, gần như chỉ cần là những từ ô uế nàng nghĩ tới, nàng đều mắng ra từng cái một, cho đến cuối cùng, nàng đỡ thất lung đứng dậy, lúc này mới không thể không than thở một câu: con bà nó, lão nương cũng sắp bị làm chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: U Ly chết tiết, U Ly hèn hạ

Cũng may là người đó vẫn còn chút lương tâm, cho Bùi Nhiên bụng com tối vào.

Về mặt Bùi Nhiên đi đến có chút kỳ lạ, nghĩ đến tiếng động tối qua, chỉ sợ là cả quán trọ đều nghe được. Bùi Sát cũng lười giải thích, vừa nhìn thức ăn nóng hổi, nàng chỉ cảm thấy mình như bị giam giữ mười ngày, đói bụng đến mức giống như tù nhân. Nhưng lúc này ngại mình không bước được xuống giường, nàng đành nói với Bùi Nhiên: “Đa tạ tỷ tỷ, à..... Ngươi đi ra ngoài, đi ra ngoài đi?”

Bùi Nhiên đương nhiên hiểu được suy nghĩ của nàng, ánh mắt vừa vận liếc sang dấu xanh tím trên gáy nàng, không nhịn trêu ghẹo nói: “Thế nào, lúc này cũng biết xấu hổ?”

“... ..” Bùi Sát cúi đầu, gương mặt đã bỏ bưng như mông khi, do dự hồi lâu đột nhiên nàng ngẩng đầu lên nhìn Bùi Nhiên chằm chằm nói, “Chuyện đó..... Là U Ly hấn.....”

“Nhìn ngươi, chuyện vậy cũng muốn giải thích với tỷ tỷ?” Bùi Nhiên không nhịn được bật cười cắt ngang lời nàng nói, chỉ thấy Bùi Sát giận dữ, nàng vội vàng đề chen đùa xuống: “Ăn cơm trước đi, qua một ngày chưa ăn gì hết, đoán chừng ngươi cũng đã đói bụng lắm rồi, một lát, ta sẽ sai tiểu nhị đưa đến chút nước nóng, để thân thể nhanh nhẹ, lên cao tinh thần?”

Bùi Nhiên nói xong, cười khê rồi khép cửa ra ngoài.

Nghe được tiếng đóng cửa, lúc này Bùi Sắt mới thờ phào nhẹ nhõm. Vừa sờ hai gò má, chỉ cảm thấy dường như vẫn còn nóng như cũ, trong lòng không nhận được lại mảng U Ly thêm một lần, lúc này mới cầm đũa vừa há miệng ăn.

Rất vất vả mới ăn uống no đủ, lúc này nàng mới phát hiện hình như cả người đã có lại chút sức, mặc dù lưng vẫn đau như cũ, nhưng muốn xuống giường cũng không có vấn đề lớn.

Nàng quần chắn quanh người đang lúc chuẩn bị cầm y phục mặc, thì ngay cửa vang lên tiếng gõ cửa của Bùi Nhiên.

“Bùi Sắt, ăn xong rồi sao?”

Bùi Sắt vội vàng rút người về, suy nghĩ trong chốc lát nhanh bọc chắn quanh người kĩ càng chỉ để lộ cái đầu mới lên tiếng nói với bên ngoài: “Được rồi, tỷ tỷ, người vào đi.”

Bùi Nhiên đi vào thấy bộ dáng này của nàng không nhận được cười, cũng may là nàng có thể nhận được, sau đó, vừa phân phó hạ nhân đưa nước nóng vào, vừa cầm y phục sạch trong tay để xuống một bên trên bàn nói: “Đây là Nhiếp Chính vương sai người mua ở bên ngoài, ta mới nhìn kỹ mới phát hiện, kích cỡ rất vừa cơ thể người, giờ trời lạnh, nhanh chóng nhân lúc nước nóng mà tắm đi, có chuyện gì thì cứ gọi ta...ta ở phòng bên cạnh.”

Vừa nhắc tới người đó, vẻ mặt Bùi Sắt kinh sợ, Bùi Nhiên thấy trong mắt, nhưng cũng không nói thêm nữa, mà chỉ gọi tiểu nhị cùng bước ra ngoài.

Mất thấy hai người rời khỏi, lúc này Bùi Sắt mới buông chắn, không nhận được mà thờ phào một hơi.

Y phục?

Nàng nhìn y phục Bùi Nhiên vừa để ở trên bàn, là y phục thượng hạng được làm bằng tơ lụa, cầm lên vừa nhìn, ách, trên y phục màu đỏ thắm là từng đoá mai trắng vô cùng bắt mắt, từ trong ra ngoài, đường may trên y phục rất tinh tế độc đáo, màu sắc giống nhau, từ quần trong đến áo ngoài, vừa thanh nhã lại không mất quý phái, nghĩ đến y phục tốt như thế mà trên đường cái có bán sao? Quý mới tin.

Dẫu gì nàng cũng đã từng là vương phi ở Tấn vương phủ, chất vải này nhìn đã biết chính là trong cung làm, xem ra đã sớm chuẩn bị tốt.

Mặc dù nàng hết sức xi mũi xem thường hành động này của U Ly, nhưng vừa nhìn sang thùng nước nóng sau tấm bình phong, trong bụng nàng lập tức vui mừng, nhất thời lại quên mất U Ly “đã sớm tính toán sẵn”.

Ngắm người dưới nước, cả người đều tê dại, vô cùng thoải mái. Đợi một lúc mới nhanh đứng lên mặc y phục, không thể không nói quả thật y phục đó vô cùng vừa người, số đo nhỏ vừa vặn, vật quần dài rủ xuống che đi chân trần, nơi vật áo chỉ để lộ tấm lưng trắng nõn, chỉ là cho dù có làm gì, vết đỏ tím ngay tại gáy vẫn không hết, Bùi Sắt ảo não, nhưng cũng may, ngoài y phục này, vẫn còn nhiều vải lụa dài cùng màu. Có thể che kín cổ.

U Ly đáng chết, ngay cả chuyện này cũng đã tính toán sẵn?

Đội chỉnh sửa lại ổn thoả, Bùi Sắt thờ hồng học bước xuống lầu, đây là lúc dùng cơm chiều, tuy nói trong quán trọ chỉ có hai nhóm người, nhưng nhìn trước mắt, dưới đại sảnh đông kín người, mà U Ly đang ngồi một bên cửa sổ nói chuyện với thủ lĩnh nhóm người kia rất vui.

Nhìn nụ cười, vẻ mặt này, cười đến giả dối.

Khoé miệng Bùi Sắt giật giật, vốn muốn bước chân xuống lầu cũng nhắc về.

Thôi, thì cho hán chút mặt mũi, đợi chút nữa sẽ tranh luận với hán?

Nàng xoay người muốn đi, lại thấy lúc này, tiếng động dưới lầu chợt ngừng lại, sau lưng là một mảng yên lặng đến quỷ dị. Bùi Sắt không rõ nguyên nhân, chỉ xoay người sang nơi khác, chỉ thấy ánh mắt của mọi người đều dừng ở trên mặt nàng, hoặc là kinh ngạc, hoặc than thở, hay than thở không dứt. Bùi Sắt quay người, nhìn về phía hai người trong đám người kia, chỉ thấy trông mắt U Ly thâm ảo khó lường, còn thiếu niên đối diện hán, chỉ một mực im lặng.

Hai người đều chuyển tầm mắt nhìn sang nàng, chỉ là hai tầm mắt này nhìn thẳng nàng khiến cho Bùi Sắt muốn trốn tránh.

“Bùi Sắt, dậy rồi?”

Một giọng nói vang lên từ sâu trong hành lang, Bùi Nhiên đi đến trước mặt nàng, thấy vẻ mặt nàng hỏi hạp không nhận được nhìn lướt qua dưới lầu, lúc này mọi người đã hồi hồn, vội vàng cúi đầu, thỉnh thoảng chỉ ngẩng đầu nhìn lên trên lầu, trong lòng Bùi Nhiên rõ ràng, lúc vừa nhìn thấy Bùi Sắt, nàng còn không xác định người đứng nơi cầu thang có phải là Bùi Sắt hay không, y phục đồ thắm xinh đẹp như lửa, kết hợp với mai trắng thanh nhã, ngay lập tức như trở thành thần tiên trên vạn vật, trong thanh nhã không mất đi khí khái, nữ tử đó thật sự là Bùi Sắt sao? Hình như từ lúc dung mạo nàng khôi phục, có rất nhiều chuyện dường như cũng bắt đầu thay đổi đến không nhận ra. Suy nghĩ xong, nàng vội vàng kéo tay Bùi Sắt đi về phía phòng mình.

Giai nhân rời khỏi, phía dưới lập tức ồn ào, bàn tán ầm ĩ.

U Ly để đũa xuống, Thuý Hiền ngồi đối diện cười lên một tiếng.

“U huynh có muốn đi thăm tầu tử không? Nghĩ đến mới nhìn thoáng qua, chỉ dẫu quốc sắc thiên hương như thế, chỉ sợ đã lấy đi tim của các huynh đệ, có được giai nhân như thế, làm phu còn cầu thêm gì hơn?” Thủy Hiên mê mẩn.

U Ly ngồi đối diện, tuy khóe môi vẫn là nụ cười nhàn nhạt như cũ, nhưng đáy mắt đã giá lạnh như sương: “Nhận được một câu tầu tử của Hiên đệ, nhất định chuyết kinh (người vợ vụng về - cách nói lấy lệ) có thể đảm trách với xưng hô này, Hiên đệ cứ dùng từ từ.”

U Ly nói xong, lạnh lùng đứng dậy đi khỏi, các thuộc hạ Thủy Hiên cảm thấy hấn (U Ly) thất lễ, vội vàng dòi tầm mắt sang Thủy Hiên, chờ phản ứng của hấn, chỉ thấy khóe môi Thủy Hiên trái lại còn thản nhiên nở nụ cười, tựa như vô cùng vui vẻ.

Hấn xoay người khẽ khoát tay, lập tức có hộ vệ thân cận đi lên chờ lệnh: “Lập tức cho bỏ câu truyền thư về, nói là, đã tìm được người, hơn nữa thu hoạch còn ngoài dự đoán, cho huynh trưởng lập tức phái người đến trước tiếp viện.”

“Dạ.”

Trong phòng Bùi Nhiên, Bùi Sát vẫn tức giận đùng đùng như cũ, Bùi Nhiên rót ly trà cho nàng, bật cười nói: “Được rồi, đến nay, sao ngươi còn giận đối với Nhiếp Chính vương nữa, dẫu gì ngươi cũng đã là người của hấn, tỳ tỳ chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi có thích hấn không?”

U Ly đang chuẩn bị đẩy cửa vào, nghe nói như thế, động tác trong tay thoáng dừng lại, rồi đột nhiên bàn tay trong tay áo nắm lại thành quyền, lẳng lặng đứng ngoài cửa.

“Tỳ tỳ, sao ngươi đột nhiên hỏi thế này.....” Bùi Sát phồng má, cầm tựa xuống khuỷu tay, buồn bực nói.

“Ngươi là người thân duy nhất của ta trên đời này, chuyện của ngươi dĩ nhiên là chuyện của ta, chỉ cần biết người trong lòng ngươi rốt cuộc là Nhiếp Chính vương..... Hay là Tấn vương, tỳ tỳ mới có thể xử lý chuyện sau này giúp ngươi.” Nói đến hai chữ kia, trái tim Bùi Nhiên có chút chát, nhưng lúc ánh mắt nhìn sang Bùi Sát, nàng cố gắng nở nụ cười, đỡ đầu Bùi Sát lên, “Nói cho tỳ tỳ biết, ngươi thích ai?”

Bùi Sát đảo mắt mấy vòng, sau một lát tựa như nghĩ tới điều gì, đau khổ nói: “Dù có thích một trong hai người thì có ích gì, bọn họ đều có thể thiếp nhiều một đồng không nói, hơn nữa còn mập mờ không rõ với thái hậu trong cung, người như vậy, cho dù có thích ta cũng không cần, ta tình nguyện muốn một người toàn tâm toàn ý đối xử tốt với ta, không cần phải anh tuấn tiêu sái, không cần giàu có, đơn giản là chỉ cần đối xử tốt với ta là được, có thể một đời một thế, không xa không rời.....”

Câu kế tiếp, U Ly chỉ cảm thấy mỗi một câu nghe vào tai như muốn đâm vào tim, đau quá, hấn muốn đẩy cửa vào, thì đột nhiên sau lưng có tiếng gọi, hấn mới ngừng lại, thu tay quay lưng hỏi: “Chuyện gì?”

Tiết Tinh nhìn hấn một cái, hầu bên người U Ly nhiều năm, nàng rất giỏi nhìn mặt nói chuyện, giờ phút này mặc dù về mặt U Ly không đổi, nhưng nàng cảm thấy hấn là đã xảy ra chuyện gì, đưa mắt nhìn lướt qua gian phòng sau lưng U ly một cái, nàng mới nhỏ giọng nói: “Người của Thảm gia đã bao vây quán trọ.”

Trông mặt U Ly tối xầm, đang lúc muốn nói, thì đột nhiên nghe tiếng thét vang lên ở trong phòng, sắc mặt hấn khẽ thay đổi, nhanh chóng đẩy cửa phòng, chỉ thấy trong phòng trống không, mà trên bàn chỉ để một tờ giấy.

“Người của Thảm gia, Thảm gia có toàn quyền xử lý, xin khuyên chư vị đừng xen vào!”

Quét mắt qua tờ giấy một cái, về mặt U Ly u ám, đầu cũng không ngẩng lên nói: “Cho quan huyện đến gặp ta, bốn vương thật sự muốn nhìn xem, trong một Lục Hà thôn nhỏ bé này, rốt cuộc hấn quản lý thế nào, lại có thể để kẻ khác cướp người dưới mắt của bốn vương?”

“Dạ.” Tiết Tinh nhận lệnh, đang lúc chuẩn bị đi ra ngoài, thì nàng bỗng xoay người hỏi thăm U Ly: “Vương gia, ta thấy đám người Thủy Quốc kia không đơn giản, chúng ta có cần sắp xếp người.....”

“Không cần, họ Thủy ở Kỳ Quốc chúng ta rất ít, và lại đều ở những nơi đất cằn cỗi xa xôi, mà tài nghệ Thủy Hiên không tầm thường, người dưới tay hấn, võ nghệ cao siêu, nếu như bốn vương không đoán sai, tên Thủy Hiên này, chính là Tam hoàng tử Liêu Hàn, Thủy Mộ Hiên, chỉ sợ chuyến đi này không đơn giản.”

“Tam hoàng tử? Chẳng phải là Chiêu phi nương nương.....” Tiết Tinh chợt ngậm miệng không nói nữa, nhìn thấy về mặt U Ly u ám liền sợ “Đùng” một tiếng quỳ xuống đất, “Thuộc hạ lỡ lời, xin Vương gia trách phạt.”

“Còn không đi?” U Ly quát lớn.

“Đứng, đứng, thuộc hạ lập tức đi ngay.” Tiết Tinh vội vàng đứng lên, nhanh chóng bước khỏi phòng.

Nghe được tiếng đóng cửa sau lưng, U Ly mới xoay người, sắc mặt tái xanh, tầm mắt như ung lướt nhìn qua đồ vật trang trí trong phòng, lúc dùng sức mở cửa sổ, bàn tay khẽ dùng lực, tờ giấy bỗng vỡ vụn thành bụi phấn, bay theo gió.

“U Vân.”

“Có thuộc hạ?” Trong phòng chợt xuất hiện một bóng đen.

U Ly không ngẩng đầu nói: “U Thạch, U Vũ có đi theo không?”

“Bẩm vương gia, theo lời vương gia phân phó, bảo vệ vương phi một tác cũng không rời.”

“Được, truyền tin cho hai người họ trước không nên đánh thảo kinh xà, lần này bốn vương nhất định phải nhổ tận gốc Thảm gia, dám tổn thương nữ nhân của ta..... Hừ!”

U Vân run lên, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh dòn trước ngực, không dám nói nhiều, nhanh chóng nhận lệnh rồi lập tức lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Bí mật của Thảm gia

Tri Huyện Lục Hà thôn là một nam tử khoảng bốn mươi đến năm mươi, da trắng đáng thấp, tên là Quý Phú, vừa nghe nói người cấp trên đến đây, dường như bị dọa đến mức vừa lăn vừa bò vào quán trọ.

Không biết đại nhân tìm hạ quan có chuyện gì??

Quý Phú khúm núm quỳ dưới đất, sau gáy là một lớp mồ hôi mỏng.

Người nghe cho rõ ràng, vương gia nhà ta đã nói, nếu chuyện này, người dám giấu nửa chữ, thì cần thận đầu người! Tiết Tĩnh đá một cước vào mông hần, Quý Phú vốn chỉ nhìn thấy bóng người cao lớn ngồi trên giường không rõ, giờ phút này mới nghe hai chữ vương gia, cả người lập tức bị dọa đến hồn bay phách tán, cúi gằm đầu xuống đất, trông mắt không dám di chuyển.

Xin vương gia cứ hỏi, nếu hạ quan biết chuyện gì, nhất định sẽ nói hết không giấu!

Được, vậy bản vương hỏi người, cách Tây Sơn khoảng 500m, có gia tộc họ Thảm, người có biết??

Trong màn lụa một luồng giọng nói uy nghiêm phát ra khí lạnh ập xuống gáy Quý Phú, cơ thể hần run rẩy, đầu càng thêm cúi gằm xuống nói: Bẩm vương gia, lúc hạ quan vừa đến Lục Hà thôn quản lý, cũng có nghe nói đến gia tộc họ Thảm, tuy không rõ như lòng bàn tay, nhưng rốt cuộc vẫn biết rõ một hai.

Nếu biết, vậy sao để mặc cho Thảm gia làm xằng làm bậy ở Lục Hà thôn mà không trừng trị, bốn vương thấy, chức quan huyện của người đã không làm được rồi.

Vương Gia thứ tội! Vương Gia thứ tội! Không phải do hạ quan không trừng trị, mà vốn là không trị được. Quý Phú sợ đến cả người run rẩy, vội vàng liều mạng dập đầu xuống đất khóc lóc kể lể.

Không trị được? Lòng Tiết Tĩnh trầm xuống, thiên hạ này còn có quan không trị được dân sao?

Này, lão đầu, người nhanh nói rõ xem, làm sao mà không trị được? Đá thêm một cước vào mông Quý Phú, người dưới chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Dạ dạ dạ, xin cho hạ quan bẩm báo. Quý Phú không dám để ý đến mông mình, chỉ đành kể từ đầu đến cuối, kể từ từ.

Thảm gia, thật ra cũng không phải là một đại hộ, từ bốn mươi năm trước xây ở sau Lục Hà thôn, và vẫn an phận ở trong Lục Hà thôn buôn bán nhỏ đủ sống. Thoảng qua nhiều năm, đảo mắt trưởng nữ Thảm gia Thảm Ngâm Hà đã đến tuổi trưởng thành, vào ngày trưởng nữ lập gia đình, không biết cô nương đó bị trúng tà gì, nói mình đã có thai ba tháng, mà cha của đứa bé lại chính là một nam tử lạ mặt trọ ở Thảm gia dường như mấy tháng qua. Nói tới đây, trước mắt Quý Phú chỉ cảm thấy một đoạn ảnh không tiếng hiện ra, không nhìn được ngẩng đầu, chợt thấy nam tử đứng trước mặt, giật mình, vội vàng lắp bắp tiếp tục nói, thật ra thì chuyện này cũng vốn không phải chuyện kỳ lạ, quan trọng là, nam tử lạ mặt này không phải là ai khác, mà nghe nói chính là Thân Vương Liêu Hàn quốc lúc trước, cũng chính là Liêu Hàn hoàng đế hiện tại.

Liêu Hàn? U Ly không nhìn được than nhẹ, trong mắt đột nhiên thoáng hiện lên luồng sáng, hần cúi đầu nhìn Quý Phú, nếu nữ nhi của mình gả cho hoàng thân quốc thích, vậy vì sao Thảm gia còn đồng ý như thế?

Chuyện này. Chuyện này cũng là chuyện hạ quan vô cùng khó hiểu, sau khi nữ nhi Thảm gia đi theo Liêu Hàn hoàng đế, Thảm gia đã tuyên bố, chỉ cần thấy người nào có liên quan đến nữ nhi và Liêu Hàn hoàng đế, gặp một người, giết một người. Mà lần này nữ nhi Thảm gia đi một lần hơn hai mươi năm không quay về, mà Thảm gia cũng vì chuyện này, cố ý huấn luyện một nhóm thị vệ võ nghệ cao cường, cho nên chúng tôi vốn không dám ép buộc hần. Thứ nhất là sợ đắc tội đến hoàng thất Liêu Hàn, thứ hai, hạ quan chỉ là một huyện lệnh nho nhỏ, làm sao có binh vệ diệt trừ?

Quý Phú run rẩy nói, đầu càng thêm cúi thấp, mới vừa rồi qua ánh nhìn đó, hần cảm thấy vị vương gia trước mắt vô cùng đáng sợ, nghĩ đến giọng nói của hần, trong lòng có mấy phần e ngại, nếu hần không đoán sai, chỉ sợ người đứng trước mặt hần chính là Nhiếp chính vương đương triều dưới một người

trên vạt người, nghe đồn là ác ma khát máu giết huynh trưởng, rối loạn hậu cung, dùng máu tắm Thanh Hoa điện. Trong lòng Quý Phú rét lạnh, cơ thể càng thêm run rẩy.

Thấy phản ứng của hần ở trong mắt, U Ly chỉ cười lạnh một tiếng, ngồi trên giường, Tiết Tinh hiểu ý, vừa đá một cước vào mông Quý Phú: Ngươi có thể đi về rồi, chỉ là ngươi phải nhớ thật kỹ cho ta, chuyện hôm nay, nếu ngươi dám tiết lộ nửa chữ, thì cẩn thận đầu chó của ngươi!

Dạ dạ, hạ quan nhất định sẽ giữ kín như bưng. Quý Phú lẩn một vòng ra khỏi gian phòng.

Vương gia, trước đó ta ra ngoài tìm Quý Phú, thì phát hiện Thủy Hiền dẫn theo đoàn người rời quán trọ, không biết rốt cuộc hần đi đến chỗ nào? Có dụng ý gì? Nếu như hần phát hiện ra thân phận của vương gia thì ?

Nếu hần thật sự có thể nhận biết được thân phận của bốn vương, có thể xem là một chuyện tốt. U Ly nhếch môi đầy bí ẩn, trong tròng mắt tối đen, là đã tâm tranh giành thiên hạ, Liêu Hân ở sát biên giới Kỳ quốc nhiều năm, vốn nước giếng không phạm nước sông, mấy trăm năm qua đều bình an vô sự, vậy mà mấy năm nay, nhiều lần phát hiện có kẻ lạ xâm phạm vào biên giới, không biết rốt cuộc coi thường bốn vương, hay xem thường thực lực Kỳ quốc của chúng ta, nếu như lần này Thủy Mộ Hiền phát động chiến tranh, thì đó chính là lúc Kỳ quốc và so tài với Liêu Hân.

Trong lòng Tiết Tinh đầy khiếp sợ, nàng đi theo U Ly đã nhiều năm vốn biết hần có dã tâm, lại không biết, thì ra dã tâm của hần không chỉ trong Kỳ quốc, thoáng do dự, nàng vẫn hỏi ra thắc mắc nhiều năm ở trong lòng: Vương Gia, thuộc hạ vẫn không hiểu, năm đó sao ngươi để Thập điện hạ lên làm hoàng đế, ngươi biết rõ để Thập điện hạ thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước là một mối họa, vậy sao không tự mình lên ngôi?

Bốn vương đã hết lòng thực hiện lời cam kết. U Ly chuyển mắt nhìn nàng một cái, tựa như trách cứ nàng sao hỏi đến vấn đề như vậy.

Tiết Tinh chấn động, vội vàng quỳ xuống nói: Thuộc hạ đã mạo muội.

Không sao, bốn vương có lá thư, cần ngươi sai người cấp tốc đưa đến trong tay tướng quân Khung An Kỳ, lúc đó, bốn vương tin tưởng là sáng mai bốn vương sẽ thấy người.

Tiết Tinh lướt mắt qua một phong thư U Ly đưa, hần là vương Gia muốn An Kỳ phái binh đến trước bao vây Thẩm gia, nghĩ đến đây, nàng biết vương phi còn ở trong Thẩm phủ, chuyện này không thể trì hoãn được, liền gấp rút rút mũ khom người nói: Thuộc hạ tuân lệnh.

Sau khi Tiết Tinh rời đi, U Ly dạo bước trong phòng một hồi lâu, thì bỗng lên tiếng gọi: U Vân!

Vương Gia có gì phân phó? Trong phòng bất giác xuất hiện thêm một bóng người, chính là U Vân mặc hắc y.

Tối nay bốn vương muốn đi đến Thẩm phủ một chuyến, tạm thời ngươi đợi bốn vương ở trong phòng, cho dù bên ngoài có động tĩnh gì, thì ngươi cứ giả vờ ngủ say, yên lặng chờ Bốn vương quay lại là được. U Ly bước đi thông thả đến cửa sổ, nhìn người đi đường không ngừng qua lại dưới quán trọ, trông mắt sâu thăm thẳm giọng nói.

Dạ, vương gia cứ yên tâm!

U Vân khom người lĩnh mệnh, cơ thể chợt lóe lên biến mất, lúc này tầm mắt U Ly mới nhàn nhạt thu lại từ dưới cửa.

Suy nghĩ chốc lát, hần xoay người đóng cửa sổ, lặng lẽ chờ màn đêm buông xuống.

Đêm tối rất nhanh đã buông xuống, Lục Hà thôn vốn là một địa phương nhỏ, vừa sắp sẩm tối, người bên đường nhanh chóng thưa thớt đến đáng thương, đôi khi có mấy tiếng chó sủa vang lên, hết sức rõ ràng.

Ngay cửa sổ, U Ly liếc mắt nhìn ra ngoài, cảm thấy đã đến lúc, hần thay đồ gọi U Vân, sau khi thấy U Vân đứng trước cửa sổ, liền xoay người nghênh ngang bước khỏi quán trọ.

Sớm đã có ngựa đứng chờ nơi góc đường, hần xoay người lên ngựa, chạy thẳng đến Thẩm phủ. Cùng lúc đó, tai mắt mai phục ngoài quán trọ còn chưa biết, thì chính chủ sớm đã Kim Thiên Thoát Xác(lặng lẽ chuồn mất).

Lúc hai người Bùi Sát Bùi Nhiên tỉnh lại còn chưa biết mình bị người bắt đi, chỉ cảm thấy nơi thái dương vô cùng đau đớn, rất vất vả và tinh táo mấy phần, thì lúc này mới phát hiện bản thân không còn ở gian phòng trong quán trọ. Đứng dậy đẩy cửa, trên cửa vang lên tiếng leng keng, bấy giờ mới biết được, hai người đã bị nhốt.

Cửa sổ cửa lớn bị khóa, trong căn phòng tối đen như mực, Bùi Sát Bùi Nhiên hết tròng mắt to đến tròng mắt nhỏ, trong lúc nhất thời không biết phải làm gì.

Không biết ai muốn bắt chúng ta? Bùi Sát nghĩ mãi không ra, theo lý thuyết hai người họ mới đến, không hề đắc tội với người khác, vậy làm sao bị người bắt đi. Nghĩ đi nghĩ lại, nàng bỗng biến sắc nhìn Bùi Nhiên, tỷ, không phải là Thẩm gia bắt chúng ta chứ?

Bùi Nhiên vừa nghe sắc mặt lập tức trắng bệch, chuyện trước đó thiếu chút nữa đã như đinh đóng trên ván, nàng còn nhớ rõ ràng.

Vậy. Vậy làm sao bây giờ? Nếu quả thật là bọn họ, vậy chỗ nào chúng ta còn mạng sống? Ngay cả nói chuyện giọng của Bùi Nhiên cũng run run.

Trong lòng Bùi Sắt không nói gì, bước nhanh quanh phòng. Ngay lúc họ đẩy cửa, cũng không thấy động tĩnh bên ngoài, có phải nói lên hàm ý này hay không, ngoài đó vốn là không có người? Trong lòng không nhận được vui mừng, nếu như không có người, vậy cơ hội để hai người các nàng chạy trốn ra bên ngoài rất lớn.

Nhưng, cho dù không có ai, thì trong căn phòng gió thổi không lọt này, phải trốn thế nào?

Trong lúc đang suy nghĩ, cả gian phòng chợt sáng lên, Bùi Sắt xoay người nhìn sang hẳn là Bùi Nhiên đang đốt que diêm, dưới ánh sáng le lói, cả căn phòng trái lại rất rõ ràng, nhìn cách bố trí dường như là khuê phòng của một cô nương gia, trên bàn trang điểm đầy châu ngọc, trâm cài được sắp xếp gọn gàng, ngay cả hộp phấn cũng không hư hỏng, xem ra không thể nghi ngờ đây là một khuê phòng của cô nương gia.

Bùi Sắt tiện tay cầm lên một bình dầu nhỏ dùng để chải đầu, hẳn là dầu vùng thượng hạng, mơ hồ còn ngửi thấy mùi thơm dịu.

Tim chợt thoáng lên, nương theo ánh sáng từ que diêm, Bùi Sắt chợt đổ dầu chải đầu xuống trên hai ngón tay.

Bùi Sắt, người đang làm gì đó? Bùi Nhiên không hiểu nàng đang làm gì.

Tỷ tỷ, quẹt diêm dùm ta, ta thấy trong căn phòng này, chỗ cửa sổ mỏng nhất, ta sẽ đốt lửa vào cửa sổ, chờ lửa đốt hết, chúng ta sẽ lập tức nhảy từ nơi này ra. Đang lúc nói chuyện, Bùi Sắt đã đốt cửa sổ. Tuy bộ cửa sổ có đóng cọc gỗ chặn lại, nhưng một khi có giấy dán, dính dầu, chỉ một mồi lửa, thế lửa sẽ cháy phừng lên không thể dập, chỉ trong nửa khắc, cửa sổ đã trở thành một cái lỗ lớn.

Vào ngày đông rét lạnh, Bùi Sắt cũng bắt chập, sau khi làm ấm áo ngoài của mình và Bùi Nhiên, cả người nhảy qua khỏi gian phòng.

Bên ngoài quả nhiên không có người. Bởi vì ánh đỏ của lửa, nên mặt đất nhìn thấy rất rõ ràng. Đang lúc hai người không biết nên đi đâu, thì trước mắt đột nhiên xuất hiện hai bóng người.

Vương phi đừng sợ, chúng ta là thuộc hạ do vương gia sắp xếp bảo vệ vương phi, mời vương phi và cô nương đi theo thuộc hạ. Mặc dù U Thạch và U Vũ được U Ly ra lệnh không thể hành động thiếu suy nghĩ, nhưng dưới mắt, vương phi đã hành động thế này, nếu bọn họ không động, chỉ sợ là dù thế nào cũng không được.

Vốn là Bùi Sắt còn lo lắng hai người không trốn được, nhưng dưới một tay giúp đỡ của hai ân vệ, con đường trước mắt vô cùng thuận lợi, mặc dù sau đó rất nhanh có truy binh (đuổi theo), nhưng có U Thạch U Vũ ngăn cản, hai người các nàng thuận lợi chạy ra khỏi Thẩm phủ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Bốn vương sao không có cưới nàng?

Hai người liều mạng chạy, từ sau lưng truyền đến loáng thoáng tiếng đánh nhau giống như là một đạo bùa đòi mạng khiến cho hai người không thể không sử dụng toàn bộ sức mạnh.

“A Sắt, ta chạy hết nổi rồi.” Chỗ sâu trong rừng rậm, Bùi Nhiên thở hổn hển ngừng lại.

Chính Bùi Sắt cũng mệt đến muốn ngất đi, nàng nghiêng tai lắng nghe sau lưng, một mảnh im ắng, tiếng đánh nhau lúc trước đã biến mất không thấy gì nữa, nhất thời cũng không khỏi buông lỏng xuống: “Vậy chúng ta nghỉ ngơi một chút, đợi chút hai người thủ hạ của hẳn cũng tốt.”

Bùi Nhiên gật đầu một cái, hai người chọn một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, cảm giác chỗ cỏ một hồi lạnh lẽo, trong lòng Bùi Sắt giật mình, đang muốn quay đầu, sau lưng một đạo cười lạnh lẽo truyền tới: “Đừng cử động nữa, mỹ nhân, nếu không cổ của hai người các ngươi lập tức sẽ thấy máu, như vậy cũng rất khó coi.”

Nghe vậy, sắc mặt Bùi Sắt đại biến, nhưng cũng chỉ có giằng co thân thể không dám động: “Các ngươi là người nào?”

Nghe âm thanh sau lưng, trực giác cũng không chỉ có một người, quả nhiên, tiếng bước chân huyền ảo phía sau, một nam tử hoa phục thanh sắc đi ra, hẳn đứng ở trước mặt Bùi Sắt, trông mắt thâm thúy, không phải Thủy Hiên sao.

“Là người?” Bùi Nhiên giận không kiềm chế được: “Người đến tột cùng là người nào, vì sao phải bắt chúng ta?”

Thủy Hiên hé miệng cười cười: “Yên tâm, chỉ muốn các ngươi thay ta làm một chuyện, các ngươi sẽ lông tóc không tổn hao nào.”

“Làm việc? Chuyện gì?” Bùi Sắt mặt mày trầm xuống, trong lòng trực giác có một dự cảm xấu ập đến,

“Cũng không có đại sự gì, chẳng qua là dẫn vị phu quân kia của ngươi ra ngoài thôi.” Thủy Hiên sửa sang ống tay áo, giống như không chút để ý.

“Đừng mơ tưởng, chuyện của chúng ta cùng hần có gì liên quan?” Bùi Sắt mặt mày hung ác, lại không nói trong lòng nàng có thừa nhận U Ly là phu quân của mình hay không, coi như thừa nhận, hần là Vương Gia, hơn nữa nhìn điệu bộ của những người này, chỉ sợ là đến trong tay bọn họ liền không có đường sống, dã tâm của U Ly, nàng so với ai khác càng rõ ràng hơn, hần sao thế nào vì một tiểu nữ tử như mình mà buông tha tài sản tính mệnh, buông tha giang sơn tranh đoạt vất vả?

“Cùng hần có quan hệ gì đâu?” Thủy Hiên tựa như nghe được cái chuyện gì buồn cười, cười to không ngừng, chỉ chốc lát sau, hần chợt ngưng cười, tầm mắt sắc bén quan sát Bùi Sắt từ trên xuống dưới một vòng: “Cô nương chớ trách tại hạ rõ ràng cực kì, chuyện ngày hôm trước trong khách sạn, chẳng những tại hạ, kể cả tất cả thuộc hạ đều nghe được rõ ràng, chẳng lẽ cô nương lại không thừa nhận?”

Vừa nghe đến nói chuyện đêm đó, Bùi Sắt lập tức thẹn đến muốn chui xuống đất, sắc mặt đỏ như rì máu, nhưng nàng biết giờ phút này tuyệt đối không phải là thời điểm xấu hổ, liền ngẩng đầu nhìn về phía Thủy Hiên, chỉ là lời nói châm biếm chưa xuất khẩu, lại chợt nghe được ở cổ một tiếng “đỉnh linh”, ngay sau đó bóng dáng xuất hiện trước mắt mình, mùi Long Tiên Hương quen thuộc quần quanh ở chóp mũi, Bùi Sắt còn chưa hoàn toàn phản ứng kịp, thân thể đã bị người ôm toàn bộ vào trong ngực.

“Xem ra Tam hoàng tử Điện hạ rất thích nghe lén, hai vợ chồng ta, Điện hạ lại cũng muốn hội thanh hội sắc (sinh động như thật) một phen, chớ trách mọi người đều nói Tam hoàng tử Liêu Hân là một kỳ nhân. “

Nói đến kỳ nhân, chuyện là Thủy Mộ Hiên xử lý một việc bên trong phủ, tiểu thiếp trong phủ trộm hần tử, Tam hoàng tử sau khi biết, cực kỳ tức giận, lại cho người ta lột quần áo tiểu thiếp kia ném tới “ồ ản xin” nổi danh, mặc cho người khác chà đạp, chỉ có điều tiểu thiếp này không chết như vậy, lại bị người ta mang vào đất phong trần (chiến tranh loạn lạc), vì báo mối thù nhục nhã, tiểu thiếp này thừa dịp Tam hoàng tử vào đất phong trần, sắp xếp người bỏ thuốc hần, loại thuốc kia sẽ làm người khác toàn thân vô lực, nhưng thần trí ngược lại cực kỳ thanh tỉnh, mà tiểu thiếp này cố ý dùng thân thể nghìn người chà đạp của mình ngủ cùng Tam hoàng tử Điện hạ, kết quả là, cái sự kiện khuất nhục này truyền khắp cả Liêu Hân, người người đều nói, Liêu Hân Tam hoàng tử, chẳng những xử lý sự vụ thủ đoạn dị thường, ngay cả nơi yên hoa tâm hoa vẫn liễu cũng bất đồng, liền cho hần cái phong hào “kỳ nhân”, U Ly nói ra cái này, đơn giản là nhục nhã hần.

Không sai, quả nhiên, Thủy Mộ Hiên vốn là kinh ngạc vì hần xuất hiện ở đây, và việc hần làm thế nào biết được thân phận của mình, nhưng chỉ vèn vèn một cái chớp mắt, về này từ kinh ngạc đã biến thành tràn đầy lửa giận: “Người tới, bắt hần cho Bản hoàng tử, bắt luận sống chết.”

Hần phát tay nhắm thẳng vào U Ly, mọi nơi người trong nháy mắt ùn ùn kéo tới, U Ly ôm Bùi Sắt lui về phía sau một bước, trong không khí chợt nhiều hơn mấy đạo bóng dáng, cùng thủ hạ Thủy Mộ Hiên chiến chung một chỗ,

“Muốn bắt U Ly ta, bản lĩnh của ngươi hình như kém một chút.”

U Ly cười nhạt một tiếng, nhặt hai mảnh lá cây cài với đầu ngón tay, chỉ một tiếng ré dài, lại từ chỗ sâu trong rừng rậm xuyên ra hai con ngựa, một có người, một không người nào.

U Ly mang theo Bùi Sắt nhảy lên con ngựa không có người, sau lưng, một hắc y nhân khác đã kéo Bùi Nhiên lên.

Thấy Bùi Nhiên cũng được cứu, Bùi Sắt lúc này mới an tâm, mặc cho U Ly đánh ngựa mang nàng rời đi.

Con ngựa chạy gấp, chỉ một lát, âm thanh sau lưng đã biến mất không thấy gì nữa, đối diện gió lạnh đánh vào trên mặt, bây giờ lại là đêm khuya, Bùi Sắt không nhận được ôm lấy mình run lẩy bẩy.

Nhận thấy nàng lạnh, U Ly cởi áo khoác xuống khoác lên người nàng, ôm cả thân thể nàng chặt hơn vào trong ngực.

Thân thể Bùi Sắt vốn là cảm cực, nhưng con ngựa lắc lư, nàng cũng mừng rỡ, dính thân thể vào trên lồng ngực ấm áp của hần, tùy ý sưởi ấm.

U Ly cúi đầu nhìn qua nàng một cái, mặc dù trong bóng tối căn bản nhìn không ra cái gì, nhưng tâm tình hần vẫn vui vẻ như cũ nâng khóe môi lên, thậm chí thả chậm tốc độ của ngựa, mặc cho nàng yên ổn ngủ say.

Ngựa của hần tốc độ vừa chậm, mã tốc (tốc độ ngựa) của U Vân sau lưng cũng không thể không chậm lại.

Cả trong hành trình, bởi vì bị một nam tử xa lạ vòng ở trong ngực, Bùi Nhiên cực kỳ khó chịu, nhưng làm gì, nàng cũng biết thời điểm nên cố kỵ nam nữ thụ thụ bất thân, thời điểm không nên cố kỵ, cuối cùng cũng chỉ có theo hần đi, nhưng từ đầu đến cuối thân thể cứng ngắc dị thường.

Xem xét lại U Vân, hình như cũng không khá hơn chút nào, trong bóng tối gò má hần ửng đỏ, từ khi bắt đầu chọn làm ẩn vệ của U Ly, vận mạng của hần hình như cho tới bây giờ đều là đánh đánh giết giết, đi theo U Ly một tác cũng không rời, vì vậy gần ấy năm đã qua, đối với nữ nhân, hần đều chỉ biết người, không biết thân thiết, dưới mắt ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, hần nhất thời không khỏi khoái chí, hơn nữa bởi vì không dám ôm quá chặt, bị con ngựa lắc lư, trong lúc lơ đãng chỗ cánh tay thường thường đụng phải ngực mềm mại của đối phương, trong lòng hần một hồi hột hoảng không chịu nổi, thật vất vả nhìn thấy đằng trước mã tốc thả chậm, lúc này hần mới thở phào nhẹ nhõm, mặc cho con ngựa chậm rãi đi về phía trước.

Đêm khuya tới, sương hoa khắp nơi, bởi vì cả vùng đất một mảnh trắng xóa, thì ngược lại có thể nhìn thấy đường trước mắt.

Từ khách sạn trên trần tới đây, U Ly tốn ba canh giờ, nghĩ đến trở về lúc này, đường dài nửa đêm, tất nhiên có thể bị đông lạnh, trùng hợp đằng trước có một sơn cốc, trong cốc động huyết có thể thấy được, U Ly vui mừng trong bụng, không nhận được liền thúc ngựa đi tới.

Bùi Sát còn vẫn còn ngủ say, ôm nàng nhập động, nàng lại nửa phần bất giác (không phát hiện), nghĩ đến là ngủ rất sâu.

Một con ngựa, U Vân vội vàng tự động đi tìm củi, đợi lửa cháy, cả động huyết lập tức ấm áp không ít, không kém bên trong phòng.

U Vân tất nhiên không dám cùng U Ly ở một nơi, hẳn chọn một cái hỏa huyết khác nhóm lửa, Bùi Nhiên do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn theo hướng U Vân đi tới.

Đêm đã khuya, khắp nơi im ắng, chỉ còn dư lại tiếng lộp bộp của nhánh cây trong đồng lửa, rõ ràng vang dội.

Bùi Sát bị đói tỉnh, thanh âm trong bụng ngựa ngạ “Ứng ực” thuận thể cũng đánh thức U Ly.

“Ta đói. “ Đối với việc mình thế nào nằm ở trong ngực U Ly, nàng nửa phần cũng không kỳ quái, chỉ lấy cặp mắt to linh động nháy nháy nhìn U Ly.

“Đói?” U Ly lần đầu tiên cảm thấy mấy phần buồn cười, tầm mắt chuyển một cái, ánh mắt chột sâu củi người che môi của nàng lại, giọng nói không rõ: “Trước cho Bồn vương ăn no, Bồn vương đi tìm ăn cho nàng. “

Bùi sát ề hèm mấy câu, tỏ vẻ kháng nghị, khắc chế đối phương tay như kẻ trộm thăm dò vào áo cảm nơi đầy đà của nàng, thân thể Bùi Sát run lên, vốn là kháng nghị nhưng dưới kỹ xảo thành thạo của hắn rất nhanh tan thành một vũng nước, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

U Ly đối phó nữ nhân rất chuyên nhất, hẳn chỉ đụng thân thể Bùi Sát mấy lần, cũng rất mau đã khống chế được những chỗ nhạy cảm của nàng, mỗi lần đều chọn chỗ lợi hại , khiến cho Bùi Sát chống đỡ không được, tự động xin tha.

Chỉ là có kinh nghiệm lần trước, lần này, Bùi Sát duy nhất học được chính là cắn chặt răng, chết sống cũng không để cho mình phát ra âm thanh.

U Ly buồn cười nhìn bộ dáng ẩn nhẫn của nàng, khoe môi cong lên, vốn là thể công dụ dàng trong nháy mắt chuyển thành sóng to gió lớn đánh tới, Bùi Sát nhìn không được kêu lên thành tiếng, hẳn càng hài lòng, một cái mãnh liệt hơn cái trước, đợt sóng giống như vô số lửa khói nổ rộ ngay trước mắt, Bùi Sát rốt cuộc nhìn không được, lại bị người kia công phá, yếu kiêu phát ra tiếng.

Trời vừa sáng, lúc này hai người mới lần qua lần lại xong nằm nghỉ ngơi.

Âm thanh ban đêm, ở một chỗ khác U Vân tự nhiên nghe rõ ràng, không kêu hai người , hẳn liền đứng dậy đi tìm thức ăn.

Mới qua mấy canh giờ, không ngờ bên ngoài đã bị bão tuyết bao trùm, tuyết rơi như lông ngỗng khuynh hướng vẫn không giảm, rơi xuống càng nhiều khuynh hướng càng lớn.

Trong lòng U Vân vui mừng, tuyết thiên như vậy, tìm thú hoang tất nhiên có thu hoạch.

Quả nhiên mới đi ra ngoài, trở lại, trên tay đã cầm mấy con gà rừng.

Bùi Nhiên đói là, vừa thấy được thức ăn vui mừng cùng U Vân, xử lý gà rừng sạch sẽ, chia phần ăn.

Ngay từ lúc U Vân trở về, U Ly đã tỉnh, hẳn nhìn Bùi Sát ngủ say bên người, không đành lòng lên tiếng quấy rầy, cho đến khi bên ngoài truyền đến mùi thơm, lúc này hẳn mới mặt mày nhất khiêu, kêu Bùi Sát dậy.

“Nếu không dậy, sẽ không còn đồ ăn.”

Quả nhiên, những lời này vừa nói ra, Bùi Sát lập tức liền mở mắt, trong lòng U Ly cảm giác ra buồn cười, tiếp tục dẫn dụ nói: “Ta xem gà quay của U Vân cũng nướng chín, như thế nào? Có muốn đứng lên hay không?”

Bùi Sát vội vội vàng vàng gật đầu, ngón tay vừa động, lúc này mới phát giác trên người ăn mặc chưa chỉnh tề, lập tức ngượng ngùng khó khăn ngăn cản: “Cái đó, người đi ra ngoài trước đi, ta liền theo sau. “

U Ly liếc nhìn về mặt quần bách của nàng, cuối cùng không hề trêu chọc nàng nữa, gật đầu một cái đi ra ngoài.

Một chỗ khác, U Vân Bùi Nhiên đang ăn vui vẻ, thấy hắn đi vào vội vàng nhường chỗ.

U Ly nhìn bọn họ một cái, cũng chọn vị trí, ngồi trên chiếu, hẳn không nhận lấy thịt đã nướng chín U Vân đưa tới, ngược lại nói đưa một con gà tự mình động thủ.

Dùng dao găm đem ức gà lấy lên, vừa dọn dẹp tốt một phen, chờ lúc rốt cuộc nướng trên lửa, Bùi Sát đã mặc chỉnh tề, không được tự nhiên đi vào.

U Vân chỉ cúi đầu ăn của mình, Bùi Nhiên cũng làm bộ tối hôm qua cái gì cũng không nghe thấy, vốn muốn đưa lên một miếng thịt cho Bùi Sát, suy nghĩ một chút, nàng lại rút ngón tay trở về chỉ vào chỗ bên người U Ly nói: “A Sát, nhanh ngồi, người nhất định cũng đói bụng, thịt vương gia nướng rất nhanh là có thể ăn được rồi. “

Bất đắc dĩ, Bùi Sát chỉ đành phải dịch bước đến bên người U Ly ngồi xuống, im lặng không nói lời nào, thấy tình hình như vậy, U Ly nhìn mắt nàng, châm chọc nói: “Thế nào? Chỉ là mặc quần áo cũng tốn công phu, rồi Bồn vương một lát, ngay cả phu quân cũng không gọi?”

Bùi Sát lập tức giận đến mặt đỏ tới mang tai, nòng hung ác trợn mắt nhìn U Ly một cái, lợm chửi thề U Ly mới vừa cắt thịt đặt ở cổ U Ly nói: “Ngươi lại nói, ta đây liền thịt người nướng ăn.”

Thân thể U Ly ngừng lại, đối diện hai người Bùi Nhiên và U Văn sắc mặt đã đại biến.

“Thịt người nướng? Nàng dám không?” U Ly lại trực tiếp cười một tiếng, như cũ tự nướng thịt: “Nếu nàng thật có can đảm kia, cũng sẽ không thấy người chết sợ đến thăm không còn nét người.”

Hắn nói, là chuyện lần trước sẵn thủ ngã vào Đoạn Cốc.

Bùi Sát lạnh lùng khê hừ, thu hồi chủy thủ vỗ vỗ bàn tay mình, không chút để ý nói: “Thò nóng này cũng sẽ cắn người, huống chi là người? Vương Gia người nói đúng không?”

“Thò nóng này tự nhiên sẽ cắn người, về phần người này.....” U Ly chuyển con mắt nhìn về phía nàng, một đôi mắt nhiếp nhân tâm phách (hút hồn phách) tự dung hiểu rõ lòng người: “Chuyện mưu sát phu quân, nàng quả quyết không biết.”

“Ngươi.” Bùi Sát giận đến lập tức không có biện pháp, lại một lần nữa cầm đao hướng về phía hắn nói: “Ngươi không cần luôn nướng tử vi phu giết khoe miệng, bản cô nương còn chưa cùng ngươi thành thân đây.”

“Tại sao không có? Ngày nàng đưa tang mười dặm hồng trang, người toàn kinh thành đều biết, Bôn vương sao lại không cưới nàng?”

“Chính ngươi nói là ngày đưa tang, như thế nào có nghĩa?”

U Ly lấy con ngươi nhìn nàng ngu ngốc, châm chọc nói: “Xin hỏi Bùi Sát cô nương, nàng hiện nay đã chết rồi sao? Vui vẻ cùng Bôn vương cãi và như vậy, làm sao liền không tính toán gì hết?”

“Ta.....” Bùi Sát nhất thời không biết nói gì, còn không nghĩ ra cách giải thích tốt hơn, đối diện, Bùi Nhiên đã tiến lên bắt được chủy thủ trong tay của nàng.

“Vương Gia, lại nói, ngươi mặc dù mười dặm hồng trang cưới A Sát, nhưng hai người vẫn không có bái đường thành thân, cho nên cửa hôn sự này không tính được. “ Bùi Nhiên đặt chủy thủ xuống, một câu đã nói toạc ra chỗ quan trọng.

Chân mày Bùi Sát lập tức vui mừng, vỗ tay nói: “Đúng vậy, không có bái đường, như thế nào coi là thành thân?”

Về mặt U Ly lập tức lạnh xuống, ánh mắt nhìn về phía Bùi Sát lạnh lẽo đến cực điểm: “Dám hỏi Bùi Sát cô nương, hai người chúng ta có vợ chồng chi thực hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Trong lòng nàng có Bôn vương

U Ly mặt mày lập tức lạnh xuống, nhìn về phía Bùi Sát con ngươi lạnh lẽo đến cực điểm: “Dám hỏi Bùi Sát cô nương, hai người chúng ta có tính có vợ chồng chi thực hay không?”

U Ly nói chuyện đồng thời, con ngươi tự nhiên quét qua trên mặt Bùi Nhiên, người sau vội vàng cúi đầu, lưu lại một mình Bùi Sát dựng râu trợn mắt. Nhất thời phủ nhận không phải, thừa nhận càng không phải, nín một hồi lâu, nàng tác tính đặt móng ngồi xuống đất nói: “Vương Gia không nghe qua hai chữ tình nhân sao? Lúc này ta thân tự do, coi như cùng ngươi có vợ chồng chi thực thì như thế nào, Bùi Sát ta không quan tâm?”

“Tình nhân?” U Ly lạnh lẽo khạc ra hai chữ, trong con ngươi toàn bộ băng hòa đều bắn tới trên người Bùi Sát, U Văn cách người hắn không xa đã sớm cúi đầu, bỏ lại một mình Bùi Sát ngăn cản lửa giận của hắn, đột nhiên chính hắn lại cười lên một tiếng tiếp tục nói: “Nói như vậy trong lòng nàng có Bôn vương hay sao?”

“Làm sao có thể?” Bàn phòng bị của Bùi Sát ngăn cản hắn phát tác, không ngờ hắn lại nói ra lời này, theo bản năng liền phản bác: “Ngươi cũng đừng dát vàng lên mặt mình, ta khi nào chỗ nào nói trong lòng có ngươi rồi hả?”

“Nếu không có, vậy tại sao nàng lại nói hai chữ tình nhân? Không có quan hệ phu thê, lại có vợ chồng chi thực, khi nàng tình ta nguyện mới có thể xưng là tình nhân, thế nào? Chẳng lẽ là tự nàng nói sai rồi hay sao?” U Ly nhếch môi cười lạnh.

“Ta.” Bùi Sát nhất thời không nghĩ được lời giải thích tốt hơn, chỉ đành phải thua trận, một hồi lâu mới lúng túng nói: “Dù sao ta cũng không thích ngươi.”

Con mắt U Ly trong nháy mắt phát lạnh, vốn là tay nắm nhánh cây nướng gà liễu mạng bóp chặt, hắn hung hăng nhìn chằm chằm Bùi Sát, bị hắn nhìn có

chút sợ, Bùi Sát vội vàng cúi đầu, người sau rút cuộc lạnh lùng khề hừ, ném gà quay nướng xong tới ngực nàng, đứng dậy sai bước bỏ đi ra ngoài.

“U Vân, đuổi theo?”

Câu nói lạnh lùng vừa dứt, U Ly đã xoay người lên ngựa, chạy gấp đi.

Bùi Sát luống cuống tay chân tiếp được gà quay, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, đã thấy hắc bào của U Ly ở cửa động chợt lóe, hoàn toàn mất dạng.

Bên ngoài tuyết rơi nhiều tán loạn, tuyết đọng không đến đầu gối, đập vào mắt, trừ bóng tuyết tung bay, là một mảnh trắng xóa.

Âm thanh U Ly vừa dứt, U Vân vội vàng ném gà nướng còn chưa ăn xong xuống, bước nhanh đi theo, bỏ lại hai người Bùi Sát Bùi Nhiên mắt to trừng mắt nhỏ.

Đợi lúc phản ứng kịp, Bùi Nhiên bước nhanh ra khỏi cửa động, nhưng bên ngoài tuyết đọng quá sâu căn bản đi ra không được, không nhin được, nàng hướng bóng lưng hai người rồi đi hô lớn: “Vương Gia, người mặc kệ chúng ta?”

Bùi Sát cũng đi theo đứng lên, chỉ là trong một lúc không biết làm sao.

U Vân vốn đã lên ngựa, nghe được âm thanh của Bùi Nhiên, thân hình ngừng lại, rút cuộc xuống ngựa đi tới cửa động nhìn về phía Bùi Sát nói: “Vương phi, người không thể dùng mềm mỏng, nói một câu vương gia thích được sao?”

Bùi Sát ngẩn người, một hồi lâu mới cắn răng nói: “Ta làm sao phải chịu thua, ta vốn cũng không thích hắn, chẳng lẽ muốn làm trái với tâm ý của mình nói thích sao?”

“Tâm tư Vương phi, làm thuộc hạ vốn không nên suy đoán, nhưng mà lần này vương phi thật sự đã làm tổn thương tâm vương gia.” U Vân nói xong, tựa như khề thờ dài một cái, lúc này mới đứng dậy lên ngựa, đi theo U Ly, chạy gấp đi.

Cho đến khi bóng dáng của hai người hoàn toàn biến mất ở đầu đường sơn cốc, Bùi Nhiên mới xoay người lại, thấy thần sắc Bùi Sát âm trầm, liền ngắt bả vai của nàng nói: “Chớ khổ sở, chờ tuyết ngừng, chúng ta trở về là được.”

Bùi Sát gạt đầu một cái trở về chỗ cũ ngồi xuống, gà nướng trong tay chỉ bị gió ở cửa động thổi một lát đã lạnh thấu, nhìn một lúc lâu, Bùi Sát mới vừa đặt gà quay vào bên môi hun hăng cắn một cái, ngay sau đó ngẩng đầu lên nhìn Bùi Nhiên cười nói: “Tỷ tỷ cũng ăn, ăn no, chúng ta mới có hơi sức trở về.”

Bùi Nhiên lo lắng nhìn mắt nàng, từ chối cho ý kiến.

Từ lúc bình minh đến hồng hôn, bão tuyết vẫn không có ngừng.

Tuyết đọng ở cửa động mắt thấy đã có khuynh hướng tăng lên, Bùi Nhiên nhìn trong động còn dư lại con mồi cùng củi lửa cũng không nhiều, không khỏi lo lắng.

Tiếp tục như vậy, chỉ sợ họ còn chưa có đói chết, đã bị tuyết bao trùm chết rét.

“Tỷ tỷ, ta xem tuyết này nhất thời không dừng được, sống ở trong động, chỉ sợ có chờ cái chết, không bằng bây giờ chúng ta đi ra ngoài, thừa dịp trời còn chưa tối, nói không chừng chúng ta có thể ở trên đường gặp phải người nào, nói cũng không chừng.”

“Trước mắt cũng chỉ có biện pháp này?” Bùi Nhiên nhìn bóng tuyết bên ngoài không có dấu hiệu ngừng nghỉ, cắn răng.

Hai người lấy toàn bộ thức ăn còn dư nướng chín sau đó mang ở trên người, lập tức chọn một nhánh cây to khỏe cầm ở trên tay, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Tuyết rất sâu, mỗi một bước cũng hao hết hơi sức. Thời điểm bắt đầu, tuyết đọng không ướt giày vớ, nhưng đi được chừng nửa canh giờ, từng bước đi của hai người đã bắt đầu khó khăn rồi, chẳng những giày vớ ướt đầm, quần từ chân trở xuống, toàn bộ kết thành băng, vả lại tay chân tê lạnh, căn bản không làm gì được.

“A Sát.” Hơi thở Bùi Nhiên yếu ớt, chỉ cảm thấy cả thân thể cũng đã tê lạnh, hơi sức cũng từng điểm từng điểm biến mất.

“Tỷ tỷ.” Bùi Sát vội vàng nâng nàng lên, chính nàng cũng cảm thấy trước mắt thỉnh thoảng một hồi mờ mờ, tựa như một giây kế tiếp sẽ bất tỉnh: “Tỷ tỷ, chịu đựng. Nơi này không thấy được nông hộ, nếu như thời điểm này không có chịu đựng, vậy chúng ta thì vĩnh viễn lưu lại trong động tuyết ở nơi này rồi.”

Bùi Sát cắn răng đỡ chắc Bùi Nhiên, lúc nàng đưa tay, trọng lượng cả thân thể Bùi Nhiên cơ hồ đều áp đến trên người nàng, nàng suýt nữa đứng không vững, cũng may là ổn định được thân hình.

Bùi Nhiên nghe vậy, con người xoay chuyển, tựa như khôi phục mấy phần hơi sức, cắn răng gạt đầu một cái.

Hai người lại đi được vài bước đường, nhưng bóng đêm càng sâu, nhiệt độ càng thấp, thân thể hai người cơ hồ toàn bộ thành băng, đôi môi cũng mất

một tia huyết sắc.

“A Sát. Người thật không thích Nhiếp Chính vương sao?”

Bùi Nhiên nỗ lực khôi phục mấy phần hơi sức, run lấy bầy đồng thời không khỏi hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Tim Bùi Sát đập mạnh và loạn nhịp, có chút mờ mịt nhìn về phía Bùi Nhiên, thấy nàng vẫn chờ đợi mình trả lời, mới cúi đầu nói: “Nói cái này làm gì, vô luận là có hay không, cũng không thay đổi được tình cảnh chúng ta hiện nay. Nếu hấn bỏ lại chúng ta, chỉ sợ, chính phân lượng ta trong lòng hấn cũng chẳng qua được như thế.”

Trong lòng Bùi Sát khổ sở, nhìn về phía trước mắt đều là một mảnh trắng xóa: “Tỷ tỷ, ta nghĩ xong rồi, nếu như lần này chúng ta có thể sống sót, chúng ta liền đổi một cái quốc gia, không cần lại ở lại Kỳ Quốc, như vậy sẽ không có người biết chúng ta, cũng sẽ không có người tìm được chúng ta.”

Mắt Bùi Sát phát sáng, tựa như thấy được hi vọng, thân thể lại cũng như kỳ tích khôi phục chút hơi sức: “Tỷ tỷ, chúng ta không cần buông tha, trời không tuyệt đường người, có lẽ chúng ta kiên trì lập tức có thể nhìn thấy hi vọng?”

Bùi Nhiên theo tầm mắt của nàng nhìn về phía trước, một hồi lâu mới “Ừ” một tiếng, coi như tán thành.

“Vậy chúng ta tiếp tục đi?”

Đi Bùi Nhiên lên, hai người lên tinh thần tiếp tục đi về phía trước.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Bùi Sát chỉ cảm thấy trên tay chột nhẹ, thân thể nàng cứng đờ, quay đầu nhìn bên hông, chột hoảng hốt.

“Tỷ tỷ ——”

Bùi Nhiên té ở trong tuyết, nhìn dáng dấp đã hôn mê, Bùi Sát vội vội vàng vàng tiến lên dìu nàng, phí hết sức lực nửa ngày mới đỡ Bùi Nhiên lên được, mượn hơi yếu tuyệt quang, lúc này mới phát giác sắc mặt Bùi Nhiên chìm trong tối tăm, đôi môi phát thanh, hiển nhiên là đông lạnh đến không chịu được.

“Tỷ ——” Bùm bùm, nước mắt rơi vào trong tuyết, nửa điểm âm thanh cũng không có, Bùi Sát cơ hồ là khi nhìn rõ sắc mặt Bùi Nhiên trong nháy mắt liền bị sợ đến lục thần vô chủ (không làm chủ được tinh thần): “Tỷ, người không thể có chuyện gì?”

Phóng tầm mắt nhìn, đằng trước vẫn là một mảnh trắng xóa, nhìn lại phía sau, sơn cốc sớm chẳng biết đã đi đâu, mà nay tiến cũng không được lùi cũng không xong, Bùi Sát không còn cách nào, chỉ đành phải cắn răng bỏ nhánh cây lại, ngồi xổm người xuống đeo Bùi Nhiên lên.

Nàng vừa khóc vừa đi, ngã xuống lại bò dậy, chỉ cảm thấy nước mắt cũng chảy khô nhưng không thấy được nửa phần hi vọng.

Lần cuối cùng ngã xuống trong tuyết, hơi sức đứng dậy cũng không có, chỉ đành mặc cho cả bộ mặt chôn ở trong tuyết, “vạn lại câu tịch” (không có một âm thanh), nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nếu như thời gian trùng sinh chỉ có ngắn như vậy, nàng coi như là buôn bán có lời, hay là thua thiệt đây?

Buồn cười, cười không nổi, lúc không khí lồng ngực chỉ còn một chút xiu trôi qua, nàng chột ngừng đầu lên, há mồm thở dốc.

Thì ra là chết, khó chịu như vậy?

“Két. Két.”

Chột âm thanh vật nặng đập vào đất tuyết đột nhiên khiến Bùi Sát ngừng đầu, nhưng hai mắt nàng biến thành màu đen cái gì cũng không nhìn thấy. Trong thực giác là có người đi tới chỗ các nàng, trái tim Bùi Sát vui mừng, chột nhảy lên một bước, nhưng bây giờ thân thể nửa phần hơi sức cũng không có, chân nàng vừa động, cả người lại một lần nữa ngã vào trong tuyết.

Tiếng bước chân đằng trước đột nhiên trở nên gấp rút hơn, Bùi Sát vui mừng nở nụ cười, nhưng nàng thấy không được, chỉ thấy hai luồng bóng đen đi về phía mình, sau đó lúc bóng đen gần ngay trước mắt, tay bị người tới hạ xuống, nàng lập tức bắt được ống tay áo người nọ, nhờ giúp đỡ nói: “. Cứu. Cứu lấy chúng ta.”

Nàng chỉ cảm giác một câu nói liền đã dùng hết hơi sức toàn thân. Người nọ tựa như cả người rung một cái, ngay sau đó chột ôm nàng vào trong lòng, giọng nói mang nước nở: “Là ta.”

Bùi Sát ngẩn ra, âm thanh kia. Nhưng nàng không kịp phản ứng, trái tim buông lỏng đồng thời, thân thể cũng mềm nhũn hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

“Vương Gia, con ngựa chạy một ngày, vừa lạnh vừa mệt, trước mắt tuyết lại sâu, chỉ sợ là không thể công người?” Âm thanh U Vân lo lắng gần trong gang tấc.

“Không sao, hai con ngựa thay nhau cõng Bùi Nhiên, nhất định có thể đi được ra ngoài.” U Ly cũng không nhìn hấn, chỉ cúi đầu nhìn Bùi Sát trong ngực cho dù là hôn mê cũng lạnh đến run lấy bầy, lạnh nhạt nói.

“Vương Gia ngài làm thế nào? Hơn nữa còn có vương phi. Vương Gia ——”

Mắt thấy U Ly lại mang Búi Sắt lên, U Vân vội vàng tiến lên: “Vương Gia không được, lại không nói chân người đều ướt rồi, đường xa như vậy cũng về, thân người làm sao chịu nổi?”

“Không sao.” U Ly nhàn nhạt khạc ra hai chữ, cồng Búi Sắt liền đi.

“Vương Gia, không bằng để cho thuộc hạ tới công, ngài phải giữ gìn thân thể.” Chợt bị một ánh mắt lạnh lùng của U Ly quét qua, U Vân theo bản năng ngậm miệng, mắt thấy mình Vương Gia thất thiếu chính tiêu sái ở phía trước, hần chỉ lấy ngựa lập tức đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Kiên quyết

“Vương gia, hay là để thuộc hạ đến công, ngài phải giữ gìn thân thể.....” Chợt bị U Ly ừng ánh mắt lạnh lùng quét qua, U Vân theo bản năng ngậm miệng, mắt thấy vương gia nhà mình thất thiếu đi ở phía trước, hần chỉ đành vỗ vỗ con ngựa của Búi Nhiên, nhanh chân đuổi theo.

Lúc Búi Sắt tỉnh lại đã là ba ngày sau.

Trong mơ màng, dường như nàng nghe được có người nói chuyện, nhẹ nhàng, ôn nhu, lại cực kỳ ám áp lòng người.

Thân thể đã ấm áp lên, đầu ngón tay khẽ động, cảm giác được bản thân khôi phục chút sức lực, nàng vội vàng mở mắt.

Ánh mặt trời quá chói mắt, sau một lúc cố gắng nàng mới có thể nhìn rõ mình đang nằm trên một cái giường, căn phòng là một gian nhà đất, rất đơn sơ.

“Vương phi đã tỉnh rồi sao?”

Một nữ tử tầm mười tám mười chín tuổi ăn mặc chỉnh tề bê chậu gỗ đi vào, thấy Búi Sắt mở mắt, lập tức vui mừng quay ra ngoài kêu một tiếng, lúc này mới tiến lên, cẩn thận nhìn sắc mặt nàng.

“Xem ra phương thuốc của đại phu rất hữu hiệu, vương phi mới nằm ba ngày đã tỉnh lại.”

Búi Sắt nhìn nàng kia một hồi lâu mới nhận ra, người này hẳn là hộ vệ bên cạnh U Ly - Tiết Tinh.

Trí nhớ như sóng thủy triều đột nhiên tràn vào óc, âm thanh vang lên trước khi rơi vào hôn mê nhất thời đọng lại trong đầu không xua đi được. Búi Sắt há miệng, cũng không biết nói gì, chỉ đành phải sửng sờ nhìn Tiết Tinh không nói lời nào.

Giống như là biết suy nghĩ của nàng, Tiết Tinh đặt tay lên trán nàng kiểm tra, cười nói: “Cũng may nhiệt độ đã hạ xuống, vương phi không biết đau, người hôn mê ba ngày, vương gia liền canh giữ ba ngày, sáng sớm hôm nay mới đi nghỉ ngơi, thật ra thương thể của vương gia cũng không khá hơn người bao nhiêu, nếu không phải thuộc hạ dẫn người kịp thời chạy tới, chỉ sợ đôi chân kia của vương gia đã bị phế rồi, về tới đây ngài ấy lại không chịu chữa trị, nhất định bất đại phu chữa trị cho người và Búi Nhiên cô nương trước, khiến chúng ta rất lo lắng.”

“Chân của hần?” Búi Sắt hơi ngẩn ra, ngược lại có chút hồ đồ.

“Vương phi tất nhiên không biết, sau khi người và Búi Nhiên cô nương ngất đi, là vương gia cồng người đi từng bước một trở về. Tuyệt sâu như vậy, cho dù thân thể vương gia cứng rắn, nhưng bị nước tuyết đông lạnh như vậy, đương nhiên vẫn không chịu nổi.”

Tiết Tinh vừa nói vừa dùng khăn lông thấm ướt lau mặt cho Búi Sắt: “Chỉ là bây giờ đại phu đã nhìn qua, cũng may thân thể vương gia khỏe mạnh hơn người thường, không có sốt cao, nếu không cũng chỉ có thể giống vương phi, không thể đi đường.”

Búi Sắt kinh ngạc không nói, cho đến khi Tiết Tinh đóng cửa đi ra ngoài, nàng mới giật mình tỉnh lại. Lấy tay nhéo nhéo lóp vãi cuộn chặt trên chân, quả nhiên như Tiết Tinh nói, trên đùi không thấy một chút sức lực nào, nhưng có lẽ là do đắp thuốc, hai chân chết lạnh có thể cảm giác được một chút mát mẻ, hơi lạnh vờn quanh.

Nàng ngồi một lúc lâu, ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào trong phòng, cực kỳ chói mắt. Nàng nheo mắt nhìn bên ngoài, nơi này hình như là một nhà dân, mơ hồ có thể nghe được tiếng gà gáy “ồ ó ó”, mà thỉnh thoảng bên ngoài cũng truyền đến mấy tiếng nói, mặc dù rất nhỏ, Búi Sắt lại có thể nghe ra là tiếng Tiết Tinh đang dặn dò thuộc hạ.

Trọn tròn mắt nằm tới khi trời tối đen, trong lúc đó Tiết Tinh đi vào hai lần, theo thứ tự là đưa thức ăn và dọn dẹp bát đĩa. Cuối cùng Búi Sắt nói với nàng ta là muốn tới thư phòng, dựa vào trí nhớ vẽ ra một cái xe lăn giao cho Tiết Tinh: “Ta không biết ở đây các người có vật này không, có trong thôn hẳn là có thợ mộc, người bảo bọn họ làm một cái mang về đây, ta thử một chút, nếu là có thể thì làm luôn cho vương gia và tỷ tỷ mỗi người một cái.”

Tiết Tinh xem xét bản vẽ, thấy rất mới lạ, hai mắt tỏa ánh sáng: “Được, vương phi yên tâm, thuộc hạ lập tức cho người đi làm.”

Rạng sáng ngày thứ hai, Tiết Tinh hào hứng dẫn một lão nhân đi vào, sau lưng có thị vệ mang xe lăn mà Bùi Sát muốn.

Vừa nhìn hình dáng, Bùi Sát không nhận được khen ngợi lão nhân kia thậm trọng khéo tay, có một vài bộ phận chính nàng cũng không biết gì, lão nhân này lại hoàn thành được, đội ngồi lên, chuyển động mấy bước, vậy mà lại không có hút nào là không hài hòa, Bùi Sát mừng rỡ nhìn về phía lão nhân nói: “Tay nghề của sư phụ thật tốt.”

Lão nhân kia vuốt vuốt chòm râu, cười đến cực kỳ ung dung: “Nếu khen, phải là khen sáng ý của cô nương mới đúng, trước kia ta đã gặp qua cái ghế tương tự như vậy, chỉ là cũng không tiện lợi, khéo léo như của cô nương?”

“Vương..... Phu nhân thật là tốt, nếu gia ngồi lên cái ghế này, tất nhiên sẽ bớt đi không ít phiền toái, lão bá, ông làm thêm hai cái nữa y hệt thế này, về phần tiền bạc, chúng ta quyết sẽ không bạc đãi ông?”

Lão nhân gật đầu cười, xoay người theo thị vệ đi ra ngoài.

“Tiết hộ vệ..... Vương gia ở phòng nào?” Thấy Tiết Tinh đang muốn rời đi, Bùi Sát vội vàng gọi lại.

“Vương gia ở cách vách, bây giờ vương phi muốn đi thăm Vương gia sao?” Tiết Tinh xoay người lại, nhìn thấy gương mặt ngượng ngùng của Bùi Sát, sáng tỏ cười một tiếng.

Nàng tiến lên đẩy xe lăn giúp Bùi Sát: “Vương gia còn chưa có tỉnh, vương phi cứ đi xem một chút.”

Bùi Sát lo lắng nhìn về phía nàng ta, Tiết Tinh cười nói: “Vương phi yên tâm, làm thuộc hạ điểm quan trọng nhất trừ trung thành còn có không nói lung tung.”

Lúc này Bùi Sát mới yên tâm gật đầu một cái, giây lát lại ngẩng đầu cầm ngón tay của Tiết Tinh nói: “Cám ơn người.”

Ra khỏi gian phòng, Bùi Sát mới chú ý nơi bọn họ ở quả thật là một nhà dân, bên ngoài dùng hàng rào vây thành một cái sân rộng rãi, trong đó có gà có heo, có lẽ là chủ nhân của nhà này nuôi.

U Ly ở ngay căn phòng bên cạnh.

Tiết Tinh đẩy Bùi Sát vào nhà, vừa vào cửa liền thấy người nằm trên giường, dưới chăn bông thô sơ chỉ nhìn nhìn thấy gò má của U Ly, hân ngủ rất sâu, gương mặt lại cực kỳ tái nhợt.

Bùi Sát vội vàng cúi đầu, lệ trong mắt suýt nữa rơi xuống. Tiết Tinh hiểu ý, xoay người đóng kỹ cửa phòng phía sau.

Bùi Sát ở trên xe lăn ngồi một lúc lâu, cổ đè xuống suy tư trong lòng, lúc này nàng mới tiến lên, đẩy xe lăn đi tới cạnh giường.

U Ly đang ngủ mê man, vẻ mặt an tường, hô hấp đều đặn, không khác thường ngày cũng quá nhiều, duy nhất không giống chỉ có sắc mặt và cánh môi.

Sắc mặt chợt tái nhợt không nói, môi mỏng lúc này khô nứt, không có một chút huyết sắc nào.

Bùi Sát dừng một chút, vội vàng tìm cốc trong phòng, rót chén nước bưng lên.

Nàng không dám dùng sức, sợ đánh thức U Ly, chỉ có thể dùng ngón tay chấm nước, nhẹ nhàng quẹt lên môi U Ly.

Có nước làm dịu, màu môi của hân lập tức khá hơn nhiều, tuy không khôi phục nổi huyết sắc nhưng nhìn qua đã thoải mái hơn.

Vì vậy Bùi Sát liền ngồi ở cạnh giường, đợi đến khi cánh môi hân có hơi khô lại dùng nước thấm ướt, qua nửa canh giờ, môi của hân giống như từ từ khôi phục bình thường, lúc này nàng mới an tâm, thu chén nước, đẩy xe lăn, chuẩn bị rời đi.

Người đi tới cửa, nàng không nhận được quay đầu lại liếc nhìn U Ly, bên trong U Ly không nhúc nhích, vẫn ngủ say như cũ, lúc này Bùi Sát mới quay đầu, an tâm đóng cửa trở về gian phòng của mình.

Cửa “Két” một tiếng đóng lại, U Ly vốn đang ngủ say trên giường chột mở mắt, nhìn mái ngói trên đỉnh đầu một lúc lâu, chậm rãi cong môi, lại nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Trở về phòng, nhất thời Bùi Sát cảm thấy cực kỳ nhàm chán, sau khi ăn trưa, nàng liền an tĩnh ngồi ở trong sân, nhắm mắt lại ngủ mê man. Cũng may ánh mặt trời giữa trưa cực kỳ thoải mái, chiếu lên trên người vô cùng ấm áp. Bất tri bất giác, cứ thế mà ngủ.

Trên môi mềm mại, cảm xúc nhẩn nhai khẽ vờn trên môi. Bùi Sát thoải mái khẽ rên một tiếng, rên xong thì giống như đột nhiên ý thức được cái gì, cả người cứng đờ, mở mắt.

Rọi vào mắt là một đôi con ngươi sâu không thấy đáy, sáng ngời, lấp lánh ánh sáng như biển rộng buổi đêm, phiêu miêu*, câu hồn đoạt phách đồng thời lại khiến lòng người khiếp sợ. (*như có như không)

Bùi Sắt sững sốt chừng ba giây đồng hồ, cho đến khi trên môi đau nhói, nàng mới đột nhiên tỉnh táo, giọng nói của U Ly đã gần ở bên tai: “Vì sao lại nói không thích bốn vương? Lúc nàng hôn mê, gọi lên là bốn vương, vì sao không chịu thừa nhận?”

“Vương gia hẳn là đã nghe lầm, ta chưa bao giờ nói mớ.” Bùi Sắt lờm một cái, cảm thấy hơi thở của hắn quanh quẩn ở chóp mũi, đang định đẩy xe lăn lui về phía sau, bánh xe lại bị U Ly giữ chặt.

“Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?” Bùi Sắt căm tức nhìn hắn, trong lòng nàng biết, U Ly làm tất cả không phải là muốn bức bách nàng, bức bách nàng nói ra tâm tư của mình, bức bách nàng đi cùng với hắn. Nhưng chuyện này rõ ràng không thể nào.

Nàng là người hiện đại, U Ly là người cổ đại, tư tưởng khác biệt, thân phận cách xa, lại không nói bản thân hắn thế thiếp thành đoàn, quan niệm hôn nhân trái ngược. Nếu có một ngày hắn leo lên để vị, tranh giành thiên hạ, dã tâm của hắn không hợp với ý nghĩ muốn an nhàn của nàng, đến lúc đó, bản thân vẫn phải rời đi.

Cuộc sống nàng đơn giản chỉ là cả đời, nhưng nhất định phải là hai người ở chung một chỗ, hoặc là giữ lại giấc mộng của nàng, hoặc là cầm cả đời.

Bùi Sắt nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, ánh mắt nhìn về phía U Ly càng lúc càng kiên quyết. Thay vì phải chịu chia lìa, thà rằng đừng bao giờ bắt đầu.

“Ta hiểu rõ ý của vương gia, nhưng dưa hấu xanh không ngọt, cho dù ngài vì ta mà nuốt chút nữa bị phế bỏ hai chân, nhưng không thích chính là không thích, cảm động không có nghĩa là tình yêu. Vương gia không thiếu nữ nhân, chỉ sợ điểm này không có ai không biết, cho nên hôm nay ta làm rõ tất cả một lần, Bùi Sắt ta, không thích U Ly ngài.”

Thấy ánh mắt vốn tức giận của U Ly dần dần tan đi chuyển thành lạnh lẽo, bàn tay trong ống tay áo Bùi Sắt nắm chặt, nhưng lộ ra trên mặt nàng lại kiên quyết lạnh lùng hơn bất cứ lúc nào.

U Ly không nói lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn nàng một lúc, sau đó, bàn tay cầm xe lăn chậm rãi buông ra, lại nhếch môi nở nụ cười: “Nhớ lời nói của ngươi hôm nay, từ nay về sau, nếu bốn vương còn động lòng trắc ẩn với ngươi, thì sẽ như vòng tay này”

Hắn đột nhiên đưa tay cầm cổ tay Bùi Sắt, chỉ nghe “cách” một tiếng, vòng tay huyết ngọc vỡ vụn thành hai nửa rơi xuống đất. Bùi Sắt theo bản năng đưa tay đón lấy, cuối cùng dừng tại giữa không trung, tay phải chuyển sang cầm tay trái, hướng về phía không khí nói: “Hôm nay Bùi Sắt tạ vương gia thành toàn.”

Đối diện hoàn toàn yên tĩnh, chỉ chốc lát sau, chỉ cảm thấy ánh mắt đặt trên người rời đi. Tới khi ngẩng đầu lên, bóng dáng U Ly đã biến mất trong sân, bỏ lại một mình nàng nụ hoa mới chớm nở trên cây hồng mai ở góc viện cách đó không xa, suy nghĩ mất hồn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Vây quét Thẩm gia

Hắn đột nhiên đưa tay cầm cổ tay Bùi Sắt, chỉ nghe “cách” một tiếng, vòng tay huyết ngọc vỡ vụn thành hai nửa rơi xuống đất. Bùi Sắt theo bản năng đưa tay đón lấy, cuối cùng dừng tại giữa không trung, tay phải chuyển sang cầm tay trái, hướng về phía không khí nói: “Hôm nay Bùi Sắt tạ vương gia thành toàn.”

Đối diện hoàn toàn yên tĩnh, chỉ chốc lát sau, chỉ cảm thấy ánh mắt đặt trên người rời đi. Tới khi ngẩng đầu lên, bóng dáng U Ly đã biến mất trong sân, bỏ lại một mình nàng nụ hoa mới chớm nở trên cây hồng mai ở góc viện cách đó không xa, suy nghĩ mất hồn.

Cũng không biết đã qua bao lâu, một cơn gió lạnh thổi tới, Bùi Sắt vô thức rụt cổ một cái, kéo áo quần chặt mình lại.

Tính ngày, hôm nay chính là ngày hai tám tháng mười một, là sinh nhật của nàng kiếp trước.

Bùi Sắt nở nụ cười khổ, nếu nàng vẫn còn ở hiện đại, lúc này chắc chắn là đang hưởng một bữa trưa phong phú, sau đó ba sẽ bùng cái bánh ngọt cảm hai mươi ba ngọn nến chen vào cùng mẹ nói với nàng: sinh nhật vui vẻ.....

“Sinh nhật vui vẻ.”

Bùi Sắt nắm chặt tay để ở trước ngực, nhẹ giọng tự nói với mình.

Ánh mặt trời chiếu lên người vẫn ấm áp như cũ, rơi vào huyết ngọc nằm trên mặt đất tạo thành ánh sáng lóa mắt.

Bùi Sắt liếc qua, chuyển động xe lăn, giống như không thấy hai đoạn ngọc vỡ kia, xoay người vào phòng.

Lúc chạng vạng, dùng qua bữa tối, đại phu lại bôi thuốc cho nàng, trước khi đi còn nói: “Tồn thương do giá rét trên đùi cô nương đã bớt, có lẽ ngày mai

cô nương có thể xuống giường thử đi bộ.”

Bùi Sát thử cử động chân, quả nhiên cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều, sau khi tiễn đại phu, nàng bám vào đồ vật trong phòng đi một vòng, mặc dù mệt tới toát mồ hôi, nhưng thấy hai chân có thể đi lại, trong lòng nàng tự nhiên vui mừng lắm lắm.

Buổi tối đi ra ngoài thăm Bùi Nhiên, nàng ấy đã tỉnh lại, tinh thần cũng tốt, về phần cái chân bị thương, có lẽ nghỉ ngơi thêm hai ngày là có thể xuống giường đi lại như nàng hôm nay.

Bùi Sát quyết định chủ ý, chỉ cần vết thương tốt lên, nàng và Bùi Nhiên sẽ lập rời khỏi, tìm một chỗ thật xa, yên lặng sống nốt quãng đời còn lại.

Đưa tay mò vào trong lòng, lại sờ trúng một khối huyết ngọc.

“Xem ra về nhà là vô vọng, nhưng chỉ cần được tự do tự tại, cũng không uổng công tới thế giới này một lần.” Bùi Sát siết chặt huyết ngọc, cười một tiếng.

Cửa “Két” một tiếng bị người đẩy ra, ánh sáng tràn vào, đợi lúc thấy rõ người tới, nụ cười của Bùi Sát cứng ở khóe miệng.

“Vương phi còn chưa ngủ sao?” Tiết Tĩnh mặc trang phục hộ vệ đứng ở cửa, thấy Bùi Sát còn ngồi trên xe lăn thì hơi có vẻ kinh ngạc. “Vương gia vốn không muốn thuộc hạ kinh động vương phi, xem ra là không thể nào.”

Nàng nắm thật chặt trên vai cổng hành lễ, đưa trong tay một cái bao bỏ lên bàn nói: “Đây là lộ phí vương gia phân phó lưu lại, còn có thuốc chữa trị tổn thương do giả rét, sau khi chúng ta đi, đại phu vẫn sẽ kiểm tra vết thương của vương phi và Bùi Nhiên cô nương như cũ, cho đến khi lành hẳn mới thôi, về phần người chăm sóc, thuộc hạ cũng đã an bài xong, sáng sớm ngày mai sẽ có người.....”

“Người..... Các người phải đi rồi hả?” Bùi Sát chỉ cảm thấy cổ họng tắc nghẹn, không nghe vào bất cứ điều gì, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại câu nói “Sau khi chúng ta đi.....”.

Bọn họ muốn đi? Không, là hán muốn đi mới đúng.

Trong lòng chợt thấy chua xót, Tiết Tĩnh đứng đối diện cũng kinh ngạc. “Sao vương gia lại không nói với vương phi chuyện rồi đi.....” Nhìn thấy sắc mặt Bùi Sát cổ quái, nàng ta vội vàng ngậm miệng lại, hình như đã đoán được điều gì, nhất thời có chút co quắp. “Là thuộc hạ làm phiền?”

“Không sao.....” Bùi Sát khoát tay áo, sau khi phun ra hai chữ, trong lòng lại đau dữ dội, sợ Tiết Tĩnh nhìn ra manh mối gì, nàng vội vàng chuyển xe lăn xoay người đưa lưng về phía cửa.

Tiết Tĩnh đợi một lúc lâu vẫn không nghe thấy nàng nói chuyện, nhất thời cũng không đoán được tâm tư của nàng, chỉ đành phải nói lời từ biệt: “Vậy thuộc hạ xin cáo từ, vương phi bảo trọng.”

Thấy Bùi Sát vẫn bất động như cũ, nàng ta chỉ đành khép cửa phòng, xoay người rời đi.

Bên ngoài sân, U Ly toàn thân áo đen cười trên lưng ngựa, trong bóng tối không nhìn rõ vẻ mặt của hắn, bầu không khí có chút vi diệu. Tiết Tĩnh vốn tưởng rằng lần này vương gia rời đi đơn thuần là vì huyện vậy quét Thảm phủ, nhưng qua cuộc nói chuyện với Bùi Sát vừa rồi, còn cả việc đột nhiên U Ly trở nên ít nói kiệm lời đã đủ để nàng ta đoán ra mấy phần: nhất định vương gia và vương phi đang có mâu thuẫn, hơn nữa còn không phải là loại mâu thuẫn thông thường.

“Vương gia, thuộc hạ đã để lại đồ trong phòng vương phi, chi là..... Mặc dù trong phòng tắt đèn, vương phi vẫn còn thức.”

Trong bóng tối, người cười ngựa hình như khựng lại, lâu sau nàng ta nghe được trên đỉnh đầu một câu thân nhiên: “Ừ”.

Tiết Tĩnh ngẩng đầu lên, thấy vương gia nhà mình cười ngựa chạy vội ra ngoài, trong lòng càng thêm kinh ngạc, vậy mà vương gia còn không hỏi xem vương phi có nói gì hay không đã vùng rời đi, chỉ sợ lần này mâu thuẫn không chỉ đơn giản như vậy.

Trong lòng nàng ta hơi chần chờ, vội vàng theo sát xoay người lên ngựa, phía trước, gió bắc gào thét, bóng dáng U Ly đã biến mất khỏi tầm nhìn, chỉ có tiếng gió vù vù quanh quẩn ở bên tai mãi không tiêu tan.

Cả đêm, Bùi Sát không có chút buồn ngủ nào.

Nửa đêm thời gian, biết rất rõ đoàn người U Ly đã sớm rời đi, nàng lại vẫn cố chấp muốn đi ra ngoài coi trộm một chút, chỉ phủ thêm áo khoác, cửa bị gió chặn không đẩy ra được. Cố gắng đi ra ngoài sân, tiếng gió càng rít gào lớn hơn, đưa tay không thấy được năm ngón, trước mắt tối đen như mực cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng nàng vẫn nhìn về phía cửa thôn, suy nghĩ mất hồn.

Trên mặt lạnh lẽo, nàng đưa tay lau đi, lòng bàn tay ướt nhẹp, lúc này mới giật mình phát hiện mình lại khóc. Nhất thời, nước mắt lại có chút không ngừng được.

Trái tim rõ ràng chua xót, đau, mỗi một chỗ trong thân thể đều kêu gào muốn ở chung một chỗ với hắn, nhưng nàng ép buộc mình không thể, nếu có thể chọn, nàng cũng tình nguyện mình chỉ là một nữ tử bình thường ở cô đại, có thể để tướng công tam thê tứ thiếp, thậm chí có thể dốc hết cả đời nương tựa người kia, vì hắn vui mà vui, vì hắn buồn mà buồn, nhưng lại cố tình, trong ý thức của nàng không có tư tưởng như vậy, nàng không chịu được nam nhân của mình tam thê tứ thiếp, không chịu được cuộc sống không có tự do.

U Ly là vương, là vương ở cổ đại, nàng là bình dân, là bình dân có tư tưởng của thế kỷ hai mươi mốt, thân phận bối cảnh tư tưởng đều cách xa, hai người như vậy sao mà ở cùng nhau được?

Khóc đến mệt rồi, nàng chỉ là kinh ngạc đứng ở đó, cũng không biết đứng bao lâu, trên vai chột nặng, Bùi Sát vừa cúi đầu, sau lưng có đôi tay kéo nàng lại.

“A Sát, sao lại đứng một mình ở đầu gió thế này? Trời đang rất lạnh, Bị đông hỏng luôn rồi hả?” Bùi Nhiên vội vàng kéo nàng, cời áo khoác khoác trên người mình xuống vội vàng bọc Bùi Sát lại. “Sao vậy? Lúc buổi chiều còn tốt, sao giờ lại giống người mất hồn vậy?”

Bùi Sát chuyển mắt nhìn Bùi Nhiên đang lo lắng, lại nhìn đèn dầu đang được che chắn trong tay nàng ấy, khẽ nắm tay Bùi Nhiên nói: “Muội không sao, đừng lo.”

Cảm nhận được ngón tay đặt trên mu bàn tay mình còn lạnh hơn cả băng, Bùi Nhiên không lên tiếng, lại nhanh chóng chuyển động xe lăn kéo Bùi Sát đi vào trong nhà: “Đừng an ủi tỳ, nếu muội không muốn nói, tỳ sẽ không hỏi, nhưng mặc kệ có chuyện gì, phải biết quý trọng thân thể của mình.”

Thương tổn trên chân Bùi Sát chưa tốt hẳn, bị kéo có chút lảo đảo, vì vậy Bùi Nhiên buông nàng ra, cầm đèn đi vào trong nhà, lúc đến cửa phòng thì đứng ở đó, chờ Bùi Sát đi vào, Bùi Sát bắt đầu đi, chỉ đành phải đi vào theo.

Vào nhà vặn to đèn dầu lên, lúc này Bùi Nhiên mới thấy rõ đôi mắt sưng đỏ của Bùi Sát, nàng ta giật giật môi, muốn nói lại thôi, cuối cùng không nói gì, cầm bình trà nói: “Muội nghỉ một lát, tỳ đi lấy trà nóng.”

“Tỳ tỳ, không ——” Bùi Sát muốn nói không cần, nhưng thấy Bùi Nhiên nhìn ánh mắt của nàng, nhất thời trong lòng chua xót nói không ra lời.

Không lâu lắm, quả nhiên Bùi Nhiên cầm bình trà nóng trở lại, ly trà ấm áp đưa tới tay Bùi Sát, được ly nóng sưởi ấm, cả người cũng ấm áp không ít.

Bùi Nhiên không nói lời nào, quay đầu lại bưng nước tới cho Bùi Sát ngâm chân, cứ như vậy, nàng ấy vẫn không nói lời nào, cuối cùng im lặng ra khỏi phòng, để lại một mình Bùi Sát.

Ngâm nước nóng, trong lòng Bùi Sát không biết có cảm thụ gì. Tuy nói Bùi Nhiên chỉ là tỳ tỳ trên danh nghĩa nhưng còn thân thiết hơn cả thân tỳ (chị ruột) của nàng, cho tới bây giờ đều sắm vai nha hoàn, từ Kinh quốc đến Kỳ quốc, một đường cẩn thận chăm sóc.

Ở thế giới này có thể có được một người thân, Bùi Sát nàng may mắn nhường nào?

Thương thế rất nhanh đã tốt lên. Hai người Bùi Sát Bùi Nhiên thu thập hành lý xong liền tính toán rời khỏi thôn Lục Hà.

Chỉ là hai người còn chưa ra khỏi thôn đã phát hiện đầu đường có rất nhiều người tụ tập, hình như đang bàn luận gì đó.

Siết chặt túi, Bùi Sát Bùi Nhiên liếc mắt nhìn nhau, đi về phía đám người.

Thật vất vả chen đến đằng trước, lúc này mới phát hiện thì ra là mọi người đang vây xem một nhóm người bị trói, quỳ ở cửa thôn.

Một người cầm đầu, tóc tai bù xù, ánh mắt lại rạng rỡ, không có chút sợ hãi nào, phía sau hình như là cả nhà, thậm chí có đứa trẻ khóc gọi mẹ nhưng lão nhân đứng trước vẫn không nhìn mảy may lấy một lần.

“Sao lại là bọn họ?” Bùi Nhiên kinh ngạc.

Làm sao người của Trầm gia lại vô cớ bị trói, quỳ gối ở nơi này, sau khi hỏi thăm mới biết, nói là Huyện thái gia sẽ tới đây thẳng đường, thẩm tra xử lý chuyện Thẩm gia coi rẻ mạng người.

Bùi Sát lắc đầu một cái. Nàng cũng không biết chuyện là thế nào, gia đình trong Trầm gia đều là cao thủ, có ai có thể bắt bọn họ, còn có cả năng lực mời Huyện thái gia tới? Trong lòng Bùi Sát đột nhiên giật mình một cái, chẳng lẽ là hắn?

U Ly cũng không biết lão gia Thẩm gia là ông ngoại nàng, đương nhiên sẽ xuống tay không cần phải nể mặt.

Sắc mặt nàng khẽ biến đổi, vội vàng kéo Bùi Nhiên nói: “Tỳ tỳ, có thể chuyện không đơn giản như vậy, bọn họ xử sự tuy kịch liệt, nhưng rốt cuộc vẫn là người thân của mẫu thân, xử lý thế này, chỉ sợ bọn họ sẽ không có kết quả tốt.”

Nhét cái bọc trong tay cho Bùi Nhiên, Bùi Sát nhìn về phía hai thị vệ đứng đó, nói với Bùi Nhiên: “Tỳ chờ ở đây, muội đi tìm U Ly?”

“A Sát, ý của muội là..... Là ngài ấy?” Bùi Nhiên kéo nàng, suy nghĩ trong lòng một chút, kinh ngạc hỏi.

“Bỗng dưng xảy ra chuyện này, bình dân bách tính nào có năng lực làm vậy, trừ U Ly thì còn có ai?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Du binh Liêu Hàn vào thôn

“Đột nhiên xảy ra chuyện này, bách tính bình dân lấy đâu ra năng lực, ngoài U Ly thì còn ai khác?”

Bùi Sát sầu lo trong lòng, nhớ tới lời nói trước khi U Ly đi, nhất thời nằng không biết rốt cuộc hẳn có để ý đến mình không, không khỏi nhíu mày lại.

“Muội đừng lo lắng, mặc dù d[đ]lqđ tỷ không hiểu tính tình của nhiếp chính vương, nhưng đối với muội, chắc hẳn ngài ấy có mấy phần tâm tư, lần này muội đi, hãy nói chuyện với ngài ấy, nếu như không thành, cũng đừng cứng rắn, tuy Thẩm Ý Chi là ngoại công của muội, nhưng ông ấy đối với chúng ta thế nào, hai chúng ta đã rõ ràng, cố gắng hết sức là được rồi.”

Bùi Sát gật đầu một cái: “Muội nghe theo tỷ, tỷ chờ chút, muội đi một chút sẽ về.”

“Được rồi.”

Mắt nhìn Bùi Sát đi theo hai tên thị vệ đi tới cửa thôn, không hiểu sao trong lòng Bùi Nhiên đâm ra lo lắng, cẩn thận suy nghĩ, lại cảm giác do mình lo ngại, hôm đó trong tuyết, U Ly không tiếc phế bỏ hai chân cũng muốn cứu muội muội, chỉ bằng phần chân tình này, Bùi Sát chắc không có việc gì.

“Du Binh vào thôn rồi sao? Mọi người chạy mau ——”

Đang cất bước chuẩn bị trở về chỗ đám người ban đầu, chợt nghe thấy một tiếng kêu, trong lòng Bùi Nhiên giật mình, theo bản năng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thôn dân ở phía sau lưng chạy thành đoàn tới, đụng vào nằng ngã trái ngã phải, khiến nằng ta không nhìn rõ cửa thôn.

“A Sát ——” Nằng ta lo lắng quát to lên, tiếng la nhanh chóng chìm vào trong tiếng kêu cứu mạng, rồi sau đó, hàng loạt binh lính mang trường thương, thấy nữ nhân liền bắt, Bùi Nhiên biến sắc, cũng không dám đi về phía trước, chỉ đành phải theo đám người chạy vào trong thôn.

Nha môn thôn Lục Hà.

U Ly ngồi trong thư phòng, bên cạnh bàn là một thư được đưa tới từ Quạt Khung, tầm mắt của hắn dừng lại trên người hai người trước mặt, lạnh lẽo làm cho người khác rợn cả tóc gáy.

Một là hộ vệ của hắn thống lĩnh Tiết Tinh, tên còn lại là người tự nguyện tới nhận tội chịu đòn trước về chuyện Quạt Khung - phó tướng An Lộc.

“Vương gia bớt giận, mệnh lệnh của Vương gia, gia phụ thuộc hạ vạn lần không dám không nghe theo, thật sự là chuyện đột nhiên xảy ra, Tấn vương đột nhiên dẫn theo hoàng thượng tới Quạt Khung nói là khảo sát dân tình, để bảo đảm an toàn cho hoàng thượng, Tấn vương phái một nửa binh lực theo hộ giá, mà hàng năm ở Quạt Khung bốn mùa đều có du binh Liêu Hàn, những người còn lại thật sự không dám tự mình làm chủ, cho nên gia phụ mới tự tiện chủ trương, đi trước sắp xếp người đến Lâm huyện xin binh, sai mặt tướng nhận tội chịu đòn trước, mong rằng vương gia thứ tội?”

“Thứ tội? Bỏn vương có ra lệnh cho bọn ngươi buông lỏng sao, một câu thứ tội liền có thể miễn tội chết: sao?” U Ly ném một cái tấu chương trên bàn vào đầu hắn, con ngươi cực kỳ lạnh lùng, “Ngươi xem cái này trước đi, sau đó trong đầu cân nhắc một chút, nhìn coi rốt cuộc là nên thứ tội hay là tử tội?”

Tấu chương nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, sắc mặt An Lộc tái đi, bởi vì hai chữ “tử tội” này, tay đưa ra có chút không yên, thật vất vả cầm tấu chương lên, liếc qua thông tin trên đó, sắc mặt lập tức trắng bệch.

“Sao có thể.....” Hắn tự lẩm bẩm.

“Đúng vậy, làm sao lại như vậy? Bỏn vương cũng muốn biết các ngươi đến Quạt Khung canh giữ như thế nào, lại khiến du binh Liêu Hàn kết thành đội ngũ vạn người xâm nhập thôn Lục Hà, cướp nữ nhân, chơi đùa tàn sát thành, đây là chuyện đám du binh ranh rồi có thể làm được sao? Hay là An Kỳ hẳn có mấy đầu đủ để chặt?”

Thân thể An Lộc run lên, vội vội vàng vàng ném tấu chương quỳ xuống đất, mồ hôi đầm đìa: “Xin vương gia bớt giận, là mặt tướng thất trách, mặt tướng thực không ngờ tình huống sẽ nghiêm trọng như thế, kính xin vương gia cho mặt tướng một cơ hội, cho An gia một cơ hội, cho mặt tướng tiên phong ra trận đánh lui quân giặc, nếu không thành, xin lấy cái chết đền nợ nước?”

“Ngươi?” U Ly cười lạnh. “Chỉ bằng một mình ngươi mà có thể đỡ nổi thiên quân vạn mã sao? Đừng nói là ra trận giết địch, chỉ sợ là ngay cả một thôn Lục Hà ngươi cũng không cứu nổi.”

“Mặt tướng.....” Sắc mặt An Lộc sung huyết đỏ bừng, đôi môi khẽ nhúc nhích, nhất thời không cách nào phản bác chỉ có thể quỳ tại chỗ.

“Vương gia.....”

Bên ngoài chợt truyền đến một tiếng kêu, Tiết Tinh đang quỳ gối xuống nghe được âm thanh theo bản năng ngẩng đầu nhìn U Ly một cái, chỉ thấy U Ly

không gọn sóng nhìn cửa nói: “Đi vào.”

Người tiến vào là U Vân. Trước đó, U Ly từng sai hấn đi đón hai người Bùi Sát Bùi Nhiên.

Chỉ thấy U Vân dừng lại một chút, mới vừa đẩy cửa ra, nhìn thấy tình hình bên trong phòng, mắt hấn nhìn thẳng về phía U Ly, cúi người ghé vào lỗ tai nói nhỏ mấy câu, chỉ cảm thấy sắc mặt U Ly trong nháy mắt thay đổi, nhất thời tay chân luống cuống quỵ xuống đất: “Là thuộc hạ thất trách, xin vương gia trách phạt.”

U Ly im lặng hồi lâu không lên tiếng, thật lâu mới nghe hấn lên tiếng nói: “An Lộc, người lập tức truyền ý chỉ của bốn vương, lên đường đến Lâm Châu mượn ba vạn binh, lần này, nếu có bất kỳ sai lầm nào, bốn vương muốn An gia của người phải chôn theo dân chúng trong thôn Lục Hà!”

“Mặt tướng tuân lệnh, mặt tướng tạ ân vương gia không giết.” An Lộc khấu đầu, gần như là cảm ơn rơi nước mắt.

U Ly lạnh lùng liếc qua hấn, nhìn về phía U Vân, U Vân theo bản năng run lên.

“U Vân, người phụ trách hộ tống An tướng quân rời đi.”

“U Vân tuân lệnh, chỉ là an toàn của vương gia.....” U Vân kinh ngạc ngẩng đầu, hồi lâu lại do dự, hấn là thống lĩnh ám vệ, từ trước đến giờ phụ trách an toàn của U Ly, nếu hấn rời đi, người nào đảm bảo cho an toàn của U Ly, hơn nữa lúc này là thời kì chiến loạn.

“Người phương nào có thể làm tổn thương bốn vương.” U Ly cười nhạt một tiếng, chuyển mắt nhìn về phía Tiết Tĩnh. “Người truyền lệnh khẩn cấp, di chuyển dân chúng ở thôn Lục Hà đến Thâm gia, không có chỗ ở thì xây dựng chỗ ở tạm thời, sau đó phái một nửa binh lực ở thôn Lục Hà tới bảo vệ an toàn cho dân chúng, những người còn lại, thì huấn luyện, chờ bốn vương xử lý.”

“Vâng.”

Ba người lĩnh mệnh rời đi, U Ly đứng dậy, khẽ dạo bước trong phòng, chỉ chốc lát sau, hấn đứng lên, nói với không khí: “U Vũ, U Thạch.”

“Xin vương gia phân phó.”

Bên trong phòng bỗng nhiên xuất hiện hai người cung kính đứng ở một bên, chính là U Thạch, U Vũ.

“Về ngoài U Thạch có mấy phần giống ta, tối nay, người ở lại bên trong phòng ngủ của bốn vương, về phần U Vũ, người chuẩn bị y phục dạ hành, theo bốn vương do thám doanh trại địch.”

“Vương gia.....” Hai người U Thạch U Vũ tròn to mắt, bị dọa sợ đến sắc mặt đều trắng.

“Vương gia, chuyện dò thám doanh trại địch cứ giao cho hai người thuộc hạ, thân thể của vương gia liên quan đến xã tắc, sao có thể đặt mình trong nguy hiểm?” U Thạch mở to mắt, vẻ mặt cực kỳ lo lắng.

“Đúng vậy, vương gia, lần trước ngài một thân một mình vào rừng sâu săn thú mất tích đã dọa chết bọn thuộc hạ, lần này ngài lại muốn hai thuộc hạ lo sợ nữa sao?” U Vũ tiếp lời.

“Các người nhất gan vậy sao?” U Ly hừ lạnh một tiếng, giống như nghĩ tới điều gì tiếp tục nói, “Các người phân phó xuống, phái một nửa ám vệ đến Quật Khung chờ đợi, nhớ chỉ có thể ẩn vào chỗ tối, bí mật giám sát động tĩnh của Tần vương, bốn vương muốn xem, lần này U Cẩm Ca hấn lại muốn giờ trò gì.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Đêm rất nhanh liền tới, du binh Liêu Hàn thuận lợi chiếm được thôn Lục Hà nên cực kỳ hài lòng, trời vừa tối, bọn chúng liền bắt đầu chia sẻ thành quả chiến tranh, nữ nhân, châu báu, dê bò, bày ra ở trong sân trống trải, từ cấp trên đến thuộc hạ, đều vào chọn lựa.

Rất nhanh, dê bò bị kéo đi giết rồi nướng, châu báu bị chia sạch sẽ, đợi đến nữ nhân, mắt của mọi người đều lấp lánh, chỉ thiếu chày nước miếng đầy đất thôi.

Có một tên tướng quân không kèm chế được, trực tiếp bỏ lại trường thương xông lên phía trước kéo một nữ nhân rồi điên cuồng hôn, đám nữ nhân bị dọa sợ như điên rồi, bật dậy hét vang, mà tên tướng kia vừa động, những thị vệ còn lại cũng điên cuồng tiến lên, rồi rút bỏ lại đồ trong tay, bắt đầu cướp đoạt.

Các nữ nhân bị xé rách quần áo, tiếng kêu cứu mạng, tiếng khóc lóc liên tiếp vang lên, đột nhiên, chỉ nghe một tiếng tê liệt “A” vang dội bầu trời, hấn là một thị vệ đang xé rách quần áo tù binh bị chặt đầu, một phát chết ngay.

“Đồ khốn kiếp! Tam hoàng từ gì đó cho các người tùy ý lộn xộn sao?” Tướng quân kia thờ hồn hển, cầm trường thương trên mặt đất, đầu thương có dòng máu đỏ tươi chói mắt nhỏ giọt, trong nháy mắt đám người yên tĩnh lại, hai mặt nhìn nhau.

“Trừ dê bò ra, tất cả mọi thứ đều không được lộn xộn, bao gồm những nữ nhân này, nhớ, nếu có bất luận kẻ nào không kèm chế được, kết quả sẽ như thế này?” Tướng quân kia quơ múa trường thương, bọn thị vệ bị hù dọa kinh sợ, vội vàng vàng vàng mặc quần, trở lại vị trí của từng người, chẳng dám thở mạnh một hơi.

Chỗ tối, U Ly ngồi chồm hổm trên nóc nhà, bên người hắn là ả vệ U Vũ theo hắn tới đây.

“Vương gia, ngài nói trong những người này thật sự có vương phi sao?”

Nhìn đoàn người trong sân, nữ nhân khóc sùi sùi không dứt, U Vũ mất hết hơi sức cũng không thấy rõ mặt mũi của các nàng.

“Muốn biết thì đi dò xét, đợi đã, người lưu ý họ bị nhốt vào chỗ nào.” Ánh mắt của U Ly quét qua những khuôn mặt trong đám nữ nhân đó, nhỏ giọng dặn dò.

U Vũ đáp một tiếng “Vâng”, lát sau lại cảm thấy không đúng, đang muốn hỏi vương gia sẽ làm cái gì, vừa ngẩng đầu đã thấy U Ly phi thân xuống, trực tiếp lên vào hậu viện.

Hắn há mồm muốn kêu lên, lại sợ bại lộ, trùng hợp là lúc này đang có người dẫn đám nữ nhân kia rời đi, hắn vội vàng đi theo.

Tù binh bị nhốt vào một căn phòng nhỏ, U Vũ cố ý đợi lâu, thừa dịp thị vệ trông chừng buông lỏng cảnh giác, vội vàng tiến lên đánh bọn họ bất tỉnh rồi cầm chìa khóa mở cửa căn phòng nhỏ ra.

Nữ nhân trong phòng bị hù dọa nên kinh sợ, nghe tiếng cửa mở thì co rúm lại, U Vũ tìm hồi lâu cũng không tìm được Bùi Sát, chỉ đành phải khóa cửa lại như cũ, trở ra nóc nhà.

Mới vừa đứng vững bước thì thấy U Ly từ trong viện nhảy lên, hắn vội vàng tiến lên bám báo nói: “Vương gia, huộc hạ mới vừa tìm trong đám người kia, nhưng không thấy vương phi.”

“Ừ.” U Ly lạnh nhạt trả lời, nhưng lại không có chút bất d[đ]qlđ ngờ nào, trực tiếp nhảy xuống nóc nhà, vào đường nhỏ bên ngoài.

“Vương gia biết vương phi không có ở đây sao?” U Vũ vội vàng đuổi theo, trong đầu xuất hiện nghi ngờ, lần này dò thám doanh trại, không phải là tìm kiếm vương phi sao?

“Bỏn vương nói đi tìm nàng khi nào?” U Ly thần nhiên liếc hắn, đi ở đằng trước.

“Chẳng lẽ lần này vương gia.....”

“Tuy nói là đi tìm nàng, nhưng cũng không phải là hoàn toàn, huống chi bỏn vương chỉ cần liếc qua một cái liền nhìn thấy trong đám người đó không có nàng.” Khóe môi mím thành một đường, U Ly ngẩng đầu nhìn thôn trang ở nơi xa đã đen thui, trong con ngươi sâu không thấy đáy là vẻ sầu lo không dễ dàng phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Tìm người, làm tù sắt sao?

“Tuy nói là đi tìm nàng, nhưng cũng không phải là hoàn toàn, huống chi bỏn vương chỉ cần liếc qua một cái liền nhìn thấy trong đám người đó không có nàng.” Khóe môi mím thành một đường, U Ly ngẩng đầu nhìn thôn trang ở nơi xa đã đen thui, trong con ngươi sâu không thấy đáy là vẻ sầu d[đ]qlđ lo không dễ dàng phát hiện.

Trong lòng U Vũ ngẩn ra, nghi hoặc không thôi, nếu đã sớm phát hiện trong đám người không có vương phi, vì sao còn bắt hắn đi tra chỗ ở của tù binh?

“Lần này Liêu Hàn vào thành mang theo nhân số chừng tám ngàn, nhưng chỉ cần người của Thủy Mộ Hiên đến, binh lực phòng thủ quang thôn Lục Hà sẽ tăng nhiều, đến lúc đó không thể phá vỡ, chúng ta càng khó xông ra vòng vây.” U Ly đi ở đằng trước, trong bóng tối, dáng người của hắn cao lớn, giọng nói trầm ổn, trong lúc phân tích, tốc độ nói chuyện cực nhanh. “Tám ngàn người này chủ yếu thiên về tấn công, không có sở trường thủ hộ, đội ngũ thủ hộ tinh nhuệ vẫn ở phía sau, cho nên chúng ta không thể để cho bọn họ có thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức.” Xoay người lên ngựa, U Ly xoay người nhìn về phía U Vũ. “Người truyền khẩu dụ của bốn vương, truyền lệnh Tiết Tinh, ra lệnh cho những người còn lại tối nay tập kích địch, tướng lĩnh của bọn họ đã chết, tất nhiên lòng quân rối loạn, chúng ta liền thừa cơ hội này, giết bọn hắn trở tay không kịp. Tù binh ở chỗ nào, người đã rõ rồi chứ?”

Hắn chợt nhắc tới chuyện khác, U Vũ ngẩn ra, vội vàng nói: “Đã tra rõ.”

“Rất tốt, nhiệm vụ cứu những nữ nhân kia liền giao cho người, nhớ, không được bỏ sót ai cứu toàn bộ trở về.”

“Dạ, vương gia.” U Vũ cúi đầu lĩnh mệnh, nghĩ thầm, thì ra là vừa rồi vương gia xâm nhập vào quân địch để ám sát chủ soái, cứu tù binh, còn vương phi đâu? Chợt nghĩ đến cái gì, U Vũ ngẩn ra, không nhận được ngẩng đầu nhìn lại, bóng dáng U Ly đã dần biến mất khỏi tầm mắt, xa xa, chỉ nghe âm thanh vỗ y phục bay phát phới, U Vũ thở dài trong bụng. Vương phi mất tích, mặc dù vương gia không nói nữa chữ nhưng hắn nhìn ra được trong lòng vương gia rất lo âu, chỉ là xưa nay vương gia lạnh lùng nên không thể hiện ra thôi.

Một đường chạy về huyện nha, sau khi U Vũ xuống ngựa liền vội vàng truyền lệnh. U Ly một thân một mình trở về phòng. U Thạch nhìn thấy hần trở lại, tự động ẩn vào chỗ tối. Bên trong gian phòng hồi lâu không có đốt đèn, trong bóng tối, U Ly ngồi một mình, thân hình như tượng đá. Đột nhiên, thân thể hần khẽ động, hần là đứng dậy đốt đèn. Hộp quẹt chợt lóe, cả căn phòng liền sáng lên, trong ánh lửa, con mắt hần sắc bén sâu không lường được, làm cho người ta nhìn không tâm tình.

Đưa tay vào trong ngực, hần móc ra một cái khăn, mở ra, vòng tay huyết ngọc vỡ thành hai mảnh lẳng lẳng nằm đó, màu sắc đỏ tươi đau nhói mắt người. U Ly khép hai mắt lại, hồi lâu, hần chợt mở mắt ra, đứng dậy ra khỏi huyện nha, U Thạch không biết hần muốn làm cái gì, đành phải đi theo, chỉ thấy U Ly vừa ra khỏi cửa phủ liền lên ngựa, thân hình chạy thẳng vào đêm tối.

Khi Bùi Sát mơ hồ tỉnh lại thì sắc trời đã tối đen như mực.

Nàng vì lạnh mà run lên, tay lung tung chống dưới mặt đất bò dậy, lập tức cảm thấy hoa mắt chóng mặt, suýt chút nữa không đứng vững.

Thật vất vả đứng thẳng người trong gió lạnh, lúc này nàng mới mơ hồ nhớ tới chuyện lúc trước.

Hình như là có du binh vào thôn, sau đó, trong đám người chật chội, nàng trượt chân rơi xuống dưới đê, phía dưới là một rừng bông vải rậm rạp.

Nàng cũng không biết rốt cuộc mình đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng ngã một cái liền hôn mê bất tỉnh, đến bây giờ mới tỉnh lại.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe tiếng gió ào ào thổi qua, nàng che kín áo, đồng thời mò mẫm trong rừng bông vải, thử đi tới đường lớn.

Ánh trăng rất tối, đường lại trơn, nàng phí hết hơi sức nửa ngày mới leo khỏi đê, toàn thân đều là đất.

Đáng chết.

Âm thầm mắng một tiếng, nàng kéo thân thể vừa đói vừa lạnh của mình, đi vào trong thôn.

Mới đi không được mấy bước, hình như phía dưới dẫm lên thứ gì.

Bùi Sát ngồi xổm người xuống, ánh sáng quá mờ, nàng căn bản không biết là vật gì, duỗi tay lần mò, xúc cảm ở lòng bàn tay dọa nàng phát hoảng.

Sao lại..... Là người?

Trái tim của Bùi Sát bắt đầu sợ hãi, cố gắng tự trấn định bản thân đưa tay đẩy người nọ, tay mới chạm vào thân thể người nọ, cả người nàng liền cứng đờ, hoảng sợ tròn to hai mắt.

Lòng bàn tay ướt nhẹp, duỗi tay lần mò, đặc dính. Là..... Máu sao?

Trên người này, chẳng lẽ là..... Người chết?

Ý thức được điều này, lại nghĩ tới trước khi hôn mê du binh đã vào thôn, Bùi Sát “A” một tiếng, chợt đứng lên sai bước chạy, chỉ là thân thể còn chưa chạy được mấy bước liền lao đảo một cái, nàng thật vất vả đứng vững, một cơn gió lạnh thổi qua, trong không khí lập tức tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Bùi Sát chỉ cảm thấy sợ hãi trào lên trong lồng ngực, đột ngột khiến nàng buồn nôn.

Nhưng trong dạ dày trống rỗng, nàng đã phun ra cả dịch mật rồi mà ngực vẫn sôi trào như cũ, tim đập nhanh liên hồi.

Đột nhiên, lúc nàng đang nôn mửa không dứt, lại loáng thoáng nghe thấy âm thanh tiếng chém giết.

Âm thanh kia từ xa tới gần, giống như đang tiến tới chỗ nàng, Bùi Sát không kịp nghĩ nhiều, cuống quýt chạy xuống dưới đê, nàng gần như lung tung lẫn loạn bò lăn xuống, mới vừa che kỹ người đã thấy nơi khúc quanh tiếng bước chân hỗn loạn chạy thẳng tới, mà sau lưng đám người kia, có một đám người cầm đuốc trong tay, có cả lợi kiếm, đuổi tới.

“Bắn tên, không tha cho bất kỳ ai?”

Hạ lệnh hần là giọng nói của một nữ nhân.

Bùi Sát chấn động trong lòng, phía trước vang lên tiếng kêu thảm thiết, mắt thấy đám người trốn chạy kia trong nháy mắt chết một nửa, người còn lại rồi rớt rụy trên mặt đất la hét cầu xin tha thứ.

Người cầm đầu mặc y phục màu đen, tóc bó cao, mặt mũi gầy gò, chính là Tiết Tĩnh.

“Thu binh khí lại, toàn bộ những người còn lại đều mang về.”

Tiếng trả lời “Dạ” cao vút, có lẽ, trận chiến này, triều đình thắng.

Bùi Sát không kịp nghĩ nhiều, hiện tại đã không còn đường lui, nàng cũng không để ý lúc trước từng quyết liệt với U Ly không, bảo vệ tánh mạng là quan trọng nhất, vội vàng lên tiếng nói: “Tiết hộ vệ.”

Bước chân Tiết Tinh rời đi ngừng lại một chút, người đi theo nhất thời đề phòng, rồi rít lấy trường kiếm ra hướng về bốn phía.

Bùi Sát lại mất một lúc lâu mới bò ra khỏi rừng bông vải, đưa tay ra với Tiết Tinh nói: “Tiết hộ vệ, là ta, ta ở nơi này.”

“Vương phi?” Cuối cùng Tiết Tinh nghe được giọng nói của Bùi Sát, người phía dưới vừa nghe hai chữ vương phi lập tức thu hồi trường kiếm.

Tiết Tinh cầm cây đuốc xuống dưới đê, kéo Bùi Sát lên, lại quan sát nàng một lúc, Tiết Tinh không nhận được nói: “Sao vương phi biến thành bộ dáng như vậy?”

Hai chân Bùi Sát có chút run, thật vất vả mới không chế được, nàng bắt được cánh tay của Tiết Tinh nỗ lực cười nói: “Ban ngày bị người chen lấn rơi xuống đây, vừa mới tỉnh lại.”

Mất thấy sắc mặt nàng trắng bệch, cánh môi khô nứt, Tiết Tinh sáng tỏ gật đầu một cái. “Vương phi cũng coi như là người hiền có trời phù hộ, nếu không phải ở chỗ này nhìn thấy vương phi, thuộc hạ còn tưởng rằng.....” Nàng dừng lại không nói tiếp, tiếp theo nói sang chuyện khác: “Vương gia đang ở huyện nha, ta đưa vương phi đến huyện nha trước.”

“Đừng ——” Bùi Sát theo bản năng từ chối, lại cảm giác không được, vội vàng giải thích: “Ta muốn gặp tỷ tỷ trước.”

“Bây giờ Bùi Nhiên cô nương mạnh khỏe không có việc gì, vương phi cứ việc yên tâm, vương gia thì ngược lại, một ngày không thấy vương phi, mặc dù vương gia không nói gì nhưng trong lòng rất lo lắng, không bằng vương phi theo thuộc hạ trở về huyện nha trước, rồi đi gặp Bùi Nhiên cô nương cũng không muộn.” Mặc dù Tiết Tinh không biết giữa hai người bọn họ xảy ra cái gì nhưng trực giác mách bảo hai người có mâu thuẫn. Thân là thuộc hạ, dĩ nhiên là hi vọng chủ tử được hạnh phúc, mà vị vương phi này bình dị gần gũi, nàng cũng thích, cho nên trong đáy lòng có mấy phần hi vọng tác hợp cho hai người.

Bùi Sát muốn từ chối, nhưng dưới ánh mắt tha thiết của Tiết Tinh, nàng nhất thời không nổi cựa tuyệt, và lại U Ly.....

Âm thầm suy nghĩ, cuối cùng Bùi Sát gật đầu một cái: “Được, vậy liền về huyện nha trước.”

Chắc U Ly sẽ không để ý tới mình, cùng lắm thì, sau khi trở về huyện nha, mình sẽ rời đi.

Đoàn người đi tới huyện nha thì đã gần đến giờ sưa (từ 1 đến 3h sáng).

Tiết Tinh hộ tống Bùi Sát tới hậu viện liền xoay người rời đi, làm Bùi Sát vạn lần không ngờ chính là, Tiết Tinh an bài nàng trong gian phòng của U Ly, lý do là, nửa đêm không nên dấy động người trong phủ.

Nàng lại không thể nói nàng và U Ly đã không còn quan hệ gì, mà nay, Bùi Sát ở trong phòng đi tới đi lui, bảo nàng phải làm sao đây.

Cũng may U Ly không có trong phủ, nếu không nàng sẽ lúng túng.

Đơn giản ăn chút gì đó, trong đầu Bùi Sát nhớ lại tình cảnh trời tối đen gặp phải xác chết, trong lòng không khỏi sợ hãi.

Ăn không biết ngon, nàng tính ở trong phòng chờ, dù sao còn mấy giờ nữa là trời sáng, chỉ cần U Ly còn chưa trở lại, nàng liền thừa dịp bỏ trốn mất dạng.

Nhưng, còn chừng ấy thời gian thì làm gì?

Bùi Sát khổ sở.

Quần thám mòng vùi ở trên ghế quý phi, nàng trở mắt nhìn ngoài cửa sổ chờ trời sáng.

“Vương gia, ngài đã trở lại?”

Một tiếng gọi khẽ truyền đến, Bùi Sát “cạch” một tiếng, đột nhiên cảm đập vào trên giường, đau đến nỗi phải mở miệng trách móc rồi tỉnh táo lại.

“Ừ.” Bên ngoài truyền đến một tiếng trả lời trầm thấp, giống như vô cùng mệt mỏi, khiến Bùi Sát kinh ngạc không phản ứng kịp.

U Ly trở lại?

Bùi Sát đột nhiên nhảy lên, đi đi lại lại trong phòng, nguy rồi, nếu để cho hắn nhìn thấy mình ở nơi này, lấy tính tình khắc nghiệt của hắn, nhất định sẽ trách mình da mặt dày, sau đó, nhẫn tâm sai người ném mình ra ngoài.

Nhớ tới lúc trước hắn từng nói gặp lại mình nhất định sẽ không động lòng trắc ẩn, Bùi Sát liền đau đầu như chóc, mắt thấy trên cửa có động tĩnh, nằng không kịp ngấm nghĩ nữa, quay người lại liền trốn vào sau tấm bình phong ngồi xỏm xuống.

Mặc kệ, chỉ cần có cơ hội, nằng phải lập tức đi ra ngoài?

Cửa “Két” một tiếng liền bị đẩy ra, U Ly một mình bước vào trong phòng.

Tim cả đêm, lại không có kết quả gì, buồn cười, hắn với nằng thật sự là không có nửa phần duyên phận sao?

Đưa tay cởi áo khoác xuống, động tác của hắn bỗng nhiên dừng lại. Ngẩng đầu quét mắt một vòng trong phòng, trên khuôn mặt của hắn có thêm mấy phần lạnh lẽo.

Ra vẻ không biết chút nào ngồi xuống ghế quý phi, con người của U Ly không chút để ý quét qua ghế quý phi xóc xệch, đợi tầm mắt dừng lại trên một đôi giày của nữ nhân, thân thể hắn liền chấn động mạnh, thật lâu sau cũng không lấy lại tinh thần.

Bùi Sát thấy hồi lâu trong phòng vẫn không có động tĩnh, không nhận được lộ ra nửa cái đầu liếc mắt nhìn bên ngoài.

Chỉ thấy U Ly mặc y phục màu đen ngồi trên giường, mái tóc đen nhánh rủ xuống đầu vai, cho dù là ẩn núp ở xa nhưng vẫn có thể cảm nhận được hơi thở bức người của hắn.

Hắn đưa lưng về phía nằng, cả người cứng đờ, giống như đã ngủ say, trái tim Bùi Sát chưa xót, vừa thấy được hắn, chỉ cảm thấy ngực truyền đến từng trận đau đớn.

Thật vất vả kềm chế tâm tình của mình, nhìn thấy U Ly khẽ động, nằng nhanh chóng rút đầu, cũng không dám lộn xộn chút nào nữa.

Thu hồi ánh mắt khỏi đôi giày kia, khuôn mặt của U Ly không thể hiện nét gì, đứng lên.

Hắn nhìn xung quanh phòng, sau đó trực tiếp vứt áo khoác xuống một bên, vòng cánh tay tựa vào bàn tròn ở một bên lên tiếng nói về phía trống còn lại: “Ra ngoài, người cảm thấy, người có thể trốn đến khi nào?”

Thân thể hắn từ trước đến giờ, cho dù là mùa đông khắc nghiệt, y phục trên người cũng chỉ có hai tầng.

Mà lúc này đã cởi áo khoác nên chỉ còn dư lại áo lót, áo bào màu trắng xỏ bọc lại thân thể trắng kiêu của hắn, nổi bật lên thân hình cao to. Mái tóc đen nhánh, đôi môi nhấp nhẹ, bộ mặt thâm thúy, một đôi mắt phượng hẹp dài, giờ phút này thân nhiên nhìn người sau bình phong cách đó không xa, đáy mắt sâu không thấy rõ ràng là bình tĩnh như nước, lại có mơ hồ có một tầng sóng to gió lớn, khiến người ta thật sự kinh hồn bạt vía.

Bị nói như vậy, Bùi Sát rung mình, thật lâu mới ngẩng đầu lên khỏi đầu gối.

Nằng mờ mịt một lúc lâu, sau đó lau khóe mắt đứng lên, đi ra.

Rõ ràng chỉ không gặp nhau nửa tháng, lại giống như đã qua nửa năm.

Thân hình U Ly hình như hơi gầy đi chút, điều duy nhất không thay đổi là cặp mắt sắc bén kia, nằng mới nâng mí mắt, tầm mắt của hắn tựa như chim ưng sắc bén rơi vào trên người nằng, khiến nằng không che giấu được gì.

Bùi Sát chỉ cảm thấy hốc mắt có chút tràn đầy. Nằng cúi đầu ho nhẹ một tiếng, kềm chế cổ họng tắc nghẹn, lên tiếng nói: “Trời sáng ta liền rời đi, sẽ không quấy nhiễu người nghỉ ngơi.”

Con người của U Ly vốn lạnh lùng, nghe xong câu này càng lạnh lẽo hơn, “Nếu như người cảm giác phòng của bốn vương là nơi người muốn vào liền vào muốn ra liền ra, vậy người đã sai hoàn toàn rồi.” Tầm mắt nhìn chằm chằm nằng, U Ly cất bước đi về phía nằng” “Lúc trước bốn vương cho người quyền lợi ra vào, nhưng người bỏ qua, hiện tại, là người mình tự chui đầu vào lưới.”

Bốn chữ cuối cùng là hắn cắn răng nặn ra, trong lòng Bùi Sát run lên, theo bản năng lui về phía sau một bước, lại đụng vào bình phong sau lưng, “Ầm” một tiếng, bình phong đổ xuống, đồng thời thân thể nằng run lên, nhìn U Ly tới gần mình, lại không nhận được chân mềm nhũn, ngã xuống phía sau.

Bình phong đổ xuống đất, nằng ngã xuống, còn chưa kịp cảm thấy đau, trước mắt chợt tối sầm lại, lại có người ngã xuống theo, mặc dù sức lực không lớn, lại trực tiếp áp lên trên người nằng.

Trên cổ nóng lên, U Ly vùi đầu vào tai của nằng, đôi môi ấm áp, rơi vào trên gáy nằng, mỗi một cái đều cứa vào da thịt đau đớn.

“Tim của người, thật sự là làm bằng sắt sao?”

Bùi Sát theo bản năng kêu đau, còn chưa nói được gì, những lời này liền nặng nề rơi vào tai, ngay sau đó U Ly ngẩng đầu lên không hề gặm cắn nằng nữa, ngược lại nhìn chằm chằm nằng bằng ánh mắt nóng rực, đáy mắt sâu thẳm từ trước đến giờ lại có một tia đỏ sậm.

Đau đớn, sợ hãi, mâu thuẫn, ẩn nhẫn, những cảm xúc phức tạp đan d[[đlqđ xen vào nhau, cực kỳ rõ ràng khiến Bùi Sát nhìn thấy liền khiếp sợ ngay tại chỗ, trên cổ đau rát nhưng không hé miệng nói.

Chương 79: Gặp lại trong đêm

Đau đớn, sợ hãi, mâu thuẫn, ảm đạm, những cảm xúc phức tạp đập vào nhau, cực kỳ rõ ràng khiến Bùi Sát nhìn thấy liền khiếp sợ ngay tại chỗ, trên cổ đau rất nhưng không hề miệng nói.

Nàng kinh ngạc nhìn hấn quên mất phản ứng, U Ly dừng chốc lát, ngay sau đó nghiêng người xuống.

Trong nháy mắt khi đôi môi gần như dán sát, Bùi Sát đột nhiên quay mặt sang. Trong lòng thoáng qua rất nhiều ý nghĩ, ban đầu là kiên quyết, thân phận của hai người khác biệt, thậm chí còn hai người từng nói chuyện độc ác với nhau, nhưng khi mắt nhìn thấy một chút mềm mại, nàng cảm thấy đầu trống rỗng, tất cả suy nghĩ vừa rồi trong nháy mắt hóa thành hư không.

Chỉ hôn vào mặt của nàng, U Ly cũng không tức giận. Hấn dừng một lúc lâu, đột nhiên ôm lấy nàng vào ngực, giống như đang cảm lại bảo bối đã mất, thật lâu không thể bình tĩnh.

Bùi Sát kinh ngạc không nói, rõ ràng không phải ở trong một gian phòng thu hẹp, nàng lại cảm thấy cả người cũng buồn bực không thờ không nổi. Tay nâng lên, trong nháy mắt ở một cự ly gần như đụng vào y phục của U Ly lại buông xuống. Trong lòng nàng rối rắm hồi lâu, cuối cùng mặc cho hấn ôm, cho đến khi U Ly chậm chạp buông lỏng nàng ra.

Trước mắt là khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt, trên khuôn mặt tuyết trắng lớn chừng bàn tay, mơ hồ có vài chỗ bị thương vì bị quẹt trúng, vết thương không sâu, rồi lại rỉ ra máu, con ngươi đen trắng rõ ràng như có chút luống cuống nhìn mình, rõ ràng là tầm mắt mờ mịt, rồi lại mang theo quật cường, khắc vào trong lòng hấn, đồng thời lại nảy sinh hận ý làm người ta nghiêng răng nghiêng lợi. U Ly nhìn một chút, hốc mắt quả nhiên có chút ướt át, từ năm năm trước sau trận biến cố kia, tim của hấn đã không bị bất luận kẻ nào làm rung động, nhưng lúc này, chính là tiểu nha đầu không chớp mắt, mọi chuyện có quan hệ với nàng đều làm rung động trái tim của hấn, nhưng mà, bộ dáng nàng thay đổi lại có nét rất giống người trong trí nhớ.

Thẩm phủ, Thẩm Ngâm Hà, Thủy Mộ Hiền.

Nàng và Liêu Hấn, chẳng lẽ thật sự có quan hệ?

Trong lòng xẹt qua cái gì trong chớp mắt, U Ly chợt mở miệng nói: “Theo ta đến Quạt Khung, đợi giải quyết xong chuyện ở Quạt Khung, ta cùng người trở về Kỳ Quốc, ta sẽ xin phụ thân người cầu hôn người, như thế nào?”

“Cầu hôn?” Bùi Sát kinh ngạc. “Ta nói muốn gả cho người hồi nào?”

“Người chưa nói.” U Ly quét mắt nhìn nàng một cái, từ trên người nàng đứng lên ngồi trên chiếu, tựa vào sau lưng ghế dựa nói: “Nhưng bốn vương thay đổi chủ ý.”

Hấn lười biếng nhìn nàng, mắt phượng khép hờ, khóe môi khẽ cong lên. “Mặc dù dáng dấp của người không tính là quốc sắc thiên hương, nhưng gốc gác, bốn vương chính là cần vương phi như vậy, thay vì phí sức đi tìm, thì nhặt người có sẵn, về phần bên Kỳ quốc, làm nhiếp chính vương phi đương nhiên có quyền có thế hơn Tần vương phi, thừa tướng phụ thân của người nhất định không cự tuyệt.”

“Thật hèn hạ!” Bùi Sát ngờ ngác nhìn hấn, thật lâu mới phản ứng kịp, không khỏi trợn mắt nhìn. “Ta mà gốc gác sao, người mới đàn đây?”

Nàng nổi giận dùng dùng bò dậy, đang quỳ trên mặt đất cúi về phía trước một cái, đến khi cách U Ly ba tấc mới ngừng lại: “Nói cho người biết, coi như người muốn lấy ta, bản cô nương nói không lấy chính là không lấy!”

“Hả? Chẳng lẽ là nói, người còn muốn đặt tâm tư ở chỗ Tần vương?” Khi nói câu nói này, khóe môi U Ly nhẹ cong, vẫn lười biếng dựa vào thành ghế, Bùi Sát cũng không hiểu sao run lên, chỉ cảm thấy giờ phút này bề ngoài hấn dịu dàng vô hại nhưng bên trong là một hung thần tàn ác, chỉ cần mình sơ sẩy đáp sai lời, hấn sẽ lập tức tiến lên xé nát nàng ra, sau đó ăn sạch sành sanh.

“Ai nói ta phải gả cho đám vương gia các người?” Bùi Sát lui về phía sau một bước, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, chậm chạp dịch chuyển ra cửa, nàng vừa cẩn thận nhìn sắc mặt U Ly, vừa thử phân tán sự chú ý của hấn. “Hơn nữa, hiện tại ta đã đổi diện mạo, cho dù ta đứng trước mặt Tần vương, Tần vương cũng không biết ta, thiên hạ này, ngoại trừ ta ra còn có tỷ tỷ ở bên ngoài, người biết ta là công chúa hòa thân chỉ có người, trừ phi là người có ý, nếu không thì cho dù ta chạy trốn tới chân trời góc biển, cũng sẽ không có người nào biết tung tích của ta.”

“Vậy sao?” U Ly vẫn cười, mắt nhìn bước chân của nàng càng đến gần cửa, làm bộ không nhìn thấy, “Có lẽ, nếu tướng mạo của người chưa từng thay đổi còn có thể tránh được một kiếp, nhưng mà nay, tướng mạo người lại thay đổi.....” Hấn dừng lời, hình như suy nghĩ đến cái gì, có chút chần chọc nhếch môi, “Nói chung, chỉ cần người ra khỏi tầm mắt của bốn vương, cuối cùng sẽ có một ngày, không cần bốn vương tìm, cũng sẽ có người đưa người đến trước mặt của bốn vương.”

Tiếng nói vừa dứt, U Ly chỉ nghe một tiếng “Két”, chưa kịp quay đầu, ngay sau đó là tiếng đóng cửa rất nặng nề.

Hắn chưa từng quay đầu, chỉ là yên tĩnh ngồi yên, đã đóng kỹ cửa, lúc này không ngờ bị người đẩy ra, Bùi Sát lộ ra nửa cái đầu, thê thảm nhìn vào trong phòng, cực kỳ chậm rãi dịch người đi vào. Phía sau cửa nàng, có một ẩn vệ có khuôn mặt lạnh lùng cầm bảo kiếm ngăn cản đường đi của nàng.

Cửa bị đóng lại lần nữa, không phải nặng nề “Rầm” một tiếng, mà là âm thanh “Két” rất nhẹ.

“Sao quay lại rồi hả?” U Ly buồn cười ngẩng đầu nhìn nàng, một đôi mắt thăm thẳm, một mảnh tĩnh mịch, càng không nhìn ra nửa phần cảm xúc.

Bùi Sát theo bản năng run lên, hồi lâu mới cắn răng nói: “Bản cô nương đánh không lại nhiếp chính vương đa mưu túc trí, cho nên lần trở về rồi, ngươi vui mừng chưa?”

Nụ cười trên mặt U Ly không tắt: “Nếu đánh không lại, cô nương hãy bồi bổ vương đi ngủ đi.”

Dứt lời hắn liền đứng lên, thân hình cao to trong nháy mắt ngăn cản tầm mắt của Bùi Sát, nàng chưa kịp mở miệng, cổ tay đã bị người nắm được, kéo đến giường hẹp.

“Ngươi không ra ngoài được đâu, nếu ngươi cam nguyện đứng một đêm, thì tùy ngươi.”

U Ly tự cời y phục ra, hắn liếc Bùi Sát đang bất động một cái, lười biếng xốc chăn chui vào.

Đêm rất sâu, vạn vật đều tĩnh lặng, không nghe thấy âm thanh gì, Bùi Sát đứng một lát, liền thấy tay chân bắt đầu rét run, hung ác trợn mắt nhìn U Ly hình như đã ngủ say, nàng xoay người ngáy ngô đi tới trên giường.

Bởi vì này giờ không mang giày, chân đã lạnh cóng đến mức sưng đỏ, nàng xoa nhẹ một lúc lâu, cảm giác đã hơi ấm áp, lúc này mới dùng thăm mông bọc mình thật chặt, ngồi ngủ.

Trong giấc mộng, luôn cảm thấy thân thể cực kỳ ấm áp, Bùi Sát nghĩ thầm, chỉ sợ là mình lạnh cóng quá, mới có mộng cảnh như vậy.

Thân thể không nhận được chui vào nơi ấm, tự dưng, hình như ngón tay đụng phải cái gì có hình tròn, Bùi Sát cứng đờ, chợt cảm thấy tất cả buồn ngủ đều mất hết.

Nàng chưa mở mắt ra, mặc cho đôi tay ở phía trước chậm chạp di động đụng đến gì đó, trong đầu mãnh liệt nhớ tới, tuyệt đối đừng là thứ nàng tưởng tượng.

Mu bàn tay trầm xuống, hẳn là có người bắt lấy hai tay của nàng: “Sờ loạn nữa, bổn vương khó bảo đảm không làm chút chuyện gì.”

Giọng nói trầm ổn hơi khàn xuất hiện trên đỉnh đầu, thân thể cứng ngắc của Bùi Sát hoàn toàn mềm nhũn, tay cũng không dám lộn xộn, mặc cho hắn nắm, đồng thời mở mắt nhìn.

Trong bóng tối, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ nghe bên người có tiếng hít thở truyền đến.

Bùi Sát bày ra gương mặt khổ sở, nàng biết, chỉ cần ở lại phòng này, người này chắc chắn sẽ chiếm tiện nghi của mình.

Đợi một lúc lâu, Bùi Sát cảm thấy đối phương đã ngủ thiếp đi, chậm rãi giật giật ngón tay, rất tốt, lực đạo trên tay đã giảm bớt, nàng rút tay ra dễ như trở bàn tay.

Nhanh chóng lật người, Bùi Sát tiếp tục thử nhích ra ngoài giường, thân thể mới động, ngang hông lại chợt trầm xuống, khi nàng thảm kêu không tốt đã bị U Ly lôi vào trong ngực, đồng thời, đôi tay lại bắt đầu xấu xa sờ loạn ở trên eo nàng.

“Ngươi làm cái gì?” Bùi Sát đánh mạnh vào tay hắn.

“Làm cái gì? Vừa rồi bổn vương đã nói qua khó bảo đảm không làm chút chuyện nên làm, ngươi đã không hề buồn ngủ, vậy bản vương chiều theo ý ngươi.”

Khi nói chuyện, tay hắn lại rơi xuống, không ngờ cách áo nắm nơi đầy đà của nàng.

Thân thể Bùi Sát run lên, muốn mở miệng, hắn lập tức ấn người lên, trong bóng tối, chính xác bắt chặt môi của nàng, mà đôi tay loạn động của nàng đã bị hắn dùng bàn tay bọc lại giờ qua đỉnh đầu.

Trên môi mềm mại, Bùi Sát chỉ cảm thấy trái tim vừa ngượng ngùng vừa khó chịu, lúc này lưỡi của U Ly thuận lợi cạy hàm răng của nàng ra, tiến quân thần tốc, cướp đoạt thành trì.

Cảm giác tê dại nhanh chóng từ lòng bàn chân vọt lên chạy khắp người, Bùi Sát rõ ràng cảm giác bản thân nổi lên phản ứng, nhất thời trong lòng chỉ có tiếng hô to.

Đi, nhất định phải mau đi, nàng không thể có chút khúc mắc nào với hắn.

Cổ họng phát ra âm thanh “Ô ô” vang lên rõ ràng trong bóng đêm, U Ly làm như không nghe thấy, kiềm chế mạnh thân thể của nàng, chỉ trong chốc lát,

hai người đã cời hết y phục, da thịt kề sát.

Thân thể nhanh chóng nóng lên, khiến Bùi Sát xấu hổ không chịu nổi, trên môi chợt trống trải, hẳn là U Ly đã bỏ qua môi của nàng, trong lòng nàng vui mừng, không nhận được liền muốn hô lên một tiếng, nhưng ngực chợt tê rần, hẳn là.....

U Ly tấn công không hề dịu dàng nữa, hẳn bỏ quên đôi tay của Bùi Sát, môi lưu luyến trên ngực nàng, đồng thời đôi tay không đứng đắn chạy trên người nàng, cuối cùng chậm rãi dời xuống phía dưới.

Trong thân thể chợt nổi lên thứ gì, Bùi Sát gần như muốn khóc lên.

U Ly đáng chết, U Ly dễ tiện.....

Rõ ràng là trong lòng bị phần muốn chết, nhưng thốt ra lại là âm thanh rên rỉ, Bùi Sát hận đến không mức kiềm chế được, chợt đưa tay ôm lấy U Ly, sau đó nâng người lên há mồm cắn.

Trong bóng tối, tiếng “Kêu rên” cực kỳ rõ ràng, Bùi Sát giống như không nghe thấy, vẫn không nhả ra.

U Ly lại không đẩy nàng ra, ngược lại thân thể vừa động, cứ như vậy, vết thương càng đau thêm. Bùi Sát không hiểu hiện động tác của hắn, sức lực trên môi giảm mấy phần, chợt phía dưới đau xót, nàng không thể tưởng tượng nổi trọn to cặp mắt, trong bóng tối rõ ràng cái gì cũng không nhìn thấy, nàng lại có ảo giác nhìn thấy nụ cười của U Ly.

Động tác trên môi đã ngừng lại khi hắn xâm phạm nàng. Mà thân thể của hắn theo động tác cũng không chống đỡ nổi xụi lơ xuống.

“Đã lâu như vậy, nàng có nghĩ tới ta không?”

Trong tiếng hít thở nặng nề, giọng nói khàn khàn mà trầm thấp của U Ly vang lên, Bùi Sát chỉ cảm thấy trước mắt chợt sáng chợt tối, thân thể mềm nhũn giống như bãi bùn, trước mặt bỗng tối sầm, lại hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Có tin ta giết người không?

“Chúc mừng vương gia, chúc mừng vương gia, phu nhân không có việc gì, là có hi.”

“Bỏn vương biết, tất cả đi xuống.”

Trong mơ mơ màng màng, như có tiếng nói truyền vào trong lỗ tai, sau một loạt tiếng chúc mừng, bên tai lại yên tĩnh khác thường.

Bùi Sát muốn tỉnh lại, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không mở mắt được.

Trong đầu loáng thoáng qua tình hình trong mộng, nhưng cũng không rõ ràng, Bùi Sát có chút choáng váng hoa mắt đứng dậy, khi nhìn thấy Tiết Tinh bụng thứ gì đi vào, nhìn thấy nàng tỉnh, vội vàng để đồ xuống tiến lên, vui mừng nói: “Cũng may vương phi đã tỉnh, người đã ngủ cả ngày, khiến mọi người rất lo lắng.”

Bùi Sát tái mặt, đừng nhắc tới còn may, nhắc tới chỉ làm nàng cảm giác đau đầu nhức óc.

Nhìn thấy phản ứng của nàng, Tiết Tinh cười nói: “Đây là thuốc dưỡng thai, tất nhiên vương phi không biết, lúc sáng, đại phu đã chẩn ra, người đã có thai một tháng rồi.”

“Ta..... Mang thai?” Bùi Sát giương mắt chỉ ngón trỏ vào mình, vẻ mặt không tin. “Tiết hộ vệ, có phải là nhầm rồi không?”

Nàng gãi đầu, trán đổ mồ hôi, do mình sơ ý, sau lần đó không uống thuốc ngừa thai, lần này thì tốt rồi, đã mang thai, nàng phải dây dưa với U Ly nữa sao?

“Vương phi mang thai là chuyện tốt.” Cảm thấy vẻ mặt của Bùi Sát quá mức khoa trương, Tiết Tinh múc thuốc cười nói: “Tuy nói nay vương gia đã hai mươi sáu, nhưng dưới gối không có con cháu, vương phi đã mang thai, tính toán ngày tháng, tháng tám sang năm sẽ sinh, khi đó thời tiết lạnh lạnh, nhưng là lúc ở cữ tốt.”

Nhìn chén thuốc trong tay Tiết Tinh, cổ họng Bùi Sát phát đắng, trong đầu mơ hồ có cái gì rõ ràng, nàng chợt cả kinh, chẳng lẽ điều nàng nghe thấy trong giấc mộng là thật sự sao? Xong rồi, xem ra chuyện là sự thật.

Mang thai? Vậy mà nàng mang thai?

Lời mới ra miệng, Bùi Sát vội vàng đếm trên đầu ngón tay thời gian đi cả nên tới, sau khi tính toán, sắc mặt không khỏi đại biến. “Má ơi, cũng hơn mười ngày rồi.”

Một bình trà đã bị nàng uống cạn rồi, vẫn cảm thấy đầu cực kì hỗn loạn.

Thở phì phò trở về trong phòng, nhất thời chỉ cảm thấy đầu loạn thành một mui.

“A Sát, mọi việc đừng quá dứt khoát, đòi người ngăn ngui, trong lòng muội đã có ngai ấy, sao không theo tâm ý của mình.”

Cũng may, Bùi Nhiên đã nhanh chóng tới, nàng đã biết chuyện Bùi Sát mang thai, cực kỳ không hiểu nỗi lo lắng của nàng.

Nếu như, không có ai biết nàng là Bùi Sát, nếu như, giữa nàng và U Ly, vì vậy bắt đầu một lần nữa với đứa bé này, mọi chuyện sẽ không còn là vấn đề nữa phải không?

“Cho dù trong lòng ta có hấn, nhưng tỷ tỷ, muội và hấn cách nhau quá xa, không nói đến thân phận cháu dâu, còn có thiếp thất bên trong phủ hấn, còn có Thái hậu, chẳng lẽ tỷ hi vọng muội sinh hạ đứa bé này sao?”

Thu hết nghi vấn của nàng vào trong lòng, trước khi Bùi Nhiên đi đã để lại một câu vạch trần mấu chốt: “Nhưng A Sát, muội đừng quên, từ khi rời khỏi kinh thành, diện mạo của muội đã thay đổi, chỉ cần muội không nói muội là Bùi Sát, tỷ không nói, vương gia không nói, ai biết muội là Bùi Sát đây?”

Trong lòng uất ức khó nhịn, Bùi Sát xóc chăn muốn xuống giường. Tiết Tinh đưa tay ngăn cản, nhưng không ngăn được, toàn bộ chén thuốc trong tay đều hắt lên người Bùi Sát, nàng ta bị dọa sợ cuống quýt xuống đất.

“Thuộc hạ làm sai, xin vương phi trách phạt.”

“Được rồi, Tinh tỷ tỷ của ta, ta mặc kệ ngươi.” Bùi Sát gấp đến độ xoay vòng, nhìn thấy Tiết Tinh nhặt lên mảnh vụn rồi nói đi sắc thuốc, nàng tức giận không nói được lời nào.

Cách lúc Tiết Tinh rời khỏi đã một khoảng thời gian, Bùi Sát ngồi ở trên giường, cả người lạnh run.

Theo số tuổi của cô thân thể này, tới đa chưa tới mười bảy tuổi, mới mười bảy tuổi mà thôi, làm sao có thể mang thai đây?

Nhưng mấu chốt là, mình thật sự chịu làm nữ nhân trong đại viện nhiếp chính vương phủ, còn nữa, mình thật nguyện ý làm một nữ nhân cổ đại chân chính, an tâm giúp chồng dạy con sao?

Sao nàng lại quên trong nhà còn có U Ly còn có một nhóm thị thiếp, còn có Thái hậu mập mờ không rõ với hấn, tại sao mình lại mang thai ngay lúc này?

Bởi vì nàng mới vừa mở cửa muốn đi ra ngoài, liền nhìn thấy ngoài cửa có người canh giữ, nhìn thấy nàng muốn ra cửa, vội vàng quỳ trên mặt đất ngăn cản đường đi.

“Bái kiến vương phi, nay vương phi đã có thai, vẫn nên nghỉ ngơi sớm đi.”

“Đây là nơi nào?”

“Vương phi, nơi này là Thâm phủ, nếu vương phi buồn chán, thuộc hạ sẽ đi mời Bùi Nhiên cô nương đến, chỉ là bây giờ binh hoang mã loạn (rối loạn), lúc vương gia đi liên tục dận dò, không được để vương phi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bọn thuộc hạ rất bất đắc dĩ, lúc này chỉ có thể đắc tội vương phi.”

“Cho nên, thuộc hạ kính xin vương phi sớm đi nghỉ ngơi, ngàn vạn lần không được ra khỏi Thâm phủ.”

Vừa nghe nói xong, Bùi Sát không khỏi mặt lộ vẻ buồn rầu: “Ý của ngươi là, thôn Lục Hà bị bao vây?”

“Vương phi đừng lo, thật ra lúc này vương gia đang kéo dài thời gian, chỉ cần qua tối nay, ngày mai viện binh vừa đến, chúng ta nhất định có thể thoát khốn.” Tiết Tinh bụng đồ tới trước mặt, Bùi Sát liếc mắt nhìn qua, hấn là một chén nước thuốc đậm đặc.

Vừa nghe tới mùi thuốc, nàng lập tức quay đầu, ngực liền không thoải mái.

Nàng hỏi một đằng, trả lời một nẻo, Bùi Sát dĩ nhiên đã nhạy cảm bắt được tin tức quan trọng trong lời nói của nàng ta: “Vương gia còn chưa trở lại sao? Hấn..... Có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không? Nếu ngươi cảm thấy ngươi còn có thể lừa gạt được ta... tự ta đi tìm đáp án.”

Tiết Tinh sửng sốt một chút, liền hé miệng cười nói: “Mấy ngày không thấy, vương phi đã vội vã tìm vương gia rồi sao?”

Nhìn thấy sắc mặt Bùi Sát co rúm, nàng ta vội vàng đổi đề tài: “Vương gia còn ở lại huyện nha, chỉ là nay thôn Lục Hà đã bị người Liêu Hàn vây quanh, mấy trăm ngàn bách tính trong thôn chờ cứu viện, vương gia không thể bỏ mặc, sáng sớm đã mang người đàm phán với hoàng tử Liêu Hàn, không biết cuối cùng như thế nào?”

Mặc dù trong lòng nàng ta có sầu lo nhưng vẫn dần lại để khuyên Bùi Sát nghỉ ngơi.

Trong lòng Bùi Sát nhất thời sinh nghi vẫn nặng nề nhưng không cách nào suy nghĩ sâu xa, đột nhiên cổ họng đau đớn giống như là bị người lấp thứ gì vào trong miệng, theo bản năng nuốt xuống, không phát hiện bất cứ chuyện gì, đầu trầm xuống, lại ngủ nữa.

Khi Bùi Sát tỉnh lại, trời vẫn tối đen, âm thanh tí tách từng giọt ở bên ngoài truyền vào, hình như là đang mưa.

Bùi Sát mơ mơ màng màng, dựa vào sức của Tiết Tinh cố gắng ngồi thẳng người, nàng nhìn y phục của Tiết Tinh lên tiếng nói: “U Ly không có ở đây sao?”

Quả nhiên, Bùi Sát vừa nói ra, ở trước mặt sắc liền Tiết Tinh lập tức thay đổi, nàng ta ngẩng đầu nhìn Bùi Sát, muốn nói lại thôi: “Vương gia đã nói, nếu viện binh chưa tới, Liễu Hàn có bất kỳ cử động gì, chúng thuộc hạ cũng phải bảo vệ thôn Lục Hà.”

Mưa tí tách vẫn không ngừng đánh vào trên cửa, trên nóc nhà, âm thanh tiếng mưa rơi dày đặc, mà khoảng không gian bên ngoài đen kịt, không nhìn rõ thứ gì.

Nàng nhìn bên ngoài, trong lòng không ngừng sầu lo.

Uống nhiều đồ quá, đương nhiên phải đi nhà xí.

Bùi Sát vừa mới mở cửa ra muốn nói rõ nguyên do với hai thị vệ ở cửa, chợt thấy Tiết Tinh nôn nóng vội vã đi tới, nhìn thấy Bùi Sát, nàng có chút ngạc nhiên.

Trực giác mách bảo là có chuyện gì xảy ra, Bùi Sát cau mày nói: “Đến nay mà vương gia vẫn chưa về sao?”

“Vương phi ——” Tiết Tinh vội vàng ngăn cản lối đi của nàng, dừng hồi lâu mới khó nhọc nói: “Vương gia quả thật không về, ta cũng không rõ nguyên nhân, nhưng ở chỗ cửa thôn, người Liễu Hàn đã bắt đầu tiến công, bọn họ đều là tướng sĩ tinh nhuệ, chỉ sợ thôn Lục Hà không chịu nổi.”

Bùi Sát than thở.

Đêm đen có chút quỷ dị.

Ngồi một lúc lâu, mơ hồ nghe được tiếng bước chân truyền đến bên này, trong lòng nàng vui mừng, vội vội vàng vàng đứng dậy, lúc này ánh nến ở đầu giường tự động vụt tắt, nàng còn chưa kịp thích nghi, bên trong phòng đã rơi vào tình trạng tối đen như mực.

Bên hông bị nắm đau, mà bên tai là giọng nói nam tính hoàn toàn xa lạ khiến nàng kinh hoàng đổ mồ hôi lạnh.

Bên hông chợt có thêm một đôi tay, Bùi Sát bị dọa, lúc thét chói tai ra tiếng, người nọ chợt che miệng nàng lại.

“Nếu ngươi lên tiếng, có tin ta giết ngươi không?”

Bên ngoài tiếng bước chân rất kịch liệt, thành đoàn, như có năm sáu người, Bùi Sát mong mỏi trong lòng, hi vọng những người nhanh một chút, mà những người đó cũng không phụ kỳ vọng của nàng, bước chân cực nhanh, mắt thấy họ sắp đẩy cửa lao vào, gáy lại đột nhiên đau xót.

Bùi Sát không kịp xem những người đó rốt cuộc có vào hay không thì đã hoàn toàn chìm vào trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Thẹn thùng, không thẹn thùng

Tiết Tinh nhận được tin liền chạy vào trong phòng, chỉ thấy trên giường trống trơn, nhất thời mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Chuyện diễn biến theo chiều hướng mọi người không ngờ, vương gia lại bị người Liễu Hàn nhốt, mà Bùi Sát bên này cũng vô duyên vô cớ mất tích, bảo nàng ta giao phó với vương gia thế nào?

“Nhanh chóng tập hợp nhân lực, tối nay cho dù có xảy ra chuyện gì cũng phải bảo vệ thôn Lục Hà!”

“Vâng.”

Người phía sau lĩnh mệnh sau nhanh chóng đi ra, Tiết Tinh nhìn phòng ốc trống trải, cuối cùng bất đắc dĩ đi làm việc chuyện kế tiếp.

Cho dù xảy ra chuyện gì, bây giờ khẩn cấp nhất chính là bảo vệ dân chúng thôn Lục Hà.

Khiến Tiết Tĩnh không ngờ được, khi người của nàng tụ tập xong, Liêu Hàn lại đột nhiên lui binh.

“Tiết Thống lĩnh, đây rõ ràng chính là kế điệu hổ ly sơn, xem ra mục đích của địch nhân chính là vương phi.”

“Vương phi?” Bọn họ bắt vương phi làm gì? Trong lòng nghi vấn, nhưng Tiết Tĩnh không còn thời gian suy nghĩ.

“Hiện giờ không cần đề ý nhiều như vậy, nếu địch đã lui, lưu lại một nửa người thủ thôn, những người còn lại theo ta đi canh chừng địch trước, chờ ngày mai viện binh đến, chúng ta nhanh chóng đi cứu vương gia.”

“Vâng.”

Mọi người mới vừa tản ra, rõ ràng gian phòng không có một bóng người đột nhiên chột lóe lên bóng đen, rời khỏi phòng.

Lúc trời tờ mờ sáng, Bùi Sát mới tỉnh lại.

Xe ngựa lắc lư làm lục phủ ngũ tạng của nàng rung động theo, thật vất vả ổn định cơ thể, nàng vén màn xe lên thì nhìn thấy bên ngoài đều là người Liêu Hàn, mà bánh xe lộc cộc, hiển nhiên là muốn đưa nàng đến nơi nào đó.

“Đã tỉnh rồi sao?”

Bên trong xe chột truyền đến tiếng người, hơn nữa còn là giọng nói hết sức quen thuộc, Bùi Sát cả kinh, chậm chạp quay đầu, nhìn thấy ánh mắt U Ly còn mông lung, hiển nhiên là vừa mới tỉnh lại, nhìn thấy khuôn mặt kinh ngạc của nàng thì nhếch môi cười nói: “Sao? Nhìn thấy bốn vương, sợ đến choáng váng rồi hả?”

Bùi Sát há miệng, một khắc khi quay đầu lại, đề phòng cùng sợ hãi trong lòng chậm chạp biến mất.

“Sao người ở chỗ này? Còn nữa, chúng ta đang đi đâu?”

U Ly vén màn lên liếc nhìn bên ngoài, dời tầm mắt đi, nói: “Liêu Hàn, còn lý do, thì người tiến lên nhìn bốn vương thì biết rõ xảy ra chuyện gì.”

Bùi Sát quay đầu lại nhìn hắn một cái, hắn êm đẹp dựa vào vách xe, không có gì khác thường.

Thấy con người của U Ly giống như hi vọng chờ mình đi lên, lễ mễ một lát, nàng vẫn chậm chạp bò qua.

Mới vừa lại gần, gáy đã trầm xuống, trên môi lập tức bị thứ gì mềm mại che lại. Bùi Sát theo bản năng nín thở y phục của U Ly không để mình ngã xuống, sau một giây môi của hắn đã tiến tới bên tai nàng nói nhỏ: “Nữ nhân này, quả nhiên mười vạn người bảo vệ người đều vô dụng, vẫn bị bắt đi, nghĩ coi, về sau nàng không được rời khỏi bốn vương dù chỉ nửa bước mới không đến nỗi cho người khác có cơ hội lợi dụng.”

Trên môi bị hôn đến tê dại, Bùi Sát thờ phỉ phò che miệng, nói: “Bản thân mình còn không tự bảo vệ được, còn nói bảo vệ ta, người ngọc nói mê à?”

Ánh mắt chạy hết một vòng trên người hắn, thấy hắn không hề bị thương, lúc này Bùi Sát mới yên tâm, và lại vừa rồi khi bị cường hôn sức lực của hắn không giảm phần nào, người này là tù binh mà lại thoải mái như vậy sao?

Bùi Sát “Xuy” một tiếng, lúc này mới lựa một vị trí bên cạnh hắn ngồi xuống. Bởi vì tay của U Ly không hề buông nàng ra, cho nên lúc này tư thế ngồi của hai người ngược lại càng giống là nửa ôm, Bùi Sát không đề ý những thứ này, U Ly thấy vậy khoe môi nhếch lên, thuận tay vươn tới liền văng vàng ôm nàng vào trong ngực.

“Cũng không thể nói là ta luôn luôn bảo vệ nàng, lúc cần vẫn phải để nàng che chở ta, như vậy mới có vẻ nàng không tệ quá.”

“Người!” Bùi Sát giận đến dựng râu trợn mắt, hung hăng nghiêng đầu qua, trong lòng đã sớm mắng tổ tông tám đời nhà hắn, người này, lời nói ra chưa bao giờ nhường nhịn ai cả.

Thấy nàng như vậy, U Ly nhin cười, lúc này xe ngựa đột nhiên dừng lại, về mặt hắn ngưng lại, có người vén rèm nói: “Nhiếp chính vương, hoàng tử nhà ta nói, thời tiết rét lạnh, buổi tối không tiện lên đường, tối nay tạm thời uất ức nhiếp chính vương một đêm, đến Liêu Hàn, hoàng tử nhà ta sẽ thịnh tình khoản đãi (chiêu đãi).”

Nhìn thấy hai người bên trong xe ngựa đang ôm nhau, ngược lại thị vệ kia rất thân nhiên. U Ly nghe vậy, hơi vuốt cằm nói: “Tam hoàng tử điện hạ đã khách khí.”

Tay phải vừa động, nhìn thấy Bùi Sát vẫn chưa nguôi giận, hắn cười một tiếng, ra vẻ nghiêm túc nói: “Nương tử, hiện nay vì phu không xuống xe ngựa được, mong rằng nương tử đỡ ta.”

“Làm sao vậy?” Bùi Sát lộ nét mặt ta mới không tin người, tầm mắt lướt qua đuôi hắn, y phục nghiêm chỉnh, không có gì khác thường, càng lúc càng cảm giác U Ly đang giả thần giả quỷ.

“Tự mà đi, một đấng mày râu, đi bộ còn cần một nữ nhân yếu đuối đỡ sao, không xấu hổ sao?” Dứt lời, Bùi Sát liền đứng lên trước, trước mắt thị vệ mặt không đổi sắc nhẹ nhàng nhảy xuống xe ngựa.

Đuôi lông mày U Ly nhú lại, lộ ra nét mặt đau khổ, ngay sau đó bắt đầu đứng lên, hần khẽ động, mơ hồ có âm thanh “đình đang” từ bên trong xe ngựa truyền đến, Bùi Sát kỳ quái nhìn thị vệ kia vì sao còn đứng ở cửa xe ngựa, liền thấy U Ly được hần đỡ xuống dưới, bước chân có chút gian nan xuống xe ngựa.

Trên đùi của hần, không biết từ khi nào thì xuất hiện một vòng xích sắt màu đen.

Bùi Sát nhìn thấy U Ly và tên thị vệ kia chuyện trò vui vẻ đi qua, lập tức trợn trắng mắt.

“Này, U Ly.....”

“Nương tử đang gọi vì phu sao?” U Ly xoay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Bùi Sát, đáng vẻ rất là kinh ngạc. “Không phải nương tử không trông nom vì phu chết sống ra sao, sao lúc này lại giống như muốn khóc vậy?”

“Người nào khóc, nếu người bị thương nữa, ta sẽ phế hai chân của người, để cho cả đời này của người phải nhờ người khác dìu dắt.” Bùi Sát hung hăng hít một hơi, đè nén dòng nước trong hốc mắt, bước nhanh đến phía trước, đỡ U Ly từ tay thị vệ kia.

Đối với hành động này của Bùi Sát, hình như U Ly cực kỳ hài lòng, đôi mắt luôn thăm thẳm giờ phút này lại có ảm áp hoà thuận vui vẻ: “Nương tử, nếu chân của vi phu bị phế, chẳng phải cả đời này nương tử phải cõng vi phu sao? Chỉ là nếu nương tử nguyện ý, vi phu sẽ nguyện ý phế đôi chân này.”

Câu nói phía sau của hần hết sức mập mờ, mà sau khi nói xong, bàn tay đặt ở trên vai Bùi Sát chợt chuyển một cái, đặt ngang hông của nàng, mà sức nặng từ người hần liền đặt trên người nàng, Bùi Sát cảm thấy đỡ hần nên không phát hiện, bây giờ người ngoài nhìn vào chỉ thấy U Ly ôm nàng vào lòng, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, rất mập mờ không rõ.

“Nhiếp chính vương và phu nhân thật là đôi phu thê tình thâm”

Hai người đang cãi vã thì chạm mặt Thủy Mộ Hiền một thân hoa phục chậm rãi bước tới.

“Phải đa tạ ý tốt của Tam hoàng tử, đã dẫn nương tử của ta tới, giúp hai phu thê Bôn vương gặp lại, giúp bôn vương trên đường đi không còn tịch mịch nữa.” U Ly cười như không cười ngẩng đầu lên nhìn hần, hai mắt đen nhánh sâu không thấy đáy.

“Đây đều là việc bản hoàng tử nên làm.” Thủy Mộ Hiền hé miệng cười, thờ ơ trước lời châm chọc của U Ly. “Chưa tới ba ngày, chúng ta sẽ tới Liêu Hân, trong lúc đó nếu có chỗ nào uất ức nhiếp chính vương, mong rằng nhiếp chính vương bỏ quá cho, về phần phu nhân.....” Thủy Mộ Hiền nhìn về phía Bùi Sát. “Đêm qua là do thủ hạ của bản hoàng tử quá lỗ mãng, hi vọng không dọa sợ phụ nhân.”

Bùi Sát đã bị ép tới thở không nổi, trừng U Ly, không còn hơi sức trả lời, chỉ cố gắng khoát tay áo, Thủy Mộ Hiền liếc mắt nhìn bộ dáng của hai người, hé miệng cười cười, xoay người rời đi.

Thật vất vả đến nơi, Bùi Sát thở hồng hộc, nhưng còn chưa ngồi nóng đất, U Ly đã mở miệng sai nàng làm này làm kia, đến khi trời tối, Bùi Sát hoàn toàn đã kiệt sức, gần như là bỏ về bên người U Ly.

“Tên chết tiệt nhà người, dù gì bản cô nương cũng đang mang thai, sao người lại hành hạ ta?” Bùi Sát ngồi xuống, há mồm thở dốc.

U Ly nghe xong lời này, khoe môi vốn tươi cười chợt trầm xuống, hần quay đầu nhìn Bùi Sát một cái, tầm mắt từ từ chuyển sang bụng của nàng, vừa chạm vào liền cuống quýt dời đi, hồi lâu mới nói một chữ: “Ừ.”

Ừ? Ừ là ý gì?

Bùi Sát bực tức xoay đầu lại nhìn hần, lại nhìn thấy U Ly đã sớm nhắm mắt lại, vẻ mặt bình thản, hình như đã ngủ thiếp đi.

Nàng bĩu môi, chuẩn bị ngủ, lại thấy bên kia có người cầm áo khoác chống lạnh tới đây, giao cho Bùi Sát liền lui ra, xem ra là đặc biệt chuẩn bị cho hai người.

Đồng lửa thỉnh thoảng vang lên tiếng lách tách, Bùi Sát đắp áo khoác lên người U Ly, sau đó mặc áo khoác vào chuẩn bị ngủ.

Chỉ là miệng mới vừa ngồi xuống, chợt cảm thấy trên vai trầm xuống, hần là U Ly kéo nàng vào trong ngực, dùng áo khoác bao hai người lại.

Thì ra chưa ngủ, là đang giả bộ?

Nhớ lại chuyện mình bị bắt làm nô dịch, đương nhiên Bùi Sát rất giận, hung hăng đưa tay cấu một cái trước ngực U Ly, U Ly bị đau, chợt một phát bắt được tay của nàng, đồng thời kéo cao áo khoác, hoàn toàn che kín hai người: “Lộn xộn nữa, có tin ta muốn nằm ở chỗ này hay không?”

Hần khẽ thấp giọng nói, chỉ có hai người nghe được, đầu tựa vào cổ Bùi Sát, một tay kia làm bộ muốn thăm dò vào trong ngực nàng, Bùi Sát giật mình, vội vàng nắm tay của hần xin khoan dung: “Ta không động.”

Thấy nàng xin khoan dung, vẻ mặt tha thiết, U Ly mới buông lỏng tay, tay mò về bụng của nàng, ngừng một lát mới nói: “Ngủ.”

Hần nhắm mắt lại, mùa đông, bầu trời ban đêm không có sao, khoảng không gian đen kịt, trong rừng yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng ngáy ngủ của mọi người,

cùng với âm thanh “đom đóp” từ đồng lửa truyền tới.

Bùi Sát lắng lắng ngừng một lát, cuối cùng không chống cự nổi buồn ngủ, ngủ thiếp đi.

Cho đến khi hơi thở nàng đều đặn, người vốn ngủ lại đột nhiên mở mắt ra, trong bóng tối, hắn nhìn nàng một lúc lâu, không biết qua bao lâu, hắn chợt cúi đầu hôn xuống trán nàng nói: “Nếu ta bằng lòng muốn đưa bé này, có phải nàng sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Ăn nấu trong đêm khuya

Trong đêm tối ánh lửa chiếu lên khuôn mặt của hắn lúc sáng lúc tối, trong giấc mộng Bùi Sát lật người đưa lưng về phía hắn, ánh mắt U Ly tối sầm lại, hồi lâu mới ôm nàng vào trong ngực, ngủ.

Cả đêm vô mộng. Giấc ngủ này rất bình yên.

Khi Bùi Sát hài lòng tỉnh lại thì nhìn thấy U Ly đang nướng mồi cùng đám thị vệ cách đó chỗ không xa.

Hắn ngồi xếp bằng, hắc bào rủ xuống đất, tư thế ngồi bình thường nhưng ẩn chứa khí phách và lạnh lùng hơn người chứng tỏ hắn đã đứng ở vị trí cao rất lâu, hắn nhìn thịt nướng, thỉnh thoảng nói chuyện với đám thị vệ kia, khoe môi tươi cười, vẫn khiến mấy tên hộ vệ lo sợ đáp lại. Trên mặt những thị vệ kia là nụ cười miễn cưỡng, quái dị lại lúng túng, cực kỳ tức cười, Bùi Sát nhìn thấy, không nhịn được cười.

Nụ cười của nàng khiến mọi người ở phía trước không nhịn được ngẩng đầu nhìn tới, về mặt Bùi Sát nghiêm lại, cố ý thông thả ung dung vén chăn mỏng trên người lên, bước lên ngồi quanh đồng lửa cùng mọi người: “Oa, không ngờ bữa ăn sáng lại thịnh soạn như vậy.”

Nàng ngồi xuống, một tay đặt lên bả vai U Ly, giống như huynh đệ vỗ vai U Ly: “Nhập chính vương, không nhìn ra nha, người còn có thể bình dân như vậy, bình thường luôn nghiêm mặt, thật sự không thú vị chút nào.”

Bùi Sát vừa nói, vừa đưa tay kéo một miếng thịt trên con gà rừng nướng chín của U Ly xuống đưa vào trong miệng, mùi vị tươi mới ngon miệng, so với tay nghề ở Đoạn Cốc lần trước chỉ có hơn chứ không kém, quả nhiên là đã thành thạo hơn.

U Ly giương mắt liếc mắt nhìn bàn tay của nàng khoác lên trên vai mình, không biến sắc nhếch môi cười: “Từ trước đến giờ bản vương rất bình dân, chỉ là bị những người khác nghĩ phức tạp hóa thôi.”

Bùi Sát còn chưa có tiêu hóa hết miếng thịt, nuốt nửa thì phun ra.

Hắn bình dân thì tại sao người dân Kỳ quốc vừa nhìn thấy hắn đã sợ chết khiếp? Chẳng lẽ bốn chữ “Tàn bạo khát máu” kia chỉ là nói khoác à?

Nhưng Bùi Sát không nghĩ tới, nhập chính vương tàn bạo khát máu, ở trong quân đội Kỳ quốc có danh vọng cực cao, sở dĩ hắn chí cao vô thượng, quyền khuyh triều dã, chính là vì thế. Hơn nữa trong truyền thuyết, phạm là đánh giặc, từ trước đến giờ hắn đều ăn ngủ với tướng sĩ, không có chút tính xấu nào của người trên cao, vì thế thu phục được lòng binh.

Mọi người thấy hai người nói năng tự nhiên như vậy, sợ hãi ban đầu mới giảm bớt, còn có thể trò chuyện mấy câu.

Sau khi ăn xong bữa ăn sáng thì tiếp tục đi đường. Lên xe ngựa, Bùi Sát có chút buồn ngủ.

Khi U Ly nghỉ ngơi, cũng không nhịn được thỉnh thoảng liếc nàng một cái, cuối cùng nhịn không được mở miệng nói: “Đừng ngủ, lát nữa còn có chuyện quan trọng phải làm.”

Bùi Sát bị hắn gọi, cố gắng tỉnh táo, giọng nói mơ hồ: “Chúng ta ngồi ở trên xe ngựa có thể xảy ra chuyện gì?”

Chợt nghĩ đến cái gì, sắc mặt nàng chợt đỏ lên, ngược lại đầu óc tỉnh táo không ít: “Này, ở trên địa bàn của người ta, đừng có làm loạn đó?”

U Ly không ngờ nàng sẽ nghĩ vậy, nhìn thấy sắc mặt nàng, lập tức sáng tỏ buồn cười nói: “Thì ra trong đầu nàng chỉ nghĩ những việc đó.”

Bùi Sát nghe thấy ý tứ chọc ghẹo trong lời nói của hắn, hơn nữa về mặt của đối phương phủ định, lập tức xấu hổ không chịu nổi: “Này, rõ ràng chính là trong đầu người cả ngày loạn tưởng đó!”

Lại còn trách nàng nghĩ vậy.

Bùi Sát càng nghĩ càng tức giận, U Ly ở đối diện lại có dáng vẻ thông thả: “Bùi Sát cô nương, hình như nàng nói sai rồi, từ trước đến giờ bản vương nghĩ gì sẽ làm đó, cho nên những ý niệm loạn tưởng làm sao xuất hiện trong đầu bản vương, ngược lại là nàng.....”

Hắn không nói hết, giọng nói lại rất mập mờ, nhất thời Bùi Sát không biết nói sao, tức giận bắt bình nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng thầm nói: “Người cứ đặc chí đi, một ngày nào đó, bản cô nương sẽ cho người đẹp mắt!”

U Ly nhìn nàng nở nụ cười thâm sâu, thấy nàng rất nghiêm túc tranh cao thấp, liền dời tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mấy ngày trước trời mưa, trong hai ngày lên đường này sắc trời vẫn âm u, mà giờ tuy là buổi sáng, khi mặt trời đã lên cao, bên ngoài vẫn còn ảm đạm. U Ly tính toán, lại nhìn khu vực xung quanh, cười một tiếng, nhắm mắt lại giả vờ ngủ say.

Dù sao cũng là tháng chạp, gió lạnh quét trên mặt đất như dao băng, lạnh thấu xương. Bùi Sát hóng gió một lát, đầu óc đã tỉnh táo, bị lạnh nên rút cổ. Nhưng rèm cửa sổ lại mở rộng, khiến nàng có chút tức giận.

Lúc nhàm chán, nàng không khỏi không nghiêng cứu khóa sắt trên chân U Ly, không biết tại sao lại bị khóa lại hai chân, hơn nữa, những người này dẫn bọn họ đến Liễu Hàn là muốn làm gì, chẳng lẽ là làm con tin?

Nghĩ đến thân phận của U Ly, trong lòng Bùi Sát giật mình, nguy rồi, sao nàng lại quên, Thủy Mộ Hiền là hoàng tử Liễu Hàn, hẳn bắt U Ly, chỉ sợ hậu quả khó mà lường được.

Nhìn lại U Ly, hắn vẫn có dáng vẻ thông thả, không bởi vì tính mệnh gặp nguy hiểm mà có chút lo âu sợ hãi, giống như nơi đến không phải là máy chém mà là một thịnh yến xa hoa.

Bùi Sát bậm môi nhìn hắn chăm chăm, nghĩ đến, nếu trên khuôn mặt của U Ly có sợ hãi, đoán chừng đời này không cần trông cậy vào nữa.

Nàng không biết, nhiều năm về sau, khi nàng thật sự nhìn thấy vẻ mặt kinh khủng của hắn, tất cả đã sớm xoay chuyển, mà hai người bọn họ không trở về được nữa rồi. Nếu như thời gian quay trở lại, nàng nghĩ, dù là gác đao ở trên cổ nàng, nàng sẽ không lựa chọn giả chết rồi khỏi U Ly.

“Nhìn cái gì?” Nàng suy nghĩ, bên tai chợt truyền đến giọng nói của U Ly, ả hẳn còn có chút cười khê.

Bùi Sát phục hồi thần nhìn lại hắn, thấy hắn không mở mắt, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái, hắn rõ ràng nhắm mắt mà. Trong lòng vừa nghĩ, nàng cũng chưa trả lời, trực tiếp đi lên, vươn tay chuẩn bị hươu hươu trước mắt hắn xem hắn có phản ứng không, chỉ là mới duỗi tay lại gần, cổ tay chợt bị nắm chặt, ngay sau đó U Ly mở mắt, nở nụ cười nhìn nàng: “Thế nào, nhìn người khác chăm chăm còn muốn đưa tay ra coi người khác sẽ làm gì sao?”

Bùi Sát hạ tay xuống, nhưng không động đậy được, ngay sau đó cắn răng nói: “Ai biết người có con mắt thứ ba không?”

Thấy giọng nói của nàng nặng nề, U Ly liền mím môi cười, trực tiếp nắm tay nàng để ở trước ngực, lưỡi biếng tựa vào trên vách xe nói: “Ngược lại bốn vương không ngờ tới, nha đầu này có không ít ý tưởng kỳ quái.”

Tầm mắt của hắn rơi vào trên người nàng như đang dò xét, Bùi Sát bị hắn nhìn không được tự nhiên, bĩu môi nói: “Cũng vậy, cách chinh người của người cũng không ít.”

“Ha ha...”

Giống như bị nàng chọc cho vui vẻ, U Ly thoải mái cười lớn, tim của Bùi Sát không khỏi đập mạnh và loạn nhịp, chỉ chớp lát sau cũng hé miệng mà cười khê, cười đến nỗi cuối cùng ôm bụng cười lăn lộn, nàng chỉ một tay vào U Ly, cười đến nỗi bụng hơi đau đớn, nhất thời không khỏi cúi người xuống, vẫn không nhìn cười được, nói không ra lời.

Ai cũng không nghĩ đến người mà ở Kỳ Quốc chỉ cần nghe tin đã sợ mất mật, lời đồn đãi là vương gia tàn bạo khát máu nhất, lúc cười lớn, trên mặt lại có lúm đồng tiền nhân nhật. Mặc dù chỉ có một, cũng đủ để người ta ôm bụng cười.

U Ly nhìn thấy nàng cười quá khoa trương, nghĩ đến cái gì đó liền không khỏi giận tái mặt.

Bùi Sát thấy hắn trở mặt còn nhanh hơn lật sách, lập tức ngưng nụ cười, vừa dời đi tầm mắt, vừa nói: “Ta không thấy gì.”

Nhưng khi nàng quay lưng qua chỗ khác, bả vai còn khê rung, sắc mặt U Ly càng lúc càng đen, nghĩ đến nha đầu này đã quay lưng mà còn vùng trộm cười đầy.

Bùi Sát cười đến nỗi cả khuôn mặt đều co quắp, thật vất vả mới ngưng cười được, chợt thân hình nhoáng một cái, may mắn có U Ly đỡ lấy nàng, nếu không chỉ sợ trên đầu sẽ sưng to.

Bùi Sát liền dựa vào U Ly ổn định cơ thể lại, lúc này mới phát giác xe ngựa đã ngừng lại, vừa rồi xe ngựa chợt dừng lại nên mới có chuyện suýt bị đụng đầu.

“Chuyện gì thế?”

Bùi Sát nói thầm trong lòng, giờ tay lên muốn vén màn xe, lại bị U Ly ngăn lại: “Mùi máu tanh rất nồng, không tốt cho hải tử.”

Giọng nói của hắn nhẹ nhàng chậm chạp, lại không biết trong lời đó có bao nhiêu tàn nhẫn. Bùi Sát ngẩn ra, trong lòng lập tức sáng tỏ. Nếu như nàng không có đoán sai, một đường này U Ly ra về thanh thân, chính là đã sớm có an bài, mà nay, người cứu hắn đã tới.

Nàng không nhìn được nhìn U Ly một cái, thấy tầm mắt của hắn rơi vào người mình, ánh mắt đen nhánh như đêm, lại lộ ra khí lạnh.

Trong lòng Bùi Sát chợt dâng lên cái gì, lại rất nhanh bị ép xuống. Nàng buông tay tựa vào vách xe, giọng nói nhẹ nhàng: “Được, xong chuyện thì gọi ta.”

Nếu như sau này khi thật sự muốn chung sống với U Ly, chỉ sợ, đối với tác phong làm việc của hắn, nàng phải tập thành thói quen, hắn tàn nhẫn hung dữ, cùng với khát máu như trong tin đồn, nàng nên tập thành thói quen.

Thấy nàng nhắm mắt lại, ánh mắt U Ly khẽ đen tối, hồi lâu mới vươn tay thay nàng vén tóc mai rơi xuống: “Được, vậy nàng ngủ một lát, mấy ngày nay nàng chưa được nghỉ ngơi thật tốt, chờ xử lý chuyện Quật Khung xong, chúng ta liền trở lại kinh thành, đón lễ mừng năm mới.”

Thấy Bùi Sát không mở mắt, U Ly mới đứng lên, vén rèm xe lên đi ra ngoài.

Hắn vừa đi, Bùi Sát gần như là lập tức mở mắt, tiếng chém giết bên ngoài không dứt bên tai, tiếng kêu thảm thiết hợp với âm thanh lợi khí chạm vào thịt làm cho lòng người run rẩy.

Bùi Sát vuốt ngực, trong đầu là lời nói vừa rồi của U Ly.

Đến Quật Khung, sau khi xong chuyện ở Quật Khung, nàng dĩ[d]lqđ có thể trở lại kinh thành bình an sinh hạ đứa bé sao.

Nhưng ở Quật Khung, rốt cuộc đã có chuyện gì, chẳng lẽ có liên quan đến việc viện binh chưa tới thôn Lục Hà sao?

Trong lòng có rất nhiều nghi vấn, Bùi Sát xoa bụng. Ngủ đi, có lẽ sau khi ngủ một giấc, lúc tỉnh lại, rất nhiều nghi vấn sẽ chậm chạp hé lộ.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Nổi trận lôi đình

Nhưng sau nhắm mắt lại ngực chợt nặng nề buồn phiền, mà bên ngoài tiếng kêu thảm thiết không ngừng. Bùi Sát không nhìn được vội vàng dựa vào cửa sổ nhìn ra một trận, nhưng còn chưa phun ra cái gì, một thanh kiếm nhuốm máu đã cắm vào xe ngựa, mà kiếm kia hiển nhiên đã đâm vào người nào đó.

Kiếm kia là xuyên qua ngực người nọ ghim vào xe ngựa, mà người cầm chuôi kiếm đó chính là U Ly cả người nhuốm máu.

Bùi Sát kêu “A” một tiếng rút về bên trong xe ngựa, nhưng nháy mắt, nàng lại leo ra cửa sổ xe, ói lên ói xuống, cho đến khi trong dạ dày trống tuếch, nước cũng bị ói ra sạch sẽ, đầu nghiêng qua, hôn mê bất tỉnh.

Trong phút chốc U Ly nhìn thấy nàng lộ ra cửa xe đã chú ý tới nàng, không ngờ sau lưng có người đánh lén, lưng đau nhói, hắn vùng kiếm một đao chặt đứt đầu người kia, sau đó xoay người nhìn thấy Bùi Sát đã hôn mê, ngay lập tức hai mắt đều nhuốm máu.

Về phía đám người ở bên ngoài, Thủy Mộ Hiền được hai cận vệ hộ tống rời đi, lông mày U Ly cau lại, bay nhanh đến, ngăn cản đường đi của ba người, mũi kiếm nhắm thẳng vào Thủy Mộ Hiền.

“Tam hoàng tử điện hạ, nể tình Ngưng Nguyệt nên hôm nay bản vương không giết ngươi, nhưng còn phải nhờ ngươi nói với phụ hoàng ngươi, cho dù hắn muốn ngươi tới Kỳ quốc là có mục đích gì, người trong xe ngựa là người của bốn vương. Mặc kệ nàng ấy có thân phận như thế nào, bốn vương không cho phép các ngươi tùy ý mang nàng đi. Còn chuyện các ngươi thành tâm mời hai phu thê bốn vương làm khách, đợi tháng ba sang năm, bốn vương sẽ phái sứ giả mang theo quà tặng tới cửa báỉ phòng.”

U Ly nói xong, mũi kiếm chuyển một cái, hai thị vệ không kịp phản ứng liền nhìn thấy mái tóc của Thủy Mộ Hiền xòa ra, mà trên đất vương vãi một nhúm tóc.

“Ngươi...” Đối với việc mình bị làm nhục như thế, đương nhiên Thủy Mộ Hiền rất tức giận, cặp mắt đẹp kia tràn đầy lửa giận nhìn chằm chằm U Ly, như muốn lột sống hắn.

“Bốn vương tự biết chiến tranh tàn khốc, nhưng thủ đoạn của Tam hoàng tử quá tàn nhẫn rồi, mớ tóc này coi như là ngươi chuộc tội cho dân chúng vô tội chết thảm ở thôn Lục Hà.” Tiếng nói vừa dứt, U Ly đã xoay người rời đi.

Thủy Mộ Hiền giận đến nghiến răng, hắn vùng kiếm muốn đuổi theo U Ly, lại bị hai thị vệ bên cạnh cản lại: “Điện hạ, còn nhiều thời gian.”

Nhìn ánh mắt lo lắng của hai người hộ vệ, Thủy Mộ Hiền mới nguôi giận mấy phần, hắn giương mắt nhìn U Ly, trong đôi mắt sáng chợt lộ ra hung dữ, hắn cười như không cười ngược mắt nhìn về phía bóng lưng U Ly đi xa mờ miệng, nói: “U Ly, tỷ tỷ ở dưới suối vàng có biết ngươi không làm nàng thất vọng không? Dù sao tỷ ấy là vì ngươi mà chết?”

Thấy thân hình đối phương dừng lại, nụ cười ở bên môi Thủy Mộ Hiên càng đậm: “Mặc kệ Bùi Sát cô nương với tỷ tỷ có quan hệ gì không, người hãy nhớ, thiên hạ này chỉ có một Thủy Ngưng Nguyệt, không phải ai cũng có thể thay thế.”

U Ly chợt xoay người, nụ cười bên môi Thủy Mộ Hiên chưa thu hồi. Bị sự tàn bạo trong đôi mắt của hắn làm rung động, Thủy Mộ Hiên khẽ dừng lại, thân nhiên phải đi đoạn tóc đã bị cắt đứt trước ngực, ý vị thâm trường nhìn U Ly một cái, ngay sau đó không quản khi gió ánh mắt của hắn kinh người thế nào, ngênh ngang cùng hai hộ vệ bên người rời đi.

“Vương gia!” Hai người U Thạch U Vũ xử lý xong dư đảng của Thủy Mộ Hiên, vội vàng đi tới sau lưng U Ly.

Hiển nhiên Thủy Mộ Hiên rời khỏi, bọn họ cũng nhìn thấy, mặc dù không hiểu vì sao vương gia mình lại cho người kia chạy thoát, nhưng vẫn thức thời không dám hỏi nhiều.

Hồi lâu U Ly mới quay đầu lại, nhưng không trả lời huynh đệ họ mà là trực tiếp đi về phía xe ngựa. Nơi đó Bùi Sát vẫn giữ vững tư thế té xỉu, đầu tựa vào cửa sổ, có sợi tóc bị gió thổi phát phới trên không trung, trong mắt U Ly âm u, trực tiếp lên xe ngựa.

Huynh đệ U Thạch U Vũ bị làm lơ, chỉ biết liếc mắt nhìn nhau, không biết nên làm gì, khẽ thờ dài, ngay sau đó đi nhanh tới xe ngựa, phân phó người khởi hành.

Bùi Sát bị một màn kia dọa sợ không nhẹ, chỉ không thấy một lát, vẻ mặt của nàng đã uể oải, sắc mặt trắng bệch, không còn sôi nổi như vừa rồi.

U Ly mím môi nhìn nàng một lát, cuối cùng phân phó bên ngoài: “Truyền lệnh xuống, nói bốn vương đích thân tới Quật Khung, đón hoàng thượng hồi cung.”

Hai người U Thạch U Vũ biến sắc, đáp một tiếng “Dạ”, hai người nhanh chóng phân phó, ngay sau đó lên ngựa theo xa giá một đường đi tới đại doanh Quật Khung.

Cửa thành Quật Khung.

Xa giá của U Ly chưa tới thành Quật Khung, cửa thành đã tụ tập một nhóm đông quan viên nghe tin chạy tới.

Ở các vùng phụ cận nhỏ là tri phủ huyện nha, lớn như các đại tướng trấn thủ biên quan thành Quật Khung, đứng chật ních ở cửa thành Quật Khung.

Buổi trưa, tiếng vang của xa giá tới gần, quan viên đứng ở cửa thành đột nhiên tản ra, mở ra một con đường, chỉ thấy hai chiếc xe ngựa khảm rồng vàng óng ánh xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, chiếc cầm đầu toàn thân đều bằng vàng, toàn thân rực rỡ, hiển nhiên là xa giá, rồi sau đó đến một chiếc mặc dù có điêu khắc Long Đẳng giương nanh múa vuốt nhưng toàn thân màu đỏ sậm, mặc dù không bắt mắt nhưng vẫn tỏ rõ vẻ đặc biệt cao quý của nó.

Mọi người thấy hai chiếc xe ngựa này xuất hiện, vẻ mặt đều chấn động, biết là xa giá của hoàng thượng và Tấn vương đã đến, rồi rít quỳ xuống dập đầu bái lạy, hô to: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, Tấn vương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

Văn võ bá quan chẳng dám thở mạnh một hơi, bên trong xa giá cầm đầu lộ ra khuôn mặt nhỏ bé trắng trẻo nõn nà, bé trai xem ra chỉ có năm, sáu tuổi, trên khuôn mặt ngây thơ là nghiêm trang không hợp với số tuổi: “Chúng ái khanh bình thân.”

“Tạ hoàng thượng.”

Bách quan đứng dậy, chỉ thấy ánh mắt hoàng đế chuyển sang cửa thành, nhìn thấy phía trước mơ hồ có thể thấy được một chiếc xe giá đang chậm rãi đến, vẻ mặt nhanh chóng biến đổi, đưa tay nói với bên ngoài: “Công công, đỡ trẫm xuống xe.”

“Dạ, hoàng thượng.”

Bên này Hoàng đế dưới sự diu dắt của công công xuống xe ngựa, vội vàng quay đầu nhìn về phía sau, chỉ thấy màn xe ngựa màu đỏ sậm phía sau khẽ động, liền thấy một bàn tay trắng nõn đẩy màn xe ra, lộ ra tướng mạo của người ở bên trong.

Cả đám người yên lặng như nước, vào lúc này cũng không khỏi nổi sóng, từ trước đến giờ mọi người chỉ biết đương kim Tấn vương là đệ nhất mỹ nam tử ở kinh thành, lại ôn nhuận như ngọc, khi giờ tay nhắc chân, cả người đều phát ra khí chất thanh cao, ngang dọc đều là nam tử, cũng không thể không cảm thán, đương kim Tấn vương quả nhiên phong hoa tuyệt đại.

Thấy tầm mắt mọi người đều nhìn mình chằm chằm, U Cẩm Ca cười nhạt, không để lại dấu vết dời ánh mắt tới hoàng đế.

Tiểu hoàng đế nhìn thấy xa giá của U Ly đã có chút sợ hãi, sau khi nhìn thấy hắn, lúc này lo lắng trong lòng mới thoáng giảm bớt, thấp tiếng gọi: “Hoàng huynh...”

U Cẩm Ca gạt đầu một cái, ngón tay xoa tóc hắn, cười nhạt nói: “Không sao, lần này hoàng thúc tới, đơn giản là đón hoàng thượng trở về, những chuyện khác, có hoàng huynh lo.”

Tiểu hoàng đế nhìn thấy ánh mắt bình thân của U Cẩm Ca, nhếch miệng cười một tiếng, nặng nề gạt đầu một cái.

Xe của U Ly dừng lại ở nơi cách cửa thành một trượng. Nhìn thấy đằng trước có một đám người đen ngòm, khước mũi hất nâng lên một tia đùa giỡn.

“Chất tử cung nghênh hoàng thúc.”

Sau tiếng quỳ lạy lớn là giọng nói non nớt của tiểu hoàng đế. Mọi người không khỏi nâng đầu lên nhìn người bên trong xe ngựa.

Có nội thị vội vội vàng vàng tiến lên vén rèm xe lên, U Ly một thân trường bào màu đen, chậm rãi đi xuống xe ngựa.

Giây phút khi hai chân hất chạm đất, mọi người giống như không tự kiềm chế được ngừng thở, có mấy người to gan, ở chỗ này len lén nhìn sắc mặt của Tần vương. Hơn ba tháng trước, sự kiện minh hôn khiến vua và dân khiếp sợ, mà nay, gần như không ai không biết, không có người nào không hiểu, mỗi hận cướp vợ, sợ là đã trở thành nỗi nhục lớn nhất trong lòng Tần vương.

Ngày hôm nay gặp lại kẻ địch một lần nữa, cũng không biết Tần vương sẽ có phản ứng gì.

Nhưng mà khiến mọi người thất vọng, từ đầu đến cuối Tần vương luôn mỉm cười, trước sau như một ôn nhuận như ngọc, mỗi hận cướp vợ dường như không ảnh hưởng đến hắn chút nào.

Tầm mắt của U Ly thần nhiên quét một vòng trong đám người, hắn đương nhiên thấy vài ánh mắt không có ý tốt, bên mũi nâng lên một nụ cười khó lường, hắn chậm rãi đến gần quỳ lạy với tiểu hoàng đế nói: “Thần tham kiến hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế.”

Hai chân chưa chạm tới đất đã bị đôi tay của tiểu hoàng đế nâng lên: “Hoàng thúc chó đa lễ, đều do chất nhi bướng bỉnh, khiến cho hoàng thúc đi đường mệt nhọc, trong thành đã chuẩn bị tốt chỗ nghỉ ngơi, chỉ chờ hoàng thúc đi giá.”

“Mới mấy tháng không thấy, chất nhi đã hiểu chuyện hơn nhiều.” U Ly vỗ đầu tiểu hoàng đế, tiểu hoàng đế bị dọa sợ khẽ run rẩy, cảm thấy tay của U Ly chỉ vuốt tóc hắn, cười khan nói: “Hoàng thúc quá khen, đều nhờ hoàng thúc có phương pháp giáo dục.”

“Có phương pháp giáo dục sao?” U Ly chuyển mắt nhìn về phía U Cầm Ca từ đầu đến cuối vẫn lạnh nhạt, khẽ cười nói: “Là hoàng huynh của người có phương pháp giáo dục.”

Tuy là nói chuyện với hoàng đế, ánh mắt của hắn lại nhìn về phía U Cầm Ca, tiểu hoàng đế nghe giọng nói không tốt, sắc mặt đều trắng, cũng không dám chạy đến trốn sau lưng U Cầm Ca, đành phải căng thẳng đứng ở một bên.

U Cầm Ca đương nhiên thấy hắn khẩn trương, cười nhạt tiếp lời: “Hoàng thúc đi xe mệt nhọc, nếu muốn trị tội chất tử, cũng phải đợi nghỉ ngơi tốt rồi lại nói, đợi khi đó, chất tử mặc người xử trí.”

“Mặc cho bốn vương xử trí, chỉ sợ không phải là một chuyện này?” U Ly chợt nhấn mạnh, tầm mắt quét qua trên mặt đám quan viên, phẩm là quan viên đã lộ ít nhược điểm ra bên ngoài, ở nơi này mọi người đều đổi sắc mặt.

Thu hết tất cả nét mặt vào trong mắt, U Ly ôn hòa cười một tiếng nói với tiểu hoàng đế: “Đoạn đường này đã mệt nhọc, thần cũng mệt mỏi, tạm thời đi nghỉ ngơi trước, đợi lúc dạ tiệc, hoàng thượng không ngại cùng thần hàn huyên về chuyện lý thú ở Quật Khung chứ, mấy ngày thần đi đường rất buồn chán, nên rất hứng thú với mấy chuyện thú vị.”

“Hoàng thúc nên chú ý nghỉ ngơi, lúc dạ tiệc, chất tử nhất định hàn huyên với hoàng thúc.” Tiểu hoàng đế máy móc đồng ý, U Cầm Ca đứng ở một bên nhìn hắn, ánh mắt thâm trầm.

U Ly rất hài lòng với câu trả lời của tiểu hoàng đế, bên mũi nâng lên một nụ cười cười như không cười, hắn quét mắt nhìn mọi người lần nữa, xoay người lập tức lên xe.

Mọi người nhìn thấy xe ngựa khép rèm lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cái liếc mắt cuối của U Ly lạnh lẽo chói mắt, bao hàm ý vị nhắc nhở, thật sự làm cho lòng người run sợ, cũng may, coi như cửa ải này đã qua.

Bách quan mở đường cho xe ngựa đi qua, đúng lúc xe ngựa đi ngang qua mọi người, chợt một trận gió thổi qua, vén lên một góc cửa sổ xe, mọi người tận mắt nhìn thấy, trong ngực nhiếp chính vương có một nữ nhân ngủ mê man.

Tuy nàng kia đã che khuôn mặt, nhìn không rõ lắm, nhưng nhìn tư thái và làn da, nhất định là một vị tuyệt thế giai nhân.

Chẳng lẽ sau sự kiện minh hôn kia, rốt cuộc nhiếp chính vương đã động lòng phạm, bắt đầu cung chiều nữ nhân may mắn lọt vào mắt? Phải biết, trước kia mặc dù bên cạnh nhiếp chính vương không thiếu nữ nhân, nhưng từ trước đến giờ không chuyên sủng một người nào, nghe nói, vị nương nương trong hậu cung kia muốn gặp hắn một lần, khó càng thêm khó, chó nói chỉ là thường xuyên thân thiết, vui vẻ yêu thương.

Trong mắt của mọi người không khỏi có thêm ái muội, hâm mộ, hoặc tò mò, hoặc khinh thường, hoặc kinh ngạc, lại nghe một giọng nói truyền tới vô cùng không hợp lúc.

“Ngưng.....Nguyệt?”

Giống như bị đoạt đi hồn phách, U Cầm Ca mất hồn nhìn xe ngựa lăm lăm bấm ra tiếng, mắt thấy xe ngựa chạy qua trước mắt mình, lại không tự kiềm chế được bước chân, cũng may tiểu hoàng đế bên người phát hiện khác thường của hắn, kéo tay hắn lại.

“Hoàng huynh?”

U Cầm Ca ngẩn ra, phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của tiểu hoàng đế, hắn không khỏi hít một hơi thật sâu, dừng bước.

Lúc Bùi Sát tỉnh lại đã là gần tối. Mới vừa động người liền thấy ngang hông truyền tới sức lực khiến mình không thể không nằm xuống, nàng chuyển mắt liếc mắt nhìn người bên cạnh, trong đầu thoáng qua tình hình trước khi hôn mê, đột nhiên cả người lại run lên.

“Đã tỉnh rồi hả?”

Cảm giác nàng e ngại, U Ly mở mắt nhìn nàng một cái, ôm nàng vào lòng càng chặt hơn, hắn vỗ phía sau lưng của nàng nói: “Đều đã qua rồi.”

Giống như biết nguyên nhân nàng run rẩy, lòng bàn tay của U Ly chậm rãi đặt trên lưng nàng truyền ấm áp, khi dòng nước ấm chạy qua tứ chi, rốt cuộc nỗi sợ của Bùi Sát phai nhạt mấy phần, chui vào trong lòng hắn hỏi: “Đây là nơi nào?”

Khi tỉnh lại, điều đầu tiên nàng nhìn thấy là một căn phòng hoàn toàn xa lạ, chắc là đã đến nơi hắn nói tới.

“Đến Quật Khung rồi.”

Quả nhiên, U Ly khẳng định phỏng đoán của nàng.

Trong lòng Bùi Sát yên lặng, U Ly thấy nàng không nói lời nào, nghĩ nàng rất không thích người lừa ta gạt, liền hứa hẹn nói: “Không ở lâu đâu, nàng cố nhìn một chút, nhiều lắm là ba ngày sau, chúng ta sẽ hồi kinh.”

Bùi Sát không nói lời nào, chui vào lòng hắn càng sâu, thật lâu mới nói: “Tỷ tỷ đâu? Nàng có tới không?”

Rốt cuộc nàng đã chịu ngẩng đầu lên nhìn hắn, nhìn thấy con người đen bóng của nàng, trái tim của U Ly đột nhiên run lên, cúi đầu hôn vào đầu lông mày của nàng, hắn nhẹ nhàng nói: “Yên tâm, ta đã sắp xếp người đưa nàng hồi kinh trước rồi.”

An bài như thế, không thể nghi ngờ là thoải mái nhất.

Bùi Sát gạt đầu một cái, nghĩ tới còn mấy ngày nữa là hồi kinh, rốt cuộc trong lòng vẫn có chút buồn.

U Ly thấy tinh thần của nàng không tốt chút nào, phân phó bên ngoài chuẩn bị bữa tối, chỉ chốc lát sau, chè hạt sen long nhãn nóng hổi được bưng vào.

U Ly tự mình đút nàng uống vài ngụm, thấy khẩu vị của nàng rất tốt, liền cười nói: “Về sau buổi chiều ta sẽ bảo người làm chút món mềm mềm gì đó, nàng ăn xong sẽ không buồn chán nữa.”

Bùi Sát như đang ăn cháo, lắc đầu một cái mơ hồ nói: “Đừng, ăn nhiều cũng ngán, thỉnh thoảng một hai phần thôi.”

Ánh mắt U Ly dao động, lặng lẽ đợi nàng uống xong, chợt ngậm chặt môi của nàng, đè nàng trên giường, giọng nói có chút nặng nề: “Thế gian vạn vật phần lớn đều như vậy, nàng, lại không giống....”

Hắn cúi đầu che lại môi của nàng, lại không thể ngăn cản tiếp tục xâm nhập, Bùi Sát vốn im lặng thừa nhận, ánh mắt lóe lên, càng về sau, môi của hắn chuyển qua ngực nàng mới nhớ tới, có chút hụt hẫng giữ chặt đầu hắn.

“Đừng.....”

Giọng nói của nàng khàn khàn, ánh mắt như nước chảy, lăn tăn lóe lên, nhưng mà lại như tiểu bạch thỏ rất vô tội, bày ra bộ dáng ngon miệng, khiến người ta thêm nhỏ dãi.

Chỉ là, lời vừa ra khỏi miệng, Bùi Sát liền thấy không đúng, dưới bụng chống đỡ khác thường khiến nàng không biết làm sao, nàng nhìn con mắt thâm thúy của U Ly, không được tự nhiên dời đi ánh mắt: “Sẽ làm hài tử bị thương.”

U Ly đương nhiên biết lúc này nàng chịu không được, nhưng dục vọng lại như tên đã lên cung, không khống chế được mình.

Hắn mơ hồ nói một câu “Ta hiểu rồi”, cũng không vì vậy mà dừng lại, ngược lại càng thêm tề tề hơn, xâm nhập cả người nàng.

....

Đội cao trào lắng xuống, mây bay mưa tạnh, nàng mệt mỏi vui ở trong ngực U Ly im lặng thở dốc, mới phát giác ra, dục vọng, thì ra là thật là làm cho người ta phóng túng.

Đẩy cái trán đầy mồ hôi của nàng ra, nụ cười của U Ly có mấy phần khó lường: “Nàng ngủ chút đi, ta đi dự dạ tiệc xong sẽ trở về.”

Bùi Sát chưa lên tiếng, hắn đã lưu lại một nụ hôn trên trán nàng, sau đó mặc y phục chỉnh tề, đi ra khỏi phòng.

Nghe được tiếng hân phần phó người làm ở bên ngoài, trong nháy mắt Bùi Sắt có chút mờ mịt, một lúc lâu sau mới phục hồi tinh thần lại, bên môi loáng thoáng một nụ cười.

Nhưng hân dự dạ tiệc hơi lâu, khi Bùi Sắt tỉnh dậy, U Ly vẫn chưa trở về. Bên ngoài đã hoàn toàn đen sì, thấm thoát có tiếng gió đánh lên song cửa sổ, khiến ánh nến bên trong phòng lay lắt đồng thời cũng khiến lòng người lo lắng.

Bùi Sắt nằm yên một lát, cảm thấy bụng đói kêu vang, nàng nhìn lướt qua đồng hồ khắc vạch, trong lòng kinh ngạc, không ngờ là giờ Sửu rồi (từ 1 đến 3h sáng).

Lúc này, dạ tiệc gì đó phải giải tán rồi chứ.

Khoác áo ngủ, mở cửa, ngay lập tức sợ run cả người.

“Vương phi đã tỉnh rồi sao? Thời tiết đã thay đổi, vương phi nên khoác thêm y phục.” Thị nữ gác đêm ngoài cửa nhìn thấy Bùi Sắt ra ngoài, vội vàng vào nhà lấy áo khoác choàng lên người nàng, che phủ cho nàng rất chặt chẽ.

Cơ thể lập tức trở nên ấm áp, Bùi Sắt không nhìn được nhìn thị nữ kia một cái, chỉ thấy cô nương cao to, một đôi mắt óng ánh trong suốt, thấy Bùi Sắt nhìn mình thì híp mắt nở nụ cười, một đôi mắt cong thành vầng trăng, nhìn rất lạnh lợi đáng yêu.

“Vương phi thấy nô tỳ lạ mặt sao? Nô tỳ gọi là Hi Nhi, vương gia sai nô tỳ tới đây phục vụ vương phi.”

“Hi Nhi?” Bùi Sắt thì thầm, một cái tên rất tốt, “Người có biết tối nay chư vị đại thần dự dạ tiệc ở đâu không?”

“Ý vương phi nói là bữa tiệc đón gió tẩy trần cho nhiếp chính vương sao?” Thấy Bùi Sắt gật đầu, Hi Nhi vui mừng cười một tiếng. “Từ nhỏ nô tỳ lớn lên ở dịch quán, không chỗ nào là nô tỳ không biết, nô tỳ dẫn vương phi đi?”

Dứt lời đã đỡ Bùi Sắt, đi tới cửa viện.

Trong bóng tối, đèn lồng của Hi Nhi bị gió thổi lung la lung lay, lấm tấm dưới hào quang, Bùi Sắt toàn tâm toàn ý theo sát nàng, thỉnh thoảng kéo áo khoác trên người che kín lại.

Lúc đi tới bên cạnh một ao nước, chợt một cơn gió lớn thổi qua, chỉ nghe Hi Nhi “Ai nha” một tiếng, đèn lồng bị thổi rơi vào trong hồ, lập tức xung quanh tối đen như mực.

“Hi Nhi, Hi Nhi.....”

Bùi Sắt nhất thời khẩn trương lo lắng gọi hai tiếng, chợt trượt chân, mắt thấy d[ị]qđ mình sẽ ngã vào trong ao nước, chợt ở ngang hông bị kéo căng, Bùi Sắt không kịp phản ứng, người nọ đã che miệng của nàng, kéo ra sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Ngưng Nguyệt là ai?

Đằng trước tiếng kêu lo lắng của Hi Nhi lọt vào tai Bùi Sắt, sợ hãi từ bị thương nên hai tay nàng bảo vệ bụng thật chặt, mặc cho người nọ kéo nàng tới chỗ bí ẩn.

Đợi đến khi tiếng kêu nhỏ dần, lúc này người nọ mới buông Bùi Sắt ra.

Vừa được tự do, Bùi Sắt vội vàng lui người ra, xoay người muốn kêu to, người nọ dường như biết nàng nghĩ gì, bước lên một bước che miệng nàng lại, giọng nói có chút không bình tĩnh: “Là ta.”

Bùi Sắt hơi ngẩn ra, đợi nghe rõ giọng nói kia, toàn thân không khỏi cứng đờ.

Người bóc cóc nàng, chính là Tấn vương.

Cảm thấy nàng giằng co, trái tim U Cẩm Ca khẽ động, nghĩ là nàng đã nhận ra hân, bằng không sẽ không nghe được giọng nói của hân mà phản ứng, càng có mấy phần chắc chắn nàng là Ngưng Nguyệt.

Cảm thấy người trong ngực không giẫy dụa nữa, sức lực trong tay U Cẩm Ca giảm mấy phần, hạ thấp giọng nói ở bên tai nàng: “Ta chỉ muốn nói mấy câu với nàng, ta buông ra, nàng đừng la.”

Hình như bởi vì có tiếng gió, giọng nói của hân có mấy phần đứt quãng, truyền tới trong tai Bùi Sắt, dường như có mấy phần run rẩy.

Mặc dù không biết ý đồ của hắn là gì, nhưng Bùi Sát vẫn nghe lời gật đầu một cái.

Khi hắn buông tay ra, Bùi Sát vẫn theo bản năng lui về phía sau một bước, bởi vì bóng đêm đen nhánh Bùi Sát chỉ có thể nhìn thấy trước mắt có một hình dáng mơ hồ nhưng có thể xác định là U Cầm Ca.

Nghĩ đến lúc rời khỏi kinh thành, chuyện đó của nàng xác thực đã lừa nam tử trước mặt, rốt cuộc trong lòng Bùi Sát vẫn có vài phần áy náy, huống chi, ban đầu mình thân là thê tử của hắn, lại có quan hệ với U Ly, lại phản bội, mặc dù giữa bọn họ chưa từng là phu thê thực sự.

Nhưng ngược lại, trong lòng Bùi Sát chợt bừng tỉnh, bây giờ, dung mạo của nàng đã thay đổi hoàn toàn, biết nàng là Bùi Sát cũng chỉ có người thân cận và U Ly, những người đó không thể nào tiết lộ tin tức này, U Cầm Ca không biết nàng là Bùi Sát mới đúng, vì sao còn có dáng vẻ người quen, muốn nói chuyện với nàng?

Nghi ngờ trong lòng càng sâu, Bùi Sát không có mở miệng, chỉ là lẳng lặng đứng ở nơi đó, chờ U Cầm Ca nói chuyện.

Nếu là hắn tìm mình, nàng nên yên lặng theo dõi biến hóa.

Quả nhiên, sau khi hai người đứng im một hồi, rốt cuộc vẫn là U Cầm Ca mở miệng trước.

“Nàng..... Có phải là Ngưng Nguyệt không?”

Mùi rượu nhàn nhạt quanh quần ở chóp mũi, giọng nói của hắn trầm thấp. Bùi Sát hơi ngẩn ra, đây là lần thứ mấy nghe được cái tên này?

“Ngưng Nguyệt là ai?” Nàng nhỏ giọng, yên tĩnh bất động, hồi lâu lại khẽ cười nói, “Dung mạo của ta rất giống Ngưng Nguyệt sao?”

“Không thể nào.....” Giống như thi thảm, vừa giống như làm bầm lâu bầu, giọng nói của U Cầm Ca có chút rời rạc. “Nếu người không phải là Ngưng Nguyệt, sao hoàng thúc lại giống như có được chỉ bảo dẫn người theo bên người, ai cũng không được lại gần, hơn nữa diện mạo của người rõ ràng là.....”

Hắn đột nhiên không nói lời nào, Bùi Sát chỉ cảm thấy một luồng ánh sáng nhói mắt bùng lên, nàng không khỏi che mắt, đợi hoàn toàn thích ứng, nàng mới nhìn thấy đúng là U Cầm Ca bật lửa.

Hắn nhìn chằm chằm Bùi Sát một lúc lâu, cuối cùng chỉ lưu lại một nụ cười âm trầm ở trên môi: “Thì ra là như vậy.....”

Hắn lẩm bẩm nói nhỏ, cũng không để ý tới Bùi Sát, trực tiếp tránh ra.

Đúng lúc này, đằng trước sáng lên, có người không ngừng kêu lên: “Vương phi, vương phi.....” Hình như có một nhóm người đang đi tới.

Trong lòng Bùi Sát rét run, liếc mắt nhìn phương hướng U Cầm Ca rời đi, lúc này nàng mới vuốt áo lên tiếng với người bên kia: “Ta đang ở đây.”

Đội đám người kia đi tới trước mặt, lúc này Bùi Sát mới thấy, thì ra là U Ly cũng ở đây.

“Sao lại đứng một mình trong gió?”

U Ly nhìn khuôn mặt nàng, trách cứ mấy câu rồi giúp nàng quấn chặt áo khoác, tầm mắt âm thầm quét mắt một vòng xung quanh, sau đó mới tiếp tục cúi đầu nhìn nàng.

Bùi Sát cúi mặt, lạnh nhạt nói: “Vừa rồi đèn lồng của Hi Nhi bị gió thổi tắt, ta nhất thời sợ tối nên lung tung đi vài bước, không nghĩ rằng càng chạy thì càng xa, khi nhận ra thì đã không thấy Hi Nhi đâu, nên ta đi xung quanh tìm đường”

Lời nói dối của nàng không khỏi quá vụng về, nhìn biểu cảm trở mắt của Hi Nhi là biết nhất định nàng nói dối. Nhưng U Ly không tra hỏi tiếp, chỉ gật đầu một cái nói: “Về sau ta sẽ phái thêm mấy người đi theo nàng, cơ thể nàng yếu đuối, nay lại có thai, nếu xảy ra chuyện gì, ta biết làm thế nào.”

Bùi Sát ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn lên, tầm mắt U Ly rất dịu dàng rơi vào trên mặt nàng, vẻ mặt hiếm có như vậy, khiến nàng không khỏi đỏ mặt lên, gật đầu một cái.

Thấy nàng còn chút rối rắm, U Ly liền dẫn nàng, tiếp tục đi tới phía trước.

Hai người ở gần nhau, Bùi Sát đương nhiên nhìn thấy mùi rượu trong miệng hắn, thấy phương hướng hai người đi là tới dạ tiệc, Bùi Sát không khỏi hỏi: “Dạ tiệc còn chưa kết thúc sao?”

U Ly “Ừ” một tiếng, hơi hốt nói: “Bởi vì ta được chuyện thôn Lục Hà là có người âm thầm giữ trò cho nên đã trùg trị mấy người, thành ra kéo dài hơi lâu, nàng đừng lo lắng cho ta, một lát nữa, ta bảo Tiết Tĩnh ở hậu đường với nàng, chờ tiệc tan sẽ tới đón nàng.”

Trong miệng hắn là trùg trị mấy người, nhưng khi đi tới hậu đường, Bùi Sát mới biết, cái hắn gọi là trùg trị, không phải là cách chức điều tra, chính là ngày mai đợi chém. Người bị trùg trị nhiều tới một nửa, đến nỗi trong buổi tiệc, lòng người bàng hoàng, nghe nói Đại Tướng ở Quạt Khung không kịp phái binh cứu viện đến thôn Lục Hà, trước khi tham gia dạ tiệc, mang theo hai đứa con trai của mình, thất cổ mà chết, lấy cái chết tạ tội.”

Chỉ là Bùi Sát không biết, U Ly trừng trị những người này, nhưng không có chủ mưu ở trong đó, hẳn trừng phạt nghiêm khắc là vì giết gà dọa khỉ.

“Nhiếp chính vương tha mạng, tha mạng ——”

Lại một người sắp bị bắt xuống, U Ly nhìn về phía U Cầm Ca say rượu thân nhiên trở về, lên tiếng nói: “Kỷ Vô Dụng thân là Phó tướng Quạt Khung phải là phụ tá đắc lực cho Tướng quân An Kỳ, nhưng khi Bồn vương ra lệnh, lại tự tiện rời khỏi vị trí, Cầm Ca, người nói có nên phạt không?”

Hắn tự tiện rời vị trí, không phải là do ngày đó U Cầm Ca hạ lệnh mang theo tiểu hoàng đế đến chùa cầu phúc sao, Kỷ Vô Dụng phụ trách công tác hậu vệ, mang đi hơn phân nửa binh lực, U Ly hỏi như vậy, đơn giản chính là giết gà dọa khỉ.

U Cầm Ca thân nhiên nhìn lướt qua Kỷ Vô Dụng đang nhìn mình bằng ánh mắt hi vọng, khẽ cười nói: “Chuyện như thế, hoàng thúc làm chủ được rồi.”

Đôi mắt của U Ly sâu thẳm, bên môi nở nụ cười lạnh nhìn về phía Kỷ Vô Dụng: “Nếu An Kỳ đã lấy cái chết tạ tội, Bồn vương không cần phải nhiều lời nữa, người tới, ban thưởng ba thước vải trắng.”

Có người cầm khay bạc đi vào, cả người Kỷ Vô Dụng đã tê liệt trên mặt đất, nói không ra một câu.

Không khí trên đại sảnh nặng nề khác thường, rồi sau đó bên trong nhà chính, phía trước tiền đường mơ hồ có tiếng cầu xin tha thứ truyền đến, Bùi Sát hơi hép mắt, nhìn Tiết Tĩnh ở một bên đang thêm hương vào lò hương, mở miệng nói: “Tiết hộ vệ, đi bưng chén chè hạt sen tới, ta đói rồi.”

Tiết Tĩnh đáp một tiếng, vội vàng đi ra ngoài, ngay sau đó Bùi Sát khoác áo ngủ lại, giống như lúc nàng tới, dẫn theo Hỉ Nhi một đường trở về chỗ ban đầu.

Đánh đánh giết giết, từ trước đến giờ nàng không thích, mà nghe âm thanh kia, trong đầu nàng thỉnh thoảng thoáng hiện lên tình cảnh trên xe ngựa, toàn thân U Ly nóng nực sát khí, tìm liền đập nhanh.

Nàng loáng thoáng nhận ra, ở trong mắt nàng, U Ly là phu quân của nàng, có thể thương nàng bảo vệ nàng, yêu nàng, nhưng hẳn còn có một thân phận khác, hẳn còn là nhiếp chính vương quyền khuynh triều dã, là người mà cả Kỳ quốc nghe tin đã sợ mất mật, nhiếp chính vương tàn nhẫn khát máu.

Lúc hẳn cảm quyền, cho dù hẳn tàn nhẫn như thế nào, vạn người vẫn kính ngưỡng, nhưng nếu có người khác lật lọng tráo trở, ngôi vị hoàng đế ở trên kia, từ trước đến giờ đều là đập máu tươi mà đi lên, không bảo đảm được sẽ có một ngày người khác sẽ nghĩ cách đập máu tươi của hẳn mà trèo lên địa vị cao.

Nếu thật có một ngày đó, Bùi Sát vuốt ngực, cảm thấy hô hấp trở nên cực kỳ khó khăn.

Chỉ hy vọng, ngày đó vạn lần không nên xuất hiện.

Khi U Ly trở về, đã là giờ mao (5h tới 7h sáng), nghe thấy bên ngoài có rất nhiều tiếng động, Bùi Sát không tự chủ mở mắt ra.

Sau nửa đêm, nàng không ngủ được chút nào, ngực buồn bức khó chịu, miễn cưỡng ăn chút thức ăn lỏng, nhưng vẫn chưa có chút chuyển biến tốt.

“Một kiếm này đâm vào thật là sâu, xem chừng người nọ là muốn đưa vương gia vào chỗ chết.”

Phòng ngoài, Tiết Tĩnh đang giúp U Ly băng bó vết thương, bởi vì hôm đó vết thương chưa kịp thời xử lý nên lại sinh mủ, Tiết Tĩnh thật vất vả cắt bỏ phần thịt thối bên ngoài vết thương, thấp thòm nhìn U Ly một cái, lúc này mới tỉ mỉ rắc thuốc bột lên.

“Muốn đưa bồn vương vào chỗ chết, đâu chỉ có bọn người Liêu Hân.”

U Ly hừ lạnh, rồi lại vì vết thương quá đau kêu rên một tiếng, nghĩ đến Bùi Sát, không khỏi nói: “Hai ngày này vương phi sẽ ở đây, người phải để ý nhiều hơn, ngày đó chỉ sợ nàng ấy bị dọa không nhỏ, một lát nữa, người mời đại phu tới bắt mạch cho vương phi, lấy mấy đơn thuốc dưỡng thai, sai hạ nhân sắc cho nàng ấy uống.”

Tiết Tĩnh thấy hẳn kêu rên, tay bôi thuốc không khỏi run lên, nghe xong lời này không khỏi cười nhẹ nói: “Vương gia yêu thương vương phi thật sâu đậm, khiến bọn thuộc hạ ghen chết, chỉ là tình hình ngày đó, không phải địch chết chính là ta mất, vương gia khai sát giới lớn như thế, cũng chỉ là vạn bất đắc dĩ, vương phi sẽ hiểu thôi.”

“Nàng tất nhiên có thể hiểu.....” Nhưng mà, lại không nguyện ý tiếp nhận.

Nàng không thích hoàng quyền người lừa ta gạt, đánh đánh giết giết, hẳn sớm biết, nhưng, thế cục triều đình vẫn chưa yên, hàng năm người Liêu Hân như hổ rình mồi, bên Yên quốc kia thì rất lộn xộn, muốn ổn định cục diện, giúp Kỳ quốc phát triển mạnh, hẳn không thể thả lỏng chút nào.

Bên môi U Ly nổi lên một nụ cười khổ, đợi băng bó vết thương xong, phân phó Tiết Tĩnh lui ra, khi nhìn thấy Bùi Sát đứng ở cửa, vẻ mặt mơ màng, không biết đang suy nghĩ gì.

Trên người nàng không có y phục dư thừa, bên ngoài áo lót màu trắng chỉ khoác một cái áo khoác màu xanh nhạt, tóc thả, có mấy sợi rơi trước ngực, ánh nến lúc sáng lúc tối, khiến gương mặt nàng trong suốt như ngọc lại sáng trong như nguyệt, làm cho người ta không thể rời mắt.

U Ly ngừng lại một chút, không có đứng dậy, mà là duỗi tay về phía nàng.

Bùi Sát như do dự một chút, cuối cùng vẫn bước chân đi tới chỗ hắn.

Thân hình mới vừa tới trước người U Ly, liền bị hắn kéo qua đặt ở trên đùi, trán kề trán nhỏ giọng hỏi: “Sao tỉnh rồi mà không lên tiếng?”

Hai mắt của hắn sáng trong, ở trong ánh mắt luôn sâu không thấy đáy lại có gì đó dậy sóng, trái tim Bùi Sát ngưng lại, quay mắt đi không nhìn thẳng vào mắt hắn, ngược lại rúc vào cổ hắn.

Đối với sự chủ động của nàng, U Ly hiển nhiên cực kỳ hưởng thụ, híp mắt ngửi hương thơm tươi mát thuộc riêng về nàng, một tay của hắn khẽ vuốt phía sau lưng nàng, trong lúc này, giọng nói thật nhỏ của Bùi Sát truyền đến bên tai.

“U Ly, Ngưng Nguyệt là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Gặp lại U Hi Nhiên

Nhưng chuyện như vậy, U Ly sẽ giải quyết, không cần nàng tốn nhiều tâm tư.

Sự thật đã chứng minh, nghe nói không biết từ nơi nào U Ly lấy được một ngôi mộ, Bùi Tương đứng im hồi lâu, chỉ cảm thấy nữ nhi bạc phúc.

Sứ thần Yến quốc vừa đi, chính là lễ mừng năm mới.

Từ lúc Bùi Sát vào phủ, hiếm khi nhìn thấy bóng dáng U Ly, mặc dù biết hắn mỗi đêm đều quay về, nhưng mỗi lần Bùi Sát đều không tỉnh lại, cũng không biết có phải là do mang thai không, mỗi đêm giấc ngủ của nàng đều rất sâu, nghe quản gia nói, vương gia đều trở về phủ lúc giờ sùu (1h đến 3h sáng), ngủ một hai canh giờ liền vào triều. Mỗi lần Bùi Sát tỉnh lại vuốt giường hẹp lạnh thấu, không khỏi thầm trách mình, sao lại không chịu được? Chỉ là đến ngày giao thừa, lúc Bùi Sát tỉnh lại, hiếm khi bên cạnh lại có người, điều này làm cho nàng rất vui mừng.

Thấy nàng vừa tỉnh lại đã lộn xộn, U Ly không khỏi đề đầu của nàng xuống.

Cả đêm hắn chưa ngủ, buổi sáng mới về đến phủ, nha đầu này vừa tỉnh lại liền làm rộn, đôi mắt gian xảo nhìn hắn chằm chằm.

Bùi Sát hiển nhiên rất bất mãn khi bị hắn đặt trước ngực, không thở được, không nhìn được cách y phục cần lồng ngực của hắn, U Ly kêu rên một tiếng, không thể không mở mắt, lại thấy Bùi Sát sau khi được tự do lập tức lật người đưa lưng về phía hắn, không khỏi bật cười nói: “Đêm qua ngủ không ngon sao, ban ngày liền mơ mẫm giày vò ta?”

Chỗ bị cắn hơi tê tê, U Ly đưa tay kéo Bùi Sát tới, cũng không quản nàng mới vừa tỉnh ngủ, vừa cúi đầu chính là một nụ hôn dài, hôn thẳng đến khi nàng thở dốc không ngừng.

“Sắc lang!” Vừa hôn xong, Bùi Sát không nhìn được mắt hắn, ngẩng đầu nhìn quanh đen xung quanh mắt hắn, biết gần đây hắn cũng không ngủ ngon nên cũng ngoan ngoãn không hề lộn xộn nữa.

U Ly thật sự mệt mỏi, thấy nàng hiếm khi an tĩnh, liền nhắm hai mắt nói: “Nếu như nàng buồn chán, thì đứng lên đi dạo đi, không cần theo ta.”

Bùi Sát không nói lời nào, ở trong ngực hắn tìm vị trí thoải mái hơn, U Ly bật cười, một tay đặt ra phía sau lưng nàng khẽ vuốt ve, một lát sau liền ngủ thiếp.

Nghe thấy tiếng hít thở đều đặn trên đỉnh đầu, Bùi Sát cười cười, không khỏi chôn sâu vào trong ngực hắn, trong giấc mộng cũng không biết U Ly mơ gì, nhưng ôm nàng càng chặt hơn, lần này, nụ cười bên môi Bùi Sát không khỏi sâu hơn.

Hai người ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao mới dậy. Đại trừ tịch (lễ giao thừa lớn), hiếm khi có được một ngày đẹp trời. Sau khi U Ly ngủ một giấc lâu, hiển nhiên tinh thần rất tốt, hai người dùng xong bữa trưa, hắn liền dẫn Bùi Sát đi dạo xung quanh, nói thật, đã tới nhiếp chính vương phủ nhiều ngày như vậy, Bùi Sát chưa đi dạo xung quanh, thứ nhất là bởi vì mang thai nên không muốn đi lại, thứ hai là vì không muốn gặp cơ thiếp trong phủ.

Cho tới bây giờ nàng vẫn luôn ở trong phòng ngủ của U Ly, cũng không ai dám đến quấy rầy, Bùi Sát biết rõ là do U Ly phân phó, chỉ là nếu nàng ra ngoài thì không giống nhau, nếu gặp phải cơ thiếp nào tấn bộ, không chừng sẽ gây ra chuyện phiền toái, Bùi Sát rất lười, cũng không muốn tâm tình của mình không tốt, liền không muốn ra ngoài, cho nên hôm nay là lần đầu tiên đi dạo xung quanh.

Không thể không nói, nhiếp chính vương phủ lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng, U Ly dẫn nàng đi tới một viện cũng không xa phòng ngủ lắm, cả vườn đều là mai vàng. Màu sắc đa dạng pha vào nhau, trong vườn đã sớm chuẩn bị xong ghế nằm, U Ly đỡ nàng ngồi xuống, liền ngồi một bên trên bàn

đá pha trà.

Tư thế hần cầm bút múa kiếm Bùi Sát đã nhìn thấy không ít, động tác pha trà là lần đầu tiên, không khỏi hưởng thụ tựa vào trên giường nhìn hần pha trà.

U Ly quay đầu lại, thấy nàng chăm chú nhìn mình cũng mỉm cười, không lâu sau liền đưa tách trà cho nàng nói: “Có lẽ đó giờ được hạ nhân hầu hạ, đã qua nhiều năm như vậy, hôm nay là lần đầu tiên pha trà cho nàng nếm thử.”

Nghe hần nói như vậy, tâm tình Bùi Sát tốt lên nhiều, không khỏi trêu nói: “Được người hầu hạ thật thoải mái, ta là người đầu tiên được hưởng phúc của người sao?”

U Ly hé miệng cười nhạt không nói, nàng liền nhận trà nếm thử, quả nhiên mùi hương tràn khắp khoang miệng, hai mắt nàng không khỏi sáng lên. Nhưng đúng lúc này, tiếng nói chuyện rộn ràng của tốp năm tốp ba truyền đến, Bùi Sát thấy con người U Ly hơi hấp lại, không khỏi quay đầu nhìn lại thì thấy mấy nữ tử cười nói đi tới bên này.

Hiển nhiên họ cũng không nhìn thấy hai người bọn họ, giọng nói lúc cao lúc thấp, loáng thoáng Bùi Sát có thể nghe được mấy phần nội dung họ nói chuyện, hình như có liên quan đến nàng, nội dung cụ thể thì không rõ. Nhìn lại U Ly, ánh mắt của hần đã thu lại, chỉ là nụ cười bên môi cũng tắt ngúm, trong con người thăm thẳm không thấy rõ cảm xúc.

Chắc là chuyện họ nói không tốt đẹp gì

Bùi Sát lại nhấp một ngụm trà, uống được một nửa, âm thanh sau lưng đã im bật. Nàng lười biếng nhìn về phía U Ly nói: “Hôm nay là đêm ba mươi, buổi tối sẽ rất náo nhiệt, không nên quấy rối tâm tình của mọi người.”

Động tác châm trà của U Ly dừng lại, nhìn về phía nàng cười nói: “Hoa đăng đêm giao thừa rất đẹp, buổi tối nàng theo ta vào cung, sau khi tan tiệc, chúng ta liền đến kinh thành ngắm cảnh đêm, được không?”

Bùi Sát nghe xong lời này, mắt lập tức sáng rõ, vẻ không vui vừa rồi trở thành hưng phấn, nàng vui mừng đứng lên kéo cánh tay U Ly, nửa người tựa vào người hần, nói: “Ta muốn ăn hồ lô ngào đường!”

“Được, mua cho nàng.”

“Ta cũng muốn thả hoa đăng!”

“Ta thả với nàng.”

“Ta còn muốn ăn một bữa ở quán rượu lớn nhất kinh thành!”

“Ta trả tiền.”

Liên tiếp yêu cầu đã làm U Ly bật cười không dứt, Bùi Sát vẫn còn suy nghĩ ra chuyện nàng muốn làm, mà vài cơ thiếp kia sau khi hành lễ vẫn quỳ trên mặt đất không dám nhúc nhích, U Ly lại làm như không nhìn thấy họ, trực tiếp dọc theo đường hẹp quanh co giữa vườn, mặc cho hoa mai rơi xuống người, dẫn theo Bùi Sát rồi đi, lưu lại cả đám người thờ dài, người thất vọng quỳ gối tại chỗ.

Ban đêm rất nhanh đã tới.

Bùi Sát mặc thường phục của nữ nhân theo U Ly ra khỏi vương phủ, tuy trên người U Ly mặc triều phục nhưng trong xe ngựa đã để sẵn y phục để thay, chỉ chờ sau khi tiệc tan liền đổi y phục cùng Bùi Sát xuất cung ngắm cảnh.

Dọc theo đường đi, tâm tình Bùi Sát cực kỳ tốt, sau khi vào cung, bởi vì là xe ngựa của U Ly, đương nhiên không người nào dám cản, hai người một đường đến một viện vắng vẻ, U Ly an bài nàng ở chánh điện, liền rời đi tham gia bữa tiệc, để lại một mình Bùi Sát ở trong điện.

Thật ra thì nói là một người cũng không đúng, còn có tùy tùng đi theo, chỉ là Bùi Sát muốn lẳng lặng đợi U Ly nên đã đuổi tất cả nô tì phục vụ xuống nghỉ ngơi, mình thì lẳng lặng ở trong phòng đó.

Nàng vốn tưởng rằng, U Ly sẽ không đi lâu, nhưng một lúc lâu sau vẫn không thấy hần trở lại, liền buồn chán đi dạo trong sân.

Bởi vì viện trống trơn, xung quanh rất yên tĩnh, Bùi Sát đi được vài bước ra ngoài liền nghe được vài âm thanh không bình thường. Mặc dù nàng có chút sợ nhưng rất cuộc lòng hiếu kỳ quấy phá, cách âm thanh này càng gần, lúc này nàng mới phát giác, âm thanh kia hẳn là phát ra từ một phòng vô cùng vắng vẻ ở hậu viện.

Hơn nữa, càng tới gần, Bùi Sát càng nghe rõ âm thanh kia, không khỏi mặt đỏ tới mang tai.

Theo lý thuyết, bên trong hậu viện hoàng cung này, hơn nửa đêm có mấy âm thanh này, thật làm cho người ta có chút kỳ quái, chẳng lẽ là cung nữ thị vệ nào nhất thời không kiềm chế được, lúc này mới thừa dịp đêm giao thừa, tất cả mọi người đi ăn mừng lên lúc tối nơi này vùng trộm.

Trong lòng nghĩ như vậy, Bùi Sát không khỏi dừng bước lại, người ta cũng chỉ là có tình nên mới thể hiện tình cảm, nàng đi xem náo nhiệt gì chứ?

Âm thầm bật cười, nàng không khỏi cất bước trở về, nhưng mỗi bước một bước lại nghe được bên trong hình như có tiếng khóc sùt sùi cầu xin tha thứ: “Gia, đã ba lượt rồi, đừng..... Á!”

Tiếng hét kia thật sự có chút thê thảm, Bùi Sát kinh sợ giật mình, bước chân không khỏi vòng trở lại.

Dựa theo công phu mèo quào của mình, Bùi Sát đánh bạo đến gần căn phòng đó. Xuyên qua cửa khép hờ, rốt cuộc Bùi Sát thấy rõ người trong phòng.

Trong phòng rất đơn giản, vào cửa có một giường lớn, giờ phút này một nam tử đang cúi người ở trên người một nữ tử, y phục của hai người đều rời rạc, và lại mặc cho nàng kia kêu gào cầu xin tha thứ như thế nào, nam tử cũng không chịu dừng lại, cổ chấp tùy ý phát tiết.

Bùi Sát nhìn tình hình này, nhất thời không biết làm sao, rốt cuộc đây là một đôi tình lữ, hay là nam tử đang cưỡng bức?

Nhưng rất nhanh tiếng khóc sùt sùi của nữ tử kia lại biến thành tiếng rên, lúc này Bùi Sát mới đoán ra mấy phần, thì ra nàng đã xen vào chuyện của người khác rồi.

Xoay người muốn đi, đúng lúc một trận gió thổi tới, lại thổi trúng cánh cửa khép hờ. “Két” một tiếng, Bùi Sát kinh sợ, muốn trốn đi nhưng không còn kịp nữa, nàng cảm thấy có trận gió thổi qua, ngay sau đó bên cổ có một luồng hàn khí lạnh như băng.

Bị kiếm đặt không chỉ một lần, Bùi Sát nhanh chóng biết rõ trên gáy đang đặt thứ gì, bị dọa sợ chẳng dám thở mạnh một hơi.

“Ngươi là người nào?”

Người kia quát lớn, Bùi Sát nghe thấy giọng nói kia, cả người ngây ngốc, lâu sau mới phản ứng, quay đầu lại.

Ánh vào trong mắt chính là một nam tử có dung mạo tuyệt mỹ, trên trán hán vẫn còn mồ hôi nhưng không che được tuyệt mỹ phong tình của hắn, toàn thân hắn chỉ khoác một cái áo khoác rộng lưng thùng, áo bào đỏ thẫm lung tung giắt trên người, lộ ra phần ngực to lớn, rất mê người. Bùi Sát không chú ý tới những thứ này, chỉ nhìn chăm chăm mặt của hắn, hai chân run lên.

Sao lại là hắn?

Mấy tháng không thấy, U Hi Nhiên trước mắt đã thay đổi rất nhiều, hai tròng mắt đã không hề tinh khiết nữa, thay vào đó là sâu như hồ nước, khuôn mặt đã từng tinh xảo, nay lại gầy đi không ít, lại càng lộ vẻ thành thực.

Bùi Sát há miệng, bởi vì mình đã sớm thay đổi dung mạo, nhất thời không biết nên nói mình là người nào.

Nhưng, sự trầm mặc của nàng đôi lúc lấy một tiếng thở nhẹ khó tin của đối phương.

“Ngưng..... Ngưng Nguyệt?”

Bùi Sát chỉ nghe một tiếng “Đinh”, kiếm rơi xuống đất, cả người đã bị U Hi Nhiên kéo đi: “Ngưng Nguyệt tỷ, thật sự là tỷ sao?”

Hắn ôm quá gấp, Bùi Sát chỉ cảm thấy ngực khó thở, như có cái gì đè ép, không khỏi đưa tay đẩy ra.

U Hi Nhiên vui mừng căn bản không để ý tới những thứ này, chỉ thấy thân thể hắn chuyển một cái, Bùi Sát liền đi theo hắn vào phòng, ngay sau đó đóng cửa lại, đôi môi nồng nặc mùi rượu của hắn liền rơi xuống: “Ngưng Nguyệt tỷ, có phải hoàng thúc lại chọc giận tỷ, mới làm tỷ chạy ra đây không?”

Ni non, lúc này Bùi Sát mới phát hiện U Hi Nhiên đã sớm say bí tỉ, giờ phút này sức lực của người hắn đè ở trên người mình, hơn nữa còn cường hân, khiến nàng không thở nổi.

“U..... U Hi Nhiên.....”

Bùi Sát tránh thoát kêu tên hắn, mà nữ tử vốn ở trên giường kia đã khoác áo ngủ lại, nhìn thấy người vừa rồi vẫn còn ở trên người mình phóng túng, một khắc sau lại ôm nữ nhân khác cường hân, hiển nhiên nàng ta cực kỳ tức giận, nhất thời cũng không biết lấy hơi sức từ đâu, chợt kéo U Hi Nhiên ra.

Bùi Sát vừa được tự do, không khỏi cực lực thở dốc, mà bên kia, U Hi Nhiên như không chịu nổi lực kéo, ngã xuống đất, ánh mắt mơ màng.

“Gia, người nhìn rõ rồi chứ, nàng ta đã là thê tử của người khác!”

Bị nữ tử kia hét lên như vậy, con người mơ màng của U Hi Nhiên mới bừng tỉnh, tích tụ ánh sáng nhìn về phía Bùi Sát.

Hình ảnh đầu tiên, dĩ nhiên là cách ăn mặc phụ nhân của nàng, sau đó chính là mặt mũi của nàng, U Hi Nhiên nhìn một lúc lâu, lúc này ánh mắt mới âm thầm nói thật nhỏ: “Vừa rồi là ảo giác sao?”

Hình như hắn rất khổ sở, Bùi Sát thấy hắn như vậy, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, cảm kích nhìn nữ tử bên người hắn một cái, nhấc làn váy muốn ra ngoài.

Có lẽ đã đi lâu như vậy, không chừng U Ly đã rời bữa tiệc.

Cánh cửa mở ra, đã sắp khép lại, thân hình U Hi Nhiên lại một lần nữa chắn ở cửa, kiếm roi trên mặt đất bị hấn nhật lên.

“Nếu người đã nhìn thấy, như vậy ta không thể để người sống.”

Bùi Sát kinh sợ, lần nữa ngẩng đầu lên nhìn hấn, trên gương mặt U Hi Nhiên không còn nửa phần nhu tình, ngược lại là lạnh lùng thấu xương.

Hấn muốn giết nàng? Chẳng lẽ chỉ vì nàng nhìn thấy hấn triền miên với nữ nhân khác sao?

Bùi Sát không nhìn được nhìn nữ tử bên người hấn một cái, không khỏi cả kinh, nữ tử này, lại có chút quen mặt, chỉ là nhất thời nghĩ không ra là ai.

Suy nghĩ một hồi lâu, nàng nhìn mặt mũi nam tử, không biết nếu như nàng nói ra thân phận của mình, có thể tránh được một kiếp không, U Hi Nhiên có tin tưởng lời của nàng không?

Trong lòng nghĩ như vậy, chợt nghe được một tiếng kêu rõ nét, là ai đó kêu hai chữ “Vương phi”.

Bùi Sát cả kinh, chẳng lẽ U Ly tới?

Đang muốn nói chuyện, chợt nhìn thấy U Hi Nhiên nháy mắt với nữ tử kia, nữ tử đó hiểu ý, vội vàng dập tắt nến bên trong phòng, phòng tối đen như mực, Bùi Sát nghe thấy có tiếng bước chân đi tới bên này, bước chân trầm ổn có lực, dừng lại trước cửa, Bùi Sát vui mừng trong bụng, nàng nhận ra đó là tiếng bước chân của U Ly?

U Hi Nhiên che miệng nàng lại, thân hình dường như cứng đờ, trong bóng tối không thấy rõ ánh mắt của hấn, lại nghe được giọng nói của U Ly truyền đến từ ngoài cửa: “Nàng có ở bên trong không?”

Một hồi lâu không có tiếng trả lời, giọng nói của hấn lại gần một bước, giống như có chút bất đắc dĩ cười nhẹ: “Đang chơi trốn tìm với ta sao? Nàng không nói chuyện, ta sẽ vào đó.”

Tiếng nói của U Ly vừa dứt, bàn tay bịt miệng Bùi Sát đã mở rộng, đồng thời U Hi Nhiên đẩy nàng đi tới cửa một bước, kiểm đặt phía sau lưng nàng.

“Ta đây. Ta sẽ ra.”

Bùi Sát lên tiếng, nhìn ra sau lưng tìm kiếm bóng dáng của U Hi Nhiên mờ ảo trong bóng tối, nàng tiến lên một bước, mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Đêm giao thừa

Bùi Sát há miệng, bởi vì mình đã sớm thay đổi dung mạo, nhất thời không biết nên nói mình là người nào.

Nhưng, sự trầm mặc của nàng đổi lấy một tiếng thở nhẹ khó tin của đối phương.

“Ngưng..... Ngưng Nguyệt?”

Bùi Sát chỉ nghe một tiếng “Đinh”, kiếm roi xuống đất, cả người đã bị U Hi Nhiên kéo đi: “Ngưng Nguyệt tỷ, thật sự là tỷ sao?”

Hấn ôm quá gấp, Bùi Sát chỉ cảm thấy ngực khó thở, như có cái gì đè ép, không khỏi đưa tay đẩy ra.

U Hi Nhiên vui mừng căn bản không để ý tới những thứ này, chỉ thấy thân thể hấn chuyển một cái, Bùi Sát liền đi theo hấn vào phòng, ngay sau đó đóng cửa lại, đôi môi nồng nặc mùi rượu của hấn liền roi xuống: “Ngưng Nguyệt tỷ, có phải hoàng thúc lại chọc giận tỷ, mới làm tỷ chạy ra đây không?”

Ni non, lúc này Bùi Sát mới phát hiện U Hi Nhiên đã sớm say bí tỉ, giờ phút này sức lực của người hấn đè ở trên người mình, hơn nữa còn cường hôn, khiến nàng không thở nổi.

“U..... U Hi Nhiên.....”

Bùi Sát tránh thoát kêu tên hấn, mà nữ tử vốn ở trên giường kia đã khoác áo ngủ lại, nhìn thấy người vừa rồi vẫn còn ở trên người mình phóng túng, một khắc sau lại ôm nữ nhân khác cường hôn, hiển nhiên nàng ta cực kỳ tức giận, nhất thời cũng không biết lấy hơi sức từ đâu, chợt kéo U Hi Nhiên ra.

Bùi Sát vừa được tự do, không khỏi cực lực thở dốc, mà bên kia, U Hi Nhiên như không chịu nổi lực kéo, ngã xuống đất, ánh mắt mơ màng.

“Gia, người nhìn rõ rồi chứ, nàng ta đã là thê tử của người khác!”

Bị nữ tử kia hét lên như vậy, con người mơ màng của U Hi Nhiên mới bừng tỉnh, tích tụ ánh sáng nhìn về phía Bùi Sát.

Hình ảnh đầu tiên, dĩ nhiên là cách ăn mặc phu nhân của nàng, sau đó chính là mặt mũi của nàng. U Hi Nhiên nhìn một lúc lâu, lúc này ánh mắt mới âm thầm nói thật nhỏ: “Vừa rồi là ảo giác sao?”

Hình như hần rất khổ sở, Bùi Sát thấy hần như vậy, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, cảm kích nhìn nữ tử bên người hần một cái, nhắc lần váy muốn ra ngoài.

Có lẽ đã đi lâu như vậy, không chừng U Ly đã rời bữa tiệc.

Cánh cửa mở ra, đã sắp khép lại, thân hình U Hi Nhiên lại một lần nữa chắn ở cửa, kiếm roi trên mặt đất bị hần nhặt lên.

“Nếu người đã nhìn thấy, như vậy ta không thể để người sống.”

Bùi Sát kinh sợ, lần nữa ngẩng đầu lên nhìn hần, trên gương mặt U Hi Nhiên không còn nửa phần nhu tình, ngược lại là lạnh lùng thấu xương.

Hần muốn giết nàng? Chẳng lẽ chỉ vì nàng nhìn thấy hần triền miên với nữ nhân khác sao?

Bùi Sát không nhận được nhìn nữ tử bên người hần một cái, không khỏi cả kinh, nữ tử này, lại có chút quen mặt, chỉ là nhất thời nghĩ không ra là ai.

Suy nghĩ một hồi lâu, nàng nhìn mặt mũi nam tử, không biết nếu như nàng nói ra thân phận của mình, có thể tránh được một kiếp không, U Hi Nhiên có tin tưởng lời của nàng không?

Trong lòng nghĩ như vậy, chợt nghe được một tiếng kêu rõ nét, là ai đó kêu hai chữ “Vương phỉ”.

Bùi Sát cả kinh, chẳng lẽ U Ly tới?

Đang muốn nói chuyện, chợt nhìn thấy U Hi Nhiên nháy mắt với nữ tử kia, nữ tử đó hiểu ý, vội vàng dập tắt nến bên trong phòng, phòng tối đen như mực, Bùi Sát nghe thấy có tiếng bước chân đi tới bên này, bước chân trầm ổn có lực, dừng lại trước cửa, Bùi Sát vui mừng trong bụng, nàng nhận ra đó là tiếng bước chân của U Ly?

U Hi Nhiên che miệng nàng lại, thân hình dường như cứng đờ, trong bóng tối không thấy rõ ánh mắt của hần, lại nghe được giọng nói của U Ly truyền đến từ ngoài cửa: “Nàng có ở bên trong không?”

Một hồi lâu không có tiếng trả lời, giọng nói của hần lại gần một bước, giống như có chút bất đắc dĩ cười nhẹ: “Đang chơi trốn tìm với ta sao? Nàng không nói chuyện, ta sẽ vào đó.”

Tiếng nói của U Ly vừa dứt, bàn tay bịt miệng Bùi Sát đã mở rộng, đồng thời U Hi Nhiên đẩy nàng đi tới cửa một bước, kiểm đặt phía sau lưng nàng.

“Ta đây. Ta sẽ ra.”

Bùi Sát lên tiếng, nhìn ra sau lưng tìm kiếm bóng dáng của U Hi Nhiên mờ ảo trong bóng tối, nàng tiến lên một bước, mở cửa.

U Hi Nhiên và nữ tử kia gần như là lập tức ẩn vào bóng đêm, Bùi Sát vốn cũng không muốn hại U Hi Nhiên, giây phút kiểm của hần rời khỏi người mình thì chỉ là mạnh mẽ nhào vào trong lòng U Ly nói: “Sao người lâu thế?”

Hơi thở ấm áp xông vào mũi, người mùi long tiền hương quen thuộc, Bùi Sát cảm thấy ôm ấp của hần vừa an toàn vừa ấm áp, thuận tiện làm tổ trong lòng hần, nói: “Một mình ta ngồi rất nhàm chán, bèn ra ngoài đi một chút, phát hiện bên này còn có căn phòng nên nhện không được đi vào coi một phen, không nghĩ tới người đã tới rồi, vốn định dọa người, lại dễ dàng đã bị người tìm được, thật sự là rất không thú vị!”

Bên tai truyền đến chấn động của lồng ngực, U Ly buồn bực cười nói: “Nàng cũng quá nghịch ngợm rồi, tối lửa tắt đèn thế này, bên người cũng không mang theo ai, nếu có cái gì ngoài ý muốn, muốn kêu lên cũng phải hối hận.”

Hần vừa nói chuyện, vừa đưa mắt nhìn phòng nhỏ tối đen, đáy mắt âm u không rõ cảm xúc. Bùi Sát nằm trong lòng hần, nghe ra lời nói của hần có ý tứ khác, cảm thấy căng thẳng, nắm tay kéo U Ly ra bên ngoài nói: “Còn nói nữa, người đi lâu như vậy, ngoài cung cũng không biết thế nào rồi, không nên bỏ lỡ lúc nóng nhất.”

U Ly tùy nàng lôi kéo ra khỏi hậu viện, những nội thị đang nháo nhác đi tìm người, thấy Bùi Sát đều đều nhẹ nhàng thờ ra.

Xuất cung rất thuận lợi, hai người từ cửa Tây xuất cung, một đường dọc theo con đường thành thang đi tới chợ. Vì là đêm giao thừa, chợ cực kỳ náo nhiệt, ngay cả các tiểu thư khuê các không thường xuất môn, thỉnh thoảng lại thấy một hai người. Bùi Sát nhìn cách ăn mặc của mình, khẽ cười rộ lên nói: “Ăn mặc như thế này, thật sự không khiến người khác chú ý rồi.”

U Ly hé miệng cười, ánh mắt đảo qua đám người xung quanh, cúi đầu nói với Tiết Tĩnh phía sau gù đó, chỉ thấy Tiết Tĩnh gật gật đầu, tự động rời khỏi tầm mắt của hai người. Lúc này U Ly mới nắm tay Bùi Sát nói: “Muốn đi chỗ nào?”

Bùi Sát liếc mắt qua dãy hàng ăn vặt ở hai bên đường, mặc dù buổi tối nàng đã ăn đơn giản nhưng lúc này nhìn thấy thức ăn, bỗng nhiên cảm giác trong

bụng trống trơn. Nàng đáng thương tội nghiệp nhìn U Ly, lại không nói gì, lập tức thấy U Ly lấy ra một đồng bạc vụn đặt vào tay nàng nói: “Tự đi đi.”

Bùi Sát hoan hô một tiếng, lập tức xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, lúc hai người dừng lại nghỉ tạm, trong tay Bùi Sát đã có vô số bao lớn bao nhỏ. U Ly nhìn nàng ăn rất vui, tự nhiên không nói gì, chỉ một mặt thay nàng chần người qua đường chen chúc, một mặt nhắc nhở nàng, ăn từ từ kẻo nghẹn.

Bùi Sát hàm hồ không rõ nuốt trôi đường phèn trong miệng xuống, dắt tay áo U Ly chạy chậm nói: “Không phải ngươi nói có thả đèn sao? Sao lâu như vậy, chỉ thấy bán hoa đèn lại không thấy thả?”

U Ly lờm một cái, bất đắc dĩ dừng bước nói: “Nàng muốn ăn, đương nhiên ta dẫn tới phố ăn vặt, còn nếu muốn chơi đùa, nàng mau giải quyết hết mấy thứ trong, tự nhiên ta sẽ mang nàng đi.”

Bùi Sát vừa nghe lời này, lập tức liếc mắng nhét mấy viên mứt quả còn lại vào miệng, mắt thấy viên cuối cùng không nhét được, nàng trực tiếp nhả vào tay U Ly, quay đầu hô: “Tiết Tinh!”

Quả nhiên, nàng vừa gọi, trong đám người lập tức xuất hiện bóng dáng Tiết Tinh. Bùi Sát đắc ý nhìn U Ly phía sau một cái, nhét tất cả đồ trong tay vào lòng Tiết Tinh, nói: “Nếu không giữ được thì kêu mấy tiểu đệ kia giúp!”

Dứt lời, nàng lại tự động cầm tay U Ly một lần nữa, nhảy lên nhảy xuống chen vào đám người.

Tiết Tinh nhìn đồ trong tay một cái, khoe miệng rõ ràng có chút giật giật, nhưng không kịp oán giận nhiều, nàng ta lại không thể không chen vào đám người, bắt kịp hai người, bộ dáng có chút chật vật.

U Ly nhìn Bùi Sát còn đang cười, vẻ mặt không khỏi cực kỳ bất đắc dĩ, hần nhét mứt quả vào tay Bùi Sát nói: “Còn lại một cái, đừng lãng phí.”

Bùi Sát vừa thấy mứt quả còn lại, lập tức bày ra vẻ mặt đau khổ: “Ngươi ghét bỏ ta, thứ ta ném qua ngươi liền chán ghét như vậy.” Ý tứ của nàng cực kỳ rõ ràng, đây là cho ngươi ăn.

Khoe miệng U Ly giật giật, liếc thứ đặc sán kia một cái, có chút hiềm ác nói: “Ta không thích ngọt.”

“Nhưng đây là đồ chua!” Bùi Sát duỗi tay nhét mứt quả vào trong miệng hần. “Nếu ngươi thật sự để ý đồ ta ăn qua, về sau cũng đừng có lại gần ta nữa.”

Những lời này hiển nhiên có vài phần tác dụng, U Ly khó xử nhìn thứ kia, sau cùng đành phải ngâm nó vào miệng. Sắc mặt hần cực kỳ khó coi, sau khi nếm được hương vị của mứt quả thì càng đen, Bùi Sát nhìn hần sắc mặt hần như vậy, hơi có chút đồng tình, bất đắc dĩ làm cái mặt quỷ. Đắc ý của nàng, U Ly thu hết vào đáy mắt. Chưa chờ nàng đắc ý xong, trên tay bỗng nhiên căng thẳng, U Ly nhanh chóng kéo nàng xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, tới một chỗ rẽ, bỗng nhiên hần ấn nàng lên một cây đại thụ, cũng không chờ nàng thở đã ấn môi lên.

“Vậy là có thể thân thiết rồi!”

Vừa hôn, U Ly liếm khoe môi, bộ dáng quả thực hết sức ***, Bùi Sát sững sốt ba giây đồng hồ, đột nhiên trợn mắt liếm liếm khoe môi. Hừ, khí lực lớn như vậy là muốn mưu sát sao?

Trong miệng toàn là vị ngọt ngấy của đường phèn, cũng không biết là của hần hay là của nàng. Đối diện, U Ly có vài phần đắc ý, ánh mắt ái muội: “Ta đã nghĩ vì sao tiểu cô nương đều thích xem đèn, thì ra là thích cái này.”

Không rõ ngụ ý của hần, Bùi Sát phát hiện trong nháy mắt đó xung quanh đặc biệt an tĩnh, lại ngẩng đầu, nàng chợt thấy cách đó không xa là một cái hồ lớn, mà trên mặt hồ là hoa đăng đủ loại kiểu dáng, thậm chí trên không trung còn có đèn Khổng Minh. Có thể là vì xây dựng bầu không khí thả đèn cho nên vùng lân cận cũng không thả quá nhiều đèn dầu, chỉ có những hoa đăng kia phản chiếu lên nước hồ trong vắt, làm cho bờ hồ mờ mờ ảo ảo.

Mà lúc này Bùi Sát cũng chú ý tới bên bờ hồ tập trung không phải già trẻ lớn bé mà là nam nữ, hình như là tình lữ, bạn họ hoặc là đứng theo cặp, hoặc là cầu nguyện để thả hoa đăng, hoặc là cười nói tự nhiên, thậm chí có cặp còn dán sát vào nhau, ở cổ đại này có thể nói là cực kỳ kinh thế hãi tục, khó trách vừa rồi U Ly lại nói ái muội như thế. Hần nghĩ nàng muốn tới xem đèn chính là để hai người ở một mình, sau đó “thân mật lẫn nhau”?

Bùi Sát đảo cặp mắt trắng dã. Từ đầu nàng cũng không biết những thứ này, sở dĩ nàng nghĩ muốn xem đèn, thứ nhất là U Ly từng đề nghị, thứ hai, nàng chỉ là muốn nhìn một chút thả đèn ở cổ đại rốt cuộc là như thế nào, nào có nghĩ lung tung như vậy.

Quyết định không để ý tới người bên cạnh, Bùi Sát nhắc chân rời đi.

“Đi đâu vậy?” Cổ tay bị người bắt lấy, Bùi Sát ngẩng đầu nhìn hần, hữu khí vô lực nói: “Đương nhiên là thả đèn, nghe nói hoa đăng đêm giao thừa đặc biệt linh nghiệm, ta quyết định cầu nguyện.”

Vừa nghe nói nàng muốn cầu nguyện, U Ly nhũn mảy, lập tức đi lên, Bùi Sát mặc kệ hần, mua hai cái đèn Khổng Minh, đưa một cái cho hần. “Ta muốn viết chữ, không được nhìn lên!”

Nàng ôm đèn Khổng Minh chạy ra chỗ khác, thấy U Ly cúi đầu mới yên tâm, lấy bút lông chấm mực viết lên đèn.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Lăn đầu gập Ngưng Nguyệt

Nàng không biết viết bút lông, chữ viết ra không chỉ to mà còn cong vẹo.

“Không được, chữ lớn như vậy, U Ly liếc một cái là thấy.”

Nghĩ nghĩ, nàng rút ngân châm xuống chấm vào mực trên bút lông, dùng châm viết xong mới yên tâm.

Nhìn nguyện vọng mình đã viết, nàng chấp tay trước ngực, yên lặng cầu nguyện, sau đó mới đứng dậy đi về. Thành linh có một người lao tới, suýt chút nữa Bùi Sát bị đẩy ngã, lại được người nọ đỡ lại.

“Là người...”

Mùi thơm ngát thoảng qua chớp mũi, Bùi Sát ngẩng đầu, người trước mặt một thân áo trắng, trước sau như một tao nhã tuấn mỹ, mặt mày ôn nhuận.

“A Sát.”

U Ly tìm theo tiếng mà đến, nhìn thấy người đứng trước mặt nàng, vẻ mặt hơi trầm xuống, khẽ nhấp miệng: “Lúc dạ tiệc Tấn vương có bệnh nhẹ nên không tới, thì ra là ở chỗ này.”

Lúc này U Cầm Ca mới thu lại ánh mắt đặt trên người Bùi, nhắm mắt đáp: “Xem ra kỹ xảo của chất tử không qua mắt được hoàng thúc, chỉ là thật sự không ngờ, hoàng thúc mà lại cũng tới nơi này...”

Hắn nhìn lướt qua Bùi Sát, không có chút kinh hoàng khi bí mật bị phát hiện, ngược lại còn hơi hást cảm lên, bày ra tư thái đùa cợt: “Cô nương này hình như đã gặp qua ở nơi nào, đã nhiều năm như thế, không thể ngờ được hoàng thúc vẫn còn hứng thú với nữ nhân...”

U Ly đưa tay tới, vững vàng ôm Bùi Sát vào trong ngực, hắn nhếch môi cười lạnh: “Việc này không nhọc Tấn vương lo lắng.”

Kéo Bùi Sát chuyển sang hướng khác, nhảy lên chiếc thuyền đã được chuẩn bị trong hồ, phía sau, vẻ mặt U Cầm Ca đột nhiên trở nên cô đơn, hắn nhìn bóng lưng của Bùi Sát, lâu sau mới mọi người nọ cười chua xót, xoay người đi về hướng ngược lại.

Sắc trời càng thêm tối, người bên hồ lại không vẫn chút nào, thuyền đậu bên bờ tiến vào trong hồ, lúc này U Ly mới đèn Không Minh cầm trong tay đặt lên ván thuyền, gọi Bùi Sát đứng phía sau: “Mau, bây giờ gió hướng vừa đúng, chắc chắn đèn không thể không bay lên.”

Bùi Sát ngẩng đầu, nhìn vô số ngọn đèn đang bay lượn, vừa vặn một chiếc đèn không nhanh không chậm lướt qua, nàng đáp ứng, nhanh chóng vén váy đi theo lên thuyền.

Tóm lại vẫn có chút không quen khi đập dềnh trên mặt nước, nàng gần như là vừa bước lên boong thuyền lập tức túm chặt vạt áo U Ly. U Ly cười ha ha một tiếng, vén vạt áo ngồi xuống, sau đó chỉ chỉ chân mình.

Bùi Sát xấu hổ, chỉ cảm thấy mặt nóng như lửa đốt, may mà là chàng vụng, cũng không có ai nhìn ra trạng thái lúng túng của nàng, nàng nhìn xung quanh một chút, thấy không có ai nhìn về phía bên này mới thả lỏng người đi chuyển bước chân, ngồi xuống đùi U Ly.

Nhìn bộ dáng thật cẩn thận của nàng, U Ly hơi có vẻ hờn giận nhìn thoáng qua, hắn nửa ôm Bùi Sát, sau khi đốt đèn Không Minh trong tay mình mới xoay người đưa hộp quẹt cho Bùi Sát: “Cầm.”

Bùi Sát cuống quýt nhận lấy, đợi hai người đồng loạt thả tay ra, hai ngọn đèn Không Minh từ mặt hồ chậm rãi bay lên, ánh sáng lấp lánh theo gió nhẹ khi thì lắc lư bất an, Bùi Sát liếc mắt một cái liền thấy đèn Không Minh của U Ly, mặc dù cách xa những vẫn nhận ra trên đó trống không, trong lòng không khỏi có vài phần tiếc nuối. Chẳng lẽ U Ly không có tâm nguyện gì sao?

“Nàng viết cái gì?”

Ngăn cách ánh lửa, hai con người sáng long lanh của U Ly xuất hiện trước mặt mình, Bùi Sát vô thức nhìn về phía đèn Không Minh đã bay đến giữa không trung một cái, nhẹ nhàng thở ra, nhếch miệng cười nhìn về phía hắn nói: “Người cũng chưa nói cho ta biết tâm nguyện của người là gì, tại sao lại muốn ta nói cho người?”

Hình như U Ly nhú mày, lại rất khó phát hiện, hắn nắm tay Bùi Sát, cầm bút viết xuống lòng bàn tay nàng mấy chữ, hắn viết thật sự, xụ mặt xuống, sau khi viết xong thì nhìn sang chỗ khác nói với nàng: “Những chữ này đọc thế nào?”

Sắc mặt Bùi Sát lập tức trở nên cực kỳ khó coi, lúc viết nàng đã quên rằng mình viết chính là chữ giản thể của thế kỷ hai mươi mốt, mà chữ của thời đại này mặc dù nàng miễn cưỡng biết được một ít, lại quả quyết không viết. Vậy mà U Ly lại thấy được chữ nàng viết, hơn nữa còn đã gặp qua là không quên được viết lại rõ ràng từng chữ. Mà lúc này, chữ hắn viết trong lòng bàn tay nàng chính là nguyện vọng nàng vừa ước, ước cho hắn an khang trường thọ.

“Nói ra liền không linh nữa!” Bùi Sát bữu môi nhanh chóng thu tay từ trên người hấn đứng dậy, thúc giục: “Được rồi, đèn Khổng Minh cũng thả xong rồi, ta có chút mệt, chúng ta trở về đi.”

U Ly thân nhiên gật đầu nhưng không di chuyển, đợi khi Bùi Sát nhảy lên bờ, hấn mới bắt kịp, nụ cười trên môi biến mất.

Mùng một đầu năm chính là ngày vui vẻ nhất, Bùi Sát cố gắng dậy thật sớm, muốn cùng ăn bữa sáng với U Ly, chỉ là lúc đi tới đại đường lại phát hiện ở đó tụ tập rất nhiều người, tất cả đều là vương gia, có mấy người Bùi Sát từng gặp, có mấy người còn lạ mặt.

Lúc mọi người nhìn thấy nàng đều hơi sững sờ, nhưng U Cầm Ca dẫn đầu phản ứng trước, mỉm cười nhìn về phía U Ly nói: “Lần này hoàng thúc cũng nên giới thiệu chứ, vị này...”

“Nàng là ai, các người vốn đều biết, nay cũng chỉ là thay đổi khuôn mặt thôi.” U Ly cười như không cười liếc nhìn mọi người, vươn tay ôm Bùi Sát nói: “A Sát, tới đây.”

Sắc mặt Bùi Sát trắng bệch, mắt tự nhiên nhìn thoáng qua mọi người, thấy những người có mặt ở đây khản trương, nàng chỉ cảm thấy bước chân có chút phù phiếm. May mà đi được vài bước, U Ly đã đỡ nàng đi về chỗ ngồi của mình. Sự thân mật giữa hai người, mọi người ở đây thấy rất rõ ràng, sắc mặt không khỏi đại biến.

“Hoàng thúc quả nhiên thật bản lĩnh, mới mấy tháng không thấy, chẳng những có thể làm cho người ta khởi từ hồi sinh, còn thay đổi một thân phận khác cho hoàng tẩu, hoàng thúc làm như vậy chẳng phải là làm tổn thương tình cảm thúc cháu của chúng ta sao?” Ninh vương U Quý Minh bước nhanh tới, vẻ mặt cực kỳ khó chịu.

U Ly thân nhiên quét mắt nhìn hấn, thấy vẻ mặt của mọi người ở đây đều khác nhau, không khỏi nhếch môi cười nhạt nhìn về phía U Cầm Ca nói: “Tần vương, , người có quyền lên tiếng nhất trong chuyện này, hãy nói xem, bốn vương có thương tổn tình cảm thúc cháu này không?”

Tuy hấn đang cười, trong mắt lại cực kỳ âm trầm, mọi người ở đây không khỏi ngừng thở, tập trung nhìn về phía Tần vương U Cầm Ca.

Vốn là khiếp sợ, giờ cũng hóa thành hư không, trên mặt U Cầm Ca sớm khôi phục vẻ ôn nhuận, hấn nhìn thoáng qua khuôn mặt Bùi Sát, sau đó đặt chén trà xuống, đứng dậy cúi người lễ phép nói: “Thê tử của diệt nhi đã sớm bệnh nặng bỏ mình, hướng chi nhiếp chính vương và vương phi tình đầu ý hợp, diệt nhi hà tất phải ép buộc.”

“Hoàng huynh —” U Quý Minh thấy hấn nói như vậy, gần như là tức tới mặt đỏ tai hồng mà lại không thể làm gì được, đành phải lui ra ngồi một bên uống rượu giải sầu.

Mọi người thấy Tần vương cho Ninh vương ăn canh bẻ môn*, đều không dám nói gì nữa, việc không liên quan đến mình thì không nên bàn tới, ngay cả U Hi Nhiên lúc trước có quan hệ tốt với Bùi Sát, lần này một câu cũng không nói, bộ dáng hoàn toàn không đếm xỉa đến, để cho một đám người nghi hoặc không thôi. (*Đóng cửa không tiếp.)

U Ly thu hồi tầm mắt từ trên đám người kia, giống như cực kỳ vừa ý với cục diện bây giờ, hấn khẽ lắc ly rượu, trấn an nhìn Bùi Sát một cái, sau đó đứng lên đi đến chính giữa đại đường nói: “Ngày mùng tám tháng đầu tiên là ngày tốt, bốn vương tính cùng kết liên cảnh với vương phi*, hôm nay tìm các người tới cũng là vì việc này, rượu mừng bị trễ của hoàng thúc này, các người ai cũng không được phép từ chối!” (*Trích điển tích “Chim liền cánh, cây liền cành”, ý chỉ sống cùng nhau.)

Hấn hào sảng uống một hơi cạn sạch, sau đó nhìn về phía mọi người, một đám vương gia mặc dù sắc mặt khác nhau nhưng tới cùng cũng không dám cãi lời, đồng loạt đứng dậy uống một hơi cạn sạch.

Đợi tới lúc tất cả mọi người đều cáo từ, Bùi Sát lập tức trút giận, u oán trách cứ U Ly: “Trước khi người công bố thân phận vậy mà cũng không nói với ta một tiếng, để ta chuẩn bị một chút, mà cục diện bây giờ, người để cho Tần vương lúng túng như vậy, thật là không ai chịu nổi mà!”

“Nàng đây là đang nói chuyện giúp Tần vương sao?” U Ly không chút để ý ý lắc ly rượu.

“Cái này gọi là bang lý bất bang thân (giúp người có lý, không giúp thân thích)! Cướp đoạt lão bà của người ta còn chưa tính, giờ lại còn làm cho người ta lúng túng, nhiếp chính vương như người thật quá vô pháp vô thiên rồi!” Bùi Sát trừng mắt nhìn hấn, đứng dậy, tâm tình sáng sớm vốn là tốt, bây giờ gần như là bị hấn làm cho đảo lộn hết, nhưng cũng may mấy chuyện tiếp theo ít nhiều cũng để cho nàng hòa hoãn xuống, không đến mức tâm tình không xong.

U Ly cũng không để cho nàng đi, một tay kéo nàng lại, hấn cúi người đè lại cổ tay nàng, có chút ý tứ hàm xúc không rõ nói: “Ta cũng chỉ là thử xem Tần vương lớn mặt tới đâu, nhưng rốt cuộc hấn vẫn là không dám làm rõ, cứ như vậy, ngược lại bốn vương phải càng thêm đề phòng, còn về phần những kẻ khác...” Hấn cúi xuống, giống như nghĩ đến cái gì, vẫn chưa tiếp tục đề tài, ngược lại ánh mắt nhìn về phía Bùi Sát sáng quắc. “Ví như bốn vương không mạnh tay cướp người, làm sao có thể tóm nàng tới tay!”

Hấn vuốt dọc chóp mũi Bùi Sát, thừa dịp nàng không chú ý mạnh mẽ chặn ngang ôm lấy nàng, Bùi Sát hét lên một tiếng, theo bản năng ôm cổ hấn, mà lúc này U Ly từ trong lòng nàng ngẩng đầu, vẻ mặt si mê nói: “Thơm quá...”

Bùi Sát bị hấn đùa đến cười ha hả, nhin không được vỗ vỗ đầu hấn mấy cái: “Sắc quý nhà chàng!”

Nhất thời U Ly ngừng động tác nhìn về phía nàng, Bùi Sát hoảng sợ, nhận ra động tác vừa rồi của mình, nhất thời sợ tới mức rút tay lại, lập tức U Ly

neho mắt, nhưng lại cười yếu ớt hôn lên môi nàng nói tiếp: “Thơm quá!”

Lúc này hai người đã đi ra ngoài đại đường, không ít hạ nhân nhìn thấy động tác thân mật của hai người, khuôn mặt Bùi Sát đỏ bừng, vội đầu vào cổ hần không dám ngẩng lên.

Không khí vui mừng của năm mới chậm rãi trôi qua theo thời gian, không có chút nào là chậm lại, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, mấy ngày này, Bùi Sát bị quân gia dẫn đi xem cái này thử cái kia, gần như một đến một đi, nhưng nhìn tận phòng rục rở hần lên, tất cả trong đó đều là thứ mình thích, tâm tình của nàng không khỏi tốt hơn.

Đến ngày mừng bảy đầu năm, tất cả mọi thứ bên trong phủ đều đã chuẩn bị thỏa đáng, nhưng sau khi U Ly lâm triều, nàng lại nhận được ý chỉ của thái hậu, bảo là muốn mời nàng tiến cung ngắm hoa, nhất thời trong lòng cực kỳ không yên.

Quan hệ giữa Lăng Họa Phiến U Ly, dù U Ly chưa nói rõ với nàng, nhưng cảnh nàng ta và U Ly dây dưa ở ngự hoa viên lần trước nàng đã thấy rõ ràng, không nói đến rốt cuộc Lăng Họa Phiến có thích U Ly hay không, cho dù không thích, nam nhân có ái muội với mình lại có người mới, dù thế nào nàng ta cũng sẽ không cam tâm tình nguyện.

Sau khi trang, nàng mới ngồi lên xe ngựa trong cung, một mình vào cung.

Lúc cung điện nguy nga xuất hiện trước mặt mình, Bùi Sát vẫn giữ vẻ thanh thoi bình tĩnh, theo thái giám dẫn đường đi tới ngự hoa viên.

Một đoạn đường thật dài, Bùi Sát đi mãi cũng có chút chột dạ, rất không dễ dàng tới nơi, trên trán nàng đã rịn ra một lớp mồ hôi mỏng. Cũng do từ khi mang thai tới nay, mỗi ngày nàng đều ở trong vương phủ không đi đâu cũng không làm gì, cho nên hôm nay mới thấy mệt thế này.

Sờ sờ bụng dưới, tuy nhiên cái gì cũng không sờ được, nhưng nàng lại thấy an lòng, công công dẫn đường phía trước lúc này đã dừng bước, dùng chất giọng ôn ền nói: “Vương phi, thái hậu đang ở trong đình phía trước, vương phi trực đi tới là được, nô tài xin phép cáo lui trước.”

Bùi Sát gật đầu, công công kia lui về phía sau, rồi đi theo con đường lúc đến. Bùi Sát chậm chạp hít thở, đứng đó một lúc lâu, sau đó mới cảm giác thân thể tốt hơn rất nhiều, đi về phía đình nghỉ.

Loáng thoáng giống như có tiếng nói chuyện, nàng nghe được trong đó có một giọng đúng là của thái hậu Lăng Họa Phiến, còn một giọng khác nàng nghe không ra, chỉ nghĩ đến có lẽ là nương nương trong cung, không khỏi càng lúc càng cẩn thận.

Đi vòng qua rừng hoa đào có thể nhìn thấy đình nghỉ rất rõ ràng, cũng chính lúc này, Bùi Sát mới nghe rõ được tiếng nói chuyện phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Đại hôn

“Tay nghề của người vẫn giống như năm đó, vài năm nay ai gia uống các loại trà, lại trước giờ không biết Long Tinh còn có thể ngâm được như vậy.”
Giữa đình nghỉ, Lăng Họa Phiến đang ngồi ở ghế trên, hôm nay nàng lại mặc nhưng khá tùy ý, một thân cung trang lam nhạt, tóc đen búi lại, chỉ cài một cái trâm phượng, đơn giản nhưng cũng không mất cao quý.

Mà đứng bên người nàng ta là một nữ tử bạch y, màu sắc trắng trong thuần khiết làm nổi bật lên dáng người là lướt nhanh nhẹ, đang quay lưng về phía này. Bùi Sát thấy không rõ của dung mạo nàng ấy, chỉ nghe giọng nói âm áp nhỏ nhẹ đáp lại: “Thái hậu quá khen, nếu thái hậu thích, mỗi ngày Ngưng Nguyệt đều ngâm, cũng không hẳn là không thể.”

Ngưng Nguyệt?

Bùi Sát bước tới gần một chút, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nữ tử quay lưng về phía mình trong đình kia, mà hiển nhiên lúc này Lăng Họa Phiến cũng phát hiện ra nàng, nhiệt tình vẫy tay nói: “Nhiếp chính vương phi đã tới rồi, ai gia đang muốn mời nhiếp chính vương phi ném thử tay nghề của Ngưng Nguyệt, vừa khéo, nàng vừa ngâm, người đã tới rồi!”

Sớm có ti nữ tiến lên nâng Bùi Sát đi vào trong đình, dù trong lòng có muôn vàn nghi ngờ, Bùi Sát vẫn cúi đầu hành lễ.

“Nô ti tham kiến Thái hậu.”

“Ngưng Nguyệt xin thỉnh an nhiếp chính vương phi.”

Hai người cùng hành lễ, lúc này Bùi Sát mới có cơ hội nhìn kỹ nữ tử tên gọi Ngưng Nguyệt kia, hai mắt chạm nhau, hai người đều kinh ngạc, mà sắc mặt Bùi Sát càng trắng hơn.

Từ trong cung trở về, Hi Nhi sâu sắc cảm giác được vương phi nhà mình hình như đang có tâm sự nặng nề. Hôm sau là ngày đại hôn, dựa theo tập tục,

tân lang và tân nương không thể gặp mặt nhau, vì thế bên này tuy U Ly biết Bùi Sắt bị triệu vào trong cung lại không thể biết kết quả đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghĩ chờ lúc động phòng hoa chúc rồi hỏi.

Tình trạng rầu rĩ không vui như vậy kéo dài tới ngày hôm sau.

Lúc Bùi Nhiên nâng hi phục đến, Bùi Sắt vẫn còn vui trong chăn không chuyển người, biết tâm tình nàng không tốt, Bùi Nhiên cũng không nhiều lời, chỉ gọi Hi Nhi cùng nâng Bùi Sắt dậy.

Nhưng khi đã mặc xong hi phục, Bùi Sắt lại ngẩn ngơ không đứng vững, hi phục mắc vào góc bàn, rách thành một lỗ lớn.

“Ai nha, vương phi, phải làm thế nào bây giờ, hi phục bị rách là điềm xấu!” Hi Nhi nâng góc áo bị rách, oa oa kêu to.

Bùi Sắt nhìn thoáng qua, thấy vết rách kia lớn tới bất bình thường, trong lòng càng nặng trĩu.

“Nay là ngày vui, nói liều cái gì!” Thấy vẻ mặt Bùi Sắt hốt hoảng, Bùi Nhiên vỗ đầu Hi Nhi, xem nàng ta đau kêu lên một tiếng, vội vàng trách cứ nói: “Còn không mau đi lấy kim chỉ, rách như vậy, nếu muốn không để lại dấu vết gì thì mất khá nhiều thời gian, chỉ sợ không kịp giờ.”

Hi Nhi đáp ứng một tiếng, vội vàng rời đi, lại bị Bùi Sắt kéo lại. Nàng nhìn vết rách, không chút để ý nói: “Ta chưa bao giờ tin vào may mắn, dù sao cũng chỉ mặc một lần, không cần phiền toái nhiều như vậy.”

“Nhưng mà...”

“Được rồi, tỷ tỷ, trang điểm đi.” Dứt lời nàng đã ngồi xuống cạnh bàn trang điểm, Bùi Nhiên còn muốn nói gì, rốt cuộc vẫn không nói ra, chỉ huy Hi Nhi lấy trang sức, lại gọi mấy nha hoàn sớm chờ ở ngoài, mấy người hợp lực, trang điểm cho tốt, cuối cùng mọi chuyện cũng hoàn thành.

Bên ngoài đường lớn, pháo nổ như sấm, chiêng trống rung trời.

Bởi vì bản thân nàng ở lại vương phủ, tự nhiên thiếu lễ đón dâu, nhưng lại là U Ly tự mình đợi ở ngoài phòng, dẫn nàng vào đại đường.

Trong lòng vừa khẩn trương vừa bất an, tại giờ phút này tăng đến mức cao nhất, một khắc khi U Ly ôm lấy nàng, nàng gần như theo bản năng nắm chặt cánh tay hắn, bóp tới mức hằn khê kêu đau đớn. Bên tai nàng truyền đến tiếng hít thở kèm với tiếng cười nhẹ: “Thả lỏng chút, sau hôm nay, chúng ta đã thực sự là phu thê rồi.”

Bùi Sắt không dám nói lời nào, một lúc lâu sau mới thả lỏng hai tay đang túm chặt, lại vòng lên cổ hắn, U Ly cười nhẹ một tiếng, càng ôm nàng chặt hơn nữa.

Con đường tới đại đường dường như có chút dài, bước chân của U Ly từ đầu đến cuối vẫn trầm ổn hữu lực, vui vào cổ hắn, gần gũi, quanh quẩn dưới chóp mũi đều là mùi long tiên hương nhẹ nhàng trên người, bất an trong lòng biến mất tự lúc nào, thậm chí trong một khắc kia Bùi Sắt còn nghĩ, U Ly như vậy, không có khả năng là không yêu nàng.

Có lẽ, mặc dù Ngưng Nguyệt lại xuất hiện trước mắt hắn, cũng không có nghĩa là tình yêu của hắn đối với nàng ta lại sống dậy.

Trong lòng dần dần an bình, nàng càng không muốn xa rời hắn.

Tới cửa đại đường, tiếng chúc mừng náo nhiệt vọng vào tai, lúc này U Ly mới thả nàng xuống, tiếp nhận thái cầu* trong tay hi bà, đưa một đầu khác cho nàng.

“Tấu nhạc, đốt pháo!”

Lại một lần nữa trong tiếng hò reo vui sướng, Bùi Sắt được hi bà diu vào đại đường, nàng không có cha mẹ ở đây nhưng lại có thể nghe được tiếng chúc mừng, quả thật rất hạnh phúc.

“Nhất bái thiên địa!”

Lăn trong tiếng pháo nổ là tiếng của tư nghi (người chủ trì), trong lòng Bùi Sắt ngọt ngào, nương theo hi bà quỳ lạy, mỗi một lần hạ bái đều có thể thoáng nhìn thấy U Ly chỉ cách nàng một bước, cảm thấy càng lúc càng yên lòng, thế cho nên đến tiếng “phu thê giao bái” cuối cùng, trong lòng nàng chỉ có vui sướng tràn đầy.

Nhưng chưa kịp quỳ lạy, bên ngoài đại đường bỗng nhiên truyền đến một giọng nói lạnh lạnh, ngay sau đó giống như có người đến.

“Ý chi của thái hậu đến!”

Bùi Sắt không nhìn được gì, nhưng rõ ràng lại cảm giác được bầu không khí trên đại đường đột nhiên thay đổi.

Trong tiếng xì xào, rõ ràng nàng nghe được hai chữ trong đó.

“Ngưng Nguyệt...”

Ngưng Nguyệt?

Chẳng lẽ?

Bất an trong lòng khuếch đại, nàng bất chấp tất cả, mạnh mẽ xóc khăn voan lên.

Đám người ồ lên, mà bây giờ, U Ly lại không chớp mắt nhìn nữ tử đang nở nụ cười, nhẹ nhàng đi tới trước mặt hai người, giống như vẫn chưa chú ý tới động tác của nàng.

Trong nháy mắt đó, Bùi Sát chỉ cảm thấy lồng ngực đau buốt, mắt thấy Ngưng Nguyệt chậm rãi đi về phía U Ly trước ánh mắt của mọi người, nàng chỉ có thể đứng ở nơi đó, ngốc như một con gà gỗ.

“A Ly.”

Ngưng Nguyệt mở miệng, giọng điệu vô cùng thân thiết, lại rất ghen ngào, thậm chí nàng ta nhìn cũng không nhìn Bùi Sát đang đứng cạnh, lúc cách U Ly còn có hai bước thì bỏ nhào vào trong lòng hắn, mà U Ly lại theo bản năng vươn tay ra.

Trong lòng có thứ gì đó trong một cái nháy mắt vỡ vụn ra, Bùi Sát chỉ cảm thấy dưới như nhũn ra, lúc nàng ngã xuống, trước mắt đã trở nên mờ mịt, đại não giống như bị thiếu dưỡng khí, lại không nghe được bất kỳ âm thanh nào bên ngoài.

“Máu — “

“A Sát!”

Thét chói tai, sợ hãi, hỗn loạn! Nhưng tất cả nàng đều không nghe được, trên tay chạm đến chất lỏng sền sệt, ý thức hỗn loạn, nhưng Bùi Sát vẫn vô thức đặt tay lên bụng, cho dù ở đó không sờ được bất cứ thứ gì.

Có người cuống quýt ôm lấy nàng, nàng không thấy rõ là ai, chính là lúc khôi phục ý thức được một chút, nàng nghe được giọng của U Hi Nhiên.

“Cố lên, nàng sẽ không có việc gì!”

Bóng đêm, bóng đêm vô tận bao phủ nàng, Bùi Sát không nhìn được bất cứ thứ gì, lại có thể loáng thoáng nghe được tiếng nói chuyện, hoặc nhanh hoặc chậm, khi xa khi gần, lúc rõ ràng lúc mờ lung, nhưng mặc kệ thế nào, cho dù nàng cố gắng ra sao cũng không biết bọn họ đang nói gì.

Nàng thử há mồm, thử nỗ lực giãy dụa, nhưng là mặc dù dùng hết sức lực toàn thân cũng vẫn không động được, lồng ngực khó chịu, ngay cả trong khoang mũi cũng đều là mùi máu tươi khiến người ta chán ghét.

Nhưng là dù vậy, mặc dù ý thức luôn mơ hồ không rõ, rõ ràng nàng lại có thể cảm giác được ngực quặn đau, nàng khóc suốt, khóc suốt, cảm nhận sâu sắc này không tan biến được, đến cuối cùng, giống như toàn thân đều đau nhức, nàng quay cuồng, giãy dụa, rốt cục lại mất đi ý thức.

Lúc tỉnh lại, trong phòng tối đen, nàng nhìn màn che màu hồng trên đỉnh đầu một lúc lâu mới nhận ra đó là tân phòng của mình. Cảm giác không khỏe trong người đã biến mất, theo bản năng sờ lên bụng nhưng không thể cảm giác đứa nhỏ có còn hay không.

Trong lòng nàng bỗng chốc sợ hãi, không khỏi hô lên “Tỷ tỷ”, nhưng người đi vào không phải là Bùi Sát mà là Hi Nhi về mặt vui sướng.

“Vương phi tỉnh rồi, đây là thuốc an thai, vương phi mau thừa dịp còn nóng uống vào.” Trong tay nàng ta bụng một bát nước thuốc đen ngòm, Bùi Sát vốn muốn hỏi nàng ta, nhưng nghe đến lời của nàng ta thì vui mừng mà khóc nói: “Ý của người là, đứa nhỏ vẫn còn?”

“Đương nhiên, nó tỷ lớn như vậy còn chưa bao giờ gặp qua y thuật cao minh như vậy, cũng may Tần vương cải tử hồi sinh, ngài ấy nói chỉ cần tĩnh dưỡng cho tốt, đứa nhỏ vẫn khỏe mạnh giống như trước đây!” Hi Nhi đặt bát thuốc xuống, giúp Bùi Sát đứng lên, khi nói về U Cầm Ca thì vẻ mặt vô cùng sùng bái.

Bùi Sát nghe nàng ta nói như vậy, vuốt bụng, nhất thời yên lòng. Không thể ngờ được, U Cầm Ca vậy mà lại cứu nàng.

Uống thuốc xong, Hi Nhi ngồi trò chuyện với nàng một lúc, lại cố gắng tránh chuyện của U Ly, Bùi Sát cũng không muốn hỏi, hai người câu có câu không trò chuyện, càng về sau, thấy Hi Nhi mệt mỏi rồi, Bùi Sát liền cho nàng ta nghỉ ngơi, từ đầu đến cuối vẫn không thấy bóng dáng U Ly.

Càng lúc càng tỉnh táo, đã tới giờ dần (3h - 5h), Bùi Sát ngờ ngác nhìn ánh nền nhảy múa, rốt cục nhìn không được đứng dậy, đẩy cửa sổ ra.

Bên ngoài vẫn tối đen, ngay cả trăng cũng không có, cảm giác vô cùng đè nén, chỉ nghe tiếng lá cây vỡ vụn vang lên xào xạc, có gió nhẹ khẽ lướt qua hai gò má, lại lạnh như băng tới thấu xương. Bùi Sát sợ gió có hại cho đứa nhỏ, chỉ đành đóng cửa sổ, dựa vào cạnh cửa sổ, tìm đập mạnh xuất thần.

Nàng không biết mình ngủ thế nào, hôm sau tỉnh lại đã nằm ở trên giường, nàng theo bản năng tưởng U Ly đã tới, trong lòng không khỏi vui mừng, nhưng lúc Hi Nhi mang bữa sáng vào lại trách cứ nàng, buổi tối không ngủ ngon là không tốt cho đứa nhỏ, cứ như vậy, hiển nhiên tối hôm qua là nàng ta phát hiện ra, hi vọng trong lòng nháy mắt biến mất sạch.

“Hi Nhi, hôm nay vương gia đi đâu rồi hả?” Uống cháo, rốt cục nàng nhìn không được, hỏi ra miệng.

Sắc mặt Hi Nhi đã có chút không tốt, chần chờ một lúc mới phun ra mấy chữ: “Có lẽ là ở thư phòng, nô tỳ cũng không gặp vương gia.”

Bùi Sát “Ừ” một tiếng, cháo trong miệng lại đột nhiên trở nên nhạt nhẽo vô vị.

Sau bữa cơm, Hi Nhi liền đỡ nàng đi lại trong vương phủ, Bùi Sát không biết có phải lúc trước bị chảy nhiều máu quá không, bởi vì mới đi một lát đã cảm thấy thân mình cực kì không khoẻ, cũng may Hi Nhi đi theo nàng một tắc cũng không rời, thấy nàng không thoải mái liền đỡ nàng nghỉ ngơi, giúp nàng xoa bóp, kể từ đó, tình trạng đầu vầng mắt hoa đã đỡ rất nhiều.

Liên tục bảy ngày như thế, Bùi Sát vẫn không thấy U Ly đâu, mỗi lần hỏi Hi Nhi, Hi Nhi luôn ập a ập ứng, dùng các loại lý do cho qua chuyện, mặc dù trong lòng nàng nghi ngờ nhưng lại không có lý do để tự mình đi xem. Cứ thế một tháng, bụng bắt đầu có phản ứng, vì ngày nào cũng uống thuốc an thai, thân thể nàng tốt lên rất nhiều, khi tản bộ không còn cảm giác vầng đầu hoa mắt. Chỉ là thời gian gần đây nàng lại thường xuyên nằm mơ, hơn nữa toàn mơ thấy chuyện của bản thân kiếp trước, có một lần, bởi vì mơ thấy cảnh bị tai nạn xe cộ phải nằm viện lúc mười tuổi mà nhịn không được khóc rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Kết thúc (1)

Chuyện U Ly không đến cùng bọn họ đã sớm ở trong dự đoán, nhưng Bùi Sát vẫn không tránh khỏi mất mát.

U Cẩm Ca nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của nàng, thần nhiên thu lại tâm mất, lấy lót gối từ trong hòm thuốc ra, nói: “Xin nhiếp chính vương phi hãy ngồi yên một lát.”

U Hi Nhiên mới vừa từ cửa vào, liền khoanh tay đứng ở một bên, giống như tất cả chuyện ở bên trong không liên quan đến mình, chỉ đợi U Cẩm Ca bắt mạch xong rồi rời đi cùng hần. Lúc này nghe thấy U Cẩm Ca nói vậy lại không nhịn được nhìn thoáng qua, đúng lúc Bùi Sát ngẩng đầu, hần theo bản năng giấu đi tình ý dưới đáy mắt, lại đúng lúc bị Bùi Sát nhìn thấy, không khỏi có chút bối rối rồi mất xuống, càng trở nên trầm mặc.

Hi Nhi giúp Bùi Sát ngồi xuống, mắt nhìn ngón tay thon dài đang phủ trên mạch đập, Bùi Sát chợt lên tiếng nói: “Tỷ tỷ ở trong phủ, vẫn khỏe chứ?”

U Cẩm Ca đang bắt mạch ở bên, nghe vậy cười nhẹ dời ngón tay: “Ba ngày trước, trong cung đưa thánh chỉ tới, bây giờ nàng đã là vương phi của ta.”

Bùi Sát kinh ngạc nhìn về phía hần, tươi cười trên mặt hần vẫn ôn nhuận như trước, nhìn không ra chút tình ý nào, trong lòng nàng thở dài, thu tay nói: “Mặc dù hoàng mệnh không thể trái, nhưng tỷ tỷ từ trước tới giờ đều là người của Tấn vương, mong rằng Tấn vương đừng phụ lòng.”

Trong khoảnh khắc đó, trên mặt U Cẩm Ca dường như hiện lên vẻ cười nhạo, nhìn kỹ thì lại không tìm ra dấu vết, hần thu lại hòm thuốc, thần nhiên thì lễ nói: “Thai nhi không việc gì, nhưng mà nhiếp chính vương phi ưu tư quá nặng, thai nhi trong bụng khó tránh khỏi bất ổn, lát nữa, thần sẽ kê đơn mấy phương thuốc an thần, mỗi ngày nhiếp chính vương phi uống trước khi ngủ, tự nhiên sẽ không sao.”

Nói xong, hần đã cầm hòm thuốc nhìn về phía U Hi Nhiên, nghiễm nhiên là bộ dáng chuẩn bị rời đi. Dường như lúc này U Hi Nhiên mới hoàn hồn, sau khi vội vàng nhìn qua Bùi Sát, hần im lặng nhìn về phía U Cẩm Ca, hai chân lại không có chút nào là muốn di chuyển.

Khỏe mới U Cẩm Ca khẽ nhếch lên, lại không nói gì nữa, xoay người đi ra ngoài.

Bên trong nhất thời im lặng, không khí có chút nặng nề khác thường, vốn là U Hi Nhiên hơi cúi đầu, lúc này lại nâng lên như muốn nói chuyện, đúng lúc nhìn thấy Hi Nhi ở một bên, nhất thời nheo mắt, trong lòng Hi Nhi tự dưng “Lộp bộp” một tiếng, lập tức hiểu rõ, xin ý kiến với Bùi Sát vẫn trầm mặc một bên: “Vương phi, nô tỳ thấy ẩm trà đã hết, nô tỳ ra ngoài pha thêm chút rồi trở lại”

Bùi Sát “Ừ” một tiếng, nhìn thấy tiểu nha đầu bước đi như bay ra ngoài, trong lòng không khỏi thấy buồn cười.

“Thật lâu không thấy được tươi cười của nàng, tuy rằng khuôn mặt đã thay đổi, nhưng ánh mắt hơi nheo lại khi cười rõ lên vẫn giống nhau như đúc.” U Hi Nhiên bỗng nhiên lên tiếng, Bùi Sát ngẩn ra, phục hồi lại tinh thần nhìn hần, bộ dáng hần vẫn như lúc vừa mới vào, khoanh tay đứng yên, hồng y nóng rực như lửa, một đôi mắt đào hoa rất nhỏ hơi nhếch, rõ ràng không có một chút tình ý, lại chăm chú nhìn giống như nhuộm thâm tình, nàng thấy vậy trong lòng vô cớ nổi lên cơn sóng.

“Ngày đó, cảm ơn ngươi.” Tránh đi tầm mắt của hần, Bùi Sát uống trà, che giấu vẻ không tự nhiên.

“Ngày hôn lễ kia?” Thấy Bùi Sát không nói chuyện, giọng nói của hần rõ ràng chứa một phần châm chọc. “Chỉ là đáp tạ ân cứu mạng của nàng ở trong cung.”

Bùi Sát kinh ngạc ngẩng đầu, chăm chọc trong mắt U Hi Nhiên còn chưa biến mất, nàng im lặng nhìn hần một hồi lâu, rõ ràng vẫn vẫn là hần, lại thấy rất nhiều điểm không giống nhau, hoặc là, khi gặp lại trong cung ở lần trước đã không giống nhau rồi.

“Ngày đó, vì sao không nói?”

“Nói cái gì?” Bùi Sát suy nghĩ một lát, đoán là hắn nói tới lần gặp lại trong cung.

“Nói với ta, nàng còn chưa chết!” U Hi Nhiên nhìn chằm chằm nàng, nói xong rồi tạm dừng thật lâu, giống như nhắc nhở bản thân, ký ức nhớ lại mà đau lòng.

“Nói ra, có thể thay đổi cái gì sao? Còn là trong hoàn cảnh đó.”

Con người của U Hi Nhiên đột nhiên co lại, hắn biết nàng nói đến chuyện cầu thả do hắn làm, khuôn mặt nhất thời có chút tái nhợt, một lúc lâu, khóe môi hắn mới hiện ra một nụ cười thâm, nói: “Ta đã xin hoàng thúc cho ra ngoài ngao du, hoàng thúc đồng ý, sáng ngày mai sẽ đi.”

Bùi Sát kinh ngạc ngẩng đầu, đã thấy vẻ đau xót chưa kịp thu lại trong mắt hắn.

“Ta nghĩ rằng...” Hắn lẩm bẩm nói: “Nếu không có thánh chỉ tứ hôn của hoàng thượng, có lẽ, người sẽ sống cùng ta, nhưng sau này, ta mới biết được, ta sai lầm rồi, cho dù người nàng quen biết trước là ta, vận mệnh cũng chưa từng buộc chúng ta lại với nhau, cho dù.... sau này nàng lấy lại tự do đi nữa.”

Hắn nhìn Bùi Sát, rốt cục lại im lặng, nhưng mà trong mắt lại chứa rất nhiều điều muốn nói, một lúc sau, hắn mới khẽ động thân mình, từ trong ngực lấy ra một cái trân ngọc lan đặt lên bàn bên cạnh Bùi Sát, thấp giọng nói “Cái trân cái này là mẫu phi của ta để lại, xem như là tín vật của ta, nếu có một ngày.... nàng nhớ tới ta, liền lấy cái này tới cửa hàng chữ cổ ở kinh thành....” Tim ta.

Chữ phía sau, hắn không nói, Bùi Sát lại biết ý tứ của hắn. Ánh sáng của ngọc hoa lan trong không trung lóe sáng, đáy mắt nàng có chút ướt, tới khi muốn nói thì U Hi Nhiên đã xoay người rồi đi, phảng phất như chưa từng tới.

Từ khi U Hi Nhiên rời đi, tin tức theo sát truyền tới đó là U Cầm Ca đã chuyển tới đất phong, nghe nói đất phong của hắn ở nơi cực hàn (đới rét), là nơi giới hạn với Tây Bắc, Quý Ninh. Nơi đó cũng không yên ổn, bốn phía đều sát với biên cương các tiểu quốc, mặc dù không dám đắc tội một quốc gia lớn như vậy, nhưng tai họa nhỏ ngẫu nhiên vẫn liên tiếp không ngừng. Một chỗ như đất phong, chỉ sợ không chỉ là đơn giản làm khó. Cho dù trong lòng quan viên trong triều hiểu rõ, lại không có người dám mở miệng cầu tình giúp, bên Tấn vương lại cũng im lặng lĩnh chỉ, không hề có một câu oán hận, chỉ còn chờ hơn một tháng sau chuyển nhà.

Lúc Bùi Sát gặp Bùi Nhiên lần cuối là ba ngày trước. Bởi vì Quý Trữ không phải là một nơi tốt, trước khi đi Tấn vương đã hạ ý chỉ, phạm là tội chết, hạ nhân trong phủ có thể tự lựa chọn chỗ ở, người không muốn đi cùng, tuyệt không miễn cưỡng, nhưng Bùi Nhiên lại cố chấp lựa chọn đi cùng hắn.

Ngày đó, gia quyến của Tấn vương trừ mấy thân tín đi theo để bảo vệ thì không tới mười người, mà tội chết đi cùng lại chỉ có một mình Bùi Nhiên, đội ngũ ảm đạm vô cùng.

“Tỷ tỷ, về sau nếu có chỗ nào không ổn, nhất định phải báo cho muội!” Kéo tay Bùi Nhiên, dù lạnh run trong gió, Bùi Sát vẫn vô cùng không nỡ.

Từ nay về sau, nàng lại không thân nhân, không còn ai ngoài đứa nhỏ trong bụng, thật sự đối tốt với nàng, chỉ sợ cũng chỉ có mình Bùi Nhiên.

“Tỷ biết, muội cũng phải giữ gìn thân thể, từ nhỏ muội vẫn không cách ta nửa bước, lần này đi, chẳng biết lúc nào mới có thể gặp lại. A Sát, tỷ tỷ nói chuyện này có lẽ không nên, nhưng nhiếp chính vương vẫn là có lòng với muội, tuy rằng Ngưng Nguyệt cô nương hãy còn ở trong cung, nhưng đây cũng là Thái hậu cố ý, muội cũng không cần vì chuyện này mà để khúc mắc trong lòng!” Bùi Nhiên nước mắt rùng rùng, nắm thật chặt tay Bùi Sát. Người phía trước thúc giục vài lần, dù rằng U Cầm Ca không có chút nào là muốn thúc giục, Bùi Nhiên vẫn không thể trì hoãn thêm.

Nàng ta lau nước mắt, lại nắm tay Bùi Sát nói: “A Sát, bảo trọng!”

Xe ngựa nhanh chóng rời đi ngay trước mắt, cát bụi cuộn cuộn, Bùi Sát lại hoảng hốt nhìn thấy Bùi Nhiên khóc, nhất thời nước mắt rơi như mưa.

“Tỷ tỷ, tỷ cũng bảo trọng!”

Nàng cố gắng vẫy tay hô, cũng bất chấp Hi Nhi ngăn trở bên cạnh, chạy theo, mãi tới khi xe ngựa tới chỗ rẽ, rồi cuộc nhìn không thấy, nàng mới ngừng lại được, lại ngồi trên mặt đất khóc suốt.

Hi Nhi không khuyên được nàng, chỉ đành ngồi ở bên cạnh, cứ thế trong bụi đất tung bay, ngồi cả một buổi chiều.

Trên đường về, Bùi Sát luôn có vẻ mất hồn, lúc xe ngựa trở lại nhiếp chính vương phủ, nàng đã ngủ mê man, lại vì con ngựa chột dừng lại mà tỉnh lại.

Hi Nhi dìu nàng xuống xe ngựa, lúc đẩy màn che ra lại nhìn thấy đối diện cũng có một chiếc xe ngựa ngừng lại, mà người bước ra từ bên trong chính là U Ly đã hai tháng không thấy.

Giống như không ngờ nàng cũng ở cửa, U Ly hơi sững người, một lúc lâu sau mới đi tới cạnh xe ngựa của Bùi Sát, mím môi vươn tay ra.

Bộ dáng của hắn rõ ràng là muốn ôm nàng xuống ngựa. Trong lòng Bùi Sát chợt thấy ảm áp, động tác của hắn không thể nghi ngờ là đã khiến tinh thần suy sút của nàng tốt hơn, nhưng khi nàng vừa muốn giang hai tay ra lại thấy trên xe ngựa đối diện có một người vén rèm xuống dưới, không ai khác chính là Ngưng Nguyệt.

Sắc mặt Bùi Sát bỗng chốc tái nhợt, nàng nhìn Ngưng Nguyệt lại nhìn U Ly, mắt một lúc mới nở được một nụ cười còn khó coi hơn là khóc, nói: “Không

biết nhiếp chính vương đại giá.”

Nàng cầm tay Hi Nhi, cho dù Hi Nhi rất kinh ngạc về hành động của Bùi Sát nhưng vẫn nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa, vờn tay ra với Bùi Sát.

“Quản gia, nhận đồ, đưa Ngưng Nguyệt cô nương hồi cung.” Vào lúc này U LY lại thanh minh tiến lên một bước, ôm Bùi Sát xuống xe ngựa, sau đó lại phân phó cho quản gia đứng một bên. Quản gia hiểu ý, vội vàng tiến về phía Ngưng Nguyệt đang mặt mũi tái nhợt. Mắt thấy hai người vào phủ, nàng ta cần mồi nói với quản gia: “Tự ta trở về!”, lập tức nhanh chóng lên xe ngựa.

Bị U Ly ôm vào trong ngực, trong lòng Bùi Sát nhất thời ngũ vị tạp trần, rõ ràng vẫn là ôm ấp như lúc trước, tâm của hai người lại thoáng cái như cách xa cả ngàn dặm, rõ ràng nàng vẫn ngửi thấy mùi long tiên hương thoang thoang trên người hắn, trong tầm mắt, tất cả đều là đường nét hoàn mỹ của khuôn mặt hắn.

Nàng kinh ngạc nhìn, sống mũi cay cay, từ khi Ngưng Nguyệt xuất hiện, nàng chỉ cảm thấy tương lai đều trở nên mờ mịt, nàng không biết bản thân nên làm cái gì, càng không biết sau khi sinh ra đứa nhỏ sẽ thế nào. Nàng chỉ cảm thấy bản thân không còn là Bùi Sát hoạt bát lanh lợi khi vừa tới cổ đại lúc trước, ngược lại trở nên gan nhỏ hèn nhát vô năng, hình như nàng cũng không để lại đường lui cho mình, bởi vì từ khi gặp được U Ly, chuyện không may đều có hắn giải quyết, nàng thì ảo đến vờn tay com tới há mồm, có chuyện, U Ly gánh, có nguy hiểm, U Ly chống đỡ, mặc dù có lúc máu văng khắp nơi, cũng có U Ly ở cạnh nàng. Thế cho nên, có một ngày, U Ly đột nhiên không ở cạnh, đột nhiên không còn quan tâm tới chuyện của nàng, nàng chợt bắt đầu yếu đuối, nàng biến thành Bùi Sát không có thứ gì, không có chủ kiến, không có tư tưởng, càng không dám ra quyết định, giống như chưa từng xuyên qua.

Có lẽ cho tới bây giờ nàng luôn giống chủ nhân của thân thể này, chính là một kẻ yếu đuối.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Kết thúc (2)

Năm năm sau.

“Hoàng thượng, nên nghỉ ngơi rồi.”

Tiếng ho khan luôn thường vang lên từ phía bóng người màu vàng kim ngồi trên long án, vài năm nay, cơ thể U Ly không còn như trước, rõ ràng chỉ mới qua ba mươi, trên thái dương đều là tóc bạc, tuy vài năm nay Hà Trùng mới lên chức tổng quản, bắt đầu hầu hạ hắn, nhưng nhìn thấy cũng không khỏi đau lòng, sau khi qua giờ tỷ liền đi vào giục hắn nghỉ ngơi.

U Ly nghe vậy, bút son ngừng lại, ngẩng đầu dõi mắt nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ.

Bên ngoài vừa lúc có sao, trăng tròn treo cao, dường như ánh sáng rực rỡ trong điện Kim Quang cũng bị che mất, chỉ còn lại một tầng sáng trắng nhàn nhạt, U Ly mê hoặc, hai mắt không khỏi nhắm lại, như nhớ đến chuyện gì hồi Hà Trùng: “Hôm nay, là ngày bao nhiêu?”

“Mười lăm tháng chín, cách tết trung thu vừa rồi một tháng.”

Mười lăm tháng chín... sao?

Đột nhiên tim U Ly mơ hồ như có bàn tay vô hình nắm lấy, đau đến người nghiêng ngả.

“Hoàng thượng! Ngài... Không có chuyện gì?”

Hà Trùng chạy nhanh đến đỡ hắn, nhìn mồ hôi lạnh trên đầu hắn, vừa hỏi, vừa bưng trà trên bàn đưa cho hắn, giúp hắn bình tĩnh.

Vốn là sau này hắn mới phụng dưỡng bên người U Ly, với những chuyện quá khứ của hoàng đế, chỉ nghe nói đại khái, nhưng dù sao cũng đều là tin tức hỏi thăm, cũng không hết sức rõ ràng, giờ phút này nhìn thấy bộ dạng U Ly như vậy, hắn chợt nhớ đến gì đó, cảm thấy tim roi lộp bộp, bắp chân không khỏi mềm nhũn.

“Nô tài đáng chết, do nô tài nhất thời vụng về, không biết nay là ngày...”

“Hà Trùng!” U Ly chợt lên tiếng, chén trà trong tay bị văng ra ngoài.

Tình trạng của hắn có chút bất ổn, sau khi ho khan hai tiếng, đứng dậy. Hà Trùng sớm đã bị dọa không biết phải làm sao, dập đầu, cả người đầy mồ hôi. U Ly đi đến cạnh hắn ngồi xổm xuống, từ trên cao bề nghe liếc nhìn hắn, lạnh lẽo gần từng chữ: “Nàng vẫn chưa chết.”

Hắn nói xong lập tức đi lướt qua, bước chân lao đảo đi khỏi đại điện.

Hà Trùng lên tiếng hô nhỏ gọi “hoàng thượng”, thấy U Ly không quay đầu lại, thoáng chốc cũng không để ý đến cơn đau trên trán, nhanh chóng đứng dậy từ dưới mặt đất chạy theo.

May mắn quá, chính là nơi này...

Nhìn ba chữ to vuông vắn thiếp vàng được đặt ở đỉnh đầu Cẩm Sát cung, Hà Trùng nhẹ nhàng thở ra.

Năm trước, hoàng thượng cũng thường xuyên đến đây ngồi một lát, từ năm năm trước, sau khi nương nung sinh thái tử chưa hề tỉnh đến nay, hoàng thượng luôn thường xuyên đến đây, có khi là một lát, có lúc là một ngày, nhưng theo thời gian kéo dài, không thấy nương nung có dấu hiệu thức tỉnh, mà số lần hoàng thượng đến càng ngày càng ít, đôi khi là một tháng một lần, đôi khi là mấy tháng một lần, mà lúc này, rồng rã đã nửa năm.

Ông tay áo bỗng nhiên bị người kéo lấy, Hà Trùng hết hồn, ngừng suy nghĩ, nghe thấy một giọng nói trong vút vang lên: “Hà công công, sao người lại ở trong đây, phụ hoàng có ở đây không?”

Hà Trùng cúi đầu nhìn lại, đúng là thái tử, trong lòng không khỏi nảy sinh sự thương hại, hần ngồi xổm người xuống, nhìn gương mặt non nớt của thái tử nói: “Thái tử điện hạ, sao chỉ có một mình người đến đây, Tô ma ma đâu?”

“Tô ma ma ngủ rồi, ta chuẩn ra đây đây, hôm nay là sinh nhật của ta, mấy đứa nhỏ kia đến sinh nhật đều có cha mẹ đi theo, cho nên ta muốn đến gặp mẫu hậu.” U Hi nói, lén lút nhìn chằm chằm về phía sân tối om. “Có phải phụ hoàng ngủ lại ở trong đây không?”

Tiểu thái tử tuy chỉ mới năm tuổi, nhưng ít nhiều gì cũng nghe thấy người trong cung nói về chuyện hậu cung giữa phụ hoàng và mẫu hậu, mà lúc này là buổi tối, trong viện đều tối om, cho nên mới đoán rằng có phải phụ hoàng đến đây ngủ hay không.

Hà Trùng chỉ biết một ít trong đó, trong lúc nhất thời không lên tiếng, lúc hoàng thượng tới đây, rất ít khi đốt đèn, dường như đây là thói quen hình thành đã nhiều năm, cho nên bọn hạ nhân nhìn thấy hoàng thượng tới, tất cả đều tự động lui xuống, cũng không ai đi thấp nển.

“Thái tử điện hạ, hoàng thượng không thích có người đi theo, nô tài sẽ không dẫn ngài vào, nếu có chuyện gì, ngài cứ gọi nô tài một tiếng.”

Hà Trùng nói xong, đưa đèn lồng trong tay cho U Hi, rồi lui sang một bên.

U Hi gật gật đầu, nhận lấy đèn lồng, đèn lồng này dường như không khác với chiều cao của hần, sau khi suy nghĩ một hồi lâu, mới ôm lão đảo vào sân, Hà Trùng nhìn theo bóng lưng hần, nhẹ giọng thở dài, sở dĩ cho U Hi đi vào, chỉ là hy vọng tâm tình hoàng thượng có thể sẽ khá hơn. Vài năm nay, phạm là lúc tâm tình hoàng thượng buồn giận, khi nhìn thấy thái tử đều sẽ giảm đi, ngẫu nhiên, hần cũng sẽ ôm thái tử đến Cẩm Sát cung, nói là hần muốn thái tử nói chuyện nhiều hơn với mẫu thân, nói như vậy không chừng ngày nào đó nương nung sẽ tỉnh, thấy người đầu tiên là hần. Cũng may thái tử biết chuyện, mỗi ngày đều đi đến nói chuyện với mẫu thân một chuyện, hoàng thượng thấy, cũng vui mừng lên một chút.

Một luồng sáng nhỏ ở trước cửa nội điện, U Ly mở mắt nhìn, nhìn thấy thái tử cầm theo đèn lồng đứng trước cửa, đèn lồng này quá cao, giờ phút này dường như là bị kéo trên đất.

“Phụ hoàng.” Hần mở miệng thưa, vừa có chút sợ vừa hi vọng.

U Ly đang ngồi ở bên giường nắm tay người trên giường, nghe vậy, hần đứng dậy đi đến trước mặt U Hi hỏi: “Hi Nhi, nhớ mẫu hậu sao?”

U Hi gật gật đầu, tầm mắt hần lướt qua bóng dáng mơ hồ nằm trên giường hỏi U Ly: “Phụ hoàng cũng nhớ mẫu hậu sao?”

U Ly nao nao, trong nháy mắt nhịp tim bắt đầu đập mạnh, qua nửa ngày hần mới lấy lại tinh thần, bên môi hiện lên một nụ cười cay đắng ôm lấy U Hi nói: “Đúng vậy, phụ hoàng cũng nhớ mẫu hậu.”

Hần ôm U Hi đến bên cạnh Bùi Sát, người trên giường, vẫn là dung nhan mười bảy mười tám tuổi không thay đổi, da thịt nõn nà nhéo một cái mềm như nước, dường như thời gian không để lại chút dấu vết nào trên người nàng, mà hần...

U Ly sờ lên thái dương, nửa ngày mới nắm lấy tay Bùi Sát lần nữa, buồn bã nói: “Nếu như nàng không tỉnh lại, chờ đến khi đầu ta bạc, hai mắt mù, đến lúc đó, ai cũng nhận không ra ai, sao ta có thể tìm được nàng?”

“Nàn vừa ngủ liền ngủ mất năm năm, Hi Nhi đã lớn như vậy rồi, nàng còn chưa nghe hài tử gọi một tiếng nương nữa đấy, Bùi Sát, nàng cam tâm ngủ cả đời như thế sao?”

“Trước đó mấy ngày Hi Nhi đã quay về kinh thành, hần muốn tới gặp nàng, nhưng bị ta cản lại, từ trước đến nay không phải là nàng luôn thiên vị hần sao, nếu nàng muốn biết hần tốt, muốn hần an tâm, vậy thì tỉnh lại đi, chỉ cần nàng tỉnh, ta sẽ lập tức cho hần vào cung đến gặp nàng, sao, nha đâu? Điều kiện này nàng luôn muốn có đấy. Còn tỷ tỷ nàng... Chỉ cần nàng tỉnh lại, ta cũng sẽ để nàng ta quay về kinh thành, từ đây về sau sẽ ở lại kinh thành làm bạn với nàng, thế nào?”

Qua hồi lâu U Ly cũng không mở miệng, lúc U Hi nhìn hần thì giật mình thấy hốc mắt phụ hoàng lại đỏ bừng, bộ dạng như muốn khóc, hần thấy như vậy, lập tức nhào lên người Bùi Sát, lắc lắc cánh tay của nàng khóc không thành tiếng: “Mẫu hậu, mẫu hậu, người mau tỉnh lại đi, người cứ bất tỉnh hoài, phụ hoàng và Hi Nhi đều muốn người, một khi nhớ đến liền muốn khóc, Hi Nhi không khóc, phụ hoàng nói hài tử khóc là đứa bé không ngoan, nếu Hi Nhi khóc, phụ hoàng sẽ không để ý đến con nữa, mẫu hậu, người mau tỉnh lại đi, mẫu hậu...”

Hai người lần lượt nói không ngừng, nhưng lại không phát hiện, năm ngón tay Bùi Sát ở trên giường khẽ cử động, nhưng cũng chỉ cử động nhẹ một cái

rồi không có động tĩnh gì nữa.

“Hoàng thượng, đã canh ba, ngài nên nghỉ ngơi.”

Bên ngoài, Hà Trùng sớm đã nghe thấy tiếng động trong phòng nhưng vẫn không dám tiến vào quấy rầy, lúc này đã qua canh ba, người trong điện còn chưa đi ra, nghĩ đến lúc canh năm hắc còn phải làm triều, bất đắc dĩ đành phải lên tiếng.

“Đã biết, an bài người đưa thái tử về, hôm nay trẫm sẽ nghỉ ngơi ở đây.”

Trong lòng U Ly, thái tử U Hi sớm đã ngủ từ lâu, U Ly vuốt ve đầu tiểu hoàng tử, trong mắt hiện lên ôn nhu.

Bùi Sát tỉnh lại vào một ngày trời cao nắng đẹp, lúc đó trong nội phòng không có một bóng người, nàng hồi hộp chậm rãi bước ra khỏi đại điện, đi ra khỏi Cẩm Sát cung, đến thẳng ngự hoa viên.

Trong đầu, như có từng hình ảnh nhảy ra, có giọng người, cảnh tượng, thậm chí còn có hình ảnh của một nam nhân rơi lệ, trong lòng nàng chỉ cảm thấy rất kỳ lạ, lại không kiểm được, dọc theo đường đi, đầu óc không khỏi có chút hỗn loạn.

“Hoàng thượng, đừng đi quá nhanh, ban ngày ban mặt, có ai dám can đảm cướp người trong hoàng cung, hơn nữa theo lời hạ nhân nói, trong đó cũng không có dấu vết dây dưa nào, nói không chừng là nương nương tỉnh lại rồi tự đi ra ngoài, qua một lát, không bao lâu, cũng không chừng.. Hoàng thượng... Hoàng thượng!”

Bước chân U Ly chợt dừng lại, hai mắt nhìn chăm chăm người phía trước, Hà Trùng ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn lại, nhất thời cũng hết hồn, người đó đứng ung dung, như đang tìm đường đi, nhưng không phải là nương nương.

Người phía trước, đầu óc có chút hỗn loạn, nàng suy nghĩ nhìn, một đường vừa đi, một đường vừa đánh giá bốn phía, trong miệng như còn đang lẩm bẩm, mãi đến khi thấy rõ hai người đang đứng phía trước, bước chân mới dừng lại, giật mình đứng ở nơi đó.

“Các người là...”

“Bùi Sát...”

U Ly thì thoả vừa lăm bắm vừa đi lên một bước, bàn tay to nắm lấy nữ tử ôm vào ngực nghe nhịp tim đập mạnh của mình, mặc cho nàng có giấy dựa thế nào, hấn vẫn ôm chặt.

“Thật tốt, cuối cùng nàng cũng tỉnh!”

“Đồ háo sắc! Bốp!” Chính là, nghênh đón hấn không phải là tình nồng mật ý sau khi xa cách, mà là một bạt tai vang dội, Hà Trùng đứng một bên hai chân như nhũn ra, thiếu chút nữa đã té ngã.

Ba tháng sau.

Đối mặt với tên quấy rầy mình mỗi ngày, còn không tiếc ôm tiểu chính thái đến, nói là con trai của nàng với nam nhân đó, Xuyên Nguyệt (tên hiện đại của Bùi Sát, các bảo bối còn nhớ không?) thật sự không nhịn được, mặc kệ hấn có khuôn mặt tuần mĩ như thần.

“Chết tiệt, sao không cút ngay đi, người vĩnh viễn đừng hòng đi vào cửa Cẩm Tú cung của ta!” Đối mặt với tên mặt dày mày dạn như thế, lại còn là tên nam nhân không lúc nào là không 'giờ trò' với nàng, Xuyên Nguyệt hận không thể lấy dao, khoét hai lỗ trên người hấn, nhìn xem hấn còn có tinh lực đến mỗi ngày hay không.

“Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, nương tử, nàng cứ theo thôi...” Người nào đó cười bí hiểm, một giây sau, trực tiếp kéo nàng lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Quân, Thiếp Vốn Khinh Cuồng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.